

Giới thiệu Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả

Convert: tangthuvien

Editor: Tịnh Hảo

Số chương: 103 chương

Thể loại : ngôn tình hiện đại, sủng

Tác giả “Quân Tử Quy Dã” là người mà Yến Kỳ Vũ thích nhất, trong lòng cô thì vị này được xem như một nam thần, cũng không thể nhìn thấy được, cũng không chạm tới được.

Do đó mà Yến Kỳ Vũ vô cùng tin cậy người hợp tác kịch bản truyện tranh, tên là “Điền Dã”, vị nam thần này thấy được, sờ không được.

Yến Kỳ Vũ có đối tượng ngưỡng mộ trong lòng trong thế giới 3D, gọi là “Vu tiên sinh”, vị nam thần này thấy được, cũng sờ được.

Sau này, Yến Kỳ Vũ phát hiện, ba nam thần là cùng một người, hơn nữa sẽ ở đối diện nhà của cô.

Giới thiệu chính văn tắt:

Nữ chính dễ thương, nam chính phúc hắc, đại thần tác giả cùng tiểu họa sĩ trong sáng cùng trưởng thành, bước lên vị trí đỉnh cao sản phẩm truyện tranh trong nước.

Giới thiệu một:

Vì trở thành họa sĩ truyện tranh, Yến Kỳ Vũ đã đi không ít đường vòng, bị người khác lừa vô số lần.

Mãi đến một ngày, một vị biên tập làm trung gian giới thiệu cho cô.

“Tiểu Vũ Mao, cậu có muốn đi xem mắt không?”

“... Há?”

“Không phải bảo cậu kết hôn, là cuộc gặp gỡ giữa họa sĩ truyện tranh và tác giả kịch bản gốc, nói không chừng có thể tìm được cơ hội hợp tác tốt.”

“... Đi...”

—— kết quả, cô cứ như vậy, gặp người hợp tác “duy nhất” trong cuộc đời cô.

Giới thiệu hai:

Phòng làm việc truyện tranh mới thành lập, Logo là một cây bút và một sợi lông chim.

Yến Kỳ Vũ tự hào nói: “Cái này gọi là “Tiểu Vũ Mao trên ngai bút”!”

Vu Quy Dã nghiêng ngả cười: “Chẳng lẽ không phải là “Tiểu Vũ Mao trên đầu lưỡi”?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Tiểu... “Tiểu Vũ Mao” phải không? Thật đáng tiếc.” Ngồi đối diện Yến Kỳ Vũ là một người đàn ông trung niên thương xót lắc đầu, “Tác phẩm của các cô tôi đã xem qua, tình tiết không tệ, nhưng kỹ thuật vẽ hơi không tốt, không phù hợp với yêu cầu ký hợp đồng truyện tranh Cá Heo trên mạng của chúng tôi.”

Nụ cười tươi trên mặt Yến Kỳ Vũ cứng lại, tay nắm chặt vạt áo T-shirt dưới bàn, nháy mắt, một màu đỏ từ cổ lan lên phía trên, may mà tóc cô đủ dài, phủ dài che xuống hai bên gò má, giúp cô che đi vành tai đỏ bừng.

Từ năm 15 tuổi cô đã cầm bút vẽ tranh tạo ra nhân vật đầu tiên, đến bây giờ đã trôi qua mười năm, cô dốc lòng vẽ truyện tranh nhiều năm như vậy, mà lúc này lại vì kỹ thuật vẽ không phù hợp mà vị biên tập từ chối ở ngoài cửa.

Cô cảm thấy vô cùng uất ức.

Cũng không đợi cô sắp xếp lại ngôn từ cho tốt, Đặng Tuyết ngồi ở bên cạnh cô liền lớn tiếng kháng nghị đứng lên.

“Anh Đặng! Anh mới lật hai trang bản thảo đã nói Tiểu Vũ Mao về không tốt, sao anh không nhìn xem bản thảo hoàn thành trước đi!” Năm nay Đặng Tuyết 20 tuổi, rõ ràng là một sinh viên, nhưng dáng vẻ vô cùng trẻ con, cùng với gò má phúng phính, thoát nhìn như học sinh cấp 3. Tuy bề ngoài cô ấy nhìn như nhỏ tuổi, nhưng tính tình lại không nhỏ chút nào, cô ấy nổi giận lên, gần như có thể đất run núi chuyển, “Tiểu Vũ Mao có thể làm trợ lý hai năm cho ‘Trục Mộng Đường’, sao cô ấy về không tốt chút, rõ ràng bây giờ trang web các anh đầy tranh H!”

Khi nghe nói Yến Kỳ Vũ đã từng làm trợ lý hai năm ở Trục Mộng Đường, anh Đặng của Đặng Tuyết lộ ra biểu cảm ý vị sâu xa.

Trục Mộng Đường, là một phòng làm việc truyện tranh thành lập đã được 10 năm, dưới trướng có vô số người tài giỏi, tác phẩm càng phát triển mạnh mẽ, và có rất nhiều trang truyện tranh hợp tác lâu dài. Phòng làm việc này bởi vì có truyện tranh phong phú đưa vào hoạt động kinh doanh, từng bộ tác phẩm xuất bản đều thuận lợi trở thành hoạt hình, hóa thành người thật, cho nên hấp dẫn không ít người trẻ tuổi ôm giấc mộng đến đó nương tựa.

Nhưng mà vào giữa năm ngoái, Trục Mộng Đường bị dính vào một scandal động trời, thì ra mười năm nay, Trục Mộng Đường luôn áp bức họa sĩ, lấy tiền hoa hồng kénh xù, hút máu từ trên người bọn họ! Mà tiền lương của trợ lý lại thấp hơn mức tiền lương trung bình, mỗi ngày đều phải làm việc 12 tiếng trở lên, giống như nữ công nhân dệt vải trong xưởng may sản xuất dây chuyền, thậm chí kiếm tiền còn không nhiều bằng nữ công nhân dệt vải.

Năm đó Yến Kỳ Vũ bị ý nghĩ “có thể trở thành họa sĩ truyện tranh” nhiễm vào đầu làm u mê, ôm giấc mộng bước vào phòng làm việc, không ngờ đến lại phí hoài hai năm.

“Thì ra là xuất thân trợ lý... Tôi nói nè.” Tổng biên tập Đặng cao gầy như rồng lông mày, “Tôi hành nghề nhiều năm như vậy, gặp qua không ít người như cô, từ trợ lý trở thành họa sĩ truyện tranh, các cô đều có một bệnh chung, trước kia các cô được giáo viên chủ bút khác giao quá nhiều công việc trợ lý, chỉ phụ trách tô lại, lên màu vân vân, đợi đến khi các cô tự đặt bút, vô cùng không am hiểu nhân vật truyện tranh, không biết làm sao vẽ người có đặc điểm, vẽ càng đẹp càng xinh.”

Tổng biên tập Đặng chỉ vào màn hình máy tính: “Nhìn gương mặt này xem, căn bản không làm người khác có được dục vọng.”

Đối mặt với tổng biên tập Đặng khí thế bức người, Yến Kỳ Vũ bối rối cúi đầu: “... Nếu như là vấn đề mặt mũi nhân vật, tôi có thể sửa, đáng người của nữ chính tôi có thể chỉnh lại càng nóng bỏng hơn một chút.”

Cô thật sự vô cùng quý trọng cơ hội lần này, đã ba tháng liên tiếp cô không có thu nhập nào, tiền thuê nhà, chi tiêu hằng ngày đối với cô mà nói là gánh nặng rất lớn. Đặng Tuyết là bạn tốt mà cô quen biết trên mạng, cô ấy nói anh họ của cô ấy là tổng biên tập truyện tranh trên mạng, chỉ cần các cô ấy hợp tác một bộ truyện tranh, chắc chắn có thể thuận lợi ký hợp đồng, có được vị trí tiến cử tốt nhất, tương lai công thành danh toại sẽ không thành vấn đề.

Yến Kỳ Vũ bị cô ấy vỗ ngực hứa hẹn khí thế, cùng cô ấy bận trước bận sau chuẩn bị bộ truyện tranh này. Đặng Tuyết ra dàn ý kịch bản, Yến Kỳ Vũ phụ trách vẽ tranh, toàn bộ bản vẽ màu có 20 trang, bản thảo lại vẽ 50 trang, vốn cho rằng hôm nay ký hợp đồng chỉ là một hình thức, nào nghĩ đến vừa mới gặp mặt nhau 10 phút, đã bị tổng biên tập Đặng từ chối.

“Vấn đề của cô tương đối nghiêm trọng, rất khó sửa.” Tổng biên tập Đặng công chính nghiêm minh lắc đầu, “Tiểu Vũ Mao, thật đáng tiếc lần này không thể nào hợp tác với cô, nếu như sau này cô vượt qua được khuyết điểm này, hoan nghênh cô đem tác phẩm mới đến gửi bản thảo.”

Yến Kỳ Vũ bị tổng biên tập Đặng phê bình không đúng chỗ nào cả, giống như mười năm kiên trì chỉ là một câu chuyện cười. Cô hơi ừ ừ, lại cố tự tôn không chịu biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể chống đỡ tươi cười, lễ phép nói: “Cám ơn anh đã giành chút thời gian chỉ điểm cho tôi.”

Nhưng mà Đặng Tuyết bên cạnh cô lại nổi giận, dù sao Đặng Tuyết tuổi còn nhỏ, chưa từng chịu thất bại, tuyệt chiêu dùng nước mắt chốc lát ào ào rơi xuống, mắt cô gái nhỏ đỏ lên tức giận nói: “Anh Đặng, anh là đồ khốn kiếp!” Vừa bụm mặt khóc sụt sùi lao ra phòng khách.

Tổng biên tập Đặng bị cô công chúa nhỏ này làm cho nhức đầu, cũng bất chấp Yến Kỳ Vũ đang ở đó mà chạy ra khỏi cửa, mau chóng đuổi theo Đặng Tuyết.

Yến Kỳ Vũ bị để lại ở phòng khách, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, cô ngồi đợi mười phút, chỉ có thể yên lặng cất laptop trên bàn lại, nhét vào trong ba lô đeo vai.

Đây chính là gia sản có giá trị cao nhất ở trên người cô, laptop nặng 5 cân này là “chiến hữu” của cô. Khi cô vừa mới vào Trục Mộng Đường, phòng làm việc không có máy tính, cô phải dựa vào tiền học bổng hồi đại học của mình để mua một laptop thế này. Ba năm trôi qua, máy tính này càng ngày càng chậm, mỗi lần mở PS lên đều sẽ bị đứng máy, nhưng cô thật sự không có tiền dư để thay cái máy mới.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cưng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2

Vừa rồi tổng biên tập Đặng dùng ngón tay đâm mạnh vào màn hình máy tính, trong lòng cô gào khóc rí máu, thật sợ máy tính mình bị chú già đâm nát.

Trên mu bàn tay cô còn dán tờ giấy dành cho khách hàng in hình anime cá heo, một con cá heo nhỏ bản Q tròn xoe vung đuôi, làm tóe lên bọt nước, bọt nước hợp thành một hàng chữ nhỏ “Cá heo anime, để giấc mơ mang theo bút vẽ giăng buồm lên.”

Nhưng giấc mơ của cô khi nào có thể giăng buồm lên đây?

Yến Kỳ Vũ đeo ba lô lên, như là con ốc sên vác theo căn nhà của mình, ủ rũ đi ra ngoài phòng họp.

Kết quả vừa đẩy cửa phòng họp ra, cô liền đụng vào một chị gái hùng hổ chạy vào trong phòng.

Chị gái đẩy cửa vào nhìn qua chướng lớn hơn Yến Kỳ Vũ mấy tuổi, mặt mũi lạnh lùng. Cô ấy cắt tóc ngắn còn chưa qua lỗ tai, vành tai đeo khuyên tai hình dạng rất khoa trương, vòng cổ, vòng tay đều là nguyên bộ, dưới ánh đèn của phòng khách mà phát sáng lên, cô ấy mặc quần short jeans và áo sơ mi sọc, nhìn vừa già dặn vừa gợi cảm.

Oa ——

Yến Kỳ Vũ dụi mắt, cảm giác này giống như nhìn thấy “ngự tử” đi ra truyện tranh vào thế giới 3D, rõ ràng xuất hiện trước mặt cô.

“Ngại quá để em đợi lâu.” Chị gái khề nhếch môi đỏ lên, nện một cái gối lên nói, “Một lát chị còn có cuộc tuyển chọn, chỉ có thể giành ra 20 phút tâm sự cùng em, truyện tranh của em đâu? Là để ở trong USB hay là in ra rồi?”

Yến Kỳ Vũ bị cô ấy hỏi đến đầu óc choáng váng, mơ màng nói: “Ồ... Ở trong máy tính em.”

“Có mang theo máy tính không?”

“Có mang, có mang theo.” Yến Kỳ Vũ vội vàng gật đầu.

“VẬY còn chờ gì nữa?” Vị ngự tử biên tập này mạnh mẽ vung đội ngồi vào ghế xoay, bắt chéo hai chân, “Mau lấy ra cho chị xem.”

Yến Kỳ Vũ hoàn toàn không rõ xảy ra chuyện gì, không phải cô đã bị knock out rồi sao, sao lại còn mơ hồ tiến vào thi đấu nữa?

Cô không có thời gian nghĩ lại, cơ hội rơi xuống trước mặt cô thì phải chạy nhanh bắt lấy, cô vội vàng lấy máy tính ra chỉnh vào tài liệu tranh ảnh, đẩy tới trước mặt ngự tử biên tập.

Ngự tử biên tập không nói lời vô ích, một tay chống má, một tay chạm vào màn hình click click, tập trung tinh thần xem tác phẩm trên màn hình.

Truyện tranh này Yến Kỳ Vũ và Đặng Tuyết đã chuẩn bị suốt hai tháng, vì đề cảnh tượng mới vào có tính chất đánh sâu vào tâm lý, không ngừng sửa lại mấy bản, vào tuần trước mới sửa xong 20 trang bản thảo đầu tiên, bởi vì thời gian không đủ, hai lời thoại mặt sau cô chỉ vẽ bản nháp hai phân cảnh đối thoại, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra nhân vật, ngay cả “Tình Thảo” đều không có.

Nữ biên tập xem vô cùng nghiêm túc, Yến Kỳ Vũ ở bên cạnh ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, ba tháng nay cô đã xem truyện tranh trên màn hình vô số lần, mặc kệ là lời thoại hay là nội dung, các cô thuật lại một chữ cũng không sai. Yến Kỳ Vũ đứng ngồi không yên, nhìn màn hình hai giây, lại khần trương nhìn sườn mặt của biên tập, muốn nhìn ra chút gì đó từ biểu cảm của cô ấy.

Đáng tiếc vị biên tập này có gương mặt tiên chuẩn của poker, không biểu hiện ra hi vọng. Đợi đến khi xem xong 50 trang bản thảo, cô ấy mở tài liệu phác thảo lấy ra từ trong cặp hồ sơ, bắt đầu kiểm tra phác thảo và thiết kế nhân vật, từ đầu đến cuối, trên mặt cô ấy không thấy được chút nụ cười.

Đóa hoa nhỏ trong lòng Yến Kỳ Vũ lại héo rũ: Rốt cuộc mình đang mong chờ cái gì? Rõ ràng lúc này tổng biên tập Đặng đã phê bình kỹ thuật vẽ tranh của cô không thích hợp...

—— “Kỹ thuật vẽ không tệ, nhưng mà...” Nữ biên tập ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc hỏi, “Kịch bản là do cô làm sao? Thứ cho tôi nói thẳng, cô không có thiên phú biên kịch, câu chuyện này thật sự quá nát. Nhưng mà cô yên tâm, văn học mạng Cá Heo có rất nhiều tác giả không tệ, có thể hợp tác vẽ tay đăng lên truyện tranh trên mạng của Cá Heo.”

“...???” Yến Kỳ Vũ sửng sốt.

“Trước kia cô có vẽ tranh truyện tranh gì chưa? Có liên kết với trang web nào không? Hiệp ước đã kết thúc chưa? Truyện tranh trên mạng của Cá Heo yêu cầu mỗi tuần đều phải cập nhật liên tiếp, nếu như cô chưa hoàn thành công việc trước, có lẽ rất khó chu toàn mọi việc.” Nói tới đây, nữ biên tập bỗng nhiên vươn tay ra, “Đúng rồi, đã quên giới thiệu, tôi là Bội Na Na, sau khi ký hợp đồng tôi sẽ chịu trách nhiệm biên tập cho cô.”

Yến Kỳ Vũ bị sự phát triển kỳ diệu này làm đầu đầy dấu chấm hỏi, cô theo bản năng trả lời: “Bây giờ tôi là người tự do, trước kia có làm trợ lý ở Trục Mộng Đường... A, không, đợi chút! Đợi chút!” Yến Kỳ Vũ vội nói, “Trình độ của tôi như vậy có thể ký hợp đồng sao?”

Từ năm trước Trục Mộng Đường gây ra tai tiếng, họa sĩ và trợ lý dưới trướng nhao nhao hủy bỏ hợp đồng, cô cũng thất nghiệp, ngày ngọ đại dột đến

trang web khác tự đề cử đăng truyện tranh nhiều kỳ, đáng tiếc bởi vì một số nguyên nhân khác, truyện tranh chịu khổ bị chèn ép.

Từ nhỏ Yến Kỳ Vũ đã ôm giấc mơ trở thành họa sĩ truyện tranh, trên đường theo đuổi giấc mơ lại vấp phải trắc trở liên tiếp, hôm nay biên tập Đặng phê bình cô tồi tệ, cô vốn chuẩn bị về nhà khóc một trận, sao lại nghĩ đến ngay lúc quanh co khúc khuỷu, lại có một biên tập khác nói muốn ký hợp đồng với cô?

Yến Kỳ Vũ lắc lắc đầu, hoài nghi chính mình có phải nghe lầm hay không.

“Trình độ của cô? Trình độ của cô tốt lắm mà.” Bộ Na Na chắc chắn nói, “Tính ăn khớp phác thảo của cô vô cùng tốt, thần thái nhân vật rất tuyệt, lên màu cũng không tệ.”

“... Nhưng lúc này biên tập Đặng nói kỹ thuật vẽ của em không phù hợp.”

“Biên tập Đặng? Sao em liên lạc với anh ta?” Bộ Na Na nghi ngờ nhìn cô, trong mắt lướt qua sự khinh bỉ, “Anh ta không hiểu truyện tranh, chỉ biết bán thịt. Em yên tâm, em không cùng tổ với anh ta, con gà con dưới cánh của chị, cánh của anh ta có dài cũng đừng nghĩ đụng đến một sợi lông của em.”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng mà, rốt cuộc em có muốn vẽ truyện tranh không, có muốn trở thành họa sĩ truyện tranh không?” Một câu nói đơn giản của Bộ Na Na, liền chọc trúng chỗ yếu của Yến Kỳ Vũ.

Cô không cần suy nghĩ, lập tức lớn tiếng trả lời: “Muốn! Vẫn luôn muốn!”

Cuối cùng Bộ Na Na lộ ra một nụ cười rồi chợt biến mất, “Vây tốt rồi.” Đã bao lâu rồi, cô ấy chưa từng gặp người trẻ tuổi bốc đồng như thế?

Có thể ký tên với người mới ưu tú như vậy, có tiềm lực thành họa sĩ truyện tranh, Bộ Na Na vô cùng hài lòng với thu hoạch hôm nay.

“Đúng rồi, cô phải đổi bút danh đi, hiện tại rất không hài hòa.” Trước khi đi ra phòng khách, Bộ Na Na nhắc nhở Yến Kỳ Vũ, “Trang web của chúng tôi không cho phép xuất hiện cái tên ‘Một cây súng bạc chọc thủng trời’.”

Yến Kỳ Vũ: “...???”

“Sao vậy?”

“Cái kia... Em không phải là ‘Một cây súng bạc chọc thủng trời’.”

Bộ Na Na: “...!!!”

“Thật sự.” Yến Kỳ Vũ nhanh chóng giơ cao hai tay bày tỏ sự trong sạch, “Chị biên tập, chị xem toàn thân em đi, nơi nào tàng trữ cây súng bạc chứ.”

...

“Truyện tranh Cá Heo” cùng “Văn học Cá Heo” là cặp bài trùng dưới trướng tập đoàn Cá Heo được quan tâm nhất, ngay cả địa chỉ phòng làm việc đều chọn một chỗ, một cái ở dưới một cái ở trên, phân chia đồng đều ký túc xá.

Trong phòng khách dưới lầu, Yến Kỳ Vũ nỗ lực giải thích thân phận của mình với Bộ Na Na.

Mà trong cùng một thời gian, một người đàn ông khí chất chín chắn, cao lớn anh tuấn bước vào phòng làm việc tổng biên tập trên lầu Văn học Cá Heo.

Tổng biên đã sớm biết vị đại thần này sẽ đến, đặc biệt giành ra hai tiếng định bàn kỹ với anh. Cũng không chờ tổng biên khách sáo hai câu, người đàn ông vừa ngồi xuống đã tung một quả bom hạng nặng xuống.

—— “Tôi muốn làm truyện tranh.”

Tổng biên: “... Quy Dã, anh đang đùa ư?”

Vu Quy Dã lắc đầu, thái độ thản nhiên: “Đương nhiên không phải. Viết tiểu thuyết, viết kịch bản đối với tôi mà nói đã không có khiêu chiến gì, tôi định chuyển kịch bản gốc sáng tác thành truyện tranh.”

Tổng biên cũng đã quen Vu Quy Dã nhiều năm, sớm đã biết trong đầu vị đại thần này có bao nhiêu suy nghĩ thần kỳ.

Trừ khi học trung học, Vu Quy Dã đã mê sáng tác truyện, mười mấy năm qua viết lách kiếm sống không ngừng, sáng tác một bộ lại thêm một bộ tác phẩm xuất sắc. Cách hành văn của anh sâu xa ý nghĩa, nội dung rung động tâm can, rất có nét riêng. Anh có sức sáng tạo mạnh mẽ, hơn nữa rất thích thách thức với các đề tài khác nhau, từ trinh thám đến thần tiên ma quái kỳ dị, từ đề tài tôn giáo đến lãng mạn, từ Ai Cập đến thời dân quốc... Mỗi tác phẩm đưa ra thị trường đều có thể mê hoặc rất nhiều người, sách cũng nằm trong top ba trong bảng sách bán chạy.

Tuy rằng tuổi không đến ba mươi, nhưng anh đã lấy được hai giải thưởng văn học lớn, tác phẩm chuyển thể thành phim cũng đạt được vài giải thưởng rất có trọng lượng.

Mà một vị đại thần như vậy lại nói muốn chuyển kịch bản gốc thành truyện tranh?... Phải biết rằng ở trong nước, sản nghiệp truyện tranh vẫn cứ bị vây trong giai đoạn đang lẩn tránh, xung quanh đồng bộ sản nghiệp cũng không hoàn thiện, tiền lời của truyện tranh kém rất xa so với tiểu thuyết, kịch bản, phần lớn truyện tranh cải biên thành hoạt hình đều đang bị thâm hụt tiền.

Thấy mặt tổng biên tập lộ vẻ do dự, Vu Quy Dã lại không nhanh không chậm quảng thêm cái ngư lôi thứ hai: “Còn có, lần này tôi sẽ không dùng ID “Quân Tử Quy Dã” tham gia sáng tác.”

“Cái gì?”

Vu Quy Dã nhẹ giọng nở nụ cười: “Ngẫm lại xem, đổi thân phận đầu tư một lĩnh vực mới, chuyện này chắc rất thú vị.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Hai tiếng nói chuyện, tổng biên tập văn học Cá Heo liên tục mặt mày cau có. Bọn họ là đại thần tác giả dưới trướng nổi tiếng nhất, đạt được nhiều tiền nhanh nhất, không cần phải đi viết kịch bản truyện tranh, hơn nữa còn không cần bút danh của mình, chuyện này vừa nghe đã rất không có “tiền đồ”!

Tổng biên tập nói: “Nếu anh bỏ bút danh, thay đổi lĩnh vực bắt đầu một lần nữa, vậy thì hoàn toàn không có độ hot vốn đã được tích lũy, giống như những người mới!”

“Tôi muốn dùng thân phận người mới để bắt đầu lại lần nữa.” Vu Quy Dã bình tĩnh nói, “Hơn nữa đợi đến thời cơ thích hợp, tôi sẽ tự cởi lớp áo giả kia, nói cho mọi người biết tôi chính là Quân Tử Quy Dã.”

“Cái gì là “thời cơ thích hợp?””

“Đương nhiên là bộ truyện tranh này lập nên lịch sử mới về truyện tranh trong nước, làm cho internet dậy sóng, sau khi thuận lợi hóa thành hoạt hình, hóa thành người thật.”

Tổng biên tập không nói nên lời chống đỡ được, chỉ muốn đập đầu với đại thần.

Cuối cùng buổi gặp mặt của hai người cũng không đạt được ý kiến chung, buổi chiều tổng biên tập còn có hội nghị phải đi họp, chỉ có thể tạm dừng nói chuyện trước.

Anh ấy tự mình tiễn Vu Quy Dã đến thang máy, hắng giọng nói: “Quy Dã, tuy rằng hai chúng ta quen nhau mười mấy năm, nhưng chuyện này không phải là trò đùa, tôi phải nghiên cứu kỹ càng mới được, cũng phải thương lượng với phó tổng biên tập khác...”

Trên mặt Vu Quy Dã không thấy chút gợn sóng, anh cất bước đi vào thang máy, xoay người ấn xuống nút tầng đại sảnh.

Trước khi cửa thang máy hoàn toàn khép lại, Vu Quy Dã nói với tổng biên tập ngoài cửa: “Anh cần nhắc cho kỹ càng, dù sao cuối cùng chắc chắn anh sẽ đồng ý.”

“...”

Vu Quy Dã mới vừa đi đến gầm gara, liền nhận được điện thoại “cầu cứu” của chị gái Vu Kinh Hồng.

“Tiểu Dã, hôm nay chị đi họp, thật sự không đến được, em có thể giúp chị đón Daniel không?”

Daniel là con một của hai vợ chồng Vu Kinh Hồng, gốc gác là người Trung Quốc, nhưng hai vợ chồng quyết tâm muốn đứa nhỏ giành thắng lợi từ ngay vạch xuất phát, nên ba tuổi đã đưa đứa nhỏ vào nhà trẻ song ngữ tư nhân, cả ngày ở chung với một nhóm người nước ngoài, tiếng Anh còn lưu loát nhanh hơn tiếng Trung.

“Được.” Vu Quy Dã thoải mái đồng ý, “Buổi tối để Daniel ngủ ở chỗ em đi.”

Vu Kinh Hồng suy nghĩ một lát: “Cũng được... Nhưng mà buổi tối em không được dẫn thằng bé đến ăn Mc Donalds, KFC, gì đó, em đừng quá cưng chiều thằng bé, thằng bé béo sắp giống biểu tượng lốp xe Michelin rồi.”

“Nào có khoa trương như vậy.” Vu Quy Dã nở nụ cười, đứa cháu trai lớn này của anh rất tinh quái, chủ ý đầy đầu còn nhiều hơn cả người lớn, thường xuyên đến chỗ anh hết ăn lại uống.

Vu Quy Dã cúp điện thoại, trực tiếp lái xe đến nhà trẻ. Anh đến đúng lúc, vừa đúng nhà trẻ tan học.

Năm nay Daniel bốn tuổi rưỡi, học lớp chồi. Thằng bé ăn nhiều, lớn cũng nhanh, lớn hơn các bạn nhỏ lớp trên một cái đầu, Vu Quy Dã liếc một cái đã tìm được củ cải cường tráng của mình trong đám củ cải nhỏ đông nghìn nghịt kia.

“Cậu!” Củ cải cường tráng nhìn thấy cậu mình ở xa xa, hai chân củ cải nhỏ lập tức bước ra, vui vẻ nhào vào trong lòng anh.

Vu Quy Dã khom lưng ôm cậu bé, nhưng không ôm lên nổi, lại thả cậu bé ở trên mặt đất, nói với cậu bé: “Daniel, hôm nay cha mẹ con đều phải tăng ca, buổi tối đến ở nhà cậu nhé.”

Daniel vừa nghe, quả nhiên toét miệng nở nụ cười, cười khanh khách hai tiếng, đột nhiên thằng bé nhớ ngày hôm qua mình vừa rụng hai răng cửa, lại nhanh chóng mím môi, không muốn để người cậu thân ái nhìn thấy đáng vẻ xấu xí của mình.

Vu Quy Dã chú ý tới thằng bé thiếu răng cửa, kiêng dè lòng tự trọng của cậu nam tử hán nhỏ, chủ động đề nghị buổi tối ăn cháo hải sản.

“Được ạ!... Nhưng mà cậu ơi, cậu có thể theo con đến một nơi trước không?” Daniel khát vọng nhìn anh.

Mấy đứa nhỏ mập mạp khác, trên mặt sẽ bị thịt dồn lại, có thể Daniel được di truyền từ gen tốt của nhà họ Vu, cho dù mập cũng không làm giảm đôi mắt sáng to của cậu, hai tay cậu nín chặt vạt áo sơ mi của Vu Quy Dã, ngưỡng cổ cao lên, thoạt nhìn giống như biến thành gương mặt mèo hình người.

Vu Quy Dã hỏi cậu đi đâu.

Daniel nhỏ giọng nói: “Ngày mai là sinh nhật của Rachel... Con muốn Rachel làm bạn gái của con, cho nên muốn chuẩn bị cho cô ấy một big surprise!”

“...” mấy đứa nhỏ bây giờ thật lợi hại, anh là cậu mà còn chưa có bạn gái, mà Daniel sắp thoát ế.

Vu Quy Dã lại hỏi cậu bé ai là Rachel.

Daniel đỏ mặt, quay đầu chỉ chỉ cổng nhà trẻ.

Vu Quy Dã theo hướng chỉ của cậu bé nhìn lại, chỉ thấy một cô nhóc mũm mĩm mặt vấy màu hồng, buộc tóc củ tỏi đang vẫy tay tạm biệt với chủ nhiệm lớp, bé con này có vóc dáng lùn lùn, cánh tay vừa trắng vừa mềm béo thành từng đoạn, rõ ràng là củ sen thành tinh. Cô bé ôm cổ giáo viên chủ nhiệm, mồm to “mua” má trái rồi má phải, mắt cô giáo trẻ cong lên như ánh trăng, cũng hôn một cái lên mặt cô bé.

Nhìn thấy người trong lòng, mặt Daniel càng đỏ hơn, trốn vào phía sau Vu Quy Dã, nâng đầu lên, ngập ngừng hỏi: “Cậu, có phải Rachel rất đẹp không?”

Vu Quy Dã rất tăng bốc nói: “Không chỉ đẹp, còn rất xứng với con.”

Cậu bé thiếu răng, cười rộ lên khanh khách.

Vu Quy Dã dẫn cháu trai lên xe, hỏi cậu bé chuẩn bị đi đâu mua quà.

Daniel chỉ huy Vu Quy Dã đến quảng trường công viên ngoài hai con phố, miệng lầm bầm: “Rachel không phải là cô gái bình thường, hộp nhạc, lắc tay, búp bê, những vật tầm thường này, cô ấy sẽ không thích!”

“Vậy con chuẩn bị mua cái gì? Có cần cậu giúp đỡ không?”

“Không cần!” Daniel lấy một tờ tiền xinh xinh kẹp trong cặp da ra, “Con đã sớm hỏi rồi, trong công viên có người chuyên vẽ chân dung hoạt hình, con muốn mua ảnh chân dung cho Rachel!”

...

Khi Yến Kỳ Vũ đi ra khỏi truyện tranh Cá Heo, cả người đều choáng váng. Trong gương thang máy, hai má cô đỏ bừng, như là uống rượu say, cười “ha ha ha”, “ha ha ha” ngây ngô không ngừng, may là bây giờ trong thang máy chỉ có mình cô, cho nên cô làm mặt xấu thế nào cũng không có người trông thấy.

Chuyện hôm nay có thể nói như phong hồi lộ chuyển (*), vốn Yến Kỳ Vũ định khóc một mạch về nhà, vậy mà lại u mê tiến vào trong tay Bộ Na Na.

(*) Phong hồi lộ chuyển: đột nhiên thay đổi 180°

Thật ra hôm nay Bộ Na Na hẹn gặp mặt một họa sĩ truyện tranh mới khác, nhưng người đó đến muộn, nên bánh thịt lớn này rơi lên đầu Yến Kỳ Vũ.

Vị nữ biên tập này làm việc mạnh mẽ vang dội, nói hai ba câu liền ký hợp đồng, dù sao hợp đồng đã có sẵn, chỉ là làm theo trình tự nên thời gian lâu một chút. Cô ấy và Yến Kỳ Vũ thêm bạn trên QQ, bảo cô về nhà nghỉ ngơi trước, chờ thêm vài ngày có hợp đồng, mới gửi cho cô.

Yến Kỳ Vũ ngốc nghếch nở nụ cười khi tin bạn mới hiện ra trên di động, cô ôm di động vui vẻ xoay tròn, đợi đến thang máy ngừng đến lầu một, cô lập tức đi ra, bảo vệ đứng trong đại sảnh chỉ cảm thấy có một trận gió thổi qua, trước mắt chỉ còn lại bóng lưng của một cô gái chạy về phía trước.

Đợi đến khi Yến Kỳ Vũ thật vất vả tỉnh táo lại, cô lại bắt đầu lo lắng: Chuyện cô ký hợp đồng này nên nói với Đặng Tuyết thế nào đây?

Các cô cùng sáng tác bộ tác phẩm này, chủ biên tập và Bộ Na Na đánh giá hoàn toàn khác nhau, bây giờ Yến Kỳ Vũ trực tiếp qua mặt bọn họ ký hợp đồng với Bộ Na Na, chắc chắn Đặng Tuyết sẽ vô cùng tức giận.

Yến Kỳ Vũ vô cùng quý trọng người bạn này, tuy rằng tuổi Đặng Tuyết nhỏ, thỉnh thoảng sẽ kiêu ngạo cáu kỉnh, nhưng nếu không phải cô ấy giật dây làm trung gian, căn bản Yến Kỳ Vũ không có cơ hội lên chiếc thuyền lớn truyện tranh Cá Heo này.

Yến Kỳ Vũ click vào lịch sử trò chuyện của hai người, nhìn khung nhập tin nhắn, không biết mở miệng nói rõ với cô ấy như thế nào.

Kết quả không đợi cô mở miệng, Đặng Tuyết đã gửi một chuỗi tin nhắn dài qua trước.

Tuyết Tuyết công chúa: Tiểu Vũ Mao... Chuyện xảy ra ngày hôm nay làm tớ vô cùng buồn, vô cùng khó chịu, vô cùng đau lòng... Từ lúc 10 tuổi đã bắt đầu tiến vào thế giới 2D... đến bây giờ đã suốt mười năm... Tớ muốn cùng cậu trở thành bạo vương truyện tranh Trung Quốc... Nhưng lời nói của anh Đường làm tớ ý thức được giấc mơ này quá xa rồi... Cậu cũng đừng quá đau lòng, tiếp tục cố lên nhé!”

Tiểu Vũ Mao: Chuyện đó, Tuyết Tuyết, tớ có chuyện muốn nói với cậu...

Tuyết Tuyết công chúa: Tớ quyết định từ giờ trở đi rời khỏi thế giới 2D...

Tiểu Vũ Mao: ...???

Tuyết Tuyết công chúa: Hi vọng chúng ta có duyên gặp lại nhé...

Yến Kỳ Vũ trở mắt nhìn ảnh bán thân của Đặng Tuyết thành màu đen, Yến Kỳ Vũ vội vàng gửi cho cô ấy một chuỗi biểu cảm, nhưng không ngờ toàn bộ tin gửi đi đều thất bại, trên màn hình có dòng màu đỏ chói mắt nhắc nhở cô: Bạn và Tuyết Tuyết công chúa không còn là bạn bè.

Yến Kỳ Vũ: “...”

Tâm tình của cô còn chưa u sầu, mà sao nội tâm Đặng Tuyết lại diễn trò kết thúc rồi?

...

Yến Kỳ Vũ ở trong một tiểu khu có mức sống thích hợp bên cạnh trạm đường sắt, ba phòng một sảnh 120 mét vuông được chủ nhà chia ra thành bốn phòng, Yến Kỳ Vũ vì tiết kiệm, ở trong phòng nhỏ cắt ra từ phòng khách.

Nhóm người thuê chung nhà đi tới đi lui, Yến Kỳ Vũ hoàn toàn không quen, bình thường cô nhốt mình ở trong phòng, tỉnh ngủ thì chạy bán tháo, mệt mỏi thì nằm ghé lên cửa sổ ngắm phong cảnh, bạn bè đều cảm thấy cuộc sống của cô rất buồn tẻ, nhưng cô lại vô cùng hưởng thụ loại phong phú này.

Nhóm người trong nhà cũng rất phiền phức, bốn giờ chiều, một đôi vợ chồng trẻ gây gổ trong phòng ngủ chính.

Yến Kỳ Vũ ở trong hành lang nhỏ hẹp tối mờ gặp bọn họ vài lần, mặt không thấy rõ, chỉ nhớ rõ nam tóc vàng, dáng vẻ lưu manh, mà tuổi cô gái rất nhỏ, nhưng lại trang điểm đậm. Cặp vợ chồng này suốt ngày cãi nhau âm ỉ, người nam ghét bỏ người nữ không quan tâm gia đình, người nữ ghét bỏ người nam không có trách nhiệm, có một lần âm ỉ rất lớn, cô gái ngồi ở cửa khóc lớn, nói 18 tuổi của mình đều bỏ trốn cùng người đàn ông, còn sinh hai đứa con cho anh ta.

Yến Kỳ Vũ là họa sĩ truyện tranh (chưa thành thực), mềm lòng lại cảm tính, gặp chuyện bất bình nhất định phải rút đao tương trợ. Cô khuyên người con gái kia, hỏi cô ấy nếu đã gặp trúng người đàn ông vừa cận bả vừa thối nát, tại sao cô ấy không ly hôn với anh ta.

Cô gái rơi nước mắt, dùng một loại giọng điệu bí ẩn nói: “Tiểu Yến, em chưa yêu đương, không hiểu tình cảm đâu.”

Quả thật Yến Kỳ Vũ chưa nói chuyện yêu đương, nhưng cô biết tình cảm. Cho dù tình yêu trăm ngàn đáng vẽ, nhưng chắc chắn không có loại nào là tạo nên từ sự tổn thương lẫn nhau.

Bên tai nghe thấy phòng ngủ chính lại bắt đầu tranh cãi, Yến Kỳ Vũ hoàn toàn không thể nào yên tâm vẽ tranh, bút màn hình cảm ứng chạm vào bảng vẽ hồi lâu, ngay cả một đường nét trôi chảy cũng không vẽ được.

Quên đi, vẫn là đi ra vẽ vật thực thôi.

Cô tiện tay cầm một cây cọ vẽ lông dài, đeo bảng vẽ lên, yên lặng chuẩn ra khỏi phòng thuê

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Edit: Tịnh Hào

Vu Quy Dã vừa dừng xe ổn định xong, Daniel liền nôn nóng sốt ruột nhảy xuống chỗ tay lái phụ, bước hai chân ngắn chạy vào trong công viên.

Vu Quy Dã bắt lấy cổ áo cậu bé, sợ cậu bé chạy nhanh quá sẽ té. Daniel trở tay nắm cổ tay anh, giống như con bò ngạo mạn lòi anh đến quảng trường công viên, Vu Quy Dã nhất thời không đuổi theo kịp, suýt chút nữa bị tên nhóc béo này kéo ngã.

Chỗ ở hiện tại của Vu Quy Dã cách công viên này không xa, diện tích rất lớn, có hai phục vụ xung quanh tiểu khu. Mỗi lần đến tối, giữa quảng trường sẽ gặp một nhóm bà cô bà thím, cùng với “quả táo nhỏ”, “người hay khoe khoang” tụ tập, nhấc tay, đá chân, hoạt động eo.

Hiện tại là thời điểm bọn nhỏ tan học, mấy người già đều về nhà hầu hạ con cháu, bây giờ trên quảng trường chỉ còn lại cảnh tượng người đi đường vội vàng, hiếm có được sự yên tĩnh.

Mắt Daniel rất tốt, rất xa đã nhìn thấy một người vẽ vật thực trên bảng vẽ ở bên cạnh bồn hoa, cậu vội vàng kêu to: “Cậu, ở đằng kia! Con nhìn thấy họa sĩ! Ở dưới ánh mặt trời đấy!”

Ngôn ngữ và lời nói của đứa trẻ còn non nớt, miêu tả phương hướng không chuẩn lắm, nhưng mang theo một loại tình cảm lãng mạn khác. Vu Quy Dã cười thâm trong lòng, tìm vị trí ánh mặt trời trước, tầm mắt từ ánh mặt trời hạ xuống, quả nhiên tìm được một bóng dáng xinh đẹp ở chỗ giao giữa trời đất này.

Ấn tượng ban đầu của Vu Quy Dã, là cho rằng ở quảng trường bán tranh mà sống sẽ là một người đàn ông trung niên 30, 40 tuổi mặc áo gi lê lưới, nào ngờ lại nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi.

Chỉ thấy cô lấy bút làm trâm, tóc dài mềm mại vòng ở sau đầu, đuôi tóc buông rơi trên bả vai. Chiếc áo hoodie trên người vô cùng giống học sinh, đầu dây bông vải trên mũ áo hoodie bị cô ngậm trong miệng, cô vừa vẽ tranh, vừa cắn say sưa.

"..." Mặt Vu Quy Dã không chút biểu cảm nghĩ: Loại thói quen xấu này chắc Daniel không có đâu.

Rất nhiều người bán tranh ở bên đường đều sẽ mang theo một giá tranh để trưng bày, ký họa một nhân vật trên tranh của mình để thu hút buôn bán. Nhưng cô gái lại không có ý nghĩ hấp dẫn khách hàng, không bày tranh, không gào to, tự nhiên cúi đầu vẽ, thỉnh thoảng nhìn vật tham khảo, lại nhanh chóng tiếp tục sáng tạo.

Vu Quy Dã quay ra ngoài xác nhận với đứa cháu: “Con khẳng định cô ấy bán tranh sao?”

"I am sure!" Daniel thề, "Mấy bạn học lớp tụi con đã tìm chị ấy vẽ tranh!"

Như vậy xem ra, buôn bán rất tốt.

Khi Yến Kỳ Vũ vẽ tranh vô cùng chuyên tâm thì hai cậu cháu đã đến bên cạnh cô, cô cũng không phát hiện ra, vẫn hết sức chuyên tâm vui đầu vẽ tranh.

Cô viêm màng túi, vô cùng tiết kiệm, trên tờ giấy vẽ A3 lớn được cô tận dụng triệt để vẽ mấy nhân vật. Kí họa của cô đều không phải tả thực, mà là hóa tất cả nhân vật thành anime, dùng phong cách vẽ Nhật Bản đúng chuẩn miêu tả nhân vật, giữa ngũ quan sẽ hiện ra đôi mắt, cho dù là nét mặt hay là động tác đều vô cùng cường điệu.

Tốc độ tay của cô rất nhanh, không cần viết nháp, ngắn ngủi vài phút có thể dùng bút phác họa thành hình ảnh truyện tranh sống động, người vẽ sinh bên đường, người phụ nữ mang thai, học sinh tiểu học đội mũ vàng đeo khăn quàng đỏ... nét vẽ tràn ngập linh khí xuất hiện từ ngòi bút của cô, sôi nổi trên trang giấy. diennndanleeequydoom~!@

Ở bên cạnh quan sát lâu như vậy, Daniel đã sớm không nhịn được, cậu bé không kìm được vươn tay nhỏ bé đập “bốp” vào trên giấy vẽ.

"Dì! Con muốn mua tranh!" Cậu hô to.

Yến Kỳ Vũ đang đắm chìm trong thế giới của mình đột nhiên bị cắt ngang, bút đánh dấu run lay bầy trên giấy vẽ, kéo ra một đường cong rồi tung.

Cô trừng mắt nhìn dấu móng tay bản in phía dưới giấy vẽ, chủ nhân của dấu móng tay cố tình không biết xấu hổ chen đến trước mặt cô chào hỏi với cô.

Yến Kỳ Vũ cũng có tính tình nóng nảy của nhà nghệ thuật, cô thờ phỉ phò nói: “Gọi chị!”

Cô định hung hăng chà đạp gò má của cậu nhóc béo này, nhưng vừa vươn tay, lại phát hiện bên cạnh cậu nhóc béo có một chàng trai vừa cao lớn vừa đẹp trai, cô nhanh đưa tay vào trong túi áo hoodie.

Yến Kỳ Vũ không biết Daniel, nhưng biết bộ đồng phục nhà trẻ tư nhân trên người Daniel. Mấy đứa trẻ bây giờ còn nhiều tiền hơn cô, trong nhà trẻ này có mấy “khách hàng cũ” của cô.

Không phải cô thật sự muốn lấy tiền của mấy đứa nhỏ, nhưng tháng trước cô thật sự nghèo không có gì ăn, nộp ba tháng tiền thuê nhà xong thì trong túi

chỉ còn lại hơn ba trăm đồng. Cô không muốn chìa tay đòi tiền cha mẹ làm họ lo lắng, lại không thể mất hết mặt mũi mượn bạn bè, cùng đường lắm mới bắt đầu chạy đến đây dựng sạp.

Cô nghĩ, như vậy có thể rèn luyện kỹ năng vẽ của mình, còn có thể kiếm chút tiền cơm, nhất cử lưỡng tiện. Nhưng phong cách vẽ tranh của cô rất “hoạt hình” trong mắt nhiều người, chỉ hấp dẫn các bạn nhỏ.

Bắt đầu từ ngày cô khai trương đến nay, người đàn ông trước mặt này là khách hàng trưởng thành đầu tiên.

Hơn nữa, lại là khách hàng đẹp trai như vậy.

Yến Kỳ Vũ khần trương lộ ra chút ân cần: "Tiên sinh, anh muốn tranh chân dung sao? Rất nhanh, mười phút là được rồi."

Đáng tiếc Vu Quy Dã lắc lắc đầu: "Tôi không cần tranh, tôi đến cùng nhóc con này."

"Ồ..." Yến Kỳ Vũ có chút tiếc nuối, từ xưa họa sĩ đều thưởng thức cái đẹp, theo đuổi cái đẹp, gặp được người đẹp, trai đẹp, cảnh đẹp lại không thể vẽ, thật sự quá tiếc nuối rồi.

Người đàn ông hỏi: "Một bức tranh bao nhiêu tiền?"

"Già trẻ không gạt, bản Q thì 60, tỉ lệ bình thường thì 80! Nếu như muốn lên màu, sẽ lại thêm 30."

Giá tiền này còn rất rẻ, nhưng Vu Quy Dã vẫn hỏi một câu: "Có thể rẻ chút không? Đứa trẻ dành dụm tiền tiêu vặt không dễ dàng."

Lời này nếu đặt vào một tháng trước, có lẽ Yến Kỳ Vũ thật sự sẽ cân nhắc hạ xuống mấy đồng tiền, nhưng trải qua sự rèn luyện trong khoảng thời gian này, cuối cùng Yến Kỳ Vũ học cách nói "không" với trả giá rồi.

"Không được." Cô lắc đầu, sợi tóc buông xuống sau đầu lắc qua lắc lại, "Cuộc sống của đứa trẻ có thể hơn cả người trưởng thành, cậu bé rửa giúp mẹ mấy cái chén có thể kiếm được 10 đồng, mà tôi vì tiết kiệm tiền nước rửa chén, bây giờ phải ăn mằn thầu kẹp dưa chua."

Rõ ràng là chuyện rất xót xa, nhưng có lẽ nói ra từ trong miệng cô nên mang theo chút khôi hài và tự giễu, Vu Quy Dã bị chọc nở nụ cười, lại hỏi cô: "Vậy nếu như phía sau nhân vật có bối cảnh màu sắc rực rỡ thì bao nhiêu tiền?"

Oa, đây chính là khách hàng lớn, Yến Kỳ Vũ nhanh chóng đánh giá chi phí lao động của mình, "Năm mươi đi, còn có thể thêm động vật ở bên cạnh, tặng cho anh!"

Daniel ở bên cạnh gấp đến độ vò đầu bứt tai, quần bách hô câu: "Cậu!"

100 đồng trong tay cậu bé sắp bị cậu nhào thành bóng rồi.

Vu Quy Dã đưa tay bóp gương mặt mũm mĩm của cậu: "Bộ phận siêu dự toán là cậu đây sẽ tài trợ cho cháu."

Nói xong, Vu Quy Dã hào phóng rút bóp tiền ra, từ bên trong lấy ra tờ một trăm đồng, giao đến trong tay Daniel.

Nghe đoạn đối thoại của hai người, Yến Kỳ Vũ mới biết được thì ra hai người bọn họ không phải là cha con, cô đã nói mà, vị tiên sinh này vừa cao vừa gầy lại phong độ, là gen đột biến nào có thể sinh ra củ cải trắng chân ngắn như vậy chứ.

...

Khi vẽ tranh, Vu Quy Dã cũng không có đứng canh một bên. Gần đây có tiệm trà sữa nổi tiếng, Daniel mũi thính, nghe thấy hương thơm xa xa, liền nhào muốn uống.

Lúc đầu Vu Quy Dã cũng không đồng ý: "Trà sữa rất ngọt, mẹ cháu dặn cậu không được cho cháu ăn nhiều đồ ngọt."

Daniel khóc thút thít: "Vậy để tám phần đường thôi..."

"Không được."

"Nửa đường, nửa đường cũng được mà!" Trong mắt Daniel chứa hai giọt nước mắt, miệng ừm khua nói thảm, "Dù sao thầy giáo ngoại quốc khen cháu so sweet, mình cháu đã ngọt rồi, trà sữa không ngọt cháu vẫn có thể nhin được."

Vu Quy Dã: "..."

Yến Kỳ Vũ cười ra tiếng, kết quả bị Vu Quy Dã nghiêm mặt liếc nhìn, cô mau chóng ngồi nghiêm chỉnh mắt nhìn bản vẽ, làm bộ mình không nghe lén gì cả.

Daniel không có tính tự giác “con trai không thể làm nũng” chút nào, lôi kéo Vu Quy Dã nói vô số lời van xin, làm anh chỉ có thể thua trận, cam chịu số phận mua trà sữa cho cháu ngoại trai.

Đợi đến khi bóng lưng người đàn ông đi dần dần xa, Yến Kỳ Vũ gõ gõ bảng vẽ, nhắc nhở khách hàng nhỏ của mình: “Được rồi, lau nước miếng đi, mau nói cho chị biết rốt cuộc em muốn về ai.”

...

Vu Quy Dã không ngờ tiệm trà sữa kia bán đắt như vậy, anh xếp hàng đúng 20 phút mới phá tan đám người mua được hai ly.

Khi anh mang đồ trở về công viên, Yến Kỳ Vũ vừa mới vẽ xong tranh của Daniel. Cô cẩn thận cuộn tranh, dùng dây da buộc chặt, dặn Daniel bảo quản cẩn thận.

Daniel dè dặt cẩn trọng áp cuộn tranh vào trong ngực, người không biết còn tưởng rằng cậu bé ôm đồ gia truyền.

Ngay cả Vu Quy Dã muốn nhìn tranh một chút, Daniel cũng không đồng ý, còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Đây là tranh tặng cho Rachel, sao có thể để người khác xem chứ!”

Nhóc nhóc không lương tâm, có nàng dâu đã quên đi người cậu, vừa rồi Vu Quy Dã còn cho cậu bé thêm tiền, đảo mắt đã bị cậu bé quên sạch rồi.

Trước khi về nhà, Vu Quy Dã đưa một trong hai ly trà sữa cho Yến Kỳ Vũ, anh vì cô gái tình cờ gặp nhau mà chọn một ly trà sữa yến mạch táo đỏ và một miếng cheesecake hình tam giác, quả thật việc này đã làm kinh động cô.

Yến Kỳ Vũ vì tiết kiệm tiền, đã bao lâu rồi chưa nghĩ đến chuyện uống trà sữa, cô nhìn đồ ăn ngon nóng hổi đưa đến chóp mũi mình, nói không thêm tuyệt đối là gạt người. Nhưng thiện ý của người đàn ông tới quá đột ngột, cô chớp mắt, trong lúc nhất thời không nhúc nhích.

Vu Quy Dã làm bộ như nhìn không ra sự cảnh giác của cô, đưa đồ ở trong tay về phía trước, khoe miệng khê cong lên: “Cầm đi, tiểu họa sĩ.”

Anh cũng không thể nào giải thích được khi mình đứng ở trước quầy, tại sao đầu nóng lên muốn mua hai món, nhưng đã mua quà, đương nhiên phải tặng rồi.

Yến Kỳ Vũ bị câu "Tiểu họa sĩ" của anh mà đầu mê mang, mơ màng nhận lấy.

Đừng trách cô hư vinh, chưa từng có người gọi cô là họa sĩ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Yến Kỳ Vũ cảm thấy hôm nay nhất định là lucky day của cô, buổi sáng tác phẩm của cô nhận được sự tán thành của biên tập, buổi chiều sạp tranh buôn bán lời hơn một trăm, lại được miễn phí đồ ngọt!

Yến Kỳ Vũ thèm đến nước miếng nhỏ tí tách, cô chẳng quan tâm nhắm nháp, để đồ ăn ở bên cạnh túi xách, mau chóng móc ra một tờ giấy phác thảo cỡ lớn từ trong túi xách.

Tay cô cầm bút đánh dấu, bút di chuyển, không cần suy nghĩ nhiều, đường nét tự chảy xuôi ra từ ngòi bút, nháy mắt xuất hiện một hình ảnh người nhỏ nhắn bản Q.

Người ở giữa tranh ăn mặc sạch sẽ nhanh nhẹn, áo khoác màu cà ri nhạt làm nổi bật lên tác phong nhanh nhẹn của anh, trên mặt nhân vật bản Q mỉm cười ửng hồng, trong tay còn cầm một ly trà sữa.

Daniel tình mắt khoa trương bật dậy: “Cậu, cậu, đây là cậu đấy!”

Vu Quy Dã sững sốt, cẩn thận nhìn sang, quả nhiên nhìn ra bóng dáng của mình trên người bản Q.

Bức tranh lớn cỡ bàn tay được vẽ rất nhanh, Vu Quy Dã còn chưa thấy rõ, Yến Kỳ Vũ cũng đã thay thành cọ màu để lên màu cho nhân vật. Từ lúc cô đặt bút đến khi cô kết thúc công việc, ước chừng trước sau chỉ có 5 phút, một Vu Quy Dã thấp bé tình nghịch xuất hiện trước mặt họ.

“Này!” Yến Kỳ Vũ thối thối bức tranh, nghiêng đầu thương thức, sau đó đưa tác phẩm tới trong tay Vu Quy Dã, “Tiên sinh, tặng cho anh.”

Vu Quy Dã cười hỏi: “Đây là đáp lễ của trà sữa?”

Yến Kỳ Vũ gật đầu, trong ánh mắt mang theo vẻ đáng yêu cố chấp: “Tôi không nợ ân huệ.”

“Được, cảm ơn tranh của cô.” Vu Quy Dã chỉ vào góc tranh nói, “Có thể ký cái tên cho tôi không?”

“O?”

“Chờ cô trở thành họa sĩ nổi tiếng, bức tranh này có giá trị rồi.”

Yến Kỳ Vũ nghe thấy anh đang cười chọc mình, mặt đỏ hồng lấm bầm “Sao dễ nổi tiếng như thế chứ”, nhưng vẫn không thể chống lại được hư vinh trong lòng, cầm bút ký bút danh “Tiểu Vũ Mao” của mình ở góc khuất bức tranh.

Yến Kỳ Vũ làm trợ lý của người ta nhiều năm như vậy, tác phẩm từng tham gia rất nhiều, nhưng lại không có quyền hạn ký tên lên đó. Thấy chủ bút có thể mở cuộc hội ký bán toàn quốc, mà cô chỉ có thể yên lặng cây cây trong phòng làm việc.

Trong lòng trợ lý nào mà không có ước mơ làm chủ bút?

Trước kia làm con bò già trong phòng làm việc, cường độ công việc rất lớn, không có cơ hội thả lỏng. Tiêu khiển duy nhất của cô, chính là vừa chống má mơ mộng nổi tiếng thế giới, vừa ký tên trên giấy bản thiết kế của mình. Chờ cô dựa vào tác phẩm của mình tạo ra một vùng đất, cô nhất định sẽ nghiêm túc chăm chỉ viết tên của mình trên trang bìa quyền sách.

Chữ ký của cô cũng đáng yêu giống như truyện tranh của cô, chữ “Tiểu” vừa thấp vừa béo, bốn chấm tròn của chữ “Vũ” thì tròn vo, mà phía đuôi của chữ “Mao” lại kéo ra thật dài, ở chỗ trống kéo thành một nút thắt tinh xảo, nhanh chóng biến thành một hình dạng lông chim.

Đây chính là lần đầu tiên cô “Ký tên” cho người khác, khó tránh khỏi có chút căng thẳng, cuối cùng hình vẽ lông chim chưa dừng lại, trong lòng cô căng thẳng, trên tay vững vàng quẹo cong lại, phía sau lông chim có một hình vẽ trái đào nho nhỏ.

Daniel rất nể mặt “Oa” một tiếng: “Thật đẹp! Chị tên là Tiểu Vũ Mao sao?”

“Ừm.” Yến Kỳ Vũ ngại ngùng giải thích, “Đây là bút danh tranh vẽ của chị.”

Daniel bội phục nói: “Chữ của chị còn đẹp hơn cả cậu em nhiều!”

Cậu bé biết cậu của mình là tác giả nổi tiếng, trong phòng sách có một hàng giá sách, tất cả đều để tác phẩm từng xuất bản của anh. Cậu bé đã từng thấy Vu Quy Dã ký tên bốn chữ “Quần Tử Quy Dã”, chỉ có thể nhìn biết một chữ “Tử”, ba chữ còn lại viết qua loa dính lại với nhau, như là chiếc tất thối mấy ngày chưa giặt. diennndaAnlEeQuydoonn~@

Vu Quy Dã lúng túng ho khan một tiếng, vỗ lên đỉnh đầu Daniel: “Được rồi, còn có mặt mũi nói cậu, cháu học bốn chữ “Bạch Tật Nhật Viết” (*) lưu loát trước đi.”

(*) Là “白 自 日 日”, bốn chữ này có nét khá giống nhau, dễ nhầm lẫn.

Daniel bị chọc trúng chỗ đau, túi thân ôm lão đại không lên tiếng.

Sắc trời dần tàn, Vu Quy Dã muốn dẫn Daniel đi ăn cơm, mà Yến Kỳ Vũ cũng phải dọn dẹp bàn vẽ về nhà.

Trước khi chia tay, Daniel ra về chừng chặc vung tay lên, nghiêm túc nói: “Tranh của chị đẹp như vậy, em trở về sẽ tuyên truyền cho nhiều người hơn, để mọi người đến chiêm cổ kinh doanh của chị.”

Yến Kỳ Vũ đeo bảng vẽ lên, nhọc nhằn ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt cậu bé: “Cảm ơn em đã nghĩ tới chị, nhưng tranh này là bức cuối cùng mà chị buôn bán riêng, sau này chị sẽ không làm việc này nữa.” Cô đánh bạo đưa tay nheo gương mặt tròn của vị khách nhỏ này, xúc cảm thật mềm mại làm cô quên luyện không buông tay, “Chị tìm được công việc, cho nên bắt đầu từ ngày mai chị sẽ không đến nữa.”

Daniel gấp muốn chết, ngọt ngào ngậy thơ hỏi cô: “Vậy sau này chị sẽ không bao giờ về tranh nữa ạ?”

“Đương nhiên không phải.” Yến Kỳ Vũ đắc ý nói, “Về sau, chị không chỉ vẽ tranh, còn sẽ vẽ rất nhiều tranh cho rất nhiều người xem.”

Daniel nghe hiểu: Thì ra vị này... không đúng, chị gái này, là cô giáo mỹ thuật.

Cuối cùng Yến Kỳ Vũ lại ôm ấp vị khách hàng nhỏ đáng yêu này, chúc cậu bé ngày mai thuận lợi tặng bức tranh này.

...

Sau khi Vu Quy Dã về nhà, tìm khung ảnh lồng bức vẽ người nhỏ bán Q mà tiểu họa sĩ tặng anh vào. Anh cầm khung ảnh dạo quanh một vòng, cuối cùng đặt khung ảnh cạnh TV.

Anh vừa lòng thưởng thức bức chân dung này, trong đầu lơ đãng nhớ tới ánh mắt cô gái chuyên chú khi vẽ.

Không biết sau này còn có cơ hội gặp lại “Tiểu Vũ Mao” không.

Daniel thấy anh ngăn người nhìn tranh hoạt hình chân dung của mình thì ghét bỏ nói: “Cậu, cậu quá tự kỷ rồi.”

Vu Quy Dã nhẹ nhàng trả lời: “Lại nói bừa, ngày mai cậu sẽ không đưa con đi học, nhìn con nói rõ với Rachel thế nào.”

Daniel lập tức thay đổi sắc mặt nhợt nhạt, nhào lên ôm đùi của anh: “Cậu tỉnh mắt nhất, chờ con và Rachel kết hôn, con cũng sẽ để tranh của cô ấy ở bên TV, mỗi ngày đều nhìn.”

...

Bởi vì trong lòng có chuyện cần nhớ, sáng sớm hôm sau, Daniel không cần cậu kêu, trước khi chuông báo vang lên thì đã ngồi dậy từ trên giường mặc quần áo xong.

Trước đó cậu bé đã ở nhà Vu Quy Dã vài lần, cho nên Vu Kinh Hồng đặc biệt để mấy bộ quần áo ở nhà Vu Quy Dã. Chỉ là đi nhà trẻ phải mặc đồng phục thống nhất, Vu Quy Dã suy nghĩ một lát, đến phòng quần áo của mình lấy một khăn quàng cổ hoa văn màu sắc xinh đẹp, thắt cả vạt nơ chỉnh tề lên cổ Daniel.

Đừng nhìn chỉ là một chiếc khăn quàng cổ màu sắc linh hoạt, đã làm hình tượng Daniel thoát khỏi vẻ mũm mĩm bình thường, biến thành một cậu bé mũm mĩm vừa thời thượng vừa lịch lãm.

Đến cổng nhà trẻ, không ít phụ huynh đều lên nhìn cặp cậu cháu này, sau khi mấy cô gái nhỏ nhìn thấy Daniel, cũng đỏ mặt dậy sóng.

Nhưng là hoa đại ven đường thì Daniel sẽ không hái.

Cậu ôm bức tranh kia như bảo bối. Giấy vẽ là giấy phác họa bình thường nhất, không cần khung hình lồng vào, cũng không cần tranh trực gỗ, chỉ cần cuộn lại, có một sợi dây da màu nghệ buộc ở trên, nhìn hơi keo kiệt.

Vu Quy Dã có chút không nghĩ ra, không biết cô bạn gái nhỏ của Daniel có thích bức tranh trụi lủi thế này không.

Anh chủ động đề nghị: “Nếu không thì cậu dẫn cháu đi mua quà, một bó hoa thì sao? Cháu xem đàn ông trong TV khi cầu hôn cô gái, đều cầm hoa.”

Daniel tưởng như đang vô cùng nghiêm túc, thật ra căng thẳng đến nói không lưu loát: “Không cần... không cần, quà con mang, nhất định Rachel sẽ thích.”

“Vây được rồi.” Vu Quy Dã chúc phúc cậu bé, “Hi vọng Rachel có thể nhận lời bày tỏ tình cảm của con.”

Daniel buồn rầu nói: “Nhưng con sợ mẹ con không cho con yêu sớm...”

“Yên tâm, cậu sẽ thu phục mẹ con.” Vu Quy Dã khom lưng, vừa giúp cậu bé sửa sang lại nơ vừa nhìn cậu bé, “Cậu vô cùng không thích từ ‘yêu sớm’ này. Khi con gặp được người kia, cho dù cô ấy có đến sớm hơn nữa, con cũng không được chê trách cô ấy đến sớm hay muộn trong cuộc đời của con.”

Vu Quy Dã là đại tác giả nổi tiếng lừng lẫy, loại trình độ văn chương há miệng sẽ có, Daniel được anh dẫn đến lòng đầy hoa nở, gương mặt tròn đỏ bừng, ưỡn bộ ngực nhỏ, đeo túi sách nhỏ, hùng dũng oai vệ khí phách bước vào cổng nhà trẻ.

Vu Quy Dã lẫn trong nhóm bà thím, nhìn chàng trai nhỏ của nhà mình bước ra bước đầu tiên đến chuyện tình cảm, từ trong thâm tâm có sự tự hào quanh quẩn trong lòng.

Anh vì cháu ngoài chuẩn bị hai món quà cho Rachel, không biết Rachel yes hay no.

...

Đáp án của Rachel là ——no.

Hơn nữa Rachel không chỉ nói No, còn trực tiếp báo chuyện này lên viện trưởng nhà trẻ ở nơi đó.

Buổi chiều Vu Quy Dã nhận được điện thoại của chị gái, lúc đó anh đang suy nghĩ kịch bản truyện tranh đầu tiên của mình, anh vốn tưởng rằng Daniel thông báo chuyện đã nắm chắc kia, nào ngờ đến Rachel không cho cậu bé chút mặt mũi.

Trong điện thoại, Vu Kinh Hồng không kịp thở, bối cảnh âm thanh có thể nghe được tiếng khóc khàn cả giọng của Daniel.

Vu Kinh Hồng nghe qua như là con sư tử cái đánh mất lý trí: “Vu Quy Dã! Là em cố vũ Daniel nói với Rachel sao?”

Tính của Vu Quy Dã và chị gái hoàn toàn ngược nhau, từ nhỏ hai người đã sống chung nên Vu Quy Dã đã sớm thăm dò được cách ứng phó.

Chị ấy càng tức giận, Vu Quy Dã lại càng sống yên bình lặng.

“Sao vậy? Ở tuổi này có tình cảm với người khác và tò mò là chuyện rất bình thường, cậu bé thích Rachel, loại tình cảm này rất thuần khiết, rất tốt đẹp, em cảm thấy không cần thiết can thiệp, chỉ cần cô vũ dẫn đường.” Vu Quy Dã trả lời vô cùng hoàn mỹ, quả thật có thể xem như đang sử dụng lời nói trong “Nghiên cứu tâm lý trẻ em”.

Vu Kinh Hồng lại truy hỏi không ngớt: “Tranh là em dẫn nó đi mua? Nơ cũng là em giúp nó đeo? Nhẫn kim cương cũng là em để nó cầm?”

“... Nhấn kim cương gì?” Vu Quy Dã bỗng thấy kỳ quái.

Vu Kinh Hồng mới hiểu được em trai của mình cũng bị lừa gạt, chị ấy thở dài một tiếng trong điện thoại, vừa tức vừa cười nói: “Quên đi, việc này cụ thể xảy ra thế nào chị cũng không rõ, em mau đến nhà trẻ một chuyến đi, chị đang ở văn phòng viện trưởng đó.”

Vu Quy Dã không hiểu ra sao, nhưng nghe ý của chị gái, tuyệt đối Daniel đang gặp rắc rối, hơn nữa là gây ra họa lớn.

Cũng may nhà anh cách nhà trẻ không xa, chờ anh vội vàng chạy tới cũng không quá 20 phút.

Văn phòng viện trưởng ở tầng cao nhất của lầu dạy học, Vu Quy Dã vừa tiến vào sân thể dục đã nghe thấy tiếng khóc của tên nhóc béo từ phía trên truyền xuống, tràn đầy sức mạnh, xem ra không có việc gì lớn.

Lòng Vu Quy Dã thả lỏng một nửa. Anh chạy nhanh đến bên ngoài văn phòng, gõ cửa đi vào.

Trong văn phòng, trừ tên nhóc mập củ cải khóc hu hu ra, còn có ba người trưởng thành.

Vu Quy Dã nhìn sang: anh nhận ra bác gái mặt mũi hiền lành phía sau bàn làm việc, bà là viện trưởng nhà trẻ, mỗi lần đứa nhỏ tan học, bà đều đứng canh ngoài cổng lớn.

Trên sofa đối diện, có nữ tri thức tinh anh mặc đồ công sở chuyên ngành, còn lại là chị gái Vu Kinh Hồng, mặt chỉ ấy phiền muộn, đang dùng đầu ngón tay vò nhẹ trán.

Về phần cô gái trẻ tuổi thứ ba đứng cạnh cửa, Vu Quy Dã cảm thấy có chút quen mắt, qua thật lâu anh mới nhớ, cô ấy là chủ nhiệm lớp của Daniel, ngày hôm qua khi đón đứa nhỏ, anh đã gặp cô ấy ở cổng trường.

Thấy Vu Quy Dã đến, Vu Kinh Hồng xách nhóc mũm mĩm đến giữa bốn người lớn, bảo cậu bé thành thật thừa nhận lỗi sai.

“Con... Con không sai!” Daniel vờn cổ, “Mọi người đều không hiểu con, chỉ có cậu hiểu con! Con muốn làm con trai của cậu, con không muốn làm con của mẹ!”

Vu Kinh Hồng cá giận: “Tên nhóc thôi này, nếu như cậu biết con làm chuyện tốt gì, con xem thử cậu còn để ý tới con không.”

“Rốt cuộc là thế nào?” Vu Quy Dã hỏi.

Vu Kinh Hồng đau đầu lấy ra một hộp nhỏ nhưng tờ màu xanh đậm, chị ấy mở nắp hộp ra, chỉ thấy một chiếc nhẫn kim cương chiếu sáng rực rỡ.

Đương nhiên Vu Quy Dã nhận ra chiếc nhẫn này —— đây là nhẫn kim cương kết hôn của Vu Kinh Hồng, ông xã của chị ấy đặc biệt đặt làm ở nước ngoài. Ước chừng khoảng bốn carat, xung quanh là một vòng kim cương, được cắt tinh tế lộng lẫy, tạo hình chính thể cao quý tao nhã, cho dù dưới ánh sáng trong phòng, vẫn chói lóa lấp lánh như cũ.

Vu Kinh Hồng gần từng tiếng nói: “Daniel lên lấy nhẫn kim cương của chị, chạy tới cầu hôn Rachel.”

“...”

Cậu nhóc lên nhìn sắc mặt Vu Quy Dã, không dám nói tiếp nữa.

Cuối cùng Vu Quy Dã đã biết, tại sao một nhà trẻ bình thường thông báo sự việc lại làm ầm ĩ đến cả viện trưởng. Khi cậu bé đến trường móc ra một chiếc nhẫn kim cương vô giá, cho dù là giáo viên nào thấy được cũng sẽ bị dọa.

Không khí trở nên càng xấu hổ, Vu Quy Dã nhìn Daniel co rúm sau lưng mình, cảm thấy tên nhóc này vừa đáng thương, nhưng lại đáng giận, đáng yêu.

Anh muốn che chở cho cậu bé, lại sợ làm quá rõ, chỉ có thể gượng gạo hòa giải nói sang chuyện khác: “... Sao Rachel không ở đây?”

Cho dù Daniel cầu hôn rất đột ngột, nhưng là một đương sự khác, cô nhóc béo kia không xuất hiện trong văn phòng, thật sự hơi kỳ quái.

Không nghĩ đến anh vừa dứt lời, biểu cảm của ba người còn lại trong phòng nhất thời trở nên “đẹp mắt”.

Mấy người mắt to trừng mắt nhỏ yên lặng nửa phút, cuối cùng, cô giáo chủ nhiệm đứng cạnh cửa làm bình hoa đã mở miệng.

“Vị tiên sinh này... Tôi chính là Rachel.”

Vu Quy Dã: “...???”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Edit: Tịnh Hào

Rachel – người trong lòng của Daniel, lại là cô giáo chủ nhiệm lớp?

Vu Quy Đã bị “dã tâm” của tên nam tử hán nhỏ này chấn động rồi.

Anh cẩn thận hồi tưởng lại chuyện xảy ra ngày hôm qua, phát hiện quả thật anh đã phạm vào tật xấu chỉ nhìn lần đầu tiên mà đã phán đoán.

Ngày hôm qua Daniel chỉ về hướng cổng trường, anh nhìn thấy một cô bé mũm mĩm và nữ chủ nhiệm lớp hôn tạm biệt, liền theo bản năng cảm thấy cô gái nhỏ bằng tuổi là người trong lòng của Daniel, nào nghĩ đến nháo thành chuyện lớn thế này.

Vu Quy Đã cười khỏ xin lỗi cô giáo Rachel: “Thực xin lỗi, là tôi hiểu lầm. Tôi còn tưởng rằng người trong lòng của thằng nhóc là cô bé mũm mĩm cùng lớp, còn cô vũ thằng bé bày tỏ, không ngờ tôi sẽ mang đến phiền toái lớn như vậy cho công việc của cô.”

“Cô bé mũm mĩm?”

“Đúng, ngày hôm qua tôi nhìn thấy con bé hôn tạm biệt với cô. Tóc búi củ tỏi, mặc váy hồng.”

Cô giáo Rachel nhàu mày nhớ lại: “... A, anh nói Cindy phải không?”

Vu Quy Đã không phân biệt được tên tiếng Anh của mấy đứa nhỏ, Daniel đã kêu rống lên trước.

“Cái gì Cindy? Cậu, con mới không thích Cindy, cậu rất rất mập!”

Vu Kinh Hồng chớp mắt: “Mập? Nhóc kia, con còn không biết xấu hổ nói Cindy mập? Con tự xem một vòng trên bụng mình là gì, tất cả đều là do con ăn đùi gà, hamburger, khoai tây chiên!”

Daniel bị mẹ ruột đã kích thương tích đầy mình, thậm chí đau lòng, khóc suốt muốn tìm Vu Quy Đã làm chỗ dựa.

Kết quả Vu Quy Đã cũng không để ý đến cậu bé.

Daniel khóc đến nước mũi nhỏ xuống nơ nhỏ trên cổ, mắt đỏ hoe nói: “Cậu, sao cậu cũng phản bội con vậy. Ngày hôm qua còn nói với con rất xứng đôi với Rachel mà... còn dẫn con tìm chị gái nhỏ về tranh chân dung.”

Cậu bé khóc thương tâm, oan ức như vậy, Vu Quy Đã kiên trì vài phút đã bại trận.

Khi còn bé luôn ôm ấp tình cảm, không ít đứa nhỏ đều sẽ có ý nghĩ “Sau khi lớn lên sẽ kết hôn/cưới người đó” đối với người trưởng thành, ngôn ngữ lời nói của trẻ con rất đáng yêu. Nếu không phải Daniel bất ngờ lấy nhẵn cưới của mẹ, cô giáo Rachel cũng sẽ không đặc biệt mời phụ huynh tới.

Vu Quy Đã ngồi xổm xuống, đưa tay ôm tên nhóc đáng thương vào trong lòng, vỗ đầu của cậu bé: “Được rồi được rồi. Cậu không có phản bội con, cũng không phải chê cười con. Nhưng mà yêu thì phải xứng đôi và tương xứng về mọi phương diện mới được, con và cô giáo Rachel khoảng cách quá xa.”

“Có xa đâu ạ?”

... Đương nhiên là chênh lệch tuổi quá xa!

Nhưng ngay trước mặt cô giáo, Vu Quy Đã lịch sự chắc chắn không thể nói “tuổi của cô giáo quá lớn”, chỉ có thể tìm lý do khác.

“Con xem, cô giáo Rachel xinh đẹp như vậy, chắc chắn có rất nhiều người cũng giống như con theo đuổi cô ấy. Chắc chắn cô ấy đã có bạn trai.”

Nói xong, Vu Quy Đã đưa mắt nhìn sang cô giáo Rachel. Cô ấy ngẫm hiểu, khẽ gật đầu, lập tức nói tiếp: “Đúng vậy Daniel, cô đã có bạn trai, sắp kết hôn.”

Ai có thể nhìn thấu được trong lòng đứa nhỏ chứ?

Daniel chớp mắt từ khóc nhỏ biến thành khóc lớn, khăn cả giọng nhào vào trong lòng cậu: “Cô giáo là bạn gái của con, con không muốn cô giáo kết hôn với người khác! Cô ấy, nếu cô ấy kết hôn, con sẽ... con sẽ... con sẽ nhịn ăn kháng nghị!”

Anh bạn nhỏ khóc rất gấp gáp, nghẹn họng, lại kìm nén nấc một tiếng khóc vang dội!

Giữa trưa nhà trẻ cho các bạn nhỏ ăn sủi cảo nhân rau hẹ ba món, một mình Daniel ăn lượng thức ăn bằng ba người, kết quả nấc một cái, nháy mắt cả

phòng làm việc đều tràn ngập mùi rau hẹ nồng nặc.

Người cậu tốt - Vu Quy Dã chớp mắt sục đồ, không tìm được, nở nụ cười.

...

Vết thương lòng của Daniel quá nặng, chỉ cần vừa nghe đến trường, giáo viên hay những từ khác sẽ khóc nháo không ngừng, mẹ cậu bé đồ cũng đã dỗ, khuyên cũng đã khuyên, vừa dỗ vừa xoa, nhưng Daniel nhất định không hợp tác.

Roi vào đường cùng, Vu Kinh Hồng chỉ có thể xin phép cho con trai, dẫn cậu bé trở về “Chữa thương”.

Trước khi đi, Vu Kinh Hồng dùng ngón tay có móng sơn màu đỏ cách khoảng không chỉ vào đầu Vu Quy Dã, lại vút cho anh một ánh mắt “Em xem chuyện em làm này”.

Vu Quy Dã cười khỏ gật đầu, lén dùng hình miệng nói: “Vui quá rồi.”

Đứa cháu ngoại này của anh vô cùng thù dai, nếu như anh không dỗ cậu bé cho tốt, sau này đừng nghĩ đến chuyện được thân thiết với tên béo này.

Vu Kinh Hồng dẫn con trai vội vàng rời khỏi, Vu Quy Dã theo sát sau đó, được cô giáo tự mình đưa ra ngoài cổng.

Trong tay cô ấy còn cầm bức chân dung truyện tranh mà Daniel dùng để cầu hôn, nhân vật chính trên bức tranh có một đôi mắt phượng xinh đẹp, tóc dài uốn cong rồi tung xỏa xuống bờ vai, khoe miệng khẽ nhếch cười, làm cho người ta cảm thấy rất thân thiết. Cô ấy đứng trên bục giảng, trên bảng đen phía sau viết một loạt từ đơn tiếng Anh apple, lemon, trong tay còn cầm đồ dùng dạy học hình trái cây.

Khỏi cần nói, bức tranh này thật sự có vài phần giống cô giáo Rachel.

Ngày hôm qua khi Yến Kỳ Vũ vẽ bức tranh này, Vu Quy Dã cũng không có ở bên cạnh quan sát. Nếu như lúc đó anh thấy được, thì sẽ không gây ra chuyện đáng chê cười lớn như vậy.

Cô giáo Rachel nói: “Bức tranh này xin anh trả lại cho Daniel.”

Vu Quy Dã lại từ chối: “Ngài hãy giữ lại đi, dù sao cũng là một phần tâm lòng của đứa nhỏ.”

“Vây được rồi.” Cô giáo Rachel chân chừ một lát, vẫn nhận lấy.

“Đứa nhỏ Daniel này còn nhỏ mà đã rất nghịch, nếu lúc ở nhà trẻ không nghe lời, xin cô giáo vẫn để ý nhiều hơn.”

“Nên làm mà.” Cô giáo Rachel nói, “Hai người chúng ta tuổi không kém nhiều lắm, anh đừng dùng từ ‘ngài’, anh có thể trực tiếp gọi tôi là Rachel.”

Vu Quy Dã lịch sự từ chối khéo: “Sao không biết xấu hổ như thế được? Tôi là phụ huynh học sinh, ngài là giáo viên, đương nhiên phải dùng cách xưng hô kính trọng.”

Sau đó hai người lại xoay quanh học sinh Daniel và nói chuyện xã giao rất lâu, cô giáo Rachel rõ ràng là chủ nhiệm lớp, nhưng lúc này lại quên còn có một lớp các bạn nhỏ đang đợi cô ấy, vẫn luôn tìm đề tài tán gẫu với Vu Quy Dã.

Nhưng mà Vu Quy Dã chính là cậu, cũng không phải là cha, chuyện mà cô giáo Rachel nói anh cũng không rõ, nên anh thường không nói tiếp được.

Đơn phương tán gẫu ngưng ngừng như thế này rất không ý nghĩa, Vu Quy Dã cứ nhìn đồng hồ, trên mặt làm ra vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Cô giáo Rachel lập tức phản ứng kịp: “A, Ngài quá? Buổi chiều anh có công việc phải làm sao?”

“Đúng vậy, thật ngại quá, công việc bên kia thúc giục quá.” Vu Quy Dã “Thật có lỗi” nói, “Hôm nay cảm ơn cô đã nói với tôi nhiều như vậy, thật đáng tiếc không thể nào tiếp tục tán gẫu cùng cô.”

“Không sao cả, không sao cả.” Cô giáo Rachel khẽ gục đầu xuống, nhẹ giọng nói, “Tôi thấy anh thường đến đón Daniel tan học, lần sau gặp mặt nếu anh có vấn đề gì thì có thể nói với tôi.”

Vu Quy Dã cười cười, không có nói tiếp.

Cuối cùng, cô giáo Rachel cẩn thận từng bước đi đến lầu dạy học, Vu Quy Dã thở dài nhẹ nhõm một hơi, chạy nhanh về trong xe.

Anh nhớ tới tất cả mọi chuyện xảy ra trong hai ngày nay, càng nghĩ càng cảm thấy dở khóc dở cười.

Khi tác giả viết tiểu thuyết, luôn muốn sáng tạo một ít chuyện “Trùng hợp”, nhưng anh nào ngờ đến sự trùng hợp trong cuộc sống còn hoang đường và thú vị hơn cả tiểu thuyết.

Anh lại nghĩ tới bức tranh kia: Họa sĩ tên là “Tiểu Vũ Mao” đó chưa từng gặp Rachel, cô chỉ dựa vào miêu tả của Daniel, có thể vẽ ra một bức tranh chân dung giống như thật, kỹ năng này quả thật rất tuyệt vời.

Hơn nữa anh cũng rất muốn biết, Daniel làm sao miêu tả thân phận của Rachel với “Tiểu Vũ Mao”? Nếu như Rachel là người trong lòng của cậu bé, đồng thời lại là cô giáo của cậu bé, Tiểu Vũ Mao sẽ không cảm thấy kỳ lạ sao? Hay là nói, cô chỉ cần có thể kiếm tiền thì tốt rồi, sẽ không có kị nhiều như vậy?

Càng nghĩ càng tò mò, Vu Quy Đã lập tức lái xe chạy về phía công viên ngày hôm qua.

Nhưng ai ngờ lại chụp hụt.

Đứng ở vị trí gặp gỡ ngày hôm qua, Vu Quy Đã đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng không tìm được bóng dáng xinh đẹp quen thuộc.

Mãi đến lúc này anh mới nhớ tới, hôm qua rõ ràng “Tiểu Vũ Mao” nói, ngày hôm qua là lần cuối cùng cô ấy dừng sạp kiếm tiền, sau này sẽ không đến nữa.

Mà gần đây toàn là tiểu khu, dòng người lớn như vậy, khả năng gặp lại vô cùng xa vời.

Xem ra, nghi vấn này mãi mãi không có lời giải đáp. diiiennndanLequyDonn~@#

...

“Hả? Phòng làm việc? Một mình em có thể mở phòng làm việc sao?”

Yến Kỳ Vũ nhận điện thoại của biên tập Bộ Na Na, lại là kinh ngạc và sợ hãi.

“Đương nhiên có thể, em đến cục công nghiệp và thương mại làm giấy phép chứng nhận hộ riêng là được rồi.” Bộ Na Na rất chuyên nghiệp chỉ điểm cho cô, “Nếu như không có giấy phép, tiền nhuận bút của em phải trừ 16% thuế, nếu có giấy phép, em có thể được coi như là một công ty nhỏ, tiền giữa công ty và công ty chuyển tới chuyển lui, tiền thuế sẽ thấp hơn, có thể để em tiết kiệm không ít tiền. Chỉ là phiền phức chút, cần em hàng tháng nộp tờ hóa đơn, bên chị có hóa đơn mới có thể ghi khoản tiền.”

Bây giờ, tuy rằng tác giả truyện tranh và tác giả văn đều nhờ vào bút mà kiếm tiền, nhưng cách tính lợi nhuận của hai bên hoàn toàn khác nhau.

Lấy ví dụ tác giả mạng mà nói, tác giả trên mạng đăng bài “miễn phí”, là không kiếm được một phân tiền, sau khi gia nhập vào V, dựa theo công thức “ngàn chữ xx điểm” mà tính thu nhập. Đợi đến sau khi tiểu thuyết kết thúc, nếu may mắn thì sẽ có khoản thu nhập bản quyền kế tiếp, bắt đầu cải biên thành phim truyền hình, trò chơi và các hạng mục khác mang đến nhiều tiền lời. Nhiều năm qua, là thời đại chiếm lĩnh của nhiều nhà văn học trên mạng, rất nhiều độc giả từ miễn phí xem tiểu thuyết, dần dần dưỡng thành thói quen xem tiểu thuyết trả phí, càng ngày càng có nhiều tác giả có khả năng thông qua việc viết văn học trên mạng mà nuôi sống mình, văn học internet cũng vì thế mà phát triển mạnh mẽ.

Nhưng so sánh với văn học internet, sự phát triển của truyện tranh trên mạng ở Trung Quốc còn đang trong giai đoạn lặn bánh.

Rất nhiều độc giả truyện tranh trên internet còn chưa dưỡng thành thói quen trả phí cho truyện tranh, vì dễ tập hợp sức người, tác giả truyện tranh không thể cực khổ vẽ rồi tạo ra truyện tranh miễn phí công khai trên internet được. Nhưng tác giả không phải là tiên, không dựa vào ăn gió uống mưa sống qua ngày, không có thu nhập, không có sinh hoạt, sẽ không thể tiếp tục sáng tác. Chỉ có một phần tác giả truyện tranh đỉnh cao nhất, có thể dựa vào trả tiền truyện tranh kiếm thù lao.

Nhằm vào tình hình thị trường bây giờ, nhiều tác giả truyện tranh tự bỏ tiền túi trợ giúp tác giả, chỉ cần tác giả đưa truyện tranh công bố trên trang web riêng của nó, trang web sẽ dành tiền thù lao cho tác giả, còn có thể trợ giúp đóng gói tác phẩm của tác giả với yêu cầu của sự phát triển lâu dài sau này. Đương nhiên, trang web cũng không làm không công, trang web mở rộng bản quyền kế tiếp sẽ căn cứ vào độ nổi tiếng của tác giả và kỹ năng vẽ tranh, bọn họ sẽ phân tác giả thành đủ loại, viết hóa đơn tiền nhuận bút cũng khác nhau.

Bộ Na Na nói: “Kỹ thuật vẽ của em rất chắc chắn, bảng phân cảnh cũng tốt, cho dù là tranh anime hay là truyện tranh cũng đều đáng xem. Nói riêng về kỹ xảo hội họa, em có thể ký được hợp đồng cấp Bạch Ngân... Mà vấn đề bây giờ của em là, năng lực biên kịch của em quá kém”

Đầu điện thoại bên này, Yến Kỳ Vũ ngượng ngùng không nói ra lời.

Cô có một mơ ước muốn kể chuyện, nhưng không phải là một câu chuyện được sáng tác hay lắm. Trước kia cô cũng từng thử tự biên kịch cho tranh của mình, vẽ rất nhiều đoạn, nhưng đăng lên mạng, ngay cả thu nhập cũng không có, còn bị độc giả đánh giá là “uổng công phong cách vẽ, không có nội dung”.

Nếu không phải như thế, cô cũng sẽ không hợp tác với Đặng Tuyết.

Bộ Na Na nói: “Bây giờ chị sẽ tích cực giúp em tìm người hợp tác. Hiện tại có hơi khó giải quyết, nếu như một tác giả có thể viết được một câu chuyện tốt, anh ấy hoàn toàn có thể trực tiếp viết câu chuyện thành kịch bản phim hoặc tiểu thuyết, như thế tiền lời sẽ cao hơn kịch bản truyện tranh. Trong khoảng thời gian này chị có liên lạc với một số tác giả có ý định, nhưng phong cách tác phẩm của bọn họ không phù hợp với phong cách vẽ tranh của em...”

“Không sao cả!” Yến Kỳ Vũ lập tức tỏ thái độ, “Nếu như phong cách vẽ không hợp, em có thể sửa phong cách!”

“... Em có thể sửa phong cách vẽ?”

“Đúng vậy, khi em ở Trục Mộng Đường, liên tục đảm đương trợ lý của thầy “Tri Bất Đạo”, sau này đi ra Trục Mộng Đường, em lại làm việc cho thầy “Độc Điều Hàn” một năm.”

Hai vị thầy chủ bút này có tiếng tăm vang dội trong giới truyện tranh. “Tri Bất Đạo Tiên Nhân” am hiểu truyện tranh nhiệt huyết tuổi trẻ, chỉ một trận chiến đã thành danh, bản in lẻ ra hơn mười sách. “Độc Điều Hàn” tốt nghiệp học viện mỹ thuật đỉnh cao của Trung Quốc, mục tiêu là quốc họa, chuyên về nhân vật truyền thần, ông đang du nhập manhua theo phong cách Trung Quốc, phong cách vẽ uyển chuyển, câu chuyện sâu sắc.

Năng lực học tập của Yên Kỳ Vũ rất mạnh, vì khi làm việc cho hai thầy, cô đã học theo phong cách vẽ tranh của họ, nên hoàn toàn có thể “lấy giả loạn thật”.

“Sửa cái gì mà sửa!” Bộ Na Na lại lớn tiếng từ chối đề nghị của cô, kết quả làm Yên Kỳ Vũ sợ đến rụt cổ, nếu như cô là một chú chim sẻ, lúc này nhất định lông chim bay đầy trời.

Bộ Na Na cũng ý thức được mình quá mạnh mẽ cứng rắn, cô áy dè nén cơn tức giận nói: “Chị biết em vô cùng muốn bắt đầu vẽ truyện tranh, nhưng học được phong cách vẽ chung quy vẫn là phong cách vẽ của người khác, hơn nữa vô cùng dễ học thì sẽ quên hết phong cách của mình. Phong cách vẽ truyện tranh thiếu nữ là thể mạnh của em, đừng vì người khác mà thay đổi dáng vẽ của mình.”

Bộ Na Na tận tình khuyên nhủ cô: “Tìm người hợp tác giống như tìm đối tượng, hai bên cần phải gắn kết với nhau, mà không phải là một bên nỗ lực và chịu thiệt. Cho dù đàn ông có cao hơn, đẹp trai hơn, có tiền hơn đi chăng nữa, anh ta không thích hợp với em, thì đó là hữu duyên vô phận. Cho dù kịch bản có xuất sắc vượt trội đi nữa, mà nó không hợp với phong cách vẽ của em, vậy không phải là mục tiêu đời này của em”

Giống như cảnh tỉnh, Yên Kỳ Vũ lập tức hiểu rõ mình lâm vào chỗ nhầm lẫn như thế nào.

Cô một lòng muốn vẽ truyện tranh, mười năm nay, cô đóng vũng đánh chắc trên con đường này, nhẫn nại mài luyện; mà khi đôi mắt cô có thể nhìn thấy được thành quả thắng lợi, thì bỗng nhiên mất đi sự bình tĩnh, trở nên vội vàng bất an.

Một mặt là thời gian dài không có thu nhập mang đến áp lực về kinh tế, mặt khác là nhu cầu cấp bách muốn chứng minh mình có năng lực vẽ truyện tranh, hai mặt kết hợp, cô có chút vì cái lợi trước mắt.

Có thể vẽ truyện tranh là một công việc dày công, một bộ truyện tranh liên tiếp ít nhất phải khởi đầu hai năm, bây giờ cô có thể vì kịch bản mà thay đổi phong cách vẽ của mình, nhưng không thể nào thay đổi cả đời.

Yên Kỳ Vũ hít sâu, lấy lại bình tĩnh.

“Chị Na Na, em đã biết, em sẽ nhẫn nại chờ đợi.” Tuy giọng cô nhẹ nhàng, nhưng vô cùng kiên định, “Em tin, tác giả kịch bản hợp với em sẽ rất nhanh xuất hiện trước mặt em”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Edit: Tịnh Hào

Bộ Na Na cúp điện thoại, duỗi lưng uể oải trên ghế, cầm lấy cốc nước đứng dậy đến phòng trà.

Cả buổi sáng cô áy không ngừng nghỉ, không ngừng tạo quan hệ cho cô, gọi điện thoại cho tác giả có phong cách truyện thích hợp với Tiểu Vũ Mao, muốn hỏi họ có mục đích mở truyện tranh đăng nhiều kỳ không, phần lớn tác giả từ chối khéo vì công việc của mình nhiều quá, ngược lại số ít mấy người bày tỏ muốn xem phong cách vẽ tay trước.

Cô áy nhanh chóng gửi bộ tranh đã chuẩn bị xong, trong đó chứa rất nhiều tranh màu của Tiểu Vũ Mao, còn có đoạn truyện tranh ngắn lúc trước cô sáng tác, có thể cho tác giả thấy rõ khả năng phân cảnh của cô.

Loại chuyện hợp tác truyện tranh không gấp được, cần phải chậm rãi tìm, nhẫn nại tìm, nói không chừng lúc nào đó sẽ có một tác giả thích hợp chân cười mấy tay nâng kịch bản đến.

Nhưng tác giả truyện tranh cũng không thể cứ đình trệ tại chỗ chờ đợi bắt đầu, dù sao không vẽ tranh sẽ không có thu nhập, Bộ Na Na biết áp lực kinh tế của Yên Kỳ Vũ rất lớn, cô áy suy nghĩ một lát quyết định cho cô nhận một số công việc cải biên tiểu thuyết ngắn thành truyện tranh.

... Nếu nhớ không lầm, trước đó không lâu, văn học mạng Cá Heo có tổ chức một trận đấu tiểu thuyết ngắn chục ngàn chữ, tác phẩm xuất sắc còn rất nhiều, độ dài của tiểu thuyết này cải biên thành truyện tranh sẽ không quá dài, đúng lúc thích hợp với tình hình hiện tại của Tiểu Vũ Mao. Chỉ là “sư nhiều mà thợ ít”, từng người dưới quyền biên tập viên đều có mấy tác giả truyện tranh chờ đợi cơ hội như thế, đến lúc đó chắc chắn sẽ có một trận tranh

đoạt...

Bộ Na Na cầm cái cốc in hình quả chuối hoạt hình, vừa suy xét vừa cúi đầu đi tới.

Tầng này của các cô tổng cộng có hai phòng trà, chỉ là phòng trà gần cô ấy lại bên cạnh một vị trí công tác của tổ truyện tranh khác, muốn đi rót nước nhất định phải đi qua tổ mà tập hợp mấy tên đàn ông thẳng ung thư, cô ấy thật sự không quan tâm đến nhóm đàn ông đó, thà là bỏ gần mà tìm xa.

Nhưng cô ấy đi một vòng lớn như vậy, vẫn không thể tránh được.

"Ồi chào, Na Na, lâu rồi không gặp, lại đẹp hơn rồi!"

Giọng nói láu cá của một tên đàn ông vang lên ở bên cạnh, Bộ Na Na dừng bước, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn về phía người đi tới.

"Phó" Đặng chủ biên." Bộ Na Na cường điệu nhấn mạnh chữ "Phó", "Đã lâu không gặp, tóc anh vẫn ít như vậy."

Đặng Diệu Hoa là anh họ của Đặng Tuyết, anh ta tự xưng mình là nhân vật lão làng của truyện tranh Cá Heo, khi công ty vừa mới bắt đầu, anh ta liền vào đây, anh ta ngồi ở vị trí Phó chủ biên cũng nhiều năm, luôn thăng chức lên. Trước đó không lâu, tổng biên tập của tổ một truyện tranh bọn họ phải tạm rời cương vị công tác, hai phó chủ biên tổ bọn họ đấu đá một mất một còn vì vị trí đó, cuối cùng phó chủ biên kia bại trận đi khỏi, còn mang đi vài tác giả truyện tranh. Đặng Diệu Hoa làm người thắng trận suốt ngày diễu võ dương oai trong công ty, nhưng hai tháng trôi qua, lệnh điều động anh ta thăng chức thành tổng biên tập còn chưa ban xuống.

Đặng Diệu Hoa theo bản năng sờ sờ mấy sợi tóc trên đầu mình, anh ta mới hơn ba mươi tuổi, đường chẻ tóc lại cao đến Bắc Cực chút rồi, mỗi buổi sáng bóc sức giấy vỏ mấy sợi tóc, muốn che lấp đi đỉnh đầu trụi lủi của mình.

"Chuyện này cô không hiểu, đàn ông càng càng thông minh, tóc càng ít." Anh ta có ngụ ý nói, "Giống như phụ nữ các cô ấy, càng xinh đẹp, "gọn sóng" (*) càng lớn."

(*) còn có ý chỉ khe ngực.

Bộ Na Na cười lạnh một tiếng.

"Ồi chào Na Na, cô hiểu sai ý tôi rồi." Đặng Diệu Hoa nói chuyện cười rất nhảm chán, "Ý của tôi chỉ 'gọn sóng' của tóc, không phải cái khác!"

Bộ Na Na lắc mái tóc ngắn ngang tai của mình, không quan tâm đến anh ta, trực tiếp đi mất.

"Khoan đi đã!" Đặng Diệu Hoa vội vàng đuổi theo, "Tôi còn chưa bàn bạc công việc với cô xong."

"Công việc? Ngài là phó chủ biên tổ một, tôi là biên tập nhỏ tổ ba, chúng ta có công việc gì cần nói chứ?"

Đặng Diệu Hoa lập tức nói: "Này, tôi vừa mới nghe cô gọi điện thoại, không phải là nghe lén, tổ các cô ký với người mới à?"

"Ừm."

Anh ta chưa xót nói: "Tổ ba các cô cũng thật quá chừng, mỗi tuần đều có thể đào ra được tác giả mới."

"Thật ra phó chủ biên Đặng, chỉ cần biên tập tổ các anh khi ký với người khác, đừng nhìn chằm chằm vào ngực, chân, mặt của nữ chính, thì các anh cũng có thể ký với những tác giả tốt." Bộ Na Na cười nhạo.

Tổ một truyện tranh vốn có nữ biên tập, nhưng cuối cùng không phải tạm rời cương vị công tác mà là chuyển tổ, thật sự không tiếp nhận được bầu không khí làm việc của tổ một.

"Phụ nữ các cô không hiểu!" Đặng Diệu Hoa khinh thường xua tay, "Hiện tại chính là một xã hội nhìn mặt, nếu không tại sao những gương mặt xà tình kia lại nổi tiếng kiếm nhiều như vậy? Mấy năm nay app "Báo cáo phân tích tỉ mỉ số người" của chúng ta, người nam sử dụng chiếm đa số, trong số người sử dụng trả tiền cũng là nam giới chiếm đa số. Điều này chứng minh được gì? Phải gia tăng "tính nhây" của truyện tranh, giữ chân lại những người sử dụng chủ yếu, không dựa vào thịt thì còn có thể dựa vào cái gì?"

Bộ Na Na lười phải đấu võ mồm với anh ta: "Ừm, cho nên ăn cơm thì áo phải hở, trận đấu bơi lội thì nữ tuyển thủ phải mặc bikini, đội cổ vũ nâng cao đùi phải lộ quần lót đúng không?" Những gì cô nói đều là trong mấy truyện tranh hot nhất bây giờ của tổ một.

Đặng Diệu Hoa cười thừa nhận.

Lòng Bộ Na Na hơi động, giống như nói chuyện phiếm hỏi: "Đúng rồi, ngày đó tôi nhìn thấy anh nói chuyện với hai nữ tác giả, tại sao không ký?"

"Không ký! Căn bản không thể ký!"

"Vì sao? Về không tốt?"

Đặng Diệu Hoa rồi rầm gãi gãi đầu nhăn nhó: "Cũng không phải không tốt, phong cách vẽ vẫn có thể cứu giúp được một chút. Nhưng người viết kịch

bên kia là em họ của tôi, thậm chí tôi đặc biệt gọi điện thoại cho tôi, nói em gái tôi cả ngày không học tập tốt, đã nghĩ đến chuyện viết tiểu thuyết, còn nói muốn ra mắt dưới trướng của tôi. Truyện tranh kiếm tiền vui này cũng không có dân công nhiều, sao tôi có thể làm em gái tôi làm đường lữ bước, nên đã nhanh chóng tìm cơ xua người trở về.”

Tên đàn này.

Bộ Na Na thật hy vọng mình là thỏ hoang của Hằng Nga, như vậy có thể thay trời hành đạo tiêu diệt tên tai họa này.

...

"Xin đợi thang máy một lát!"

Khi Yến Kỳ Vũ đi vào hành lang, cửa thang máy đang từ từ đóng cửa. Tầng lầu tiểu khu bọn họ cao, thang máy lại thiếu, lần này bỏ lỡ còn phải chờ vài phút mới có thể đi chuyển tiếp theo. Cô nhanh chóng hô to một câu, trong tay mang một đồng hồ vớ vàng xông vào trong thang máy.

Cô gái tốt bụng đứng bên cạnh cửa thang máy thấy Yến Kỳ Vũ chật vật như vậy, nhanh chóng ngăn cửa chờ cô đi tới.

"Cám ơn!" Yến Kỳ Vũ thở hổn hển thuận lợi đi vào.

Thang máy kín người hết chỗ, cô dứt khoát đứng bên người cô gái tốt bụng, sau khi cửa thang máy khép lại, mặt kính phản xạ bóng dáng của hai người.

Yến Kỳ Vũ vừa mới đi siêu thị nhỏ dưới lầu mua đồ, dưới chân cô đạp lên bóng người, trên người mặc đồ ở nhà, cổ áo T-shirt nhiều nếp nhăn bị giặt đến phai màu, ngực còn dính dấu vết của bút dạ quang, nhìn qua là có thể thấy như cô gái nhảy ở quảng trường.

Nhìn cô gái tốt bụng bên cạnh cô, mái tóc dài được cắt gọn gàng mềm mại buông xuống sau người, bộ váy tây trang phóng khoáng hiện đại bao trùm cơ thể, cô ấy mang cặp hàng hiệu, đó là một siêu thị tình chế nước ngoài cho hội viên, tất cả đều bán sản phẩm hữu cơ, một quả dưa leo cần 28 đồng.

Bản tính của con gái đều là yêu cái đẹp, Yến Kỳ Vũ cũng có chút hư vinh nho nhỏ. Cô cũng muốn trang điểm chói lọi xinh đẹp, cô cũng muốn một cuộc sống tốt đẹp, nhưng bây giờ cô vẫn vụng vụng trong vùng nghèo khó, bữa ăn tối hôm nay chính là mì ăn liền trong tay thôi.

Nhưng mà tâm tình Yến Kỳ Vũ vô cùng tốt —— chuyện tiền bạc không được ghen tỵ, nhất định phải cần cù làm giàu dựa vào đôi bàn tay!

Cô đặc ý nghĩ, tuần trước chị Na Na giới thiệu cho cô một công việc thay đổi tiểu thuyết ngắn thành truyện tranh, tiền nhuận bút nói một là một, chờ vẽ xong một truyện là sẽ có thu nhập, cô cũng muốn ném thử dưa chuột 28 đồng ăn ngon cỡ nào!

Người trong thang máy nhiều, tầng lầu lại cao, đến mỗi tầng đều có người xuống lầu, thời gian trong thang máy lại dài đằng đẵng và nhàm chán.

Bỗng nhiên, điện thoại của cô gái tốt bụng kia vang lên, bởi vì cô ấy cầm đồ trong tay nên không tiện nhận điện thoại, kết quả cách vài giây, điện thoại vang lên lần nữa, xem ra là cuộc gọi rất quan trọng, mới gọi đi gọi lại như vậy.

Thấy biểu cảm của cô gái lộ vẻ đau đầu, Yến Kỳ Vũ chủ động vươn tay, nói: "Em giúp chị cầm đồ, chị nhận điện thoại trước đi."

"A... Cám ơn."

"Không sao cả, đều là hàng xóm cùng một căn hộ, nên giúp đỡ lẫn nhau mà." Yến Kỳ Vũ nhiệt tình nhận lấy một túi lớn rau cải và đồ ăn vặt từ trong ngực cô ấy.

Cô gái vươn tay, vớ vàng lấy điện thoại từ trong túi xách ra. Cô ấy vốn tưởng rằng có chuyện quan trọng gì, không ngờ là bên chuyên phát nhanh gọi đồ. Cô ấy bất đắc dĩ nói với điện thoại bên kia: "Sur phụ, bây giờ tôi tan tầm về nhà, không ở công ty, phiền anh ngày mai đến đưa đi."

Cũng thật trùng hợp, cô ấy vừa cúp điện thoại, thì thang máy vốn chậm rì đã đến tầng lầu cô ấy ở. Cô ấy luống cuống tay chân muốn lấy đồ về từ trong tay Yến Kỳ Vũ, Yến Kỳ Vũ vừa nhìn màn hình, nở nụ cười: "Quá trùng hợp, em cũng ở tầng này."

"Trùng hợp như vậy sao?"

Hai người mỗi người chia phân nửa đồ, đi ra khỏi thang máy. Người ở tiểu khu nhiều, mật độ cư trú đông, một tầng lầu có khoảng tám hộ gia đình. Sau khi đi ra khỏi thang máy, người thì rẽ sang hành lang bên trái, người thì rẽ sang hành lang bên phải, hai đầu hành lang lại chia thành hai khu, mỗi khu có hai hộ dùng một lối đi nhỏ.

Trùng hợp lại trùng hợp hơn, không những Yến Kỳ Vũ và cô gái kia cùng tầng, mà còn cùng hành lang, cùng khu!

Chỉ là bình thường Yến Kỳ Vũ vui đầu sáng tác trong phòng, không nhất định một tuần phải ra khỏi cửa một lần, ngay cả nhóm người thuê phòng cũng không thấy được mấy lần, càng không nói đến chuyện cửa đối diện.

"Thật sự là duyên số trời định mà." Cô gái cười sang sảng, cô ấy cười như vậy, có cười thì cảm giác "tình anh" trên người vẫn không mất, khóe mắt lờ mờ mang một chút nếp nhăn, thậm chí lộ tuổi của cô ấy.

"Đúng vậy." Yến Kỳ Vũ cũng nói, "Chúng ta rõ ràng ở gần nhau như vậy, trước kia chưa từng gặp qua."

"Hi vọng sau này có thể thường xuyên có cơ hội gặp mặt." Cô gái lấy hai quả táo và bịch đồ ăn vặt từ trong túi giấy ở trong ngực, bắt ngó nhét vào trong lòng Yến Kỳ Vũ.

Yến Kỳ Vũ vội vàng từ chối: "Không cần, không cần..."

"Cầm đi, đều là hàng xóm mà." Cô ấy nói, "Cô gái nhỏ đừng ăn mì hoài nhè, không tốt cho sức khỏe."

Không thể từ chối, Yến Kỳ Vũ chỉ có thể đỏ mặt nhận ý tốt của đối phương.

Không thể nào lấy không đồ của người khác được, Yến Kỳ Vũ không có món đồ gì có thể lấy ra được, chỉ có am hiểu về tranh nhất. Cô quyết định một lát vẽ bức tranh chân dung cho chị ấy, dù sao hai người cũng ở nhà đối diện nhau, rất tiện.

...

Tạm biệt cô hàng xóm tiểu bạch thỏ đáng yêu, Vu Kinh Hồng ôm túi ăn vặt lớn, dùng một bàn tay gian nan mở cửa chống trộm ra.

Vừa vào nhà, hình tượng cấp trên tinh anh cô ấy duy trì cả ngày đã bị ném ra sau đầu, cô ấy ném đồ trong ngực xuống đất, túi xách hàng hiệu cũng bị cô ấy tùy tiện quăng ở bên cạnh. Hai chân cô ấy vẩy vẩy ra phía trước, kết quả dùng sức quá độ, hai chiếc giày cao gót lần lượt từ cửa sảnh bay đến giữa phòng khách.

Trong đó có một giày cao gót đụng trúng trước bàn trà, kinh động đến người đàn ông đang đọc sách trong phòng khách.

Vu Kinh Hồng chống nạnh, lộ nguyên hình: "Vu Quy Dã! Chị đây cực khổ đến thăm em, sao em không tiếp giá?"

"..." Mặt Vu Quy Dã bắt đắc dĩ, "Sao chị lại tới đây?"

"Sao chị lại đến? Chị lo lắng cho em trai bảo bối của chị mê sáng tác dần dần gầy yếu đi!" Vu Kinh Hồng nói, "Tự em nói xem, bao lâu rồi em chưa đến thăm Daniel hả?"

"Không phải Daniel nhịn ăn kháng nghị chứ?"

Vu Kinh Hồng khinh thường nói: "Đúng vậy, thằng bé nhịn món chính, không nhịn ăn vặt, hăng hái ăn chân gà không ai bì nổi."

"..."

"Đàn ông các người đều như thế, ngoài miệng nói không cần, thân thể vẫn rất thành thật."

"..."

Từ nhỏ Vu Quy Dã đã không nói lại năng lực ăn nói của chị gái, chỉ có thể nhắc tay đầu hàng.

"Đúng rồi." Vu Kinh Hồng bát quái đi sang, "Cô gái đối diện nhà em là ai vậy, trong veo như nước, vừa nói mặt liền đỏ."

Vu Quy Dã cẩn thận lục lại ký ức, đáng tiếc lại trống rỗng: "Đó là một nhóm thuê phòng, mỗi ngày ra ra vào vào bảy tám người. Em chuyển qua hơn một tháng, chưa thấy có cô gái trẻ tuổi nào."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Yến Kỳ Vũ vô cùng muốn vẽ tranh chân dung xinh đẹp cho chị gái nhà đối diện, nhưng vẫn phân biệt chuyện nặng nhẹ, cô quyết định hoàn thành công việc hôm nay trước, sau đó mới làm chuyện kia.

Nhưng nhắc tới công việc, Yến Kỳ Vũ kêu "oa" lên, cả người nhão như đồng bùn trước máy tính.

Tuần trước Bộ Na Na trải qua sự lựa chọn tỉ mỉ, tìm được một tác phẩm xuất sắc trong trận đấu truyện ngắn trên mạng văn học Cá Heo, giao cho Yến Kỳ Vũ cải biên thành truyện tranh, vì thế còn đặc biệt kéo cô và tác giả "Long Long Long" vào chung một nhóm thảo luận.

Tiểu thuyết này tên là "StarDuck", là một tiểu thuyết kỳ ảo vô cùng mới mẻ, ngọt ngào, dễ thương. Bối cảnh của câu chuyện xảy ra trong một trấn động vật nhỏ, tất cả cư dân trong trấn này đều là động vật, mà StarDuck là tiệm cà phê được chào đón nhất trong trấn, bà chủ là một con vịt có lông màu vàng đất trên lưng và bàn chân màu đỏ. Một ngày, có một cậu con trai mới mới bị công việc giày vò trăm nghìn lần đi làm về, đạp xe say sưa trong

sương mù, bắt ngờ đến trần này, bắt đầu từ một đoạn chuyện mới mẻ, sưởi ấm tâm hồn.

Câu chuyện không dài, chỉ có ít ỏi bảy tám nghìn chữ thôi, Yến Kỳ Vũ xem một hồi liền bị câu chuyện đáng yêu này mê hoặc. Khi Bộ Na Na hỏi cô có đồng ý nhận công việc này không, Yến Kỳ Vũ hưng phấn trả lời: "Nhận! Đương nhiên muốn nhận!"

"Nhưng tác giả hơi khó tính à nha..."

"Không sao cả! Em tin tác giả có thể viết ra lời văn mềm mại như vậy, nhất định là một người tinh tế nhạy cảm, cho dù người đó yêu cầu cao tới đâu, em cũng có thể phối hợp!"

"Vậy được rồi."

Vì thế, ba người tiến vào một nhóm thảo luận.

Chuối Tiêu Điện Hạ: Đây là tác giả @Long Long Long, đây là người vẽ tay @Tiểu Vũ Mao, hi vọng mọi người có thể hợp tác vui vẻ với nhau, trình làng bộ tác phẩm này cho càng nhiều độc giả biết hơn.

Tiểu Vũ Mao: Long thái thái, chào cô ^_^, rất vinh hạnh có thể cùng hợp tác với cô~~~~

Long Long Long: Kêu tôi là "Long Mộc Mộc".

Tiểu Vũ Mao:...?

Long Long Long: Ông đây có mang "cây"!

Tiểu Vũ Mao: =.=

Yến Kỳ Vũ không thể tưởng tượng được, người có thể viết ra tiểu thuyết thiếu nữ thiên về hướng kỳ ảo, lại là một người đàn ông có tính tình gắt gỏng! Mà càng làm cô không tưởng tượng được là, vị Long Mộc Mộc này có trình độ mĩ người cũng vượt qua sức tưởng tượng của cô!

Vẽ truyện tranh chia làm mấy bước. Đầu tiên là xác định thiết kế người, thứ hai là bản nháp phân cảnh (1), thứ ba là tô lại đường viền. Bước tiếp theo, nếu như truyện tranh có màu sắc rực rỡ, thì phải bắt đầu lên màu, còn nếu là truyện tranh đen trắng, thì phải chuẩn bị tô những điểm lưới nhỏ.

Bộ truyện của bọn họ cải biên thành truyện tranh dự tính chia làm ba câu chuyện trước, giữa và sau, mỗi câu chuyện 16 trang, nửa tháng đăng một câu chuyện, cường độ công việc tương đối lớn. Nhưng mà Yến Kỳ Vũ cứ mắc kẹt ở bước đầu tiên "thiết kế người"... A, không đúng, là "Thiết kế động vật".

Long Long Long: Đáng người không đúng! Duck là một con vịt cái, chẳng lẽ cô không nhìn ra sao?

... Long Mộc Mộc, anh hiểu "nó" hơn, hơn nữa con vịt lại không mặc quần áo! Sao cô có thể nhìn ra con vịt còn có giới tính?

Long Long Long: Ánh mắt không tệ! Ánh mắt của Duck càng ôn nhu, càng trí thức, càng quan tâm, "nhân thể năm thượng hệ chữa trị" (*) cô hiểu không?"

(*) Nhân thể: chỉ cô gái đã kết hôn, tức "vợ nhà người ta", nhưng ở Nhật Bản, thuật ngữ này lại dùng thông dụng cho đàn ông. Nam thượng: tuổi của công chênh lệch lớn hơn thụ. Hệ chữa trị: cách diễn đạt xuất hiện mấy năm gần đây của Nhật Bản, vốn chỉ nữ nghệ sĩ trên TV làm người ta cảm thấy yên ả, chữa khỏi bệnh, thoải mái, cùng với các động tác của cô ấy. Hiện nay, đặc biệt là trong Anime, hệ chữa trị trong thế giới 2D là tác phẩm chữa trị vết thương lòng, bù vào tâm hồn còn khuyết, hơn nữa làm cho người xem yêu đời hăng hái hơn.

... Không, cô không hiểu!

Yến Kỳ Vũ ôm gối lăn lộn trên giường: Rốt cuộc một con vịt có trí thức là thế nào? Hệ chữa trị là thế nào? Hơn nữa dùng từ "nhân thể" này miêu tả một con vịt, rõ ràng là phạm tội đó?

Những động vật khác thiết kế rất nhanh đã thông qua được, nhưng cứ cố tình thiết kế nhân vật chính con vịt bị Long Long Long gửi trở về mấy lần, chính là không thể đạt được yêu cầu trong lòng của đối phương.

Yến Kỳ Vũ từng tuyệt vọng đề nghị: Nếu không thì để tác giả gốc vẽ một biểu đồ minh họa đi, cô có thể nghiên ngẫm phong cách, dựa theo mà vẽ!

Long Long Long rất sáng khoái, vung bút vẽ nữ chính vịt trong lòng anh ấy.

Tiểu Vũ Mao: Ách, Long Mộc Mộc, anh vẽ rất giống con gà.

Tuy câu chuyện của Long Long Long rất tinh tế mềm mại, nhưng tính tình của anh ấy rất gắt gỏng, anh ấy trực tiếp gửi tới hậu thư trong nhóm thảo luận, nếu như tuần này Yến Kỳ Vũ không thể thiết kế con vịt làm vừa lòng anh ấy, anh ấy sẽ xin biên tập tiểu thuyết của mình đổi họa sĩ hợp tác! Cho dù Bộ Na Na nói lời hay thế nào, anh ấy đều bướng bỉnh khư khư cố chấp.

Yến Kỳ Vũ vô cùng coi trọng cơ hội hợp tác lần này, bởi vì cô thật sự thích câu chuyện này, cũng không phải bởi vì cô gấp gáp xin Bộ Na Na một bộ

tác phẩm để chứng minh thực lực, càng quan trọng hơn là, tiền gởi ngân hàng của cô đã sắp cạn kiệt! Nếu không có tiền vào nữa, trước khi cô trở thành một tác giả truyện tranh sẽ chết vì đói trước...

... Nhưng là một con vịt nhân thể có tri thức, rốt cuộc có đáng về gì?

Bỗng nhiên, Yến Kỳ Vũ nghĩ ra một ý, thẳng người ngồi trước máy tính bảng!

Khi chị gái nhà đối diện đưa táo và đồ ăn vặt cho mình, không phải ánh mắt kia vừa trí thức vừa truyền nghị lực sao? Tuy rằng lúc mới gặp mặt cho rằng chị ấy là tinh anh thành phần trí thức, nhưng khi cười lại giống như chị gái, làm Yến Kỳ Vũ độc thân phiêu bạt bên ngoài cảm nhận được âm áp đã lâu chưa có.

Bây giờ trong đầu Yến Kỳ Vũ đều vương vấn hình bóng của Vu Kinh Hồng, cô như đi vào cõi thần cảm lấy bút cảm ứng, vùi đầu vẽ trên máy tính bảng!

Chú vịt Duck có đường cong bộ ngực mượt mà nở nang, cổ thon dài, cằm nhọn, còn có hai chân dài thẳng tắp hoàn mỹ

Long Long Long: Không sai! Đây chính là nữ chính vịt "StarDuck"! "

Nhìn lời khẳng định trên màn hình của Long Mộc Mộc, Yến Kỳ Vũ vô cùng buồn bã...

Vậy mà cô lại vì tiền bán đứng chị gái nhà đối diện, sao cô còn có mặt mũi đi gặp chị ấy.

Sau khi Yến Kỳ Vũ được Long Long Long thông qua tất cả thiết kế người, cuối cùng Yến Kỳ Vũ có thể bắt đầu chuẩn bị công việc của bước tiếp theo.

Cô đứng dậy từ máy tính, hoạt động vai lưng bủn rủn một chút, nghe khớp xương trên lưng phát ra từng tiếng vang nhỏ. Tác giả truyện tranh đều ngồi ở bàn làm việc trong thời gian dài, luôn sẽ bị bệnh nghề nghiệp quá nhiều, Yến Kỳ Vũ có bệnh xương cổ rất nghiêm trọng, xương cổ cứng ngắc, bác sĩ luôn khuyên cô phải rèn luyện nhiều hơn, nếu không sau này phát triển đến phần cung xương cổ.

Sức khỏe là tiền vốn, Yến Kỳ Vũ khi rảnh rỗi sẽ gơ cao hai tay, ngẩng đầu lên, "đi như cương thi" quai dị trong phòng, tuy rằng hơi choáng váng, nhưng cô không có thời gian, càng không có tiền làm vật lý trị liệu, chỉ có thể dựa vào việc tự tập luyện của bản thân mình.

Thật ra vẽ truyện tranh rất khổ, gần như các tác giả truyện tranh đều mang bệnh. Đôi vợ chồng nhỏ trong phòng ngủ chính không ngừng tỏ vẻ bọn họ rất hâm mộ công việc của Yến Kỳ Vũ, không cần ra khỏi cửa đi làm, chỉ cần mỗi ngày chơi đùa máy tính, vẽ vài nét tranh hoạt hình, còn có tiền vào, quá nhàn hạ. dienn damnIEQuydyoon~!@

Yến Kỳ Vũ không biết nên giải thích thế nào: Nếu như vẽ truyện tranh thật sự thoải mái và có thể kiếm tiền lời, tại sao cô phải hòa vào nhóm người thuê phòng ngăn cách nhau, tại sao một tuần chỉ có thể ăn một chút thịt chứ?

Thân là con gái một, Yến Kỳ Vũ cũng là tiểu bảo bối của cha mẹ, nhưng bây giờ cô dốc sức làm việc sống lẻ loi một mình, đương nhiên có thể tiết kiệm được một chút.

Còn nhớ khi cô vừa mới vào Trục Mộng Đường làm trợ lý. Ông chủ thấy cô do dự, liền vẽ cho cô chiếc bánh lớn (*), nói tuy rằng tiền lương thấp, nhưng công ty bao ăn bao ở, mọi người ở cùng nhau, không có tiền lộ phí đi làm hay tan làm, không có những bữa tiệc xã giao, cô vốn không có chỗ để tiêu tiền.

(*) vẽ bánh lớn: cách nói này có nghĩa là một người nói suông về tương lai, dùng hy vọng để an ủi bản thân mình hoặc người khác, nhưng thực tế không hề có những lời hứa hẹn đó.

Khi đó cô chưa rành đời, bị lừa ký hợp đồng, chờ khi vào Trục Mộng Đường mới biết được. Thì ra trợ lý chỉ có thể ở căn phòng tám người có giường tầng trên dưới, mà cơm ăn phải tự mình làm, công ty chỉ cung cấp đồ ăn chay, muốn ăn thịt chỉ có thể tự móc tiền túi ra.

Cứ như vậy, Yến Kỳ Vũ chợt không thịt không vui, biến thành tiểu bạch thỏ ăn cỏ.

Gánh nặng bây giờ của cô còn nhiều hơn trước kia, sau này trừ tiền thuê nhà, một tuần chỉ có thể đến cửa hàng thực phẩm chín mua thịt sốt cải thiện cuộc sống.

Một mình phấn đấu ở bên ngoài, cô rất nhớ sườn xào chua ngọt của mẹ...

... O? Mùi này là...?

Yến Kỳ Vũ đang đi tưởng "cương thi" vội vàng buông tay, mũi hít hít tìm kiếm mùi hương bay phát phơ trên không trung.

Là sườn xào chua ngọt!

Cô tuyệt đối không nghĩ sai, là mùi sườn xào chua ngọt!

Cô như chú chó bị cực xương quếy rũ, theo mùi hương chân không chạm đất bay ra ngoài phòng, bay bay liền tới trong phòng bếp.

Phòng bếp của nhóm người cho thuê là dùng chung, cô cho rằng là người thuê khác đang biểu diễn tài nghệ, không nghĩ đến khi cô bay tới, lại phát hiện

trong phòng bếp trống rỗng, mà mùi hương là truyền tới từ phòng bếp đối diện căn nhà cho nhóm người thuê!

Thiết kế tòa nhà này có hơi kỳ quái, tuy rằng hai căn nhà có cửa đối diện nhau, nhưng hai căn nhà không phải là thiết kế cửa kiếng, phòng bếp của hai căn nhà có một cánh cửa sổ của hộ láng giềng, các thiết bị lắp đặt phòng bếp của bọn họ đơn sơ, tủ bát tràn đầy dầu mỡ, sửa bếp lò không biết bao nhiêu lần, cống thoát nước bồn rửa rau bốc mùi thúi. Mà phòng bếp nhà đối diện lại lắp đặt vô cùng hiện đại, trên kệ bếp không có một hạt bụi, quây tụ bằng gỗ cây thật màu nâu đậm nhìn rất đắt.

Trước cửa sổ phòng bếp đối diện trồng một cây xanh, che đi tầm mắt của Yến Kỳ Vũ, làm cô không nhìn thấy tình hình cụ thể, nhưng mùi hương tràn ngập trong không khí, cô liền thêm ăn bụng reo lên.

Thật không nghĩ tới chị gái người đẹp tâm thiện ở nhà đối diện, nấu cơm cũng tốt như vậy...

Ô, không đúng! Yến Kỳ Vũ dụi mắt: “Đầu bếp” đứng ở trước bệ bếp là đàn ông!

Cây xanh trước cửa sổ vừa vặn che đi dáng vẻ của người đàn ông, chỉ có thể xuyên qua khe hở mơ hồ nhìn thấy dáng người của anh.

Người đàn ông chân dài vai rộng, cơ thể thẳng tắp, cổ tay áo chỉnh tề lật lên khuỷu tay, ngón tay anh thon dài, khớp xương không gọi là thô to, lấy ánh mắt của nhà nghệ thuật mà xem xét, hai tay này vô cùng thích hợp trên giấy vẽ. Táp dễ màu tím ôm trọn thân thể, sau lưng anh kết thành cái nơ cục mịch.

Người đàn ông mở nắp nồi, mùi hương của sườn xào chua ngọt cuộn cuộn bay ra, Yến Kỳ Vũ nóng nảy, suýt chút nữa để lại nước miếng rơi xuống.

Cô không chớp mắt nhìn chăm chú vào đối phương, chỉ thấy người đàn ông lấy một đôi đũa bằng gỗ dài ở bên cạnh, đưa vào trong nồi, gắp một cục xương nhỏ lấp lánh nước màu ở giữa.

Là thịt!!! Yến Kỳ Vũ đã lâu rồi chưa ăn thịt!!!

Khoảnh khắc này, dường như tất cả đều bị thời gian điều chỉnh làm động tác chậm lại.

Chiếc đũa mang theo cục thịt có màu sắc xinh đẹp, độ lớn nhỏ vừa vặn có thể nuốt vào, chậm rãi đưa vào trong miệng người đàn ông.

Yến Kỳ Vũ theo bản năng kiểm chân, tha thiết mong chờ dò xét nhìn quanh phía bên kia, chỉ thấy cục xương cách miệng người đàn ông càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

... Mãi đến khi có ngón tay sơn móng màu đỏ nắm giữ cổ tay người đàn ông, xoay chiếc đũa về hướng ngược lại, đưa vào trong miệng cô gái.

Chị gái vừa mới tỉnh cờ gắp trong thang máy xuất hiện trong tầm mắt Yến Kỳ Vũ, động tác của chị ấy thân mật kề sát bên cạnh người đàn ông, hai tay lới kéo cổ tay người đàn ông, một ngụm nuốt lấy miếng sườn xào chua ngọt thơm phức này.

Chị ấy thỏa mãn chậc chậc lưỡi, trên môi còn mang theo nước đường và dầu mỡ.

Bỗng nhiên trên mặt Yến Kỳ Vũ nóng lên, toàn bộ mùi thơm của thịt lấp đầy đầu óc cô lúc này trong nháy mắt biến mất hết, cô một mình đứng ở nơi vắng vẻ, phòng bếp cho nhóm người thuê phòng bản thiêu dơ dáy, đầy dầu mỡ, nhìn trong phòng bếp lắp đặt xa hoa phía trước mặt và đôi trai gái thân mật với nhau, cô giống như một kẻ đáng thương dòm ngó cuộc sống của người khác.

Chị gái nhà đối diện có cuộc sống thật tốt.

Mà cô, lại không có bạn trai, cũng không có thịt.

Cô chỉ có một cây bút trong tay.

Quên đi, vẫn là không nên hâm mộ người khác. Chỉ cần cô vẽ thật tốt, cô cũng sẽ được ăn thịt.

Yến Kỳ Vũ sờ sờ bụng, chạy nhanh trở về phòng của mình.

...

Nghe thấy tiếng đóng cửa của phòng bếp phía đối diện, Vu Kinh Hồng vừa mới trộm đi miếng sườn xào chua ngọt từ trong tay em trai theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ đối diện.

Nhưng mà phía đối diện không có bật đèn, một mảnh tối đen, căn bản không có người ở đó.

Vu Kinh Hồng rất nhanh vứt chuyện vừa xảy ra ở sau đầu, chị ấy trực tiếp túm lấy cây đũa trong tay Vu Quy Dã, nhanh chóng gắp một miếng sườn ra, vừa hô “nóng quá nóng quá”, vừa dùng răng kéo một miếng thịt lớn xuống từ phía trên.

Vu Quy Dã bất đắc dĩ nói: "Chị không thể đợi chút sao? Để em dọn ra rồi chị từ từ ăn."

"Nói mau! Khi nào em biến thành đầu bếp hả?" Vu Kinh Hồng kêu sợ hãi, "Rõ ràng lúc trước ngay cả rau hẹ và hành lá em cũng không phân biệt được, phòng bếp trong nhà chỉ để trang trí, sao đột nhiên am hiểu nấu cơm như vậy? Sườn xào chua ngọt em luyện tập bao nhiêu lần rồi?"

"Không có luyện tập, đây là lần đầu tiên làm." Một tay Vu Quy Dã bung nôi lên, mức sườn xào chua ngọt có nước đường bao lấy vào giữa đĩa, "Mấy ngày hôm trước em vừa mới viết xong một truyện trên mạng có liên quan đến đầu bếp, đây là thực đơn được đề cập trong đó."

Vu Kinh Hồng ghen tị nhìn em trai của mình: Từ nhỏ Vu Quy Dã đã cực kỳ thông minh, có thể nói thiên tài. Nhất là học cái gì thì làm giống như thế, mỗi lần viết tiểu thuyết, trước khi viết kịch bản, anh đều sẽ giành ra một khoảng thời gian học tập từng ngành nghề. Giống như lúc trước anh viết nữ chính là nhà piano, từng viết nam chính là bác sĩ, từng viết vận động viên tennis siêng năng, anh liền nghiên cứu những ngành nghề này, học và bắt chước theo.

Giống như lần này viết câu chuyện về đầu bếp, lúc trước chỉ biết hấp cơm, bây giờ anh chủ động nghiên cứu thực đơn, hai tháng không gặp có thể dọn ra một bàn cơm thơm phức, trình độ này có thể bày tiệc trong khách sạn rồi! Nhìn anh bung bánh bao (2) có kích cỡ lòng bàn tay vừa mới chính từ trong lòng ra, mặt trên có 24 nếp gấp, đây chính là trình độ của nhà chuyên môn điểm tâm trung cấp của Trung Quốc!

Vu Kinh Hồng cắn phân nửa bánh bao, nói chuyện không rõ lời: "Kịch bản là đề tài gì? Chị đoán không lầm thì là một học trò tiểu học luôn phấn đấu, tham gia trận đấu nấu ăn, cuối cùng trở thành đầu bếp nổi tiếng khắp thiên hạ, mở vô số chi nhánh?"

Vu Quy Dã cũng gấp một bánh bao nhỏ, nâng thìa lên, cẩn thận cắn nửa miếng da thủy tinh hơi mờ, hút sạch sẽ nước tươi ngon bên trong.

"Không phải." Anh thuận miệng nói, "Là đề tài hiếm nghị kinh sợ trình thám. Nói về đầu bếp có tay nghề đáng kinh ngạc trong trấn, anh ta vô cùng am hiểu làm đồ ăn thịt, hương thơm tỏa ra mùi đậm, hấp dẫn vô số cư dân trong trấn nhỏ xếp hàng nếm thử, nhưng không ai có thể đoán được trong đồ ngon của anh ta bỏ thêm cái gì, cũng không ai nhìn thấy anh ta nhập hàng. Cùng lúc đó, trong trấn liên tiếp xuất hiện mấy vụ án cô gái trẻ tuổi mất tích, sống không thấy mà người chết thì cũng không thấy xác, cảnh sát hình sự cẩn thận thăm dò theo chứng cứ duy nhất, cuối cùng phát hiện những cô gái trước khi mất tích, đều đến ăn ở tiệm cơm có hương vị tươi ngon đáng kinh ngạc này..."

Vu Quy Dã chậm rãi ngừng đầu, mỉm cười với chị gái: "Chị đoán xem, cuối cùng những cô gái tham ăn kia đi đâu hết rồi?"

Vu Kinh Hồng cứng ngắc. Chị nhìn em trai trước mặt, nhìn trên bàn đầy món thịt, chớp mắt hoàn toàn không có khẩu vị.

Chị ném đĩa xuống nhanh chóng chạy vào toilet, ôm bồn cầu nôn ra một trận.

Trong toilet, vang lên tiếng rống nửa chết nửa sống của Vu Kinh Hồng: "Khốn kiếp! Em lại hù dọa chị của em, chị rửa em đời này không có cô gái nào chịu ăn đồ em nấu!"

Vu Quy Dã cười, gấp một miếng thịt trong đĩa trước mặt lên, từ từ nhâm nhi thưởng thức.

Ừm, anh làm đồ ăn ngon thật.

(1) Bảng phân cảnh (Storyboard): là bảng vẽ lại câu chuyện bạn muốn kể, giúp bạn thấy một cách tổng quát câu chuyện đó sẽ được kể như thế nào. Storyboard được sử dụng rất nhiều trong quá trình sáng tác mọi thứ liên quan đến thị giác và chuyển động, từ điện ảnh, sân khấu đến truyện tranh.

(2) Trong bản raw là 汤包, nhìn giống một loại bánh bao nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Sau khi Yến Kỳ Vũ được Long Long Long thông qua bản thiết kế người thì tiến độ công việc sau đó lập tức nhanh hơn.

Đừng nhìn tốc độ tay của Yến Kỳ Vũ rất nhanh, đến công viên bày sạp vẽ tranh chân dung mà 20 phút có thể hoàn thành được một bức, nhưng vẽ truyện tranh và vẽ chân dung là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Rất nhiều họa sĩ đều có thể vẽ được một bức tranh xinh đẹp, nhưng nếu như không có vẽ phân cảnh, không biết dùng phân cảnh để miêu tả hành động thế nào, vậy thì sẽ chỉ có thể xem như một nhà họa sĩ tranh minh họa thôi, mãi mãi không thể nào trở thành họa sĩ truyện tranh.

Thật ra phân cảnh truyện tranh là một cảnh hội thoại, nó là kiến thức cơ bản của họa sĩ truyện tranh, giống như rất nhiều đạo diễn trước khi quay phim sẽ tạo ra bảng phân cảnh phim đầu tiên vậy.

Mặc dù ở Trục Mộng Đường hai năm, Yến Kỳ Vũ không nhận được thù lao mà cô nên có, nhưng cô giống như bọt biển, luôn điên cuồng hấp thu kiến thức. Kỹ năng phân cảnh của cô vô cùng lợi hại, người khác có thể vì phân cảnh mà cãi toạc đầu, nhưng cô chỉ dành ra một đêm, liền hoàn thành bản nháp 16 trang phân cảnh cả truyện tranh "StarDuck".

Đến bước này, Long Long Long thân là người ngoài nghề đã không còn chỗ để lăm mồm.

Biên tập Bộ Na Na phụ trách xét duyệt phân cảnh truyện tranh của Yến Kỳ Vũ, xem có chỗ nào lực biểu hiện không đủ, nhưng sau khi Bộ Na Na xem một mạch hết 16 trang, chỉ có thể nói một câu:

Chuối tiêu điện hạ: @Tiểu Vũ Mao, vô cùng tốt.

Nhìn lời khẳng định của biên tập trên màn hình, Yến Kỳ Vũ hoan hô một tiếng, thần kinh căng thẳng cả đêm chốc lát được thả lỏng.

Cô ngã người xuống giường, ánh nắng rực rỡ hừng hực của buổi sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, chỉ trong vòng ba phút cô đã nhanh chóng chìm vào giấc mơ.

...

Cuối tuần này là ngày kỷ niệm kết hôn của hai vợ chồng Vu Kinh Hồng, bọn họ bàn bạc tính đi xung quanh trấn nhỏ Ôn Tuyền hưởng tuần trăng mật lần hai, về phần đứa con trai béo ú phiền toái này, đương nhiên sẽ ném cho cậu của thằng bé chăm sóc.

Vì thế hôm nay, Vu Quy Dã cầm túi lớn túi nhỏ ăn vặt và đồ chơi đến nhà Vu Kinh Hồng, "Hưởng thụ" ngày chủ nhật ấm áp cùng Daniel.

Đã nửa tháng không gặp đứa nhỏ, Daniel cao lên 2cm, thịt trên người bị kéo dài ra, có vẻ gầy đi một vòng.

Đừng nhìn Vu Kinh Hồng chỉ ra ngoài hai ngày, nhưng chị ấy để tờ giấy A4 viết đầy chữ cho Vu Quy Dã, dặn đi dặn lại lúc nào thì dẫn Daniel đến lớp học hứng thú (*), một ngày ba bữa phải ăn ít thịt và ăn nhiều rau, bữa ăn thêm phải uống viên canxi dành cho trẻ em. . .

(*) Đây là chương trình học ngoại khóa của học sinh trung học và tiểu học, trong đó không bao gồm việc học các môn chính của bậc trung và tiểu học như ngữ văn, toán, v.v., chủ yếu là để bồi dưỡng hứng thú ngoại giờ học chính khóa của học sinh như các lớp về nhạc cụ, mỹ thuật, âm nhạc, vũ đạo, mô hình máy bay, các loại cờ, các lớp Anh văn nâng cao và các lớp học thể thao khác.

"Đương nhiên phải như thế!" Vu Kinh Hồng nói rõ ràng mạch, "Phải thắng từ trên vạch xuất phát có biết không? Em đã gặp qua Cindy cùng lớp với thằng bé rồi đấy, tên nhóc chết tiệt kia ghét bỏ người ta béo, thật ra người ta mới chê ghét thằng bé! Cindy nhỏ hơn thằng bé hai tháng, nhưng nhận biết được hơn một trăm chữ Hán, nghe nói kỳ nghỉ đông còn sắp thi tiếng anh thiếu nhi, em nói xem, cùng học nhà trẻ song ngữ, đến bây giờ Daniel còn chưa nói được sáu từ đơn tiếng Anh trở lên."

Daniel xấu hổ đến mặt mập đỏ bừng, lôi tay áo mẹ không cho chị tiếp tục nói.

Vu Kinh Hồng không quan tâm đến cậu bé, tiếp tục dặn dò em trai: "Em nhớ kỹ, hai ngày này đừng nói tiếng Trung với thằng bé, phải rèn luyện khẩu ngữ tiếng Anh cho thằng bé!"

"..."

Vu Quy Dã muốn tìm kiếm viện trợ, kết quả ngẩng đầu vừa nhìn, phát hiện anh rể đứng sau chị gái, dăm chiêu ừ đột nhiên vai với anh.

Sau khi hai vợ chồng rời khỏi, Daniel bị trói buộc đã lâu rồi, nay tung tăng vui đùa thích thú, mặc quần lót, khoác drap giường chạy tán loạn xung quanh phòng, nói mình là superman

Vu Quy Dã gọi cậu bé: "Được rồi, mặc quần áo vào nào, cậu dẫn con đến lớp cờ vậy."

Lúc này Daniel biến thành super chậm chạp, đi từng bước một, trở về phòng ngủ trước, lại lượn đến phòng sách sắp xếp cặp da, đến phía trước mặt cậu, nâng gương mặt tròn tròn ưỡn khuỷu lên, buồn bã nói: "... Cậu, con không muốn học lớp cờ vậy."

Cậu bé vươn tay lôi kéo cổ tay áo của Vũ Quy Dã, cả người leo lên đùi anh: "Cậu ơi, cậu nói với mẹ đi, con không muốn học nhiều lớp như vậy, nhất là lớp cờ vậy, con chỉ biết chơi cờ năm quân, không muốn thi cấp bậc cờ vậy."

Gánh nặng học tập của mấy đứa nhỏ bây giờ quá nặng, đứa nhỏ của bạn không học, đứa nhỏ khác thì đang học tập không ngừng, kết quả người ta luôn luôn tiến bộ, còn đứa nhỏ của bạn bị hạ xuống. Vu Quy Dã đau lòng cho cậu bé, nhưng vẫn thông cảm cho suy tính của chị gái.

Anh chỉ có thể khuyên Daniel: "Con ngoan ngoãn học lớp cờ vậy buổi sáng hôm nay, buổi trưa cậu dẫn con đi ăn Pizza Hut được không?"

"Thường quá." Daniel không bị thuyết phục, "Một bữa pizza hut thì tính là gì."

"Vậy con muốn gì?"

"Ít nhất là ba bữa, lại thêm một cây kem Haagen Dazs."

Vu Quy Dã nghiêm mặt nói: "Lại cò kè mặc cả, sau này cậu sẽ không thương con nữa."

Daniel không sợ trời không sợ đất ngẩng đầu lên: "Cậu sẽ không nỡ đâu."

...

Chỗ học lớp cờ vây của Daniel là ở tầng năm trung tâm thương mại cỡ lớn nào đó, bây giờ, cửa hàng tổng hợp đều cùng một khuôn mẫu, tầng một, hai, và ba chỗ mua bán, tầng bốn là dành cho mẹ và bé, tầng năm là nơi giáo dục trẻ em, còn lại là xem phim và nhà ăn san sát nhau. Daniel đeo cặp da nhỏ, tay trái giờ cây kem Haagen Dazs, tay phải nắm tay giáo viên, vừa đi vừa quay đầu nhìn xung quanh.

"Cậu! Con sẽ sớm tan học thôi, cậu đừng đi nhé!" Cậu bé lưu luyến nói.

Vu Quy Dã cười dỗ cậu bé: "Cậu không đi đâu cả, cậu chỉ đi dạo trong cửa hàng thôi, bảo đảm con vừa ra, người đầu tiên con nhìn thấy chính là cậu."

Lúc này Daniel mới yên tâm.

Tầng này đều là lớp phụ đạo liên quan đến giáo dục trẻ em, từ tiếng Anh, toán học đến múa ballet, khúc côn cầu, Vu Quy Dã đi một vòng, đã bị đủ loại quảng cáo nhét đầy tay. Càng về sau anh thật sự không cầm hết được, nhanh chóng rẽ vào một con đường nhỏ trong cửa hàng, tìm một chỗ vắng vẻ giữa thang máy.

Kết quả người chưa đến gần, đã nghe thấy tiếng tranh cãi phía trước.

"Tiểu Yến... Cô giáo Tiểu Yến phải không?" Giọng nói đến từ một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, "Cô xem đi, cô không lấy hợp đồng lao động ra, chỉ có tờ giấy nợ tiền lương viết tay, cái này không nói rõ được vấn đề gì."

Giọng nữ của người nhỏ tuổi hơn vẫn căn cứ theo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình: "Nhưng tờ giấy này có con dấu của trường học! Kỳ nghỉ hè tôi đến đây dạy hộ cho giáo viên, nói chính xác hơn, lúc đó chỉ dạy thay hai tháng cho lớp tối, cho nên mới không ký hợp đồng lao động. Sau này bởi vì chuyện cá nhân mà tôi từ chức, người phụ trách lúc đó nói phải trừ nửa tháng tiền lương, tôi cũng không có một câu oán hận gì. Bây giờ đã qua lâu như vậy, tiền bạc vẫn chưa giải quyết xong cho tôi, chuyện này là trách nhiệm của các người!"

Người phụ nữ lớn tuổi kia rất biết đùn đẩy, một mực từ chối nói: "Chuyện này không phải là tôi không giải quyết cho cô, nhưng người phụ trách trước đã đi rồi, tôi cũng là người mới được phía trên điều sang, tôi thật sự không rõ tình hình cô nói lắm."

Vu Quy Dã chỉ nghe một đoạn như vậy, liền hiểu rõ tình hình bây giờ là gì, xem ra cô giáo trẻ tuổi làm không công cho một nơi phụ đạo, bị khấu nợ nửa tháng tiền lương.

Vu Quy Dã không muốn tham gia vào việc riêng của người khác, anh đang muốn tránh xa ra, bỗng nhiên bước chân dừng lại, bất ngờ nhìn về phía cô gái trẻ tuổi vành tai đỏ bừng, kia không phải là "tiểu họa sĩ" mà mấy ngày trước anh không tìm thấy sao?

...

Từ nhỏ Yến Kỳ Vũ không biết tranh cãi với người khác, mỗi lần có tranh chấp có mâu thuẫn, buổi tối về nhà sẽ quán trọng chần suy nghĩ nửa ngày, mới có thể phản ứng kịp lúc đó cần phải phản bác thế nào.

Nhưng để trị bách bệnh "nghèo", cô cố sức lao động, mỗi một phần tiền cô đều phải nhận được, cô ép mình đứng ở chỗ này, gần từng tiếng nói đạo lý với người phụ trách mới ở chỗ cơ quan đào tạo.

"Tôi biết việc tuyển chọn của các cô, là vì nhà cô có tiếng, nơi nơi đều có chi nhánh. Lúc đó người phỏng vấn tôi nói, bởi vì tôi không có giấy chứng nhận tư cách làm giáo viên, một tiết chỉ có thể cho tôi một phần tư tiền, lúc đó tôi cần tiền gấp, nên đã đồng ý. Một ngày hai tiết, cuối tuần còn phải thêm tiết, tôi chưa từng xin nghỉ một ngày, còn chuyên nghiệp hơn bất cứ giáo viên nào! Bây giờ tôi chỉ cần cầm lại nửa tháng tiền lương mà tôi nên có, như vậy cũng không được sao?" Yến Kỳ Vũ vừa vội vừa tức, cô sốt ruột không khống chế được nước mắt, nhưng bây giờ cũng không phải là lúc tỏ ra yếu đuối, cô cứng rắn buộc mình ngăn nước mắt lại trong hốc mắt.

"Cô giáo Tiểu Yến, tôi hiểu tình cảnh của cô, nhưng chúng tôi phải dựa theo quy định mà làm" Người phụ trách vung tay, làm vẻ lực bất tòng tâm, "Bây giờ không liên lạc được với người phụ trách trước, không ai có thể chứng minh tờ giấy trong tay cô là do ông ấy viết. Cho dù có con dấu, ai mà biết rốt cuộc làm sao đóng dấu được chứ?"

Yến Kỳ Vũ đối mặt trước lời phỏng đoán vũ nhục ác ý như vậy, da mặt đỏ lên: "Nếu cô nói như vậy, chúng ta tìm trọng tài (*) về lao động chứng kiến đi."

(*) Trọng tài (arbitration): chỉ người thứ ba (đã được công nhận địa vị) giải quyết tranh luận giữa hai bên đương sự, sẽ do người thứ ba phán quyết đúng sai. Trọng tài khác với thẩm phán, trọng tài cần hai bên tự nguyện, cũng khác với cưỡng chế hòa giải, là một loại hòa giải đặc biệt, là xét xử công bằng tình nguyện, khác với tố tụng và cưỡng ép phân xử.

"Đi thôi." Người phụ trách không sợ gì cả, "Cô không có lao động hợp đồng, trọng tài lao động sẽ không giải quyết cho cô..."

"Ai nói trọng tài lao động sẽ không giải quyết?" Một giọng nam trầm ổn già dặn cắt ngang lời tranh cãi của các cô, Yến Kỳ Vũ theo bản năng nhìn lại nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy ở góc rẽ hành lang, có một người đàn ông dáng cao to xuất hiện ở nơi đó. Người đàn ông cất bước đi về phía bọn họ, gót giày giẫm trên mặt đá hoa, từng tiếng vang vọng trong không gian nhỏ hẹp.

Yến Kỳ Vũ lập tức nhận ra anh, đây là phụ huynh của vị khách nhỏ tuổi cô tiếp đón lần cuối cùng! Cô tuyệt đối không nghĩ tới, một người chỉ gặp mặt một lần sẽ đứng ra giúp cô vào lúc này.

Vu Quy Dã khẽ nhìn Yến Kỳ Vũ, sau đó quay đầu nhìn người phụ trách không phân rõ phải trái kia.

Anh nói: "Trong tay cô giáo Yến đã có đủ chứng cứ chứng minh cô ấy đi làm ở cơ quan các cô, bao gồm chấm công, gồm lời chứng cứ của đồng nghiệp, học sinh, phụ huynh, và thêm giấy nợ tiền lương trong tay cô ấy, cái này đủ chứng minh giữa các cô có mối quan hệ về lao động. Đương nhiên trọng tài lao động sẽ cam đoan quyền lợi cho cô ấy."

Tốc độ nói của Vu Quy Dã không nhanh không chậm, nhưng mỗi một chữ anh nói ra, đều giống như thanh kiếm, hướng thẳng về phía lồng ngực đối thủ. "Tôi nghĩ mắc xích ở cơ quan của các cô lớn như vậy, không muốn gây ra vụ tai tiếng khát nợ tiền lương đâu nhỉ? Hơn nữa trên tờ rơi trong tay tôi có viết, cam kết giáo viên mỹ thuật của tất cả các lớp đều từ trường chuyên môn, tôi nhìn xem... "Lớp dạy học cho trẻ em, một tiếng dạy học ba trăm đồng"? Cô nói xem, nếu như phụ huynh học sinh biết các cô vì thành tích, mời cô giáo không có giấy chứng nhận giáo viên dạy hộ lớp hè, sẽ dẫn đến hậu quả gì?"

Trước đó người phụ trách hơn 50 tuổi hoàn toàn vô lý quấy nhiễu, bây giờ bà ta bị Vu Quy Dã chọc vỡ mặt nạ trên mặt, lúc này sắc mặt trắng nhợt, lập tức thay đổi cách nói: "Không phải trường học chúng tôi không nói đạo lý, nhưng vị phụ trách trước thông báo tuyển dụng giáo viên nào thì quả thật tôi không biết. Đây đều là hiểu lầm... Nếu không thì như vậy đi, tôi thấy cô giáo Tiểu Yến cũng khó khăn, tôi sẽ đến hỏi tài vụ, rốt cuộc có phát tiền lương không, nếu như không phát, tôi sẽ bổ sung tiền lương nửa tháng này giúp bọn họ."

Sau khi Vu Quy Dã mở miệng, Yến Kỳ Vũ không thể chen vào được, cô nắm chặt tay, sợ mình lẩm miệng quấy nhiễu đến đột tiến công của người đàn ông.

Người phụ trách lúc này còn khí thế bức người đột nhiên thay đổi cách nói, đồng ý bổ sung tiền lương phát lại cho cô, tim Yến Kỳ Vũ đang treo cao được buông lỏng, cuối cùng rơi xuống đất: "Cảm..."

"Đợi chút." Vu Quy Dã cong khóe miệng, lại bổ sung thêm một đao: "Ai đồng ý nửa tháng tiền lương là đủ rồi? Dựa vào quy định thứ 82 của "Luật hợp đồng lao động", phía đơn vị dùng người vượt quá một tháng mà không ký kết văn bản hợp đồng lao động cùng với người lao động một năm, cần phải trả gấp đôi tiền lương mỗi tháng cho người lao động. Hơn nữa, chuyện này còn chưa tính cô khát nợ lâu như vậy, cần phải bồi thường tiền lương."

"Không... Không thể nào!" Người phụ trách ngây ngẩn cả người.

Đừng nói đến bà, ngay cả Yến Kỳ Vũ ở bên cạnh cũng bị giá tiền lớn như vậy làm sợ ngây người.

Lúc này cô lùi xuống phía sau Vu Quy Dã nửa bước, cô nhất thời kích động, theo bản năng nâng tay kéo góc áo của anh, muốn nói anh chỉ cần lấy nửa tháng tiền lương là đủ rồi, không cần phải bồi thường khác.

Nhưng Vu Quy Dã lại lật tay ôm lấy tay cô, khẽ kéo tay của cô gài trên áo sơ mi mình xuống, sau đó nắm chặt lại, không đến một giây lại nhanh chóng buông tay, tiếp tục lạnh nhạt cô kẻ mặc cả với người phụ trách.

Anh chỉ đơn thuần muốn nhấn nhủ "Đừng lo lắng, việc này tôi giúp cô", lại không ý thức được sự tế nhị hẳn có giữa nam và nữ.

Bị anh vô duyên vô cớ sờ soạng tay, nháy mắt Yến Kỳ Vũ đứng ngây người tại chỗ, qua chừng nửa phút, trên mặt ửng đỏ lên.

Này... Này này này... Cô thật muốn cầm lấy bút vẽ, thêm ký hiệu đặc biệt của truyện tranh ở bên cạnh mình, cô muốn vẽ hơi nóng bốc ra trên đầu mình trước, sau đó thêm vài đám sương hồng nhạt.

Vu Quy Dã có khả năng biện luận, tư duy rõ ràng, điều khoản pháp luật nắm trong lòng bàn tay, không hề phí sức. Cũng thật trùng hợp, năm trước anh có viết bộ tiểu thuyết gần liên quan đến luật sư, nội dung chính là một vị luật sư nhiệt tình giúp nông dân kiện tụng, điều khoản pháp luật liên quan đến trọng tài lao động, anh đã xem rất nhiều lần, cho tới bây giờ ký ức vẫn còn mới mẻ.

Người phụ trách hơn 50 tuổi bị anh tấn công mãnh liệt làm cho mông muội, ngay cả một câu phản bác cũng không nói ra được.

Cuối cùng Vu Quy Dã "Lui nhường một bước", xét thấy trọng tài lao động làm việc thời gian quá dài, đồng ý đối phương dùng một tháng tiền lương bồi thường cho Yến Kỳ Vũ, tính bằng tiền mặt ngay tại chỗ.

Trước ngày hôm nay, Yến Kỳ Vũ đã tìm đến cơ quan giáo dục này mấy lần, nhưng cứ luôn bị làm cho qua loa, cô vốn cho rằng hôm nay sẽ thất bại, lại không nghĩ tới dưới sự giúp đỡ của Vu Quy Dã, cô không chỉ lấy được tiền lương mình nên có, còn bất ngờ lấy được tiền bồi thường!

Yến Kỳ Vũ ôm túi vải trong lòng, nhẹ nhàng đi ra ngoài dưới ánh mắt xem thường của người phụ trách.

Khi nhìn thấy người đàn ông đứng yên ở cửa chờ cô, chốc lát cô lấy lại tinh thần, trên mặt cũng hiện lên nụ cười tươi vui mừng.

Hôm nay nếu như không có vị tiên sinh này bênh vực lẽ phải, sao cô có thể lấy được tiền sinh hoạt hai tháng cho sau này chứ?

Vu Quy Dã dựa trước lan can, cười hỏi: "Tiểu họa sĩ, tôi giúp cô một việc lớn như vậy, có nghĩ ra làm sao báo đáp tôi không?"

"Suy nghĩ một lát đã!" Yến Kỳ Vũ ba chân bốn cẳng bước tới gần, vui vẻ nói, "Đại luật sư, trưa nay tôi mời anh ăn bữa tiệc lớn được không?"

Vu Quy Dã cười thầm trong lòng, anh cũng không phải là luật sư, nhưng mà anh không sửa lại, mà hỏi cô: "Tiệc lớn gì?"

Yến Kỳ Vũ nhìn trái phải, cuối tuần trung tâm thương mại hết chỗ kín người, tầng đồ ăn ngon trên lầu cao, từng cửa tiệm đều đã xếp đầy người, chỉ có

tiệm fastfood nhìn qua còn có chỗ trống thôi.

"... Vậy Pizza Hut nhé?" Cô cũng cảm thấy ngượng ngùng.

"Đi." Vu Quy Dã rất sáng khoái đồng ý, "Nhưng mà tôi phải dẫn theo một người ăn chực khác."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edit: Tịnh Hào

Tiếng chuông tan học vang lên, khi các bạn nhỏ khác còn đang từ từ nói chuyện cùng với giáo viên, Daniel đã nhanh chóng thu dọn cờ vây trên bàn vào trong hộp, một tay cậu bé mang cặp sách, một tay kẹp sách dạy đánh cờ, dưới chân như có gắn phong hỏa luân chạy ra khỏi lớp đào tạo.

"Cậu ơi, cậu ơi, cậu ơi..." Cậu bé kêu liên tục, khi nhìn thấy người đàn ông đứng ở cửa chính, cậu bé lập tức chui vào trong lòng người đó, âm ỉ bảo anh ôm.

"Tự đi đi." Vu Quy Dã ghét bỏ nói, "Mập như vậy, sao mà cậu ôm đi được." Nhưng anh vẫn giúp cậu bé nhận lấy cặp sách, giúp cậu bé "giảm nộ".

Cặp sách của mấy đứa nhỏ bây giờ rất đa dạng, hôm nay Daniel đeo cặp sách hình con vịt màu vàng, trên hình lập thể cao chót vót màu vàng nhỏ trên túi sách hiện ra miệng chú vịt mở rộng thật lớn, vừa kỳ quái lại vừa đáng yêu. Cặp sách hoạt hình như vậy, đứa nhỏ đeo rất thích hợp, nhưng đeo trên vai một người đàn ông như Vu Quy Dã, thì quá ngây thơ rồi.

"Phốc... Ha ha ha..." Yên Kỳ Vũ ở bên cạnh che miệng, cố gắng kìm nén tiếng cười.

Cô cười, đứa bé lanh lợi liền chú ý tới cô. Cậu bé ngẩng đầu nhìn xem, càng nhìn càng cảm thấy cô quen mắt, chỉ là cách ăn mặc bây giờ của Yên Kỳ Vũ hoàn toàn khác với nửa tháng trước, Daniel suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ ra cô là ai.

Cậu bé sờ cằm, nói năng ngọt xót hỏi: "Di xinh đẹp, có phải trước kia chúng ta đã gặp qua ở đâu rồi không?"

Yên Kỳ Vũ nâng tay lên làm dáng vẽ như đang vẽ tranh, ánh mắt mỉm cười hỏi cậu bé đã nhớ ra chưa.

"A, là chị!" Daniel kinh ngạc nói, "Tiểu... Tiểu... Tiểu... Kê Mao!"

"..." Đầu Yên Kỳ Vũ đầy hắc tuyến, "... Là 'Tiểu Vũ Mao'."

Daniel phát hiện mình nhớ lắm tên người ta, hai tay nhỏ bé che mặt mặt, còn cố chấp lắm bảm: "Tiểu Kê Mao và Tiểu Vũ Mao không khác biệt lắm."

Buổi trưa vào chủ nhật, nơi nơi trong trung tâm thương mại đều là người, ba người lẫn trong dòng người đi đến Pizza Hut, cũng còn may, bọn họ chiếm được một bàn trống cuối cùng trong tiệm, người đến chậm hơn bọn họ chỉ có thể ở bên ngoài chờ đợi. Nhưng mà cái bàn bọn họ chiếm được là bàn vuông hai người, chỉ có thể mang một cái ghế dựa thiếu nhi đến, để Daniel ngồi giữa bọn họ.

Người phục vụ vội vàng xoay như chong chóng, bên này đổ nước, bên kia dọn đồ ăn, bọn họ đợi thật lâu mới đến lượt nhân viên phục vụ sang đây gọi món.

Người phục vụ nhìn thấy bọn họ thì trước mắt sáng ngời, nhanh chóng lật thực đơn đến mặt đầu tiên, chỉ vào một combo đồ ăn mới đưa ra thị trường nhằm ra sức đẩy mạnh tiêu thụ: "Ba vị có thể thử 'bữa ăn gia đình' của chúng tôi, lượng đồ ăn vừa đủ cho một nhà ba người, pizza hai lớp, một phần mỳ Ý, thức ăn nhẹ, đồ uống có phần đặc biệt dành cho phụ nữ, còn có..."

Không trách người phục vụ hiểu lầm, một đôi nam nữ trẻ tuổi dẫn theo một đứa bé bốn tuổi, thấy thế nào cũng giống như một nhà ba người.

Yên Kỳ Vũ bị lời nói làm cho mặt nóng lên, cô đang định mở miệng sửa cho đúng, thì Daniel ngồi trên ghế trẻ em đã gọi: "Cậu ơi, chúng ta gọi phần món ăn gia đình này đi, con muốn người máy lộn nhào này!"

Thì ra nhà thương nghiệp vì hấp dẫn trẻ nhỏ, đặc biệt tặng một món đồ chơi cho phần ăn gia đình, Daniel đã quen làm tiểu bá vương trong nhà, nhìn thấy người máy thì hai mắt liền tỏa sáng, đá chân làm nũng ở trên ghế.

"Không được." Vu Quy Dã trầm giải vây giúp Yên Kỳ Vũ, nói với cháu trai: "Dầu mỡ trong phần ăn này nhiều lắm, con xem đi, mập đến rốn lòi ra rồi kìa."

Daniel sợ tới mức nhanh chóng vén T-shirt lên, cố sức cong lưng xuống xem cái bụng nhỏ của mình. Bụng của đứa nhỏ vừa trắng lại vừa mềm, như quả

đưa Elizabeth màu vàng nhạt, vỗ mạnh vào, liền vang lên tiếng bốp bốp.

Daniel vội vàng che bụng, ngượng ngùng nói: "Vây, vậy hay là quên đi."

Sau đó Vu Quy Dã làm chủ, gọi một phần pizza up size, một phần salad, một phần thức ăn nhẹ không dầu mỡ và ba ly thức uống, kiểm soát tất cả chi phí khoảng hai trăm đồng. Anh đã sớm nhìn ra Yến Kỳ Vũ viêm màng túi, không muốn để cô quá tốn kém.

Nhưng Daniel đâu biết ẩn tình này, cậu bé ỉu xiu nằm bò bên cạnh bàn, ủy khuất nói: "Cậu, cậu nhẫn tâm để tiểu bảo bối của cậu ngay cả một miếng bánh ngọt cũng không được ăn sao?"

Số lần cậu bé làm nũng rất nhiều, hai thịt mềm bên má áp trên mặt bàn, đôi mắt như trân châu đen vừa phát sáng vừa tròn, dáng vẻ của cậu bé giống như người cậu vậy, làm sao Yến Kỳ Vũ có thể chịu được, lập tức cầm lấy thực đơn, gọi thêm cho tiểu bảo bối này mấy món thức ăn nhẹ.

Thức ăn nhẹ của pizza hut cũng không rẻ lắm, Yến Kỳ Vũ u mê gọi mấy đĩa, khi thực ăn dọn lên đã đầy cả bàn.

Vu Quy Dã thở dài: "Cô đừng chiều thằng bé như vậy, rất tốn kém."

Lúc này Yến Kỳ Vũ cũng tỉnh táo lại, cô liếc món ăn dọn đầy bàn, trong đầu lập tức tính số tiền đại khái... Ồi, con tim, con tim đau quá!

Nhưng đã gọi xong hết rồi, lâu rồi cô cũng chưa đi ăn ở tiệm, lần này chỉ vì phòng túng, quên mất nhân dân tệ, cứ quên cái đau mà mau ăn thôi!

Yến Kỳ Vũ đẩy đĩa thức ăn nhẹ đến trước mặt Vu Quy Dã, cười nói: "Tôi mời khách còn chưa nói đau lòng mà, anh không cần lo lắng thay tôi đâu."

"Ồ, hôm nay là Tiểu Vũ Mao mời khách?" Một tay Daniel giờ chân gà lên, tay kia thì kéo cánh tay của Yến Kỳ Vũ, hưng phấn nói, "Tiểu Vũ Mao thật tốt quá, em muốn về nhà với chị!"

Vu Quy Dã nâng tay cốc đầu cậu bé: "Đừng không lễ phép như vậy, gọi người ta là "cô Yến"."

"Đừng đừng đừng" Yến Kỳ Vũ vội vàng xua tay, xấu hổ đến cổ đều đỏ lên, "Sao tôi là giáo viên được chứ, chỉ dạy thay người ta mấy tiết thôi mà."

Daniel hỗn loạn: "Yến...? Không phải chị tên là Tiểu Vũ Mao sao?"

Yến Kỳ Vũ nhẫn nại giải thích với cậu bé: "Tiểu Vũ Mao chỉ là bút danh của chị, em có biết bút danh là gì không?"

Daniel gật gù đầu, đương nhiên cậu biết rồi!

"Thật ra chị tên là Yến Kỳ Vũ, Yến trong Yến Tử, Kỳ trong những thứ khác, Vũ trong lông vũ. Ba chữ kia là chị tự đặt..."

"Em biết mà!" Daniel giờ tay giành trả lời giống như đang trên lớp, "Đến từ "Kinh Thi - Yến Yến"?"

"Ồ?" Yến Kỳ Vũ sững sốt, "Em biết sao?"

Mấy đứa nhỏ bây giờ lợi hại như vậy, nhỏ như vậy đã biết "Kinh Thi"?

Daniel nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc của Yến Kỳ Vũ, càng đắc ý, cậu bé không quan tâm đến đùi gà trong tay mình, hai tay chắp sau lưng, rung đùi đắc ý đọc thuộc lòng: "Kinh Thi - Yến Yến. Yến yến vu phi, si tri kỳ vũ; chi tử vu quy, viễn tống vu dã. Ách... ách... phía sau là..."

Cậu bé thuộc được hai câu trước thì ngừng lại, ơ ơ nửa ngày cũng không nói ra được.

Yến Kỳ Vũ rất nể tình vỗ tay cổ vũ, giọng điệu khoa trương nói: "Rất tuyệt đấy, Daniel thật là lợi hại, nhỏ như vậy đã thuộc được "Thi Kinh"."

Trong lúc một lớn một nhỏ đang trò chuyện, người đàn ông ngồi đối diện Yến Kỳ Vũ bỗng khẽ nở nụ cười.

Cô gái ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy khóe miệng của vị "đại luật sư" tốt bụng khẽ nâng, trong mắt mang theo ý cười nghiền ngẫm.

Nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông có vẻ đắm chiêu, Yến Kỳ Vũ bỗng nhiên cảm thấy trên mặt hơi nóng lên, cô theo bản năng nâng tay nắm lấy vành tai đỏ bừng, ngập ngừng hỏi: "Sao vậy...?"

"Tên của cô rất êm tai."

"O?... Ồ, cảm, cảm ơn."

"Đột nhiên nhớ tới tôi còn chưa tự giới thiệu." Anh hơi nghiêng người, làm các cốc trong tay khẽ chạm vào cốc của Yến Kỳ Vũ, "Tôi tên là Vu Quy Dã, là câu tiếp theo của cô."

...

Bữa cơm này, cả khách và chủ đều rất vui vẻ, Vu Quy Dã đọc nhiều sách vở, rất biết tìm đề tài, tùy tiện khơi mào một nội dung là có thể trò chuyện với

Yến Kỳ Vũ rất lâu.

Nếu không phải buổi chiều Daniel còn có lớp số học, chỉ sợ bữa cơm này sẽ ăn rất lâu rất lâu.

Khi tính tiền, Vu Quy Dã lấy thẻ ra trước, đưa vào trong tay người phục vụ.

Yến Kỳ Vũ vội vàng lấy mấy tờ tiền mặt từ trong túi vải: “Đã nói rồi, là tôi mời khách mà!”

Vu Quy Dã nói: "Nếu như chỉ có một mình tôi, chắc chắn tôi sẽ không khách sáo với cô, nhưng tên nhóc ghê này ăn nhiều lắm!"

Daniel lập tức kháng nghị: "Con không phải là con ghê!"

Người đàn ông nhìn cậu bé, nghe lời sửa lại cách xưng hô: "... Tên nhóc mập dầu mỡ này ăn nhiều lắm, còn chọn món đắt, là tôi không tốt, làm cho cô phải tốn kém."

"Không được, không được, tuyệt đối không được!" Yến Kỳ Vũ cố chấp nói, "Nếu như không có anh, căn bản tôi không thể lấy được thù lao nên có của mình. Hơn nữa anh xem, tôi đóng gói đồ ăn còn thừa lại, buổi tối còn có thể ăn một bữa, cho nên tôi không thiệt thòi!"

Hai người từ chối qua từ chối lại, người phục vụ ở bên cạnh thấy cũng phiền, một vị khách ở bàn khác cứ liếc mắt thúc giục, người phục vụ chen lời hòa giải: "Hai vị không cần khách sáo. Lần này để vị tiên sinh này mời, lần sau vị tiểu thư này mời, không phải tốt rồi sao?" Nói xong, cô ấy lập tức cầm thẻ tín dụng của Vu Quy Dã đi về quầy thu ngân.

Yến Kỳ Vũ lúng túng, tay chân không biết để ở đâu cho đúng.

Vu Quy Dã đẩy số tiền mặt ở trước mặt trở về, cười nói: "Tôi thấy ý kiến này không tệ, lần sau có duyên sẽ gặp lại, cô Yến cũng đừng quên còn nợ tôi một bữa cơm."

Nói thì nói như vậy, nhưng biến người mệnh mông, có thể gặp nhau hai lần thật không dễ dàng, sao có thể đơn giản gặp lại được lần thứ ba chứ.

Tay Yến Kỳ Vũ để ở trong túi, ngón út khẽ dọc móc khóa phong cách anime trên di động. Cô muốn hỏi số weixin của anh mấy lần, nhưng nghĩ lại cảm thấy hành động của mình có vẻ như "có ý đồ khác".

"Đại luật sư" Vu Quy Dã vừa phong độ vừa đẹp trai như vậy, đoán chừng sẽ có không ít cô gái muốn có được số điện thoại của anh, nếu làm cho người ta hiểu lầm thì không tốt lắm.

Yến Kỳ Vũ không muốn mình bị gắn mác quái gở, mới gặp đã "tình cờ gặp nhau"... Vậy không bằng thì dừng lại ở đây.

"Được." Yến Kỳ Vũ cầm hộp đóng gói lên, tóc đuôi ngựa gọn gàng vẽ ra một đường cong xinh đẹp trong không trung. "Nếu như lần sau còn có thể tình cờ gặp lại, nhất định anh phải để tôi mời khách đấy."

...

Vu Quy Dã dẫn tiểu tổ tông không ngừng đi học cả ngày, đưa nhỏ một mồi, anh cũng không thoải mái gì, anh phải lên tinh thần đối mặt nói chuyện phiếm với phụ huynh của những học sinh khác, một ngày không biết anh trả lời "Tôi là cậu của Daniel" bao nhiêu lần.

Sau khi về nhà, anh kiểm tra bài cho Daniel, sau đó giục cậu bé đánh răng rửa chân, đúng chín giờ tối đưa tiểu heo mập về trong phòng ngủ.

Mãi đến lúc này, anh mới có thời gian giải quyết công việc của mình.

Anh vừa mở máy tính ra, trên QQ có một ảnh bán thân bắt đầu điên cuồng chớp động.

Đưa hấu nhị lang: Quy Dã, có onl không?

Đưa hấu nhị lang: Nếu có thì nhắn tin cho tôi nhé.

"Đưa hấu nhị lang" chính là tổng biên của văn học mạng Cá Heo, người ta gọi là "Qua Gia".

Mười mấy năm trước, Qua Gia vừa mới thăng chức lên phó chủ biên, khai quật tác giả mới ở xung quanh, ID "Quân Tử Quy Dã" này tiến vào tầm mắt của anh ấy. Lúc đó Vu Quy Dã vừa lên cấp 3, ngay cả hộp đồng xuất bản anh cũng lên dùng chứng minh thư của cha anh để ký hợp đồng, ai ngờ bộ tiểu thuyết trình thám đầu tiên chỉ một lần đã nổi tiếng, thừa dịp có người góp vốn, sau đó sách mới xuất bản cũng càng thêm thuận lợi.

Mãi đến khi Vu Quy Dã thi đại học, mới chứng minh thân phận thật với Qua Gia, Qua Gia thế mới biết bảo bối "đại tác giả" mình nâng trong tay thật ra là "tiểu thần đồng", sợ tới mức anh ấy ăn một hơi hết vài cân dưa.

Vu Quy Dã nhìn thời gian tin nhắn, phát hiện là anh ấy nhắn lúc giữa trưa, nguyên cả buổi chiều anh không quan tâm xem di động, liền bỏ lỡ tin QQ này.

Quân Tử Quy Dã: Buổi chiều đang bận, không thấy được.

Quân Tử Quy Dã: Chuyện gì?

Qua Gia xuất hiện rất nhanh.

Dưa hấu nhị lang: Khụ khụ.

Dưa hấu nhị lang: Lần trước anh nói muốn viết kịch bản truyện tranh, tôi đã nghiên cứu với mấy vị phó tổng biên khác rồi.

Quân Tử Quy Dã: 【 mỉm cười 】

Dưa hấu nhị lang: Anh biết đấy.

Quân Tử Quy Dã: 【 mỉm cười 】【 mỉm cười 】【 mỉm cười 】

Dưa hấu nhị lang: Chúng tôi cảm thấy vẫn có thể thử một lần...

Quân Tử Quy Dã: Cho nên?

Dưa hấu nhị lang: Cho nên khi nào thì anh đến đây, tôi đã tìm được một nhà truyện tranh hợp tác với anh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Một buổi chiều vào ngày thứ ba, Vu Quy Dã tới văn học mạng Cá Heo đúng giờ.

Nhiều năm phát triển như vậy, văn học Cá Heo đã sớm không còn là xưởng văn học internet nhỏ như lúc trước nữa, bây giờ bọn họ có mối quan hệ hợp tác rất tốt đối với nhiều nhà xuất bản, tác giả dưới trướng cũng không hề chỉ dùng chân xuất bản trên internet, tiền lời bản quyền tiểu thuyết và phim ảnh, anime càng thêm nhiều. Không chỉ như thế, bọn họ còn có thể đề cử tác giả có kinh nghiệm dẫn thân vào ngành biên kịch, để tác phẩm của họ được lên màn ảnh lớn, màn ảnh nhỏ, hấp dẫn càng nhiều khán giả.

Chẳng qua, tất cả ngành nghề trên đời này đều có sóng to gió lớn.

Giữa một vạn tác giả internet, khả năng thành danh chỉ vồn vện có một trăm người.

Mà trong số một trăm người này, chỉ có một “Quân Tử Quy Dã”.

Cửa thang máy mở ra, Vu Quy Dã chỉnh lại cổ áo, cất bước đi ra.

Khách tới thăm cũng cần phải điền thẻ, nhưng Vu Quy Dã là khách Vip của văn học Cá Heo, mặt anh chính là giấy thông hành tốt nhất.

Cô gái mở cửa đại sảnh cho anh là người mới vào, trên bàn máy tính là cuốn tiểu thuyết của Vu Quy Dã đã xuất bản mấy năm trước, trong lúc vô ý Vu Quy Dã nhìn thấy, chủ động hỏi cô ấy: “Muốn ký tên không?”

Cô gái ở đại sảnh kích động nói không ra lời, hai mắt cô ấy không chớp nhìn chăm chăm Vu Quy Dã, tay ở trên bàn cứ sờ loạn, tùy tiện đụng vào một cái gì đó giống cây bút, nhanh chóng đưa đến tay người đàn ông.

“...” Vu Quy Dã nhìn cây son môi trong tay, “... Cô xác định muốn tôi dùng cái này ký sao?”

Cô gái ở đại sảnh mơ màng gật đầu.

Vu Quy Dã vừa buồn cười lại bất đắc dĩ, lấy bút ra để lại hàng chữ “Quân Tử Quy Dã” màu “đỏ thắm” trên bìa sách.

Mặc dù nán lại ở đại sảnh một ít thời gian, cũng may Vu Quy Dã không đến muộn.

Khi anh gõ cửa đi vào phòng tổng biên, hai người đàn ông một người béo một người gầy đang ngồi trên ghế sofa tán gẫu, thấy anh đến, hai người đồng thời quay lại nhìn sang.

Người vừa thấp vừa béo kia là tổng biên Qua Gia, mà người đối diện anh ta là người đàn ông cao gầy nhìn rất lạ mặt, tóc hơi dài đến vai, dùng sợi dây thun tùy tiện buộc lên.

“Đại thần Quy Dã! Ngưỡng mộ đã lâu!” Người đàn ông cao gầy vội vàng đứng dậy, vừa thân thiện ngheh đón anh, vừa đưa tay ra nắm tay anh.

Người đàn ông mặc trang phục nhân hiệu lớn đang phổ biến nhất, đồng hồ trên tay được khảm một vòng kim cương, ngay cả trên thắt lưng cũng có hai chữ “G” kim quang lấp lánh, từ đầu đến chân đều lộ vẻ xa hoa lộng lẫy. Khi ông đưa tay ra, tay phải không khống chế được hơi run run, cũng may mức độ vô cùng nhỏ, nếu không phải Vu Quy Dã am hiểu quan sát, chỉ sợ cũng sẽ bỏ lỡ.

“Xin chào, xin hỏi ngài là...” Trên mặt Vu Quy Dã vẫn treo nụ cười đúng chuẩn.

“Đã quên tự giới thiệu.” Người đàn ông nói, “Tôi là “Tri Bất Đạo Tiên Nhân”, chủ bút “Bạo Liệt Thần Quyền”.”

Năm năm trước, họa sĩ “Tri Bất Đạo Tiên Nhân” ký hợp đồng dưới quyền của Trục Mộng Đường bắt đầu đăng nhiều kỳ tác phẩm “Bạo Liệt Thần Quyền” của ông trên truyện tranh Cá Heo online, bộ truyện này tràn ngập nhiệt huyết, giấc mơ sục sôi một thời tuổi trẻ đã qua, gọi cho độc giả hồi tưởng lại, mấy năm qua bản in lẻ ra từng bộ từng bộ, hoạt hình cũng đã triển khai quý đầu tiên, tuyệt đối là tác phẩm đứng đầu đỉnh Kim Tự Tháp truyện tranh trên mạng Cá Heo.

Năm trước, Trục Mộng Đường bởi vì bị lộ scandal bóc lột tác giả, chốc lát chia lìa sụp đổ, nhóm tác giả ào ào hủy bỏ hợp đồng, ngay lúc đó Tri Bất Đạo Tiên Nhân rời khỏi Trục Mộng Đường. Bây giờ ông mở phòng làm việc riêng của mình, dùng cách nói của ông chính là “tự làm thuê cho mình”.

Trước giờ Vu Quy Dã chưa từng lộ mặt, đây là lần đầu tiên Vu Quy Dã lấy thân phận sáng tác cùng gặp mặt với một tác giả khác.

Qua Gia nhanh chóng mời hai nhân vật đại thần ngồi xuống, bảo trợ lý cho hai vị mỗi người một ly trà.

“Tôi đi thẳng vào vấn đề nhé.” Qua Gia cười rộ lên giống như Phật Di Lặc từ trên miếu đường đi xuống, “Quy Dã, Tiên Nhân, hai vị đều là bạn tốt trên mạng của tôi, trang web tốt như vậy cũng có công lao của hai người. May mà, Quy Dã muốn sáng tác kịch bản truyện tranh, mà Tiên Nhân cũng muốn đăng liên tiếp một bộ tác phẩm nối tiếp “Bạo Liệt Thần Quyền”, tôi cảm thấy hai người hoàn toàn có thể liên kết lại... Lần này hẹn hai vị đến đây, cũng là nói chuyện tác phẩm mới.”

Vu Quy Dã có chút kinh ngạc: “Bạo Liệt Thần Quyền” sắp kết thúc?”

Vu Quy Dã cũng có xem bộ tác phẩm vô cùng nhiệt huyết này, tuy rằng nội dung ở giai đoạn sau có chút hụt hẫng, tuyến tình cảm của nam nữ chính đã lấn áp nội dung chính, nhưng tổng hợp lại mà nói, vẫn là một bộ tác phẩm có thể được tám điểm.

Tri Bất Đạo Tiên Nhân cười cười: “Thật ra còn khoảng một năm nữa, nếu tính bằng tuần thì khoảng 40 tuần nữa sẽ kết thúc rồi. Nhưng mà chuẩn bị truyện tranh mới khẳng định còn phải mấy tháng nữa, chúng ta chọn thời gian này không sai lắm, khi kết thúc “Bạo Liệt Thần Quyền”, tác phẩm mới sẽ đăng được một khoảng thời gian rồi, cũng đủ trải rộng nội dung rồi, như vậy là có thể trực tiếp hấp dẫn người sang.”

Thật ra không riêng gì họa sĩ truyện tranh, rất nhiều tiểu thuyết tác giả cũng có thói quen giống vậy, khi tác phẩm còn chưa kết thúc, thì tác phẩm mới đã được lên giá rồi.

Nhưng Vu Quy Dã khác với bọn họ, anh không cần “nhanh”, không cần “kéo người sang”, anh đã quen sau khi thật sự viết xong một bộ, sẽ lắng đọng một khoảng thời gian, lại sáng tác thêm bộ tác phẩm. Đương nhiên, việc này cũng có liên quan đến vấn đề sáng tác của anh, nếu như anh đồng thời viết dân quốc thần kỳ và võ hiệp cổ đại, e rằng mình sẽ viết đến hồ đồ.

Ở trong lòng Vu Quy Dã, anh càng có khuynh hướng tìm một họa sĩ “Hoàn toàn thuộc về anh” “Toàn tâm toàn ý nghĩ cho tác phẩm này”, không hy vọng có tác phẩm khác để phân chia tình lực cho đối phương.

Vu Quy Dã cẩn thận hỏi: “Thứ cho tôi nói thẳng, về truyện tranh rất hao phí tinh lực, ông làm hai truyện tranh khác nhau, có phải rất vất vả không?”

Tri Bất Đạo Tiên Nhân tỏ vẻ không sao, vẫy vẫy tay: “Không có việc gì, trợ lý của tôi rất nhiều, nếu bận quá, thì lúc đó sẽ chiêu mộ thêm một nhóm”

“... Trợ lý?”

Qua Gia nâng ly trà trong tay, chắc chắn mở miệng: “Quy Dã, anh không hiểu chuyện này ư? Làm sao có thể về truyện tranh một mình được, căn bản tất cả tác giả truyện tranh đều sẽ mượn trợ lý giúp đỡ, chia sẻ một phần công việc. Đương nhiên, tổng biên tập khác cũng mượn một hai người, tập thể trợ lý của Tiên Nhân có... có bao nhiêu người nhỉ?”

Tri Bất Đạo Tiên Nhân khiêm tốn nhưng cũng khó nén kiêu ngạo nói: “Hiện tại là năm—— không còn cách nào khác, lượng cập nhật lớn như vậy, tôi không kịp tinh chỉnh, chỉ có thể đề trợ lý giúp đỡ.”

Trước kia Vu Quy Dã cũng không biết nhiều đến ngành nghề truyện tranh, nhưng anh rất có hứng thú hỏi: “Trợ lý phụ trách cái gì?”

“Cái gì cũng có.” Tri Bất Đạo Tiên Nhân nói, “Đại khái truyện tranh chia làm mấy bước, bản thảo phân cảnh, xóa đường viền, lên màu nhân vật, vẽ bối cảnh. Bây giờ tôi chủ yếu phụ trách hai bước trước, phía sau đều giao cho trợ lý làm.”

Qua Gia nói xen vào: “Sao xóa đường viền cũng là ông làm? Tôi nhớ ông có trợ lý xóa đường viền rất giỏi mà, phong cách vẽ cũng giống như ông”

Nghe vậy, biểu cảm trên mặt của Tri Bất Đạo Tiên Nhân bỗng nhiên vắn vẹo, rất nhanh lại nở nụ cười, “Qua Gia, kia đều là thời hoàng kim đã qua ở Trục Mộng Đường rồi. Sau khi tôi rời khỏi chỗ đó, đã không còn liên lạc với trợ lý kia, cũng không biết cô ấy đi đâu rồi.”

Ông cho rằng mình đã hoàn toàn che giấu được ý lạnh lẽo trong mắt, lại không nghĩ rằng tất cả đều không thể thoát khỏi hai mắt của Vu Quy Dã.

Vu Quy Dã nhẹ nhàng để ly trà xuống, sự mong chờ trong lòng lại giảm xuống một phần đối với lần hợp tác này.

Sau đó, ba người lại trò chuyện thật lâu, Vu Quy Dã im lặng không nói chuyện nội dung tác phẩm mới của mình, chỉ nói “còn đang suy nghĩ”, Qua Gia trêu chọc dù sao thì anh cũng phải lộ chút phương hướng của đề tài, thời đại bối cảnh, Vu Quy Dã cười cười, nói “còn chưa xác định” giống như trước.

Anh ba phen bốn bận khước từ rõ ràng như vậy, Tri Bất Đạo Tiên Nhân không quen với anh, còn tưởng rằng anh đang cảnh giác cao, không đồng ý tiết lộ nội dung chính trước khi hợp tác, nên cũng rất biết điều không hỏi nhiều nữa.

Nhưng Qua Gia đã qua lại với anh mười mấy năm, lập tức nhìn ra Vu Quy Dã vốn không định hợp tác với Tiên Nhân.

Chờ đến hơn năm giờ chiều, bởi vì buổi tối còn có tiệc nên Tiên Nhân xin về trước.

Tiền vị tiểu thần kia xong, Qua Gia lập tức trở về chất vấn một vị đại thần khác: “Quy Dã, anh không có hứng thú lắm với lần hợp tác này sao?”

Vu Quy Dã nhấp nước trà, thấp giọng nói: “Ừm.”

“Tại sao?” Qua Gia nghĩ mãi không ra, “Quả thật, nói về số lượng độc giả, chắc chắn Tiên Nhân không bằng anh về mặt phổ biến, nhưng ở trong giới truyện tranh, ông ấy là một khối vàng tự chiều bài nổi vang. Hai người hợp tác, tuyệt đối thắng lợi gấp đôi.”

Vu Quy Dã lắc đầu: “Không liên quan đến tiếng tăm, tôi chỉ cảm thấy người này có chút không hợp với hơi thở của tôi.”

Qua Gia bị câu nói lấy cớ này của anh làm méo mũi, “hơi thở không hợp” là cách nói không rõ ràng, rất mơ hồ, có đôi khi chỉ có đương sự mới có thể cảm giác được, còn người ngoài chỉ cảm thấy thần kinh của anh quá nhạy cảm.

“Đừng ròi, còn có chuyện này tôi rất để ý.” Vu Quy Dã hỏi, “Anh có để ý tay phải của ông ta cứ luôn run rẩy? Rất giống như vì nghiện rượu hoặc hút thuốc làm cho thần kinh bị tê liệt, như thế này mà ông ta còn có thể cầm bút sao?”

“Được rồi được rồi, đại tác giả, tôi biết anh từng viết truyện trinh thám, nhưng lần này anh cũng đừng hóa thành Holmes nữa.” Qua Gia tức giận trừng mắt nhìn anh, “Đừng đoán mò, đó là người ta bị bệnh nghề nghiệp đấy, là vì thời gian dài cầm bút làm cho cơ bắp vắt và mà sinh bệnh và run rẩy. Năm trước ông ta phát bệnh rất nghiêm trọng, vào bệnh viện nhiều lần, tay run đến ngay cả thìa cũng không cầm được! Nhưng như thế, người ta cũng không ngừng đăng nhiều kỳ, cẩn thận vẽ “Bạo Liệt Thần Quyền”, thật là một chiến sĩ thi đua!”

Một sự không dễ chịu mãnh liệt xẹt qua trong đầu Vu Quy Dã, rất nhanh liền biến mất vô hình, cũng không khiến anh cảnh giác.

Qua Gia còn nói: “Có lẽ tôi biết “không hợp hơi thở” mà anh nói là ý gì, tôi làm việc nhiều năm như vậy, cấp dưới, đồng nghiệp, người này người kia “không hợp” với tôi nhiều lắm. Nhưng công việc là công việc, cá nhân là cá nhân, đừng vì chút thành kiến mà không hợp tác với nhau...” Anh ta thở dài, “Bây giờ nhìn xem với mọi góc độ, tác giả truyện tranh mà có thể tìm đến thì Tiên Nhân là người thích hợp nhất. Không thì anh bảo ông ta ra một bản thiết kế người cho anh nhìn thử xem, nếu được thì vẽ duyệt thử, nếu không được thì sẽ bàn lại.”

“...” Vu Quy Dã chần chờ.

Từ khi anh mới ra mắt đến nay, Qua Gia vẫn luôn chịu trách nhiệm làm biên tập của anh, cho dù Qua Gia thăng chức lên tổng biên, cũng không đưa anh cho tiểu biên tập khác phụ trách. Quan hệ giữa biên tập và tác giả còn phải chặt chẽ hơn cả người ngoài tưởng tượng, Qua Gia đã cho Vu Quy Dã rất nhiều sáng kiến, hơn nữa liên tục giúp đỡ anh chuyển motif thử nhiều đề tài khác nhau...

Có thể nói, trên con đường trở thành tác giả, biên kịch, ít nhiều cũng có Qua Gia chống đỡ phía sau, Vu Quy Dã mới có thể đi thuận lợi như vậy.

Nếu Qua Gia đã suy tính đến Tri Bất Đạo Tiên Nhân... Vậy thì cứ thử xem sao.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Edit: Tịnh Hào

Trong lúc Vu Quy Dã vì chuyện hợp tác mà cảm thấy đau đầu, thì bên kia Yến Kỳ Vũ và Long Long Long hợp tác rất tốt.

Khi vừa mới quen Long Long Long, vị tân binh truyện ngắn này nhìn qua rất nóng nảy, Yến Kỳ Vũ vẽ hơn mười con vịt vẫn chưa thể làm anh hài lòng. Nhưng khi thiết kế người đã định xong, bắt đầu chính thức vẽ truyện tranh, Long Long Long lập tức ủy quyền, không nói nhiều nữa.

Bây giờ thị trường truyện tranh trong nước đang thay đổi lớn, tranh màu đánh bại truyện tranh đen trắng và hoàn toàn chiếm giữ vị trí chủ đạo, truyện tranh cuộn bởi vì thích hợp đọc trên di động hơn so với truyện tranh giấy, dần dần trở thành xu thế.

Rất nhiều nhà truyện tranh Trung Quốc từ nhỏ đã lớn lên cùng với truyện tranh giấy trắng đen Nhật Bản. Nhưng cuối cùng, thị trường trong nước lại rẽ sang con đường khác, đây là kết quả của sự chọn lọc độc giả, phát triển internet và nền tảng truyện tranh. Có một số nhà truyện tranh vẫn giữ ý định ban đầu, kiên trì vẽ truyện tranh trắng đen, cũng có một số nhà truyện tranh thuận theo trào lưu, chuyển sang vẽ truyện tranh màu.

Yến Kỳ Vũ không biết là hai trường phái này có phân biệt trên dưới gì, mặc kệ là hình thức truyện tranh gì, chỉ cần có thể nêu lên được nội dung câu chuyện, thì đó là một bộ truyện tranh tốt.

Phong cách câu chuyện của StarDuck mới mẻ mềm mại, là một bộ tiểu thuyết đồng thoại, mà truyện tranh cuộn thích hợp với câu chuyện có tiết tấu nhanh, cho nên Yến Kỳ Vũ quyết định vẽ nó thành truyện tranh giấy, nhưng mà truyện trắng đen hay là truyện màu thì cô vẫn đang băn khoăn.

Đừng nhìn một cái là trắng đen, một cái mà màu sắc rực rỡ, nhưng thật ra hao phí thời gian gần như giống nhau. Truyện trắng đen có thể làm nổi bật bầu không khí rất tốt, mà truyện màu càng chói mắt hấp dẫn ánh mắt.

Bộ Na Na cho cô một sáng kiến.

Chuỗi tiêu diện hạ: @Tiểu Vũ Mao, chỉ đề nghị vẽ thành truyện tranh trắng đen, nhưng riêng nữ chính vịt thì lên màu.

Chuỗi tiêu diện hạ: Nữ chính vịt là hình ảnh truyền cảm hứng, rất tươi sáng, mà màu sắc nhân vật chính khác vẫn bình thường u tối, loại tương phản rõ ràng đó có thể dùng cách này để biểu hiện ra ngoài.

Tiểu Vũ Mao:... A! Em hiểu rồi!

Long Long Long điên cuồng gửi đồng biểu cảm “còn có loại công việc này” trong nhóm.

Thật ra tuy công việc này hiếm thấy, nhưng không xem như là vô cùng hiếm thấy. Bộ Na Na nói đúng, truyện trắng đen và truyện màu tương phản rất lớn, nhưng lớn nhất, chính là làm người ta ấn tượng càng khác sâu hơn. Yến Kỳ Vũ từng xem một bộ truyện tranh Nhật Bản trên internet, chủ thể của truyện tranh cũng là trắng đen, nhưng mà nhân vật chính có một đôi mắt màu lam mê hoặc, đẹp đến kinh động lòng người, làm người ta thấy xong thì khó mà quên.

Truyện tranh internet khác với truyện tranh giấy, phương tiện internet truyền đạt giúp tác giả có không gian thử nghiệm rộng hơn, rất nhiều hành động xem qua giống như “đại nghịch bất đạo” đều có không gian thử nghiệm, ví dụ như đề tài khủng bố thần quái Hàn Quốc, bây giờ đã có “sắc thái truyện tranh” rồi.

Yến Kỳ Vũ vẫn chưa vẽ loại truyện tranh nửa màu này, lần này đối với cô là sự khiêu chiến không nhỏ.

Khác với nhà truyện tranh đều có trợ lý giúp đỡ, Yến Kỳ Vũ lại chỉ có một mình, một cây bút, và một phần quyết tâm thôi.

Sau nửa tháng, Yến Kỳ Vũ nhốt mình ở trong phòng, mỗi ngày vừa mở mắt liền vội đầu trước máy tính vẽ tranh, liên tục vẽ đến đêm khuya mới đi ngủ, ngày hôm sau lại đón nắng sớm tiếp tục sáng tác, mỗi ngày thời gian làm việc vượt quá 16 tiếng.

Cô muốn chứng minh năng lực của mình, cũng hi vọng thông qua bút vẽ của mình, truyền đạt câu chuyện này cho nhiều người biết đến.

Thật ra vẽ truyện tranh là một chuyện rất cô đơn, đặc biệt là mấy bước xóa viền, screentone, vẽ bối cảnh vô cùng máy móc buồn tẻ, nhưng hết sức công phu, rất nhiều nhà truyện tranh dần dần dưỡng thành năng lực nhất tâm nhị dụng (*), rất nhiều người vừa nghe gì đó vừa vẽ tranh.

(*) Một lúc làm được nhiều việc.

Mới bắt đầu là âm nhạc, sau này biến thành tấu nói, dần dần phát triển thành kịch truyền thanh, hay truyện đọc tiểu thuyết...

Mà trong khoảng thời gian gần nhất này, Yến Kỳ Vũ luôn nghe sách đọc của Quân Tử Quy Dã trên đài phát thanh.

Khi Yến Kỳ Vũ còn học trung học thì chính là fan của Quân Tử Quy Dã. Khi đó tiền tiêu vặt của cô trừ mua vật liệu vẽ tranh ra, chính là dùng để mua tiểu thuyết, khi bạn cùng lớp cố gắng thi tốt nghiệp cấp 3, cô lại lặng lẽ giấu sách phía sau sách tham khảo, lén đọc từng bộ từng bộ tác phẩm luôn thay đổi đề tài.

Đội đến khi Yến Kỳ Vũ chính thức bước vào giới truyện tranh, tiểu thuyết của Quân Tử Quy Dã đã có bản đọc, trở thành bạn đồng hành tốt nhất để Yến Kỳ Vũ chống đỡ với cô đơn.

Có thể Quân Tử Quy Dã thật sự rất thần bí, ra mắt mười mấy năm, đến bây giờ cũng không có tổ chức một cuộc họp ký bán, fan nhỏ bé như Yến Kỳ Vũ chỉ có thể thông qua lối hành văn của anh mà tưởng tượng ra dáng vẻ của anh.

Ra mắt thời gian lâu, bút danh có hơi thở khoáng đạt, chắc chắn bản thân tác giả nhất định là một người đàn ông trung niên bốn mươi tuổi cường tráng có dáng người cao lớn?

Đề tài thay đổi nhiều như vậy, chắc chắn bản thân tác giả đã từng xem qua rất nhiều sách, cho nên tuyệt đối phải là người đeo mắt kính có độ cận thị

cao.

Người đàn ông làm văn học rất chú trọng dưỡng sinh, nói không chừng anh đi đến đâu cũng cầm theo một bình giữ nhiệt, bên trong là táo đỏ ngâm cầu kỷ.

Yến Kỳ Vũ nghĩ đi nghĩ lại liền không tập trung được, cô thuận tay vẽ bản đồ layer trên software, tay phải không khống chế được mình bắt đầu chuyển động.

... Chờ đến khi có tinh thần lại, một người đàn ông bản Q đang đứng ngay giữa màn hình.

Chỉ thấy đỉnh đầu của "anh" trọc lóc, khung mắt kính màu đen che đi con mắt nhỏ, bụng tròn vo như Tướng quân được thất lung buộc lên, trong tay còn cầm một bình giữ nhiệt có khí nóng bay lên. Trên mặt "anh" là nụ cười hiền lành, nhìn qua giống như một thầy giáo dạy ngữ văn tiểu học.

Hmmmm... Yến Kỳ Vũ phiền muộn, nhanh delete bản nhân vật Q này đi.

Lúc này cô đâu biết rằng, "Quân Tử Quy Dã" trong tưởng tượng của cô trừ giới tính đúng ra, thì những điểm khác đều không đúng.

...

Cuối cùng Yến Kỳ Vũ đã đuổi kịp trước khi deadline, giao bản thảo đến tận tay biên tập.

Bộ Na Na trả lời vẫn không mặn không nhạt, ngay cả dấu chấm câu cũng mang theo một cảm giác lạnh nhạt.

Chuối tiêu điện hạ: @Tiểu Vũ Mao, quả nhiên chị không nhìn lầm người.

Yến Kỳ Vũ nhìn chằm chằm câu nói này trên màn hình, không nhận được hé miệng vui vẻ.

Mà Long Mộc Mộc phản ứng lớn hơn, tính cách của người này giống như pháo kếp, khi không nhìn quen bạn thì vừa chạm vào sẽ nổ tung, khi thích bạn thì không nhận được thả pháo hoa cho bạn. Anh ấy ở trong nhóm thả vô số biểu cảm, từng biểu cảm trên đây đều viết "Tôi là một phế nhân đáng yêu chỉ biết nói!"

Trước khi Long Long Long tham gia trận đấu truyện ngắn, anh ấy là tác giả nổi tiếng trên mạng weibo, bình thường đăng những bài đoản văn hack não trên weibo, fan không nhiều, có sáu bảy chục nghìn người, thỉnh thoảng sẽ có hơn chục nghìn bài share trên weibo.

Anh ấy chụp màn hình nữ chính vọt lên weibo trước, hơn nữa một cái không đủ ghiền, anh ấy còn đăng cả sudoku, phối với chữ viết, tag tài khoản Yến Kỳ Vũ vào, nói cho mọi người biết vào một ngày tốt lành nào đó, StarDuck sẽ đổ bộ lên đất liền trên truyện tranh Cá Heo.

Fan phía dưới hoan hô một trận, dựa theo link mà chú ý đến weibo Yến Kỳ Vũ, ngắn ngủi một tiếng cũng làm fan của cô tăng lên mấy trăm.

Weibo của cô là do Bộ Na Na yêu cầu mở, trang chủ trống trơn, chỉ có mấy cây cỏ. Lần đầu Yến Kỳ Vũ có nhiều "fan" như vậy, vô cùng căng thẳng, bó tay bó chân gửi nữ chính vọt mặc tạp dề "say hi~", cũng chiếm được mấy chục bình luận và nhấn like.

Sự hưng phấn của cô còn chưa qua, thì Bộ Na Na lại quăng xuống một quả bom hạng nặng trong nhóm.

Chuối tiêu điện hạ: @Tiểu Vũ Mao, chị vừa hợp với chủ biên xong, tiền nhuận bút chị tranh thủ cho em 350 đồng một trang.

Tiểu Vũ Mao: Cao như vậy à!

Long Long Long: Thấp như vậy à?

Đừng trách Long Long Long chuyện bé xé to, anh ấy tham gia trận đấu truyện ngắn, tiền khen thưởng vô cùng hậu hĩnh, tuy anh ấy không phải hạng nhất, nhưng anh ấy nhận được "Giải phổ biến nhất" vẫn giúp anh ấy lấy được một vạn năm nghìn đồng.

Mà tác phẩm đồng thoại 8000 chữ này, anh ấy chỉ tiêu hao một ngày thôi.

Tác phẩm giành giải thưởng cải biên thành truyện tranh, anh ấy sẽ không thu phí cải biên nữa, nhưng gia cảnh của anh ấy tốt, cũng gai mắt với số tiền nhỏ tí tẹo này. Trong khoảng thời gian tiếp xúc, anh ấy đều nhìn thấy Yến Kỳ Vũ nỗ lực làm việc vì bộ tác phẩm này, biết mỗi ngày cô vẽ truyện tranh hao kiệt biết bao tinh lực.

Trong mắt nhìn của anh ấy sao có thể ngờ đến một bộ truyện tranh lộng lẫy như vậy, chỉ có thể nhận được 350 đồng một trang, hơn nữa đây là "tranh thử" giá cả.

Long Long Long: Không đúng, trước kia tôi từng xem phỏng vấn Tri Bất Đạo Tiên Nhân gì đó, truyện tranh của ông ta là hai nghìn đồng một trang mà!

Chuối tiêu điện hạ: Khi Tiên Nhân mới ra mắt, cũng chỉ có thể nhận được ba trăm đồng một trang. Sau này tác phẩm của ông ấy hot lên, mới lên tới hai nghìn một trang. Hơn nữa hai nghìn này ông ta còn phải chia cho phòng làm việc, sau này không có phòng làm việc, tự ông ta tuyển trợ lý, cũng phải tiêu không ít tiền.

Long Long Long: Nếu không nghe được người ta nói công việc của truyện tranh... không ngờ tới về truyện tranh vất vả như vậy, còn kiếm ít như vậy.

Ba trăm rưỡi, giá tiền này còn chưa đủ để Long Mộc Mộc ăn một bữa cơm thường.

Yến Kỳ Vũ là người mới, trước đó hoàn toàn không có danh tiếng. Truyện tranh Cá Heo dựa vào tác giả có tiếng, trình độ năng lực vẽ, chia nhà truyện tranh làm sáu bậc, cấp ngân bạch mà Yến Kỳ Vũ ký hợp đồng thuộc loại dưới trung bình, trước đó cô đã từng làm việc cùng với hai vị tổng biên tập cấp Kim Cương.

Ký hợp đồng cấp Bạch Ngân với nhà truyện tranh, truyện trắng đen là hai trăm đồng một trang, nếu như cải biên lại từ tiểu thuyết của người khác, bởi vì bản quyền mang tính bán đứt luôn, cho nên có thể lấy được ba trăm đồng một trang, mà con vịt trong mỗi trang của Yến Kỳ Vũ được lên màu riêng, cho nên còn có thể lên cao hơn 50 đồng.

Yến Kỳ Vũ vất vả hơn nửa tháng, lấy được 5600 đồng này không dễ, chuyện này đã tốt hơn chuyện mấy tháng cô không có đồng vào, thật sự là một giấc mơ cười đến tỉnh.

Tiểu Vũ Mao: Chị Na Na, cảm ơn chị, giá tiền này cao hơn lúc thương lượng rất nhiều! Cơm chiều ngày hôm nay còn có thể thêm chân gà!

Chuối tiêu điện hạ: Không cần cảm ơn, chị là biên tập của em, đương nhiên phải theo phe em.

...

"Quy Dã, tôi là biên tập của anh, đương nhiên là theo phe anh!" Qua Gia thở dài một tiếng, cảm thấy đau đầu muốn nổ tung.

Trong văn phòng tổng biên văn học mạng Cá Heo, hai chân Vu Quy Dã bắt chéo ngồi giữa sofa, lẳng lặng ném thử trà thơm.

"Theo phe tôi, vậy thì nghe theo tôi." Trong ánh mắt của Vu Quy Dã mang theo vẻ kiên định, "Đề tài này tôi biết rất lạ, khả năng lên phim căn bản không có, nhưng tôi viết kịch bản này không phải vì kiếm tiền, cho dù Tiên Nhân có nói gì đó với anh, tôi cũng không sửa."

Qua Gia ngẫm lại dàn ý kịch bản mà vị đại thần này đã nộp lên, cảm giác trái tim thật mát lạnh.

Loại đề tài này, phổ biến trong truyện tranh Nhật Bản mấy thập niên rồi, nhưng bên kia không có mấy vụ hóa thành điện ảnh thành công, đề tài này ở Trung Quốc càng như một vùng biển lớn... Qua Gia sờ ngực tự hỏi mình: Cái này thật sự có thị trường sao, thật sự có thể thành công sao?

Phải biết rằng, thứ tác giả kiếm chính là nhuận bút vàng, nếu như một bộ tác phẩm đã định trước không có thị trường, vậy tại sao còn phải sáng tác?

Anh ta tức giận nói: "Vị đại thần này, từ khi anh ra mắt đã được độc giả nâng niu trong lòng bàn tay, nếu như truyện tranh này lăn ra ngoài đường phố, anh có thể tiếp nhận sự chênh lệch này không?"

"Có cái gì không thể tiếp nhận được?" Vu Quy Dã nói, "Thương thân giỏi nhất cũng không thể bảo đảm mỗi lần đầu tư nhất định có thể thu hồi vốn. Nếu như đề tài này bị vứt bỏ, tuyệt đối tôi sẽ không tiếc nuối, coi như tôi xung phong đi đầu, dò xét con đường phía trước cho tác giả khác. Thật ra đề tài này là giấc mơ của nhiều người truyện tranh, nhưng họ không có đủ dũng cảm, càng không có đủ tiền vốn để họ "tùy hứng" thử."

Một bộ truyện tranh đăng liên tiếp ít nhất cần hai năm khởi bước, cho dù người truyện tranh muốn ném thử đề tài mới, cũng không thể gánh vác tác phẩm bị vứt ra ngoài đường, không kiếm được tiền, cuộc sống uống gió ăn đất. Vì kiếm sống, phần lớn người ta chỉ có thể khuất phục trước thị trường, sáng tác tác phẩm nằm trong "tuyến an toàn".

Nhưng mà Vu Quy Dã gánh vác nổi.

Một mặt, là Vu Quy Dã đã kiếm đủ tiền tiêu xài cả đời.

Về mặt khác...

Vị tác giả đại thần này khẽ cười: "Ai nói đề tài này nhất định sẽ bị vứt bỏ? Phải biết rằng, trên đời này không có câu chuyện nào không tốt, chỉ có người không biết nói lên câu chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Bản tính của Vu Quy Dã là thích mạo hiểm.

Nhưng mà lần này dẫn đến sóng gió đề tài kịch bản giữa Qua Gia và Tiên Nhân, quả thật nằm ngoài "tuyến an toàn", anh định sáng tác một truyện tranh

SF (science fiction) đề tài cơ giáp, nói về câu chuyện chiến đấu cơ giáp trong tương lai dưới ngân hà.

Mà làm Qua Gia không xem trọng nhất là, nhân vật chính của bộ truyện tranh này lại là con gái!

Cho tới nay, người máy đều được phân loại cho “về lãng mạn của đàn ông”, Nhật Bản có Gundam, nước Mỹ có Transformers, đã phát triển trong lịch sử khoảng chừng vài thập niên, cùng với từng thế hệ trưởng thành. Nhân vật chính nam và người máy kẻ vai chiến đấu, giải quyết từng phiên toái trên đường, loại đề tài nhiệt huyết này được ưa chuộng nhất trong thị trường.

Nhưng ở trong nước, loại truyện tranh này còn chưa có tiền lệ. Một mặt là có yêu cầu cao về kịch bản, mặt khác là vẽ tranh rất khó. Nhật Bản, nước Mỹ có châu ngọc ở phía trước, thị trường trong nước muốn đánh ra khỏi vòng vây đó, thật sự rất khó.

—— hơn nữa nhân vật chính đầu tiên lại là con gái!

Không chỉ có nhân vật chính đầu tiên là con gái, thậm chí thứ hai, thứ ba, thứ tư... đều là con gái! Đây là một câu chuyện xảy ra trong trường quân đội cơ giáp của con gái, nói về nữ chính vì thực hiện giấc mơ cơ giáp, bay lượn trong vũ trụ mà cố gắng nỗ lực.

Trên người của cô không có những ánh hào quang phát sáng lấp lờ, cô không phải là hoàng thân quốc thích, không có thân thế hiển hách, cô cũng không phải là tài năng kỳ lạ không ai bì được, càng không có dáng vẻ vừa gặp đã thích như đàn ông...

Thứ duy nhất cô có nhiều hơn người khác chính là một tấm lòng bất khuất.

Vu Quy Dã vừa giao dân ý kịch bản này lên, liền nhận được sự phản đối của cả Qua Gia và Tri Bất Đạo Tiên Nhân.

“Con gái thì biết cơ giáp gì chứ?” “Độc giả nữ không thích đọc loại khoa học viễn tưởng này!” “Nếu như anh muốn hấp dẫn độc giả nữ, thì chỉ có thể bán đầu hũ thôi!”

Nói đi nói lại chính là một câu thôi, loại chuyện này nước ngoài còn chưa có người làm, thì trong nước càng không có thị trường.

Cho tới bây giờ, có thể Quân Tử Quy Dã sáng tác không hề lo lắng đến thị trường, bởi vì anh chính là thị trường.

Thái độ của Vu Quy Dã rất cứng rắn: “Trước “Sailor Moon”, trên thị trường không có truyện tranh mà giới nữ chiến đấu là chủ chốt, khi nó vừa mới bắt đầu đăng nhiều kỳ, không ai có thể chắc chắn tương lai của nó, nhưng nó không những thành công, còn trải qua 30 năm vẫn chưa sụp đổ... Tôi rất có lòng tin với câu chuyện của mình, cũng rất tin tưởng sở thích của độc giả, giới tính không phải là cái cớ để phủ nhận đề tài. Trước tôi, chưa có ai từng sáng tác truyện tranh nữ sinh lái cơ giáp chiến đấu, nhưng sau tôi, thì chắc sẽ có thôi.”

Tác phẩm tốt, sẽ không khom lưng trước thị trường, nó có sức hấp dẫn của riêng mình thì sẽ đủ để làm thị trường điên đảo.

Qua Gia bị Vu Quy Dã khí phách thuyết phục, sau khi suy xét thật lâu, cuối cùng quyết định buông tay để anh làm. diennndannleeQuyyydDonn~@#

Đề tài đường vòng lối tắt như vậy, nếu như Vu Quy Dã không thể thành công, vậy thì anh ấy thật sự không nghĩ ra còn ai có thể thành công.

Nhưng Qua Gia nhún nhường, thì Tri Bất Đạo Tiên Nhân bên kia lại bắt đầu nháo như con thiêu thân.

Tri Bất Đạo Tiên Nhân rất không xem trọng dân ý kịch bản của Vu Quy Dã, bây giờ ông ta là tác giả đứng đầu trong giới truyện tranh, bị người ta nâng đỡ quen, cũng có chút cáu kỉnh. Ông ta kỳ vọng lần hợp tác này là “liên thủ mạnh mẽ”, chứ không phải là sáng tác một bộ tác phẩm làm thí nghiệm, lấy danh tiếng của mình đi lấp hố!

Ông ta đã vung bút lên, nộp thiết kế người khác một trời một vực với suy nghĩ của Vu Quy Dã.

Nữ chính biến thành tiểu yêu tinh ngực lớn eo thon, cô vừa là địch vừa là bạn của mấy vị nhân vật phái nữ, cũng sửa theo gu của độc giả nam.

Làm cho Vu Quy Dã phản cảm là, trong bản thảo phân cảnh đầu tiên mà đối phương nộp lên, có góc vẽ hình ảnh hết sức tam tục. Ví như “đồng hồ báo thức” vừa vang lên, cảnh tượng nữ chính trong phòng ngủ mở mắt ra, đã bị Bất Đạo Tiên Nhân vẽ vô cùng bí ối, khi nữ chính rời giường, dây váy ngủ trượt xuống bả vai, lộ ra một nửa bộ ngực mượt mà.

Vu Quy Dã tức giận nở nụ cười.

Quân Tử Quy Dã: @Tri Bất Đạo Tiên Nhân, xin đừng tăng thêm mấy đoạn không cần thiết.

Tri Bất Đạo Tiên Nhân còn chưa xem, hay là nhìn thấy nhưng làm bộ không phát hiện, vẫn luôn không trả lời. Qua Gia xuất hiện nói vài câu giảng hòa, để hai vị đại thần từ từ hiểu nhau, sau này thời gian hợp tác của hai người vẫn còn dài, đừng ngay từ đầu đã làm tổn hại đến hòa khí.

Lật xem vài trang, kết quả đêm đó, Tiên Nhân im ắng rồi nhóm.

Trước khi đi, ông ta để lại hai câu nói.

Tri Bất Đạo Tiên Nhân: @Quân Tử Quy Dã, vị đại thần này, tự tin là tốt, nhưng có đôi khi đừng quá mức tự tin.

Tri Bất Đạo Tiên Nhân: Anh không hiểu truyện tranh, lại càng không hiểu đọc giả truyện tranh.

...

Yến Kỳ Vũ giao bản thảo đã sửa chữa của StarDuck xong, rất nhanh đã lấy được tiền nhuận bút nóng hổi đầu tiên. Đây chính là hơn 5000 đồng đấy, bằng với tiền thuê nhà năm tháng của cô.

Trong túi có tiền, trong lòng không hoảng hốt. Yến Kỳ Vũ nhìn di động bấm vào nhắc nhở, quyết định hôm nay phung phí một phen, một lát cô sẽ đến siêu thị mua 1kg xương thịt lười liềm, làm sườn xào chua ngọt an ủi bao tử cô đơn trống rỗng của mình.

Cô bế quan ngột ngạt lâu như vậy, trên người cũng sắp mọc rêu xanh. Hôm nay vất vả lắm mới được rảnh rỗi, đương nhiên phải nghỉ ngơi cho tốt, ném công việc đi không nghĩ đến nữa.

Cô đang định ra cửa thì điện thoại bỗng vang lên.

Di động của Yến Kỳ Vũ là một chiếc điện thoại Android chưa đến 1500 đồng, đã dùng nhiều năm, màn hình bị vỡ đến sắp nứt ra. Nhưng điện thoại này là cô dùng tiền nhuận bút đầu tiên mua được vào mấy năm trước, có ý nghĩa kỉ niệm rất lớn đối với cô, cô vẫn luôn luyến tiếc không nỡ thay cái mới.

Tiếng chuông di động là bài OP (*) của một bộ phim hoạt hình mà cô thích nhất, hai chữ “Hạ Tri” lấp lóe hiện trên màn hình, thúc giục cô mau chóng nghe điện thoại.

(*) OP (opening theme): nhạc mở đầu của Anime

“Tiểu Vũ Mao! Giang hồ cần cứu cấp!”

Điện thoại vừa được kết nối, “Tân phổ” đúng chuẩn của Hạ Tri liền rơi vào trong lỗ tai.

Dường như người Thiên Tân sinh ra đã có chút thiên phú khôi hài, cho dù chỉ là một câu nói bình thường từ trong miệng các cô ấy cũng mang theo tính gây cười.

Yến Kỳ Vũ nhin cười hỏi cô ấy: “Sao vậy?”

“Hôm nay Xuân Văn bị bệnh, cô gái nhỏ nei làm thêm xin nghỉ buổi sáng, một mình tớ làm đến chân sắp gãy rồi, cậu sang đây giúp tớ một tay nhé!”

Xuân Văn và Hạ Tri là một đôi chị gái song sinh, tuổi xấp xỉ Yến Kỳ Vũ, nhưng có đầu óc buôn bán, vừa tốt nghiệp đã mượn tài trợ của cha mẹ mở một quán cà phê nữ bộc truyện tranh. Khi các cô ấy trang trí cửa hàng, muốn vẽ bức tranh lên tường theo phong cách anime, giá cả cũng không tệ lắm, thông qua người giới thiệu lòng vòng thì tìm được Yến Kỳ Vũ, cứ như vậy ba người bất ngờ kết bạn với nhau.

Ba người thích anime, tuổi gần nhau, rất có nhiều đề tài chung, dần dần trở thành quan hệ bạn bè không tệ, thường tán gẫu ở trên mạng, thỉnh thoảng cũng sẽ hẹn gặp mặt nhau.

Hạ Tri vừa mở miệng liền chỉ huy Yến Kỳ Vũ giúp đỡ, nhưng hôm nay cô thật sự vất vả lắm mới dành ra được một ngày nghỉ, sao có thể nói chiếm liền chiếm...

Hạ Tri lập tức nói: “Tiểu Kết Giới (tiểu tỷ tỷ), không để cậu làm không công đâu, cho cậu ba trăm!”

“Được, 20 phút sau tớ sẽ đến!”

—— nghỉ ngơi đâu có quan trọng bằng kiếm tiền?

Đừng trách Yến Kỳ Vũ tham tiền, cô sợ nghèo, chỉ cần có chút cơ hội kiếm tiền thì cô đều muốn nắm bắt trong tay.

Tiệm cà phê của hai chị em cách nhà Yến Kỳ Vũ không xa, cô đạp chiếc xe đạp vội vã đi qua, ba trăm đồng này giống như củ cà rốt đang buộc dây đang đưa dụ dỗ trước mắt cô, thúc giục cô mau biến xe đạp mình thành phong hỏa luân.

Cô dừng xe ở cửa sau tiệm cà phê, quen thuộc đi vào trong bếp.

Đừng nhìn diện tích quán cà phê không lớn, đây chính là quán cà phê nổi tiếng ở trên mạng, hai chị em sinh đôi chính là bà chủ, cũng là nhân viên phục vụ. Các cô ấy mặc trang phục maid theo đường viền đáng ten, trên mặt luôn là nụ cười ngọt ngào, lông mi cứ nhấp nháy, hai chị em đều để tóc ngắn có mái, tóc thẳng dài đen mượt, không biết là tình nhân trong mộng của biết bao trạch nam.

Khi Yến Kỳ Vũ đến, liền thấy Hạ Tri mặc tạp dề áo khoác nữ maid, đang làm nhiều việc ở quầy bánh rán.

Không sai, quán cà phê nữ bộc của các cô gái người Thiên Tân mở không phổ cà phê với tiramisu, mà là bánh rán trái cây.

Hạ Tri thấy cô đến, nhanh chóng chỉ vào phía phòng nghỉ: “Tớ thấy đáng người của hai người tụi tớ và cậu không khác biệt lắm, trong tủ quần áo của em ấy có một bộ trang phục nữ bộc dự phòng đấy, cậu mau chóng thay đi!”

“A...” Yên Kỳ Vũ bắt ngờ đỏ mặt, “Còn phải thay quần áo?”

Cô cho rằng chỉ đi qua giúp một chút, làm chút việc bưng trà, rót nước, thu dọn vệ sinh, không nghĩ đến lại còn phải thay trang phục nữ bộc.

“Đừng nói thừa nữa! Vốn là quán cà phê nữ bộc mà!” Hạ Tri nhất tâm nhị dụng (*), tay trái rắc mè vừng, tai phải rắc hành băm, còn phải phân thần trí ra chỉ huy Yên Kỳ Vũ, “Khẩn trương lên, nhanh nhẹn lên nào! Bên ngoài có một người vô cùng anh tuấn, ngồi ở sofa kia xem sách cả buổi, còn chưa móc ra một phen tiền!”

(*) Một người có thể phân ra làm hai việc

Yên Kỳ Vũ được bà chủ chỉ thị, hoang mang đến phòng thay đồ đổi bộ trang phục nữ bộc dự phòng.

Tuy cô xấp xỉ hai chị em gái, nhưng bởi vì chưa từng trải nghiệm, trên người không có một miếng thịt, đặc biệt là ép sát eo nhỏ, cực kỳ gầy. Váy của Xuân Vân bao bọc trên người cô, ngang hông lòi ra một khối to, cô mau chóng dùng tạp dề viền tơ buộc chặt chiếc váy, mới không hiện ra vẻ nhếch nhác.

Trong gương phía sau cánh cửa phòng thay quần áo, hiện ra dáng vẻ bây giờ của cô.

Cô không trang điểm, một gương mặt thuần khiết, tóc dài buộc kiểu đuôi ngựa rủ xuống trên đầu vai. Làn váy của bộ nữ bộc rất lớn, tầng tầng lớp lớp viền tơ xếp ở phía dưới, càng làm nổi bật đôi chân thẳng tắp thon dài.

Tuy Yên Kỳ Vũ thích anime, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa mặc qua loại trang phục 2D như vậy, nhìn mình xa lạ ở giữa kính, có hơi thẹn thùng lại có chút hự vênh, lên lấy điện thoại ra, soi gương tự chụp cho mình một bức.

Kết quả cô đã quên tắt âm thanh chụp hình, app máy ảnh vang lên tiếng “rắc” ở trong phòng thay quần áo thì cô bị tiếng động này dọa sợ, có tật giật mình mau chóng cất điện thoại đi.

...

Tri Bất Đạo Tiên Nhân chỉ trích Vu Quy Dã không hiểu truyện tranh, không hiểu độc giả truyện tranh.

Vu Quy Dã chỉ cười nhạt khi thấy câu trước, nhưng câu sau đó, lại đắm vào chỗ mù kiến thức của Vu Quy Dã.

Quả thật Vu Quy Dã chưa điều tra độc giả thích cái gì, bởi vì trước nay anh viết quyền nào, liền nổi tiếng quyền đó.

Truyện tranh đối với anh mà nói, là một lĩnh vực hoàn toàn mới.

“Độc giả” cũng không hoàn toàn giống với “thị trường”, hai cái này có chỗ giống nhau, cũng có chỗ hoàn toàn khác nhau. Một bộ tác phẩm được “độc giả” đón nhận, nhưng không nhất định được “thị trường” hoan nghênh, ngược lại cũng thế.

Vu Quy Dã có thể phớt lờ thị trường, nhưng anh không thể phớt lờ độc giả.

Vì thế, anh quyết định tự mình xem bây giờ độc giả thích gì.

Bây giờ, mấy nhà thương nhân xuất bản có thể làm giả lượng tiêu thụ, có thể giả mạo bình luận trên trang web, nhưng có một chỗ bọn họ không thể làm giả, đó chính là tỉ lệ mượn sách đọc ở thư viện.

Nếu như muốn biết một bộ tác phẩm văn học có được hoan nghênh hay không, thì có thể so sánh tỉ lệ mượn tác phẩm cùng loại đó ở thư viện.

Nếu như là một bộ tác phẩm truyện tranh, như vậy...

Do đó, Vu Quy Dã phải tìm quán cà phê truyện tranh được chào đón nhất trong thành phố ở trên mạng, phải quan sát xem sở thích của độc giả truyện tranh.

Nơi lưu trữ sách của tiệm cà phê truyện tranh này vô cùng lớn, ước chừng ba mặt tường toàn bộ đều có giá sách, hơn hàng vạn truyện tranh được bao túi chèn chúc trên giá sách, dựa vào đề tài khác nhau mà sắp xếp riêng biệt. Cách bày trí ở nơi này tràn ngập hơi thở thế giới 2D, khắp nơi trong phòng đều có thể thấy được đủ loại đồ tinh xảo làm bằng tay, mỗi sofa đều chất gối ôm màu sắc rực rỡ và con rối, trên tường còn vẽ nhân vật anime rất lớn.

Vu Quy Dã tùy tiện tìm vị trí hai người ngồi xuống, lên quan sát khách hàng xung quanh.

Anh cho rằng mình đã hết sức ần náu, nhưng đâu biết từ khi anh vừa bước vào cửa quán cà phê, khí chất “hiện sung” không hợp với nơi này ở trên người anh liền hấp dẫn chú ý của mọi người.

Phần lớn nhóm người đến quán cà phê nữ bộc tiêu tiền là trạch nam, nếu dùng từ để miêu tả nhóm trạch nam này, thì từ “lôi thôi lếch thếch” tuyệt đối xuất hiện với tần suất rất cao.

Vu Quy Dã cao lớn đẹp trai, ăn mặc theo hướng trưởng thành, khắp nơi lộ ra khí chất luôn giành thắng lợi trong cuộc sống, hoàn toàn trái ngược với bọn họ. Người như vậy cho dù ngồi trên sofa xem “Mèo này Đôrêmon”, cũng đẹp như một bức tranh!

Đương nhiên, Vu Quy Dã không xem “mèo máy”, trong tay anh là một chồng truyện tranh trong nước, đều là tác phẩm vừa mới xuất bản trong vòng mấy tháng nay.

Anh đang xem mê mẩn, bỗng nhiên trong tầm mắt trông thấy một nữ sinh mặc tạp dề trắng váy đen dè dặt đi về phía anh.

Vu Quy Dã liền chú ý tới, cách ăn mặc của nhân viên phục vụ ở quán cafe này hơi giống nữ bộc trong tòa thành ở châu Âu, nhưng mà cải tiến thành váy ngắn, vừa ngắn vừa bông bênh, tràn ngập sức sống.

E rằng hôm nay là ngày đầu tiên nữ phục vụ này làm việc, ngay cả dáng đi cũng lộ ra vẻ không tự tin.

Cuối cùng, tiểu nữ bộc đứng bên cạnh anh, chỉ nghe cô hít sâu một hơi, sau đó giọng nói run rẩy vang lên bên tai anh.

“Chủ, chủ nhân... Xin hỏi ngài có muốn uống chút gì không?”

... Đợi chút, sao giọng nói của người phục vụ này quen thuộc như vậy?

Vu Quy Dã kinh ngạc ngẩng đầu, tầm mắt gặp phải đôi mắt trong suốt của người con gái.

Mà cô gái đáng yêu có duyên với anh, gương mặt đã sớm đỏ ửng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Trước khi Yên Kỳ Vũ đi ra phòng thay quần áo thì đã bị Hạ Tri cầm đồ trang điểm ngăn lại.

"Mặc trang phục nữ bộc sao lại không trang điểm chứ?" Hạ Tri vừa nói, vừa mở túi trang điểm dày cộm ra bày trên bàn.

Yên Kỳ Vũ muốn phản kháng thì Hạ Tri trừng mắt, bảo cô chọn một trong hai việc “Ở phía sau quầy bếp bánh rán”, và “chào hỏi khách khứa ở sảnh trước”.

Yên Kỳ Vũ vô cùng muốn ở sau bếp làm ỏ không đi ra, xưng phong chọn quầy bánh rán. Cô ăn bánh rán ở quán ven đường nhiều lần như vậy, không phải là thêm một muỗng bột sền sệt vào sao, rồi dùng đồ gấp trở mặt, có cái gì khó chứ!

... Kết quả năm phút sau cô sáng tác ra một miếng bánh bị nát.

Yên Kỳ Vũ ý thức sâu sắc được chiên bánh rán cũng là một môn học thâm sâu, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi vào ghế dựa, khăn trương chờ đợi Hạ Tri “vẽ tranh” trên mặt cô.

Yên Kỳ Vũ đã quen cầm bút, nhưng đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc gần gũi với bút trang điểm. Đầu cọ lông xù lượn vòng chà xát trên mặt cô, Hạ Tri đánh một tầng phấn nền nhàn nhạt cho cô trước, sau đó là bóng mắt, má hồng, son nước...

Bút màu kẻ mắt tinh tế vẽ quanh đôi mắt tròn xoe kia của cô, lông mi thon dài như hoa hướng dương nở rộ, đôi môi mướt mà ẩm ướt thắm màu son đỏ tươi như chu quả đang đợi hái.

Đợi đến khi Hạ Tri vẽ đường cuối cùng, cô gái trước mặt giống như được làm phép, rõ ràng đường nét trên mặt không đối, nhưng cả người lại càng trở nên trẻ đẹp động lòng người.

Hạ Tri thán phục nói: "... Ô, hóa ra là một “cô gái lọ lem”!”

Yên Kỳ Vũ bị của biểu hiện khoa trương của cô ấy làm mặt đỏ lên. Lần trước cô trang điểm là ngày chụp ảnh tốt nghiệp, nhưng mà thợ trang điểm do nhà trường mời tới không đủ kiên nhẫn, tay nghề cũng không tốt, make up cho cô thành dáng vẻ quái đản. Sau khi cô vào Trục Mộng Đường, mỗi ngày vừa mở mắt liền chạy theo bản thảo, càng không quan tâm đến trang điểm và ăn mặc.

Hạ Tri nói gì cũng không chịu cho cô soi gương, thật sự đẩy cô ra ngoài sau bếp, thúc giục cô mau chóng bắt đầu làm việc.

Kích cỡ giày của Xuân Văn nhỏ hơn Yên Kỳ Vũ một số, cho nên trên chân cô vẫn là chiếc giày vans màu đen của cô. Váy nữ bộc bông bênh và đôi giày phong cách thoải mái hoàn toàn là hai phong cách khác nhau, Yên Kỳ Vũ thâm bồn chồn, âm thầm cầu nguyện đám người trạch nam không bối móc.

Nhưng chẳng ai ngờ đến, cô vừa mới xuất hiện ở đại sảnh, ánh mắt của tất cả khách hàng gần như đều tập trung trên người cô, sắc nước, ho khan, tìm

đập dồn dập tạm dừng một lát, hít một hơi khí lạnh thật sâu... thậm chí có một vị khách đang cắn bánh rán, ngo ngắc làm rơi cả bánh rán lên đùi.

Yến Kỳ Vũ bị những ánh mắt kích động này làm cô không dám ngẩng đầu lên, cô sắp cuống đến phát khóc rồi, cảm thấy đôi giày thoải mái trên chân mình nhất định làm khách vô cùng ghét bỏ.

Thôi bỏ đi... vẫn nên cứ tốc chiến tốc thắng, gọi thực đơn xong sẽ mau chóng trở về sau bếp.

Cô lấy lại bình tĩnh, bước nhanh hơn về bên cạnh người đàn ông ngồi bên cửa sổ.

Mặt của vị khách này hướng ra ngoài cửa sổ, ngồi trên sofa, ăn mặc khác với đám trạch nam “trang phục đau nhức”, vị khách này ăn mặc rất có style, áo khoác màu nâu nhạt vắt trên lưng ghế dựa bên cạnh, quần thoải mái màu vải kaki bao lên hai chân thon dài thẳng tắp. Trên bàn trước mặt anh có không ít sản phẩm truyền tranh trong nước, mà tác phẩm anh đang lật xem là của một bậc thầy mà Yến Kỳ Vũ vô cùng yêu thích về.

Đây là lần đầu tiên Yến Kỳ Vũ làm “hũ bọ”, tay phải của cô đè tay trái, kèm theo âm thanh nhịp đập nhảy loạn, nhỏ giọng mở miệng trên đỉnh đầu vị khách, “Chủ, chủ nhân, xin hỏi ngài muốn uống chút gì không?”

Giọng của cô còn không lớn bằng của con muỗi, đến nỗi cô nghi ngờ vị “chủ nhân” này có nghe thấy cô nói gì không.

... May mắn là, "Chủ nhân" nghe được.

... Không may là, "Chủ nhân" này lại là Vu tiên sinh!!!

Vu Quy Dã cũng thật không ngờ có thể gặp người bạn cũ ở chỗ này, cô gái này có duyên số không ít với anh, mỗi lần gặp nhau đều mang đến cho anh sự kinh ngạc.

Vu Quy Dã nhìn ra cửa vẻ ngượng ngùng của cô, rất lịch sự không hỏi cô tại sao làm việc ở quán nữ bọ, ngược lại còn khen ngợi cô: “Trang điểm à? Rất đẹp đấy.”

Tiểu nữ bọ theo bản năng sờ gò má nóng hổi, lắp ba lắp bắp nói: "Thật à?... Là bà chủ trang điểm giúp, tôi còn tưởng rằng sẽ rất khoa trương.”

“Sao có thể chứ.” Vu Quy Dã nâng mắt nhìn vào đôi mắt của cô, giống như anh tìm được hình ảnh ngược của mình trong đôi mắt tròn xoe ấy. Anh cười trừ ghẹo, “Chẳng lẽ cô không chú ý, các vị khách khác đều đang nhìn cô?”

"A?" Yến Kỳ Vũ lén nhìn khách hàng xung quanh, nhỏ giọng trả lời, "Anh hiểu lắm rồi, bọn họ đang nhìn chân của tôi thôi.”

Vu Quy Dã nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy chân của Yến Kỳ Vũ mang đôi giày thể thao màu đen, đôi giày đó không hợp với chiếc váy, nhưng lại vô cùng hài hòa. Mắt cá chân cô trắng mịn được bao bọc trong tầng vớ, có một nốt ruồi màu đen nhạt trên cổ chân cô.

"Chân?" Vu Quy Dã chân tình thực lòng khen ngợi, "Không nhìn thấy chân đâu, nhưng mà chân rất đẹp.”

... Yến Kỳ Vũ cảm giác lại cần bút vẽ, vẽ thêm cho mình mấy hiệu ứng sương mù.

Thấy cô gái vui đùa vào trong ngực, Vu Quy Dã ý thức được bản thân mình hơi thất lễ.

Kỳ quái, anh chẳng phải là người quen thân, tại sao lại nói lời vui đùa mờ ám với cô gái chỉ gặp mặt mình có ba lần chứ?

Anh ho nhẹ một tiếng rồi nói sang chuyện khác: "Không phải gọi món sau, có thực đơn không?”

Yến Kỳ Vũ như tỉnh lại từ trong mộng “a” một tiếng: “Không có thực đơn, nhưng mà những món mà quán cà phê bình thường có thể làm thì nơi này đều có.”

"Quán cà phê thông thường không có bánh rán trái cây.” Vu Quy Dã bắt đầu đi nói, "Có món ăn nào có thể phối với cà phê không?”

"Ách..." Yến Kỳ Vũ nhớ lại những món có ở sau bếp, “Còn có Đại La Bắc, cơm trộn, bánh rán, và bánh quai chèo.”

Vu Quy Dã: "..."

"Đúng rồi!" Trên đầu Yến Kỳ Vũ như có bóng đèn sáng, “Còn có “kẹo xếp chồng” nữa!”

"Cái gì là “kẹo xếp chồng” vậy?”

"Chính là kẹo hồ lô đấy, người Thiên Tân gọi là kẹo xếp chồng, đang làm đấy!”

Kẹo hồ lô phối với cà phê, sự phối hợp này thật sự rất tuyệt.

Vu Quy Dã rất hứng thú hỏi: "Là cô làm à?"

"Tôi không có tay nghề làm kẹo hồ lô đâu, đó là bà chủ làm đấy.” Yến Kỳ Vũ căng thẳng nhìn khắp nơi, khề khề sát vào bên tai Vu Quy Dã, nhỏ giọng

nói: “Nhưng nếu như anh gọi món đó, tôi có thể dùng sốt đường về kẹo ra cho anh, miễn phí.”

Vu Quy Dã phát hiện, mỗi lần mình nói chuyện với cô gái thanh tú xinh xắn này, đều sẽ bị chọc cô cười.

“Vậy được, tôi muốn kẹo hồ lô. Tiểu họa sĩ, đừng quên, phải dùng mật vẽ cho tôi đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Edit: Tịnh Hào

Quán café truyện tranh này có thể trở thành quán hot đứng nhất nhì trên mạng trong giới, trữ lượng lưu trữ sách cao, hai cô chủ có nhan sắc đẹp ra, nguyên nhân thứ ba là ở chỗ đồ ăn ngon.

Bánh rán trái cây mới ra lò, vỏ bánh rán vàng rục, dùng cà rốt ngâm dầu mù tạc cả đêm... Từng món ăn vật châu Âu đều có hương vị của Thiên Tân, phối với một ly café thêm rau thơm, mùi vị đó chỉ có một chữ - ngon!

Trong tủ lạnh, hồ lô đường phen làm vào buổi sáng được xếp thành một hàng nằm giữa đĩa, như là binh lính đang xếp hàng chờ kiểm duyệt.

Yến Kỳ Vũ nhìn trái nhìn phải, chọn một xâu hồ lô trái cây có viên tròn lớn nhất, lớp đường dày nhất, trong veo nhất.

Cô dùng que tăm kéo từng hồ lô đường phen xuống, viên trái cây đỏ tròn vo rút lẫn lốc xuống đĩa, suýt chút nữa lăn ra khỏi mép đĩa, trong miệng cô kêu ôi chao, nhanh chóng dùng đũa tóm lấy.

Trét bơ sữa ở dưới đáy, mười viên hồ lô đường phen trái cây xếp thành hình Kim Tự Tháp, hai ngón tay Yến Kỳ Vũ cầm tăm xia răng, thắm chút sốt chocolate, tỉ mỉ vẽ biểu cảm mặt mũi khoa trương trên viên hồ lô. Nhìn xuống, mười viên hồ lô này như mười đứa trẻ béo úp, đang ngủ say, cười to, hờn dỗi... Mỗi viên hồ lô đều có câu chuyện của riêng mình.

Trên đĩa đã thành nơi vẽ tranh tốt nhất, Yến Kỳ Vũ cắt một cái miếng nhỏ trên bao bất bông kem, sốt chocolate tinh tế chậm rãi chảy xuống, giữa đĩa hợp thành dáng vẻ của Vu Quy Dã. Tuy chỉ gặp nhau rất ít lần, nhưng Yến Kỳ Vũ không cần cố gắng nhớ lại, dường như hình dáng của người đàn ông đã khắc sâu vào trong lòng cô, tự nhiên mà xuất hiện trong bút vẽ của cô.

Ngũ quan đẹp trai, cách ăn nói khéo léo, có gu thẩm mỹ về quần áo... Còn có, cười ôn nhu.

Khẽ run cái sàng, lớp đường trắng mịn rơi xuống như tuyết.

Giữa đĩa là tháp hồ lô caramel màu đỏ tươi và dưới đế là bơ sữa dày đặc, hình người vẽ bằng chocolate lảng lảng nằm giữa lớp đường bao quanh.

Yến Kỳ Vũ hơi buồn rầu nhũn mảy, phát hiện mình có chút “Chuyện bé xé ra to”. Cô vốn chỉ muốn trang trí bình thường, nhưng làm như vậy sẽ khiến người ta chú ý.

Phải biết rằng, nếu khách hàng khác gọi kẹo hồ lô, vậy thì thực sự chỉ có thể lấy xâu quả táo gai, nào có chuyện bày ra đĩa chứ.

Nếu bị bà chủ phát hiện cô quan tâm đến người đàn ông gọi món này như thế...

Hạ Trì không biết đến sau lưng Yến Kỳ Vũ từ lúc nào, cô ấy nhón chân nhìn quanh bả vai Yến Kỳ Vũ, khi cô ấy nhìn thấy bữa ăn bất ngờ như thế này, nhất thời kinh hãi hô to.

“Tiểu Vũ Mao, sao cậu lại ‘nại nhân’ (*) thế này!”

(*) “Nại nhân” là tiếng địa phương của người Thiên Tân, ý là làm cho người ta yêu thương, khiến người ta đau lòng.

Hạ Trì nói: “Sao tớ không nghĩ đến cách kiếm tiền tốt này?” Cô ấy cả kinh nói, “Cậu vẽ như thế này, ai còn nhìn ra xâu hồ lô bán ba đồng tiền như bẻ ngoài hả?”

Yến Kỳ Vũ thấy Hạ Trì hoàn toàn không nghĩ nhiều, không kìm được nhẹ nhõm thở dài một hơi, nhưng cô lại quên hỏi chính mình, tại sao lại cảm thấy “căng thẳng” đối với việc này.

Hạ Trì hỏi: “Xâu hồ lô bao nhiêu tiền đây?”

“Ách... Hình như là hai mươi tám.”

“Rất rẻ!” Hạ Tri nói, “Khi tính tiền nhớ tính đĩa này cho anh ấy là 58 đồng.”

Yến Kỳ Vũ dờ khóc dờ cười: “Nhưng tớ chỉ tiện tay vẽ ảnh chân dung bản Q thôi, sao đắt như thế này.”

Hạ Tri còn chưa phản đối lại, thì đã xoay người ngắt bốn chiếc lá trồng trên bệ cửa sổ, đặt vào đỉnh Kim Tự Tháp hồ lô. Caramel màu vàng bao lấy viên hồ lô màu đỏ rực, trên đỉnh còn có một chiếc lá xanh mềm mại, nhìn qua thật sự rất thú vị.

“Được rồi!” Hạ Tri đắc ý nói, “Nhanh đưa món ‘hồ lô phối với caramel bơ sữa đúng chuẩn’ này cho khách đi!”

...

Khi Yến Kỳ Vũ bung cả phê và đồ ngọt đi ra sau bếp, những ánh mắt của các vị khách khác lại tập trung lên người cô.

Nhưng cô vẫn cho rằng mọi người đang chú ý tới kẹo hồ lô có giá trị 58 đồng trong tay cô, hoàn toàn không nghĩ tới những vị khách khác đang nhìn cô.

Vu Quy Dã ngồi trên ghế sofa, nhìn cô gái mặt ửng hồng bước tới phía anh, anh yên tâm thoải mái chịu đựng ánh mắt cực kỳ hâm mộ của nhóm trạch nam.

“Vu... Cái kia, chủ nhân.” Yến Kỳ Vũ rất hồ thẹn nói ra hai chữ kia, “Đây là kẹo hồ lô của ngài gọi, còn có cà phê của ngài.”

Vu Quy Dã chủ động dọn sách trên bàn, Yến Kỳ Vũ vội vàng đặt món trong tay lên bàn.

Món “hồ lô phối với caramel bơ sữa đúng chuẩn” được Yến Kỳ Vũ tỉ mỉ làm đã thu hút được ánh mắt của Vu Quy Dã trước. Đây là lần thứ ba anh thấy Yến Kỳ Vũ vẽ tranh, lúc trước ở công viên, cô gái cầm bút trong tay vẽ nguệch ngoạc, bức tranh lần này lại dùng sốt chocolate vẽ ra, đường nét mang theo vẻ vụng về của trẻ con. Bên cạnh dùng sơn tra xếp thành kim tự tháp, mỗi viên hồ lô đều có một biểu cảm khoa trương, nhìn vô cùng dễ thương.

Yến Kỳ Vũ vẽ đẹp như vậy, Vu Quy Dã không nỡ ăn.

Trừ kẹo hồ lô ra, anh còn gọi một ly cà phê Latte, một tảng bột sữa tí mĩ ở lớp trên. Cà phê này là do Hạ Tri làm, trên đỉnh là tác phẩm kiệt tác hình chiếc lá, giữa cà phê màu nâu nhạt kéo ra một đường nhỏ màu trắng, chiếc lá dài nhỏ trái dài hai bên trái phải, lằng lằng nổi lơ lửng giữa ly.

Chỉ là vì Yến Kỳ Vũ đi tới một mạch, cà phê không ngừng lung lay, hình dạng trên đỉnh dần dần bị biến dạng, kéo dài, vốn là “chiếc lá” nhọn hoắt lại trở nên mượt mà không ít, nhìn qua hình vẽ này không giống như chiếc lá, mà lại giống lông vũ.

Vu Quy Dã cầm ly cà phê, nhìn chăm chăm tiểu lông vũ trong lòng bàn tay có thể chạm tới này, đột nhiên không biết nên bắt đầu uống từ đâu.

Anh đang định mở miệng, bỗng nhiên vị khách ở một bàn khác bên cạnh rung chuông trên bàn.

Tiệm cà phê nữ bộc kinh doanh khi gọi món chính là như thế, nhân viên phục vụ mặc “trang phục nữ bộc” trắng đen dễ thương, kính trọng gọi khách hàng là “chủ nhân”, mà khi khách hàng muốn gì đó thì cũng không cần phải trực tiếp thét to, mà chỉ cần rung chuông, gọi nhân viên phục vụ đến trước mặt.

Khách hàng gọi, Yến Kỳ Vũ chỉ có thể rời đi.

Vu Quy Dã nhìn bóng lưng cô vội vã đi xa, nhìn hai phần ăn trước mặt, trong lòng có một cảm giác nói không nên lời. Thật ra anh có một chuyện rất để ý muốn hỏi cô, lúc trước khi ở công viên, Yến Kỳ Vũ chính miệng nói cô tìm được một công việc, có lẽ không cần phải bày sạp bán tranh nữa. Lúc đầu anh cho rằng cô là một giáo viên mỹ thuật, nhưng sau này anh lại nhìn thấy cô từ chức ở cơ sở đào tạo...

Chẳng lẽ “công việc đứng đắn” mà cô nói chính là làm một “nữ bộc” trong tiệm cà phê truyện tranh này à?

Cô gái yếu đuối như vậy, nói chuyện với người khác một tí liền đỏ mặt, có lẽ với tính tình này sẽ bị ức hiếp đấy.

Khi Vu Quy Dã ý thức được mình lại bận tâm đến cô, không khỏi bật cười. Quan hệ giữa anh và cô rõ ràng còn chưa tới mức là bạn bè, không nên xen vào việc của người khác.

...

Vị khách ở bàn kia là hai vị nam sinh, nhìn qua tuổi không lớn, ăn mặc có chút lồi thối lệch thếch. Trên mặt bọn họ mang theo sự hưng phấn, bốn con mắt đóng đinh trên người Yến Kỳ Vũ, giống như chiếc đèn pha, rất không lễ độ nhìn từ trên xuống dưới. Yến Kỳ Vũ hơi không thoải mái kéo kéo chiếc váy, hận không thể kéo váy thấp xuống một tí.

Nghe ra bọn họ không giống như người bản xứ, khẩu âm khó hiểu, khó phân biệt được, ngay cả tiếng phổ thông cũng không chuẩn.

Chỉ nghe một người trong đó nói: “Nếu đã là tiệm cà phê nữ bộc, sao cô không quỳ xuống phục vụ chứ!”

Yến Kỳ Vũ khẽ nhủ mày. Có một số quán cà phê nữ bộc sẽ bảo nhân viên phục vụ dùng cách phục vụ quỳ xuống rất khiêm nhường khi mang thức ăn lên cho khách, nhưng cặp chị em Hạ Tri và Xuân Văn có tính khí táo bạo này, không những các cô ấy không quỳ, lại càng không bảo nhân viên quỳ. Mấy vị khách này vừa nhìn đã biết là lần đầu đến, truyền đạt “kinh nghiệm” của quán khác sang đây.

“Ngại quá, chúng tôi không cung cấp dịch vụ phục vụ quý.” Yến Kỳ Vũ cố ý lược bớt hai chữ chủ nhân.

Hai người đó hơi bất mãn bĩu môi, lại tùm thành một chỗ không biết thì thầm cái gì, rất nhanh, tên cầm đầu lại mở miệng.

“Không quý cũng được, các cô có phục vụ khác không?... Ví dụ như cùng chủ nhân chơi trò chơi?” Người béo úc ịch chớp mắt, rất say sưa nói, “Cũng đừng lừa gạt chúng tôi nhé, chúng tôi đã đến Akihabara nhiều lần, tiệm cà phê nữ bộc ở nơi đó trò gì cũng có.”

Nhưng lời này không phải là giả, nguồn gốc thu nhập của tiệm cà phê truyện tranh nữ bộc giống như thế này trừ truyện tranh và đồ ăn ra, khách hàng còn có thể chọn mua “phục vụ của nữ bộc”, bao gồm “đút cơm cho chủ nhân”, “cùng chủ nhân chơi trò chơi”, “chụp hình chung với chủ nhân”, vân vân, mỗi phục vụ đều có giá cả xa xỉ, ít nhất là hơn hai trăm đồng.

Hôm nay Yến Kỳ Vũ chỉ thay ca, Hạ Tri đặc biệt dặn dò cô không cần nhận loại công việc này.

Vì thế Yến Kỳ Vũ từ chối bọn họ: “Ngại quá, hôm nay tôi chỉ tới giúp bạn bè, không quen thuộc với loại công việc này lắm.”

“Có cái gì mà không quen thuộc chứ?” Một trạch nam “mày gian mất chuột” trong đó dựa người sang, lại còn định sờ tay Yến Kỳ Vũ, “Trò chơi thôi mà, chơi một lát thì quen rồi...”

Chẳng biết hai trạch nam đứng lên từ lúc nào, gần như vây Yến Kỳ Vũ ở giữa. Bọn họ híp mắt mang theo dáng vẻ tươi cười, xem ra muốn ép Yến Kỳ Vũ tham gia “trò chơi” của bọn họ.

Những vị khách xung quanh khác nhìn ra bọn họ có ý xấu, nhưng dù sao cũng là người xa lạ, mọi người cùng nhìn nhau, giống như học theo chim cút, cúi đầu không dám hé răng.

Tình thế sắp không khống chế được, trong không khí đã căng thẳng đến cực điểm.

Yến Kỳ Vũ cúi đầu, tay nắm thành quyền, để ở hai bên váy ren, cơ thể run nhẹ, giống như tất cả ý thức phản kháng đều đã bị đánh mất.

Vu Quy Đã luôn yên lặng chú ý tới cô gái chột căng thẳng, anh vốn không muốn nhúng tay vào công việc của cô, muốn đợi tự cô giải quyết, nhưng nhìn thấy cô gái sắp bị chịu thiệt, lúc này anh không yên lặng được nữa.

Anh đang định đi qua giúp cô, thì Yến Vũ đột nhiên mở miệng.

“Được.”

Giọng nói của cô gái nhẹ nhàng, ôn nhu, mềm mại, như là gió xuân khẽ lướt qua bên tai mọi người.

Hai người đó bị lời nói nhỏ nhẹ của Yến Kỳ Vũ làm choáng váng, làm gì còn chút phán đoán nào nữa, vội vàng nói: “Được được, em muốn chơi trò gì? Đua xe tốc độ cao? Super Mario?”

Yến Kỳ Vũ suy nghĩ một chút: “Anh xem, tôi chỉ có một mình, chơi những trò đó, nếu một ván còn chưa chết thì sẽ chơi rất lâu, sẽ không chú ý đến những khách hàng khác. Chúng ta vẫn nên chơi trò bình thường ở trên bàn thôi.”

Hai người có tâm hồn mê gái lập tức chạy đến khu trò chơi cầm một đồng món đồ chơi đi lại, Yến Kỳ Vũ chọn lựa, không phải là xem quy tắc không hiểu, nói đúng hơn là tốn thời gian quá dài.

Cuối cùng cô thật sự không còn cách nào, thở dài, tiện tay kéo một quyển sách ra từ trong đồng đồ chơi.

“Nếu không thì chơi cái này đi.” Cô cầm góc sách, giọng điệu tùy ý.

Chỉ thấy trên cuốn sách in một hàng chữ “500 bài toán có lợi cho trí óc dành cho học sinh cấp 3”.

“Cái này làm sao chơi?” Một trạch nam trong đó nghi ngờ hỏi.

Yến Kỳ Vũ: “Chính là điền chữ số, 'Chủ nhân', ngay cả cái này anh cũng không biết chơi sao? Chúng ta chia làm hai tổ, xem tốc độ của tổ nào hoàn thành nhanh hơn.”

“Nhưng chúng ta chỉ có ba người, hai người chúng tôi một tổ, không phải cô sẽ chịu thiệt sao?”

“Không sao cả, tôi có thể một mình...”

“Không sao.” Vu Quy Đã không biết đã đi lại từ lúc nào, dáng vẻ như thầm bảo vệ ở phía sau. Trên mặt anh tươi cười chân thành tha thiết, lại mang theo cảm giác áp bách khó có thể từ chối, “Tôi chung tổ với cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đợi Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Sudoku chỉ là một trò chơi chữ số đơn giản, nhưng mỗi con số đều mang tính thử thách logic của người tham gia. Vu Quy Dã giỏi số học, lại rất mạnh về logic, khi anh còn đang học đại học đã mang về hai cúp trận đấu sudoku cấp toàn quốc.

Vu Quy Dã chủ động "xuất chiến xin đi đánh giặc", chủ ý là sợ Yến Kỳ Vũ chịu thiệt, muốn che chở cho cô.

Nhưng khi trận đấu bắt đầu đến ván thứ năm, Vu Quy Dã phát hiện là cô đang che chở cho anh.

Bất tri bất giác, bên bàn trận đấu của bốn người đã vây đầy khách hàng, khi Yến Kỳ Vũ lại một lần nữa chỉ trong vòng ba giây đã lấp đầy các con số, dẫn đầu ấn chuông trên bàn, chốc lát đám quần chúng vây xem vang lên tiếng vỗ tay rần rần.

Vu Quy Dã ổn định bút, lấy tốc độ chậm vài giây điền xong hàng sudoku của mình. Khách hàng tự nguyện đảm nhận chức trọng tài lập tức lật đến trang đáp án so sánh, không ngoài dự đoán, đáp án của hai người không một chút sai sót.

Lại nhìn tổ hai người trạch nam ngồi đối diện bọn họ, trên tờ giấy trước mặt chỉ còn ít ỏi mấy con số, dưới sự làm nản của Yến Kỳ Vũ và Vu Quy Dã, bọn họ giống như học sinh tiểu học ngay cả phép cộng trừ trong vòng 10 cũng không tính được, trên đầu bọn họ viết đầy chữ "không biết tự lượng sức mình".

Khách hàng khác đã sớm nhìn bọn họ không vừa mắt, lúc này đúng lúc có cơ để giễu cợt.

"Đây là ván thứ mấy rồi?" "Ván thứ bảy hay là ván thứ tám?" "Không cần biết là ván thứ mấy, hai người này đã bị người ta chơi đến chết rồi!"

Hai trạch nam đón nhận ánh mắt trào phúng của mọi người, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, tay này run, chân nọ run.

Sao hai người có thể chịu được loại tra tấn chế giễu của nguyên nhóm người được, cho dù bọn họ có ngốc, lúc này cũng hiểu mình đã lọt vào bẫy của Yến Kỳ Vũ, tiểu nữ bộc nhìn qua yếu đuối hay thẹn thùng thế này nhưng lại không thể ức hiếp được!

Một trạch nam trong đó thở gấp giống như ông bê, đột nhiên đẩy tất cả vào trong góc!

Cậu ta lớn tiếng nói: "Sao lại có một quán cà phê nữ bộc chơi sudoku chứ? Chúng ta chơi game đi!"

Đây rõ ràng là không chịu thua, thẹn quá hóa giận.

Yến Kỳ Vũ không kiêu ngạo không hống hách, thẳng người lên.

Chỉ nghe cô cười khanh khách nói: "Chủ nhân", anh muốn chơi trò khác cũng được, nhưng mời anh tính tiền trước đã."

"Tiền gì chứ?"

"Mục "Nữ bộc chơi trò chơi cùng" này là hai trăm đồng một ván, lúc này tổng cộng là tám ván, giảm cho ngài 25%, còn 1200 đồng, xin hỏi "chủ nhân" muốn tính bằng tiền mặt hay là quẹt thẻ?"

Mặt người kia trắng bệch: "Không thể nào! Sao mắc như vậy chứ?"

Không đợi Yến Kỳ Vũ trả lời, một giọng mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống: "Mắc? Tiệm chúng tôi đã niêm yết giá rồi, không gạt già trẻ, bảng giá lớn như vậy treo ở trên tường, mắt mình thì mù mà còn nghĩ mặt trời chưa đủ sáng sao?"

Mọi người nghe tiếng đều nhìn lại, thì ra bà chủ trong tiệm chẳng biết từ lúc nào đã đi ra từ sau bếp, cô ấy chống nạnh đứng bên cạnh bàn, giống như con gà mẹ chần chú gà con Yến Kỳ Vũ không biết tranh cãi ở sau lưng mình.

Nhưng đáng người Hạ Tri hơi thấp, sao có thể chần được cho chú gà con Yến Kỳ Vũ cao gầy này.

Trông mặt cô ấy chuyển động, đẩy Yến Kỳ Vũ qua bên cạnh Vu Quy Dã, miệng líu rú: "Tiểu Vũ Mao, nơi này đề tứ xử lý, cậu đi bồi vị "chủ nhân" này nói chuyện phiếm đi, tính 200 đồng trò chuyện trước."

Yến Kỳ Vũ lúng túng, ánh mắt đúng lúc đối diện với Vu Quy Dã, nhanh chóng tránh né đi.

Không nghĩ đến Vu Quy Dã lại rất vừa lòng với việc sắp xếp này, anh giữ chặt cổ tay Yến Kỳ Vũ, nhẹ nhàng kéo cô rời khỏi chiến trường, Yến Kỳ Vũ mơ màng bị anh kéo đi, chẳng biết lúc nào trong lòng bàn tay đã có một bốp tiền dày cộm của nam.

Vu Quy Dã cười hỏi: "Mức chi phí của các cô ở đây khá cao. Tôi muốn mua cô cho đến khi tan làm, không biết số tiền này có đủ không nhỉ?"

Yến Kỳ Vũ nhanh chóng đưa bóp tiền trở lại trên người Vu Quy Dã, phòng má nhắc nhở anh: “Mấy loại trò đùa nhảm chán này, tôi thật sự phải tuân theo quy tắc mà thu phí!”

Hai người trở về chỗ ngồi xuống, vừa rồi Vu Quy Dã đi gấp, trong ly cà phê còn chưa kịp uống, bọt sữa trôi lơ lửng ở trên dần dần tan mất, hòa vào giữa cà phê. Vu Quy Dã đáng tiếc nhìn hình lông vũ dần dần biến mất đi, cũng may còn có một Tiểu Vũ Mao khác làm bạn cùng anh.
diennDannLequyyyDonnn!#@

Đây chính là nghiệp vụ “cùng trò chuyện” đầu tiên của Yến Kỳ Vũ, không khỏi có chút khẩn trương, đặc biệt hơn khách hàng này là Vu tiên sinh đã giúp đỡ cô hai lần.

Vu Quy Dã tiếp xúc với người khác nhiều, là một người tương đối khéo nói, chủ động bắt chuyện: “Không ngờ cô chơi sudoku tốt như vậy, vốn còn đang sợ cô chịu thiệt.”

Sudoku là điểm mạnh của Yến Kỳ Vũ, cô đặc ý lộ ra cái đuôi nhỏ xinh đẹp: “Mẹ tôi là tài vụ, tôi thường nghe thấy nên đã quen, từ nhỏ đã đặc biệt nhạy cảm với con số, khi học đại học thì môn toán cao cấp không rớt xuống hạng 2 toàn khối.”

Vu Quy Dã có chút kinh ngạc: “Chuyên ngành mỹ thuật còn cần phải học toán cao cấp à?”

“A... Không phải.” Nói đến chuyện này, Yến Kỳ Vũ hơi ngượng ngùng, “Con gái phải theo nghề của mẹ, lúc đại học tôi học tài chính, chuyên ngành kế toán.”

Người đàn ông bắt ngờ nhìn cô: “Cho nên cô vẽ tranh là tự học thành tài? Cô vẽ giỏi như vậy, tôi tưởng cô học từ chính quy ra.”

“Anh, anh đừng khen tôi nữa, tôi không chịu được việc thổi phồng đầu, tôi rất dễ kiêu ngạo!” Yến Kỳ Vũ nâng gò má nóng hổi lên, “Sao lại xem là “tài” a, về nhiều năm như vậy, luôn tự học ở ngoài.”

Vu Quy Dã nhớ tới vị tác giả hợp tác nóng tính trong khoảng thời gian này, cảm thấy Yến Kỳ Vũ như vậy thật sự đáng quý.

Rõ ràng Vu Quy Dã là “Chủ nhân”, nhưng nói đến quãng đường đã qua, “tiểu nữ bộc” lại không kìm được lòng nói lên tiếng lòng với anh.

“Thật ra... lúc trước tôi bỏ hết tất cả để chạy theo vẽ truyện tranh, tất cả giáo viên, bạn bè đều không hiểu. Trừ mẹ tôi ra, những người khác đều nói tôi học bốn năm đại học vô ích. Nhưng bọn họ càng không xem trọng tôi, tôi lại càng muốn thực hiện giấc mơ của mình, chứng minh năng lực của mình. Tôi biết tôi bắt đầu chậm hơn rất nhiều người, nhưng xuất phát trễ còn tốt hơn việc không thể xuất phát được.”

Sau khi Yến Kỳ Vũ tốt nghiệp, một mình dốc sức chọn một lĩnh vực hoàn toàn xa lạ, trong hoàn cảnh khó khăn, cô đơn chỉ có chính mình biết.

Hối hận không? Đương nhiên là từng hối hận.

Khi bị tổng biên tập thúc giục một ngày vẽ nhiều trang truyện tranh, ở ký túc xá lọt gió mà cô lại đau bụng kinh không cầm bút nổi, khi một mình kéo hành lý ở thành phố lớn tìm nhà thuê, liên tiếp gửi bản thảo lên truyện nhiều kỳ nhưng bị chặt chém... .

Cô đã từng oán trách chính mình, tại sao không thể giống như mẹ, làm một công việc kế toán ổn định ở nơi bản địa, kiên định thi một cái bằng, hằng tháng lấy được tiền lương đủ nuôi sống bản thân mình, tìm một bạn trai xuất thân gia đình bình thường giống như cô, yên bình sống hết cuộc đời này.

Nhưng loại hối hận này, loại oán trách này, loại cam chịu này, chỉ lưu lại trong lòng cô một buổi tối.

Ngày hôm sau khi mặt trời lên cao, những giọt nước mắt kia giống như giọt sương trên ngọn cây bốc hơi đi.

Cô lựa chọn giấc mơ, hơn nữa giấc mơ cũng muốn lựa chọn cô.

Vu Quy Dã ngồi đối diện cô, có thể rõ ràng nắm bắt được ước mơ truyện tranh và khát vọng ở trong mắt cô, trên con đường theo đuổi ước mơ này, cô gian khổ bước đi, hơn nữa cũng kiên định bước đi.

Anh gọi cô là “tiểu họa sĩ”, nhưng từ trong mắt cô có thể nói ra, giấc mơ của cô là làm “đại họa sĩ”.

Yến Kỳ Vũ nói rất nhiều rất nhiều, mãi đến khi miệng khô lưỡi khô, cô mới ý thức được mình lại nói hết tất cả tâm sự giấu nhiều năm trong lòng. Cô vén tóc rơi loạn ra sau tai, dè dặt hỏi anh, có phải mình nói nhiều lắm không.

“Sao có thể chứ, có giấc mơ là một chuyện tốt.” Vu Quy Dã khen ngợi từ trong đáy lòng. “Thật ra tôi cũng có tiếp xúc với một số tác giả truyện tranh, bọn họ thành công không ít, nhưng trên người tác giả truyện tranh đã không còn tìm được sự theo đuổi thuần túy như cô vậy, tôi chỉ có thể thấy được vẻ sáo rỗng và buồn bán thực lợi mà thôi.”

Anh nhớ mấy ngày trước xảy ra mâu thuẫn với Tri Bất Đạo Tiên Nhân, càng nghĩ đến càng thờ dài.

Yến Kỳ Vũ vội nói tốt cho các bậc tiền bối của mình: “Anh đừng nói như vậy! Thật ra có rất nhiều tác giả truyện tranh tốt lắm, trước kia tôi có từng theo một người thầy chủ bút, tác phẩm của thầy ấy hot sang Nhật Bản đấy! Mấy nhà xuất bản tranh giành ký với thầy ấy, nhưng thầy ấy không hề kiêu ngạo, rất dịu dàng chăm sóc những người trợ lý chúng tôi, không những sắp xếp lượng công việc hợp lý, lại còn dạy chúng tôi rất nhiều điều!”

“Ồ?” Vu Quy Dã rất hứng thú hỏi, “Là ai thế?”

Yến Kỳ Vũ lập tức rút ra một quyển sách từ trong chồng sách, hưng phấn nói: “Đây, chính là người này! Nhất định anh đã nghe qua thầy Độc Điều Hàn, nhưng thầy ấy chỉ chọn nhân vật truyện tranh trong nước.”

Trong tay cô là tác phẩm truyện tranh mới nhất của Độc Điều Hàn, trên bìa là một thiếu nữ xinh đẹp mặc đồ cổ trang dựa vào đỉnh ở bờ hồ, chiếc quạt tròn trong tay che nửa mặt, lộ ra một đôi mắt như nước mang theo vẻ linh động.

Không biết có phải Vu Quy Dã bị ảo giác hay không, anh mơ hồ cảm thấy, bìa truyện tranh trong tay cô gái có nét giống cô.

Nhắc tới người thầy chủ bút mà cô sùng bái, Yến Kỳ Vũ như mê muội lâm vào cuồng nhiệt khen ngợi hết lời: “Thầy ấy là sinh viên tài cao chuyên ngành về nhân vật truyền thần của học viện mỹ thuật, thầy ấy đưa phong cách về nhân vật Trung Quốc vào trong truyện tranh, vô cùng đặc sắc!... Ôi, thật hâm mộ thầy ấy, giống như thầy ấy xuất thân từ chính quy vậy, kỹ năng vững chắc, không biết giỏi bao nhiêu so với tôi...”

Vu Quy Dã nghe cô thổi phồng Độc Điều Hàn, bỗng nhiên trong lòng có sự phiền muộn không rõ, anh không kịp tìm hiểu loại suy nghĩ này từ đâu đến, ngoài miệng đã thầm dỗi dề tài rồi.

“Cô đừng tự coi nhẹ mình, tuy rằng tôi chỉ thấy cô vẽ ba bức tranh, nhưng cô thật sự rất giỏi về việc nắm bắt đặc điểm của người khác, đây là sở trường lớn nhất của cô, cô có một đôi mắt giỏi về phát hiện cái đẹp, nhưng nhớ kỹ, đôi mắt của cô cũng rất đẹp.” Anh bổ sung nói một câu, “Hon nữa bây giờ đa số người học đại học sau khi tốt nghiệp thi chuyên ngành lại khác với công việc, không nên vì điểm này mà cảm thấy tự ti. Ví dụ như tôi, công việc của tôi và chuyên ngành khoa chính quy cách xa vô cùng lớn, nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến tôi cả.”

Quả nhiên Yến Kỳ Vũ cảm thấy rất hứng thú với đề tài này, mơ màng bị anh dẫn sang đề tài khác, tiếp lời.

“Vu tiên sinh, hỏi đại học anh học gì?”

Vu Quy Dã nhún vai: “Máy tính.”

“Anh cũng quá lợi hại rồi!” Trong mắt Yến Kỳ Vũ như có hàng ngàn ngôi sao lấp đầy, chỉ còn thiếu vỗ tay khen ngợi, “Anh học máy tính, bây giờ làm luật sư, tôi thường nghe người ta nói, luật sư thì khó lắm!”

Vu Quy Dã: “...”

Sao anh lại quên, Tiểu Vũ Mao ngây ngô này vẫn luôn cho rằng anh là luật sư.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Vu Quy Dã đang định giải thích công việc hiện tại của mình, lại không ngờ tới đôi tay mềm mại có móng sơn màu hồng đột nhiên chia ra ở bên cạnh, trong tay cầm một cái đồng hồ cát, quảng đến giữa bọn họ.

Vu Quy Dã theo cái tay kia nhìn về phía bên cạnh, chỉ thấy bà chủ khí phách đứng ở bên cạnh bàn, lú lú hỏi: “Đại ca, ‘hai trăm đồng cả ngày’ ngại trò chuyện có đủ không? Nếu đủ thì tôi phải dẫn cô gái này đi rồi.”

Thì ra là tính theo đồng hồ cát, từ đỉnh chớp rơi xuống dưới sẽ đúng 20 phút, trong tiệm treo một bảng hiệu viết một mục “Trò chuyện cùng nữ bộc” sẽ phải thu phí hai trăm đồng rất rõ ràng.

Xấu xa sao? Cũng thật xấu xa.

Vu Quy Dã cũng không giận, anh vừa mới nhìn thấy bà chủ làm sao chăm chọc hai trạch nam đến không còn mặt mũi, con gái một mình mở tiệm, nếu không mạnh mẽ thì rất dễ bị ức hiếp.

Anh cười hỏi: “Tôi còn chưa trò chuyện đủ, có thể thêm phí không?” Vừa nói anh vừa lấy bóp tiền ra.

Yến Kỳ Vũ thấy anh tưởng lời nói đùa của Hạ Trì là thật, vội vàng đẩy ví tiền anh trở về, hai người cách một cái bàn nhỏ đẩy tới đẩy lui, cô khó tránh khỏi việc chạm vào tay của người đàn ông. Đầu ngón tay xẹt qua lòng bàn tay cực nóng, trong lòng Yến Kỳ Vũ nhảy dựng, vội vàng buông tay ra, hoảng loạn đứng lên.

“Vu tiên sinh, anh cứ từ từ dùng bữa, tôi... tôi... tôi... đi làm việc trước!” Yến Kỳ Vũ cũng không biết mình lấp bấp cái gì.

Khi cô xoay người, lẩn vạy ren xỏa tung ở trước mặt để lại một hình ảnh làm người ta kinh diễm, nơ bướm trên tạp dề như một đôi cánh dễ thương xinh

xấn ở bên eo nhỏ gầy của cô gái.

Vu Quy Dã nhìn bóng lưng lúng túng của cô rời đi, nhớ lại từng chuyện xảy ra khi ngẫu nhiên gặp mặt, khoe miệng tươi cười càng thêm dịu dàng. Anh theo bản năng giơ điện thoại lên, đề nút shutter, chụp lại bóng lưng nhanh nhẹn của cô gái vào trong album hình ảnh của điện thoại.

Sau khi Yến Kỳ Vũ đi, Vu Quy Dã vốn định ngồi ở quán café thêm một chút, xem thêm vài quyển truyện tranh nữa, uống thêm mấy ly thức uống, lại gọi nữ phục vụ vài lần, nhưng chỉ tiếc rằng chưa hưởng thụ thời gian nhàn nhã được bao lâu, Vu Kinh Hồng lại gọi điện thoại tới.

Hôm nay vị nữ cường nhân này lại tăng ca, đúng lúc chồng đi công tác và bảo mẫu xin nghỉ, nhiệm vụ đón Daniel tan học lại một lần nữa rơi xuống trên người Vu Quy Dã.

Nhìn thấy sắp đến thời gian tan học, Vu Quy Dã chỉ có thể tiếc nuối rồi thôi.

Trước khi đi, anh muốn nói lời tạm biệt với Yến Kỳ Vũ, nhưng cô lại đang chơi trò chơi cùng với khách hàng khác. Vu Quy Dã không muốn quấy rầy cô, chỉ có thể để lại phí và tiền boa ở trên bàn.

Suy nghĩ một lát, anh lại cầm lấy bút để lại số điện thoại của mình ở trên giấy ăn, hai người đã gặp mặt nhau ba lần, nhưng ngay cả một cách thức liên lạc cũng không có.

Anh đặc biệt để khăn giấy ở dưới tách café, như vậy sẽ không sợ Yến Kỳ Vũ không nhìn thấy.

Đợi khi làm xong tất cả, anh liền vội vàng rời khỏi quán cà phê.

Năm phút sau, rốt cuộc Yến Kỳ Vũ đã tiếp đãi xong vị khách này, giành được chút thời gian nghỉ ngơi quý giá. Khi cô quay đầu lại muốn tìm bóng dáng của Vu Quy Dã, thì đã thấy trên chỗ ngồi trống rỗng, chỉ có nửa tách café còn tỏa mùi hương.

Sự cô đơn nhàn nhạt yên lặng xông tới, Yến Kỳ Vũ bị cơn thủy triều kia thúc đẩy, đi tới bên cạnh bàn.

Niềm kinh ngạc ngoài dự đoán tiến tới, cô chú ý trên giấy ăn dưới tách café, có để lại một dãy số điện thoại. Chữ viết của người đàn ông tao nhã phóng khoáng, phía dưới có ghi chữ “Vu”, nét hất cuối cùng của chữ “Vũ” khẽ ôm lấy lông vũ nhỏ.

Yến Kỳ Vũ vội vàng dời tách cà phê —— sự vui sướng trong mắt chốc lát hóa thành sự tiếc nuối nồng đậm.

... Tờ giấy dưới tách café không biết tại sao bị dính nước, khăn giấy ướt hơn phân nửa đặt dưới ly, mấy con số điện thoại cuối cùng bị nhòe đi, căn bản không thấy rõ nữa.

Buổi chiều tối là thời gian cao điểm, trên đường hơi kẹt xe. Khi Vu Quy Dã chạy tới nhà trẻ, bọn nhỏ đều đã về gần hết.

Cổng nhà trẻ chỉ còn lại ba đứa trẻ, cô giáo Rachel chủ nhiệm lớp chỗi hoa hướng dương làm việc hết trách nhiệm vẫn ở lại cổng trường học, tay cô ấy nắm Daniel mũm mĩm, nhưng trên mặt cậu bé lại mang theo vẻ không vừa ý, vênh môi cúi đầu, bàn chân đạp lên một cục đá, cọ xát tới cọ xát lui.

Khi cô ấy cách một con đường nhìn thấy Vu Quy Dã ở phía xa xa đi xuống xe, trên mặt không nhận được lộ ra nụ cười có chút e thẹn.

Thấy cậu đến, Daniel vội vàng bỏ tay Rachel ra, lạch bạch chạy tới, ôm đùi Vu Quy Dã.

“Cậu, sao giờ cậu mới đến vậy!” Daniel khóc thút thít nói, “Con nghĩ cậu chê con ăn nhiều, không cần con nữa!”

Vu Quy Dã buồn cười xoa nhẹ lên mái tóc ngắn cùn của cậu bé: “Nghe ở đâu hả? Con ăn nhiều hơn nữa thì cậu cũng nuôi nổi.”

Vu Quy Dã vừa ôm đứa nhỏ, vừa gửi lời cảm ơn với Rachel: “Cảm ơn cô giáo Rachel, tôi đã tới trễ, để cô giáo vất vả trông nom thằng bé.”

“Không sao cả, đây là việc tôi phải làm mà.” Cô giáo Rachel nhỏ giọng nói chuyện với anh, “Vu tiên sinh, thật sự đã lâu rồi không gặp, sao gần đây không thấy anh đến đón Daniel.”

“Gần đây tôi hơi bận, tôi và Daniel cũng lâu rồi không gặp.” Vu Quy Dã không nói về chuyện công việc của mình, anh cúi đầu nhìn về phía Daniel, dẫn dắt từ từ hỏi cậu bé, “Chúng ta phải đi rồi, con sẽ nói gì với cô giáo?”

Cậu bé mũm mĩm kéo dài giọng nói: “Cô... giáo... hẹn... gặp... lại!”

“Đợi chút, Vu tiên sinh, xin anh khoan đi ạ!” Rachel vội vàng ngăn anh lại, ánh mắt nghi ngờ của Vu Quy Dã dừng ở trên người cô ấy, đầu óc cô ấy trống rỗng, nửa ngày mới tìm lại được giọng nói của mình, “A... việc đó... ồ đúng rồi, là, là như vậy.” Cô ấy nhìn Daniel ra hiệu liếc mắt lác đầu với mình, bắt đầu nói, “Hôm nay Daniel ước hiệp một bé gái lớp trên, xé nát hoa mà cô bé tặng cho cậu bé.”

Tuy rằng cô bé không bị thương, nhưng tỉ mỉ chuẩn bị quà tặng lại bị cậu bé xé hỏng ngay trước mặt, thật sự trong lòng chịu đã kích rất lớn, cô bé khóc oa oa suốt cả buổi chiều, buổi tối được phụ huynh đến đón thì đôi mắt đã sưng lên.

Daniel tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên: “Cindy mới không phải là cô bé! Cindy là chị đại đấy! Cậu ấy muốn con làm bạn trai của cậu ấy, con mới không đồng ý!” Cậu bé nắm chặt tay thành nắm, thịt nhỏ trên tay lồm thành một cục nhỏ.

Vu Quy Dã có ấn tượng khắc sâu với Cindy, một cô gái nhỏ mũm mĩm giống như một con búp bê, theo anh thấy, cô bé và Daniel thật sự rất xứng đôi.

Vu Quy Dã thấy cháu ngoại của mình còn chưa ý thức được bản thân mắc lỗi, dứt khoát ngồi xuống, rất nghiêm túc kéo hai tay của cậu bé giáo dục: “Con gái là để che chở. Nếu như con không thích Cindy, con có thể dùng cách uyển chuyển và dịu dàng hơn để từ chối cô bé. Cho dù con trực tiếp nói với cô bé “Tớ không thích cậu”, còn tốt hơn là việc trực tiếp làm hỏng quà tặng của cô bé ngay trước mặt. Daniel, từ nhỏ cậu đã dạy con làm một người lịch sự, mà một người lịch sự thì không được làm cho con gái khóc.”

Giọng nói của anh không thể nói là “phê bình”, từng câu từng chữ đều nhẹ nhàng, nhưng Daniel nghe thấy, hốc mắt lại đỏ lên. d9LEQUyD9o6nmnn~@#

Daniel ngượng ngùng nhìn cậu, lại ngượng nhìn cô giáo Rachel đứng ở bên cạnh, cậu bé vội cúi đầu, yên lặng nhìn chăm chăm mũi chân của mình.

Lòng tự tôn của con trai còn cao hơn cả trời, Vu Quy Dã cũng chẳng phải nhà chuyên gia giáo dục, anh thấy Daniel không mở miệng, trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Anh đứng dậy nói với cô giáo Rachel: “Thật xin lỗi, tôi sẽ dẫn Daniel về giáo dục cho thật tốt. Ngày mai nhất định bảo cậu bé phải xin lỗi Cindy.”

Cô giáo Rachel lại trả lời một nẻo, nói chuyện như đang còn trong mơ: “... Anh cũng thật dịu dàng.”

“Cái gì?”

“A, không có gì không có gì.” Cô giáo Rachel vội nói.

Cô ấy còn muốn nói chuyện một lát với Vu Quy Dã nữa, nhưng Daniel không ngừng túm lấy Vu Quy Dã, nhất quyết đòi anh rời khỏi.

Vu Quy Dã chỉ có thể xin lỗi cô ấy, bị tên nhóc mũm mĩm kéo tới đường đối diện.

Cô giáo Rachel ngơ ngác đứng ở cạnh cổng trường, nhìn hình bóng một lớn một nhỏ dần dần đi xa, khóe miệng tươi cười dần dần biến thành vẻ u sầu.

...

Chờ hai người ngồi vào trong xe, tên nhóc cường bạo Daniel nhất thời trút giận, biếng nhác bỏ vào ghế ngồi dành cho trẻ em.

Vu Quy Dã hỏi cậu bé: “Có thể nói cho cậu biết, tại sao con không thích Cindy không?”

Đối với những đứa nhỏ ở tuổi này, chuyện “tình yêu” của bọn nhỏ thật sự không phải là “tình yêu”, mà là độc chiếm “muốn luôn cùng nhau chơi đùa”. Loại tình cảm tốt đẹp này, thuần khiết, chỉ là chuyện xấu cũng lớn.

Daniel móc tay nhỏ bé của mình, xoay tới xoay lui nói: “Thật ra, thật ra con không có thích cậu ấy... là do bây giờ con không muốn nghĩ tới chuyện yêu đương.”

Vu Quy Dã dở khóc dở cười đối với đáp án này, có lúc anh thật sự không hiểu trong đầu mấy đứa nhỏ bây giờ có suy nghĩ gì.

Thấy cậu không tin mình, Daniel thấp giọng “hừ” một tiếng, ra vẻ chững chạc nói: “Con nói thật đấy! Con không bao giờ tin vào tình yêu nữa!”

“... Con mới có bốn tuổi mà đã không tin vào tình yêu?”

“Tình yêu và tuổi tác có liên quan với nhau sao?” Daniel hỏi ngược lại.

“...” Vu Quy Dã bị cậu bé làm nghẹn lời, đổi vấn đề khác hỏi, “Vậy có phải bây giờ con không còn thích cô Rachel nữa?”

Cậu nhóc mũm mĩm nhất thời thay đổi sắc mặt: “Con, con đã sớm không thích cô ấy!” Cậu bé nhìn đường đối diện, hình bóng ngơ ngác đứng bên cổng trường nhìn về bên này, cảm thấy sự thiện lương của mình thật khổ quá!

Cậu bé trưởng thành sớm, rất nhiều chuyện người lớn cho rằng cậu bé không hiểu, nhưng thật ra trong lòng cậu bé lại rất rõ.

Cậu bé thích Rachel, nhưng Rachel không thích cậu bé, bởi vì người trong lòng của Rachel là...

... Hu hu hu, cậu bé mới có bốn tuổi, thật không dễ dàng chịu được sự đau khổ không nên có ở tuổi này, tối hôm nay cậu nhất định phải mượn sữa giải sầu mới được!

Thấy trong mắt cháu trai lại có nước mắt trong suốt, Vu Quy Dã đau đầu vội vàng lau nước mắt cho cậu bé: “Được rồi được rồi, cái tên nam tử hán đậu hủ này, đâu phải cậu phê bình con, sao con lại khóc thành như vậy chứ.”

Daniel đưa hai tay mập mập giống như Doraemon ra, nắm chặt ngón tay của anh, hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn anh.

“Cậu! Cậu phải đồng ý với con một chuyện!”

“Chuyện gì?”

“Cậu đồng ý với con trước đi rồi con sẽ nói với cậu là chuyện gì!”

“...” Vu Quy Dã rất chiều cậu bé, thấy thái độ kiên quyết của cậu bé, chỉ có thể giơ tay đầu hàng, “Được rồi, cậu đồng ý với con.”

Daniel nức nở nói: “... Vào lúc con, hức, trước khi con còn chưa thoát được sự tổn thương, tìm được bạn gái, cậu, hức, cậu không được quen bạn gái, có được không?”

Cậu bé sợ Vu Quy Dã đôi ý, vội vàng đưa ngón út ngán ngùn ra, ôm lấy tay cậu mình, ngẩng đầu tha thiết mong chờ nhìn anh.

Vu Quy Dã bị bất nhảy vào trong hồ, anh nhìn mí mắt sưng vù và lỗ mũi trào ra nước mũi của cháu trai mình, chỉ có thể thỏa hiệp đồng ý.

Tay nhỏ bé ôm lấy bàn tay to, ngón út móc vào nhau, ngón cái chạm vào nhau.

Trong giọng nói trong trẻo của người đàn ông mang theo vẻ bất đắc dĩ, quanh quẩn ở trong xe nhỏ hẹp, “Một lời đã định.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Sáu giờ tối ngày thứ sáu, truyện tranh StarDuck kỳ đầu tiên chính thức đăng online trên trang truyện Cá Heo.

Buổi tối ngày thứ sáu là thời điểm trang web có lượng truy cập nhiều nhất, mà vị trí đề cử ở trang web thì có hạn, từ trước đến nay luôn bị một tổ biên kịch của đám trẻ nam bệnh hoạn chiếm lấy. Không còn cách nào khác, ai bảo bây giờ độc giả nam rất chịu chi, nữ chính vừa lộ một xíu khe ngực, thì số lượng thẻ tháng được quét càng tăng lên. Thật không ngờ là thẻ tháng được độc giả mua hết, đương nhiên là miếng mồi ngon của cấp trên công ty.

StarDuck là truyện tranh ngắn, vốn độ nổi tiếng của tiểu thuyết gốc cũng không lớn lắm, Bộ Na Na vì tranh thủ vị trí thứ sáu ở mục đề cử, dùng tất cả bản lĩnh “tàn sát khắp nơi” trong cuộc họp hằng tuần của tổ biên tập, cô có tài ăn nói nên cuối cùng đã cướp được một vị trí thứ tư của banner slider ở trang đầu trong tay Phó biên tập Đặng Diệu Hoa.

Vì thế buổi tối ngày hôm nay, sau khi độc giả mở app truyện tranh Cá Heo trên điện thoại di động thì sẽ kinh ngạc phát hiện, giữa mấy tấm hình tuyên truyền của những cô gái xinh đẹp với bộ dạng khiêu khích, lại xuất hiện một con vịt không ăn khớp...

Tuy con vịt này có đôi mắt mềm mại như nước, có cổ thon dài, còn có bộ ngực đầy đặn, móng này nở cùng với hai chân thẳng tắp, nhưng nói đến cùng thì nó vẫn là một con vịt không chồi vào đâu được!

Bây giờ, truyện tranh nhiều kỳ trên internet đều là tranh màu làm chủ, nhưng truyện tranh này không chỉ có nhân vật là con vịt, hơn nữa còn là truyện tranh trắng đen truyền thống, chỉ có đôi mắt và chân màng của con vịt có màu. Giữa nhiều truyện tranh gọi cảm đây thịt, bộ truyện tranh này phải có nhiều cao trào mới có thể vuron top được.

Rất nhiều người muốn tìm kiếm cái lạ, mang tâm tình chế giễu, click vào truyện tranh này để bôi móc. Nhưng bọn họ đã bị cuốn vào bầu không khí của truyện tranh rất nhanh, dường như bọn họ trở thành nhân vật nam chính vậy, trên lưng mang áp lực về đồng nghiệp và gia đình, bước đi cô độc trong xã hội ồn ào này. Bỗng nhiên trong lúc đó, bọn họ đi vào sương mù, đi đến một thế giới hoàn toàn khác

Động vật ở nơi này đều biết nói, bọn họ sống vui vẻ, hoan nghênh loài người đột nhiên xông vào vương quốc động vật. Mà tiệm cà phê nhỏ của một con vịt kinh doanh, với thái độ khéo léo lòng người, đã làm cho bọn họ thả lỏng những mệt mỏi trong lòng...

Nhưng khi độc giả đang đắm chìm vào câu chuyện này, muốn tiếp tục đọc nữa, thì bọn họ lại phát hiện trang cuối cùng của câu chuyện để một hàng chữ đáng chết “Chưa hết còn tiếp”!

“Bất tri bất giác xem đến nước mắt rơi đầy mặt, quý xuống cầu xin chương mới!”

“Con cá heo chết tiệt, không thể đăng một lần luôn sao?”

“Chưa từng nghe bản gốc của truyện tranh này, có thể xem ở đâu đây?”

“Lại lừa tôi nuôi vịt 【 báibái 】【 báibái 】【 báibái 】”

“Nguy rồi, tôi muốn phạm tội với một con vịt!”

“Hy vọng cuối cùng con vịt có thể biến thành một ngư ty ngực to! Tôi tặng cho một like để ủng hộ”

Trong tiệm lẩu nhỏ có một cô gái lẻ loi một mình ngồi ở bàn dài và hẹp cuối cùng với nồi canh cay sôi sùng sục, trên bày ra mấy món cải xanh, không thấy món mặn nào. Người khác đều đang khí thế hưởng thụ thức ăn của mình, chỉ có cô đang xem điện thoại không ngừng. Thỉnh thoảng trong miệng sẽ truyền đến những âm thanh cười “hi hi hi” không rõ, người khác bên cạnh cô sợ đến mức kéo ghế ra, muốn cách xa một chút.

Mà cô gái nhìn di động phát ra tiếng cười quái dị, chính là Yến Kỳ Vũ một mình ra ngoài tự chúc mừng mình.

Cô nắm chặt di động trong tay, mỗi lần F5 phần bình luận, liền có thể nhìn thấy bình luận ngày càng tăng lên như nước chảy. Có người khen ngợi câu chuyện này, cũng có người thúc giục về nhanh lên, cập nhật mau chóng, một đám ID xa lạ tập hợp lại, phía sau từng ID này đều là độc giả ở một nơi xa nào đó.

Đây không phải là lần đầu tiên Yến Kỳ Vũ làm chủ bút, nhưng đây lại là lần đầu tiên cô nhận được nhiều lời tán thưởng như thế, nhiều sự yêu thích như thế, mặc dù số lượng người và độ hot của tác phẩm còn chưa bị được, nhưng vẫn làm cho cô thụ sủng nhược kinh.

Con đường trở thành nhà truyện tranh đã định trước sẽ cô đơn và dài đằng đẵng, cũng may là cô đã đi được một bước nhỏ rồi.

Cô cảm thấy hài lòng cất điện thoại vào, gọi nhân viên phục vụ.

“Anh trai, cho thêm một phần thịt dê!”

Tương lai cô sẽ trở thành nhà truyện tranh lớn, bây giờ không ăn no, vậy làm sao còn có sức cầm bút?

Người phục vụ hỏi: “Xin hỏi chọn phần lớn hay phần nhỏ? Tháng này trong tiệm chúng tôi mới có thịt dê Nội Mông, còn có mỡ đuôi dê thượng hạng nhất của Úc, cùng với...”

“Không cần không cần.” Đại truyện tranh Yến chốc lát hiện nguyên hình, “Loại rẻ nhất, bình thường nhất là được!”

...

Buổi tối cuối tuần, là thời gian quây quần hiếm hoi của người nhà họ Vu. Trong phòng ăn, hai vợ chồng Vu Kinh Hồng ngồi ở một bên bàn, Vu Quy Dã và cháu ngoại nhỏ cùng ngồi ở phía bên kia.

Tay của Daniel ngắn, không với tới đồ ăn trên bàn, Vu Quy Dã vừa cùng chị gái, anh rể nói chuyện, vừa chú ý tới cậu bé, thấy cậu bé muốn ăn gì liền gấp cho cậu bé ăn.

Ngay cả Daniel nói muốn ăn tôm, Vu Quy Dã cũng sẽ nhấc nài lột vỏ tôm ra, đặt vào chén của Daniel.

Vu Kinh Hồng nhìn không được nữa, gõ gõ bên thành chén: “Được rồi, được rồi, em là cậu của thằng bé, không phải là cha của thằng bé, hơn nữa, cha ruột của thằng bé cũng không lột vỏ tôm cho nó ăn, em đừng có chiều thằng bé đến hư đấy.” Nói xong, người mẹ như cọp này liếc nhìn tiểu quý giờ trò của mình, “Đàn đàn, ở nhà trẻ cô giáo dạy con như thế nào? Mau biểu diễn cho cậu con xem lột vỏ tôm như thế nào đi, còn có xia xương cá nữa.”

“Con không làm đâu!” Daniel không biết sợ nói, “Ở nhà trẻ không có người đút cho con ăn, con chỉ có thể tự mình ăn. Bây giờ có người đút cho con ăn, con sẽ không động tay đâu!”

Hai mẹ con này cách một bàn ăn gây gỗ với nhau, nhưng cha ruột của đứa nhỏ lại vui cười hơn hờ.

Chồng của Vu Kinh Hồng tên là Tô Hòa, đáng vẻ trắng trẻo nho nhã, tính chậm chạp đúng chuẩn, anh ấy gấp đồ ăn cho Vu Quy Dã, chậm rì hỏi anh: “Nếu em đã thích trẻ con như vậy, sao không tự sinh một đứa đi?”

Vu Quy Dã nhất thời mất khẩu vị: “Anh rể, hôm nay anh mang theo nhiệm vụ đến đây à.”

“Không còn cách nào khác, mệnh lệnh của mẹ vợ làm khó quá.”

Sang năm, Vu Quy Dã sẽ đến 30 tuổi, nhưng vẫn chưa lập gia đình, cô gái có ý với anh không ít, nhưng anh chưa từng phát triển thành mối quan hệ yêu đương. Anh không vội, nhưng mà cha mẹ anh vội, cả ngày lải nhải vào tai anh chuyện hôn sự, nhưng chuyện duyên phận thì không thể gấp được, cha mẹ càng thúc giục thì anh càng vô tư.

Nếu không phải như thế, anh cũng sẽ không tự mình chuyển ra khỏi căn biệt thự nhỏ, trở về ở trong căn nhà cũ.

Nhắc tới chuyện này, Vu Quy Dã liền có chút bất đắc dĩ: “Cũng không biết họ đang gấp cái gì, khi chị em kết hôn cũng đã 32 tuổi, cũng không thấy họ thúc giục...”

“Chuyện này có thể giống nhau sao?” Vu Kinh Hồng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, “Chị và anh rể em đã ở bên nhau lúc 17 tuổi, 25 tuổi anh ấy ra nước ngoài du học, 32 tuổi tốt nghiệp tiến sĩ liền lấy nhẫn kim cương ra cầu hôn chị. Còn em thì sao? 17 tuổi đã vùi đầu vào viết tiểu thuyết, 25 tuổi thì đang tập trung viết kịch bản, chờ em đến 32 tuổi chắc sẽ không kết hôn với cây bút chứ?”

Tô Hòa vội vàng nói: “Hồng, em đừng nói như vậy, cho dù Quy Dã có thích sáng tác hơn nữa cũng sẽ không kết hôn với cây bút...”

Vu Quy Dã: “Vẫn là anh rề nhĩ cho em”

Tô Hòa: “Dù sao bây giờ là dùng máy tính sáng tác.”

Vu Quy Dã: “...”

Vu Kinh Hồng cũng không muốn ăn cơm nữa, bỏ bát đĩa xuống, chống má nhìn em trai của mình.

Đứa em trai này của cô kém cô 8 tuổi, cô là chị cả, anh là cái đuôi của cô, khi cô yêu đương anh cũng muốn đi theo ăn uống chùa. Cũng không biết trưởng thành từ lúc nào, tên nhóc bẻm đuôi đã trưởng thành, trở thành một chàng trai đẹp trai ngọc thụ lâm phong (*).

(*) dịch nghĩa là Cây ngọc đón gió, ý chỉ người con trai có cốt cách tao nhã như cây ngọc, hiên ngang đứng trước gió để lộ phong thái siêu sái. Xuất phát của thành ngữ này là từ bài thơ Bài ca bát tiên uống rượu của Đỗ Phủ.

Trong nhà cô không ai có văn học tế bào, nhưng đứa em trai này từ nhỏ viết văn đã được full điểm, lên trung học bắt đầu đăng tiểu thuyết nhiều kỳ lên mạng. Còn nhớ khi trong nhà vừa mới mua một máy tính, những đứa con trai khác đều học chơi game như thế nào, còn anh thì lặng lẽ học thuộc Ngũ bút tự hình.

Chớp mắt đã nhiều năm trôi qua như vậy, anh thành tác giả và biên kịch cực kỳ có tiềm năng, ngay cả đồng nghiệp của cô cũng có người mê sách của anh. Anh vất vả chăm chỉ sáng tác kiếm tiền mua căn nhà lớn cho cha mẹ, còn có đồ cưới hậu hĩnh cho chị gái, lúc trước khi Vu Kinh Hồng cưới chồng, chưa nói tới trang sức kéo dài đến mười dặm, nhưng tám dặm khẳng định có (*).

(*) Là một tập tục trong việc cưới hỏi ở phía đông tỉnh Chiết Giang huyện Ninh Hải, khi người dân ở đó gả con gái, tất cả của hồi môn sẽ từ giường chiếu, vật dụng trong nhà đến những thứ lật vật khác, cho nên đội ngũ đến đưa của hồi môn kéo dài đến mười dặm. Năm 2008, tập tục này được xếp vào mục di sản văn hóa phi vật thể của Trung Quốc.

Anh đều chuẩn bị ổn thỏa cho tất cả người trong nhà, cha mẹ còn sức lực cũng không có chỗ để sử dụng, chỉ có thể đi quan tâm đời sống tình cảm của anh.

Mà Vu Kinh Hồng... Cô chỉ tò mò, cô gái như thế nào mới có thể thu phục được cậu em trai “Cao Lãnh Chi Hoa” này của cô?

“Đúng rồi, biên tập mà em thường nhắc đến là nam hay nữ?” Vu Kinh Hồng bát quái hỏi.

Vu Quy Dã dở khóc dở cười: “Chị đang nghĩ gì đấy hả, Qua Gia là nam! Cho dù anh ấy là nữ, em cũng sẽ không nảy sinh tình cảm với đồng nghiệp trong công việc, chuyện này rất không đúng. Yêu đương với đồng nghiệp kẻ vai chiến đấu, chắc chắn tình cảm riêng tư sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất công việc, em tuyệt đối sẽ không làm như vậy.”

“... Thật là, không phải biên tập rất xứng với tác giả sao... Thôi bỏ đi.” Vu Kinh Hồng nhìn Daniel rảnh rỗi đọc đọc cái thìa, hiếm khi có vẻ mặt ôn hòa nói, “Daniel, nếu con ăn xong thì lên xem ti vi đi.”

Daniel đang nhàm chán, nghe vậy lập tức bò xuống từ trên ghế tựa, trước khi đi cậu bé còn kéo cánh tay của Vu Quy Dã: “Cậu ơi, con muốn chơi điện thoại...”

Vu Quy Dã đưa di động của mình cho cậu bé: “Trò chơi con thích ở màn hình cuối, ngoan, đừng động vào những thứ khác của cậu, nhất là không được xóa phần mềm làm việc của cậu.”

“Không thành vấn đề ạ!” Cậu nhóc mồm mỉm cười cầm di động tràn ngập vui vẻ bước đi.

Đội cậu nhóc mồm mỉm cười, Vu Kinh Hồng lập tức nháy mắt ra hiệu cho ông xã bảo anh ấy đóng cửa phòng ăn.

“... Sao vậy?” Vu Quy Dã cảnh giác hỏi.

Chị gái hạ giọng, tiến đến trước mặt em trai, vẻ mặt cười nhạt nói: “Em cảm thấy cô giáo Rachel như thế nào? Chính là chủ nhiệm lớp của Daniel. Từ lần trước em đến văn phòng, mỗi lần chị đi đón thằng bé, cô giáo Rachel đều hỏi thăm chị về em.”

Vẫn là phụ nữ hiểu phụ nữ nhất, tuy cô giáo Rachel cố gắng biểu hiện bình thường trước mặt cô, nhưng mỗi lần nhắc tới Vu Quy Dã, hai mắt của cô ấy lập tức sáng lên, làm cho Vu Kinh Hồng nhận ra được “điều ẩn tình”.

Cô giáo Rachel vừa dịu dàng tốt bụng vừa xinh đẹp, đứng bên cạnh em trai coi như xứng đôi.

“Cậu nói đùa này vẫn không nên nói ra.” Vu Quy Dã lập tức cắt ngang cô, “Em chỉ coi Rachel là cô giáo của Daniel, hơn nữa Daniel thích cô ấy như vậy, chị đừng có nói việc này trước mặt thằng bé.”

“Đương nhiên chị sẽ không nói ở trước mặt thằng bé.” Thấy em trai kháng cự đề tài này như vậy, Vu Kinh Hồng bắt đầu đuối lý, chỉ có thể ngừng câu chuyện.

...

Sau khi ăn xong, hai vợ chồng Tô Hòa cùng nhau rửa chén, Vu Quy Dã đến phòng khách chơi game cùng với Daniel.

Kết quả cậu nhóc mồm mỉm vừa làm ra chuyện xấu, mới nhìn thấy anh đã sợ đến mức làm rơi điện thoại.

Vu Quy Dã nghiêm mặt, tiến lên nhặt di động: “Tên nhóc mập, ở sau lưng cậu làm ra chuyện xấu gì rồi?”

“Không, không có...” Cậu bé mồm mỉm không chịu nói lời nói thật.

Vu Quy Dã trực tiếp lấy điện thoại xem, kết quả phát hiện Daniel dùng di động xem truyện tranh trước khi anh tới.

App truyện tranh Cá heo được anh phân vào trong phần mềm làm việc, mỗi ngày anh đều dành thời gian nghiên cứu tác phẩm đang hot liên tiếp, sau khi quan sát một khoảng thời gian, anh dần dần phát hiện ra một chuyện, mỗi thứ sáu đến chủ nhật, vị trí đề cử sẽ thay đổi những cô gái sexy có động tác khêu gợi để hấp dẫn độc giả nam tán thưởng.

Vừa nghĩ đến Daniel mới bốn tuổi đã xem loại truyện tranh độc hại này, mặt Vu Quy Dã càng đen.

Daniel nhanh chóng nhận sai: “Thực xin lỗi... Cậu ơi, con sẽ không bao giờ xem con vịt nữa.”

Vu Quy Dã sững sốt: “Con vịt gì?”

“Thì, chính là sau khi mở phần mềm kia ra, phía trên có một con vật rất xinh đẹp, con muốn nhìn xem là con vịt gì...”

Nói xong, Daniel lấy điện thoại mở truyện tranh mà cậu bé vừa mới xem ra.

Chỉ thấy trên màn hình, một cậu con trai có vẻ mặt uể oải dựa vào trước quầy bar, đối diện cậu ta, là một con vịt có thân hình đầy đặn với ánh mắt linh động, hai cánh nâng tách cà phê đổ ra cho khách hàng ở trước mặt.

Chỗ trống dưới hình là chỗ ký tên của nhà truyện tranh và tác giả.

——《starDuck》

—— Nguyên tác/biên kịch: Long Long Long

—— Chủ bút truyện tranh: Tiểu Vũ Mao

... Đợi chút, Tiểu Vũ Mao này, là Tiểu Vũ Mao mà anh quen biết sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Edit: Tịnh Hào

Vu Quy Dã không để ý đến tiếng kêu của đứa cháu ngoại “Cậu đừng cướp điện thoại mà”, tìm sofa ngồi xuống, lập tức bắt đầu đọc truyện tranh.

Vu Quy Dã cảm thấy nội dung của câu chuyện StarDuck này rất quen, lúc trước văn học mạng Cá Heo tổ chức cuộc thi truyện ngắn này, Dư Gia đặc biệt mời anh làm một trong những giám khảo cuộc thi, câu chuyện này là Thảm Hoa được anh nhìn trúng.

Bởi vì bình thường anh bận rộn nhiều việc, sau khi giải thưởng được công bố, anh không còn quan tâm đến tình hình sau giải thưởng nữa, không nghĩ tới bộ tiểu thuyết này lại cải biên thành truyện tranh, lại còn được đăng nhiều kỳ lên trang mạng truyện tranh Cá Heo.

Anh không quan tâm nghiên cứu nội dung một lần nữa, tất cả tinh lực của anh đều đắm chìm vào bên góc của truyện tranh, muốn tìm ra cách vẽ quen thuộc từ những động vật kia. Nhưng dù sao anh cũng không phải là người trong chuyên ngành, phong cách Yến Kỳ Vũ vẽ nhân vật bán Q chênh lệch rất lớn so với phong cách vẽ truyện tranh đăng nhiều kỳ, anh xem tới xem lui, một lát cảm thấy giống như đã từng quen biết, một lát lại cảm thấy là nghĩ nhiều rồi.

Daniel bị anh xem nhẹ nên không vừa ý, vênh môi, kéo tay áo anh nói: “Cậu ơi, cậu đang xem gì vậy, cho con xem nữa.”

Vu Quy Dã đưa tay ôm cậu bé ở trên đùi, phóng to ảnh trên màn hình di động, hỏi cậu bé: “Con cảm thấy truyện tranh này nhìn có quen không?”

Không phải nói “Ánh mắt của đứa nhỏ sáng như tuyết” sao, lúc trước Yến Kỳ Vũ vẽ cho Daniel một bức chân dung về Rachel, nói không chừng Daniel có thể nhận ra điểm tương tự của hai bức tranh này.

Daniel cau mày, nhìn màn hình đi động hồi lâu, tựa như một độc giả có kinh nghiệm sờ sờ chòm râu không hề tồn tại, ra vẻ chững chạc nói: “Ồ, cậu nói như vậy, quả thật rất giống nha!”

Vu Quy Dã kiểm chờ mong trong lòng lại, hỏi cậu bé: “Giống ai?”

Bàn tay mũm mĩm của Daniel chỉ vào con vịt đầy đặn trên màn hình: “Giống mẹ!”

Nhìn đi, động tác của con vịt gây lòng, thật giống như người mẹ thích làm đẹp gây tóc.

Vu Quy Dã: “...”

Anh thật là khờ, lại hỏi một vấn đề phức tạp với một đứa nhỏ như vậy, thật không hiểu cậu bé làm sao có thể nhìn thấy được hình bóng của chị gái trên người con vịt.

Quên đi, anh ở đây suy nghĩ miên man cũng vô dụng, rốt cuộc nhà truyện tranh này có phải là Yến Kỳ Vũ anh quen biết hay không, lần sau anh đến tiệm cà phê nữ bộc kia hỏi lại cô là được.

...

Bởi vì kỳ đầu tiên của StarDuck thắng trận khi vừa mới ra, cả người Yến Kỳ Vũ tràn ngập hăng hái, toàn bộ thứ bảy và chủ nhật đều vui vào máy tính vẽ tranh.

Bộ Na Na lo lắng cô tạm thời chưa làm kịp, nên tốc độ của tất cả truyện tranh cập nhật sẽ trễ hơn tốc độ vẽ tranh của cô, cho nên bây giờ cô có phần nửa truyện tồn kho.

Thói quen vẽ tranh của mỗi tác giả không giống nhau, sau khi hoàn thành bản nháp phân cảnh, có một số người quen xóa đi những nét vẽ thô của cả tập, lại bắt đầu tinh họa bối cảnh nhân vật, sau đó tỉ mỉ vẽ bối cảnh nhân vật. Có người còn thích làm từng trang từng trang, xóa những nét vẽ thô sơ, hoàn thành tất cả nhân vật, bối cảnh của trang thứ nhất, lại vẽ sang trang thứ hai.

Yến Kỳ Vũ là người cũ, buổi tối thứ sáu cô hăng hái làm việc cho xong, xử lý tất cả công việc xóa nét thô của các trang còn lại, hôm nay liền bắt đầu tinh chỉnh các bối cảnh.

Bởi vì đây là một câu chuyện xảy ra ở trần động vật, đề cập đến rất nhiều bối cảnh thực vật, có một số tác giả sợ phiền toái, vì tiết kiệm thời gian, toàn bộ bối cảnh đều dùng screentone (*) có sẵn để dán lên. Ở thời đại dùng giấy bút vẽ tranh, nhà doanh nghiệp chuẩn bị cho nhóm họa sĩ bối cảnh nông thôn, trường học, thành phố có sẵn, chỉ cần dùng screentone cẩn thận cắt bối cảnh ra rồi dán vào lên giấy là OK.

(*) Screentone là một kỹ thuật để áp dụng kết cấu và sắc thái cho bản vẽ, là những tấm giấy hoa văn dùng để tạo hiệu ứng trong truyện tranh.

Hiện tại đổi thành máy tính vẽ tranh thì càng ngắn gọn hơn. Bây giờ có một loại cách vẽ bối cảnh phổ biến, chính là tác giả đi chụp hình lấy cảnh thực, sau đó chuyển những bức hình đó vào trong máy tính, tiến hành sửa chữa lần hai. Nếu là truyện tranh trắng đen, ảnh chụp trực tiếp sử dụng công cụ xx thay đổi thành ba màu trắng, đen, tro; nếu như là truyện tranh màu, thì sửa những tấm ảnh dưới các tỷ lệ màu sắc khác nhau, hoặc là trực tiếp dựa trên tấm ảnh gốc, dùng cọ che đi một lớp hoa văn.

Khi Yến Kỳ Vũ ở Trục Mộng Đường, bởi vì áp lực công việc quá lớn, những trợ lý khác liền truyền đạt cách làm bối cảnh này cho cô, “Cô dùng ảnh chụp thực sửa thành bối cảnh, bối cảnh có các mức độ khác nhau, không gian lập thể vẫn phải chính xác, độc giả vốn không nhìn ra là sửa từ ảnh chụp, mà chỉ biết khen tranh của cô thật đẹp mà thôi.”

Yến Kỳ Vũ lười nhác dùng qua vài lần, quả nhiên hiệu suất công việc tăng lên, cô rất nhanh đã bị cách vẽ này “thuyết phục”, vừa mừng thầm vì tìm được cách làm càng nhanh tiện hơn, vừa oán trách mình tại sao trước kia cứ lóng ngóng như thế.

Sau khi rời khỏi Trục Mộng Đường, cô trở về đến chỗ của thầy Độc Điều Hàn, làm trợ lý bối cảnh cho anh ấy. Có một lần, thầy Độc Điều Hàn muốn cô vẽ cảnh một đình nhỏ trên khe núi, cô đặc ý biểu diễn “tài nghệ tuyệt vời” của mình, kết quả lại nhận lấy lời phê bình “thất vọng” của thầy.

—— “Tiểu Vũ Mao, em phải nhớ kỹ, vẽ tranh không hề có đường tắt.”

Độc Điều Hàn không tức giận nắn, cũng không trách cứ, chỉ để lại một câu nói dịu dàng nhưng lại nặng lòng như thế.

Yến Kỳ Vũ giống như nhận được lời cảnh tỉnh, nháy mắt căn phòng thủy tinh bao quanh cô như vỡ nát ra, từng mảnh vụn thủy tinh như vỡ tan tành trên đất, từng miếng thủy tinh vỡ đều là đáng về chạt vật và vụn vụn của cô.

Lúc này cô mới ý thức được, trước đó bản thân mình đã bị cuốn vào một vòng tròn lớn đến cỡ nào.

Từ lúc đó, cô không bao giờ sử dụng loại kỹ xảo này nữa, thà rằng chậm một chút, một một chút, cực một chút, cũng phải tự mình vẽ phác họa bối cảnh.

Lần này bối cảnh của StarDuck đều do cô tự tay vẽ hoàn thành, cây cối xanh um, những căn nhà san sát nhau, các loại động vật lông xù. Đúng là những hình vẽ cẩn thận phong phú như thế này, độc giả là người ngoài nghề, khi họ xem truyện tranh “không nói được đẹp chỗ nào”, nhưng họ có thể cảm giác được “truyện tranh này thật sự rất đẹp.”

Vào lúc Yến Kỳ Vũ vừa nghe tiểu thuyết của Quân Tử Quy Dã, vừa hết sức tập trung tinh chỉnh bối cảnh, thì QQ của cô đột nhiên vang lên.

Cô vừa click vào xem, phát hiện người nói chuyện với cô lại là một người bạn quen biết ở Trục Mộng Đường, cũng làm trợ lý tên là A Lâm.

A Lâm: Tiểu Vũ Mao Tiểu Vũ Mao, cậu có online không?

Lúc trước các cô từng ở chung một phòng ký túc xá của trợ lý, A Lâm ở giường trên, cô ở giường dưới, mối quan hệ của hai người vô cùng tốt, nhưng ở trong vòng lẩn quẩn này, cho dù mọi người có thân thuộc hơn nữa cũng chỉ xưng bút danh của nhau.

Tiểu Vũ Mao: Có ^_~

A Lâm: Chúc mừng, chúc mừng nhé, vừa rồi tớ xem app truyện tranh Cá Heo, StarDuck trên bảng xếp hạng tác phẩm mới ở trang đầu là tác phẩm của cậu sao?”

Tiểu Vũ Mao: Ồ?!

Cô cũng không chú ý, chỉ hai ngày ngắn ngủi, truyện tranh chỉ có 16 trang của cô lại có thể vuron lên bảng xếp hạng tác phẩm mới ở trang đầu!

Cô nhanh chóng mở điện thoại ra, quả nhiên, tên StarDuck ở vị trí thứ hai từ dưới lên! Đừng thấy bậc xếp hạng không cao, những tác phẩm mới lên kệ trong vòng một tháng mới được xếp vào “Bảng xếp hạng tác phẩm mới”, StarDuck vừa đổ bộ có hai ngày liền vuron lên vị trí thứ chín, đúng là không dễ.

Tiểu Vũ Mao: Oa oa oa, cậu không nói thì tớ cũng không để ý, tớ đang đẩy nhanh tiến độ!

A Lâm: 【phóng pháo hoa】. gif

A Lâm: Xem như cậu đã qua được thời kỳ cực khổ rồi đấy ~

Tiểu Vũ Mao: Ha ha, đúng vậy. Mấy bộ truyện tranh trước đó bị trì hoãn, tớ còn tưởng rằng mình chỉ có thể trở về làm trợ lý thôi. .

A Lâm: Đừng nghĩ đến những chuyện kia nữa. Những bộ truyện tranh kia bị trì hoãn cũng không phải là lỗi của cậu.

A Lâm: 【 sờ đầu 】. gif

Tiểu Vũ Mao: Ôm ôm! Cảm ơn cậu nhé!

Tiểu Vũ Mao: Đúng rồi, bây giờ cậu đang vẽ gì? Tớ nghe nói bây giờ cậu đang gửi bản thảo cho tạp chí truyện tranh thực thể?

A Lâm: Ôi, truyện giấy càng khó làm hơn cả truyện mạng, tớ gửi hai đoạn ngắn, không tạo ra kỳ tích gì, nên rút lui. .

A Lâm: Chuyện kia, thật ra có chút khó nói. . . dienDanmleQuydonnn!@#

A Lâm: Bây giờ tớ... lại trở về làm trợ lý.

Từng trợ lý đều có giấc mơ là chủ bút, ai cũng muốn vẽ truyện tranh của riêng mình, ai cũng muốn thông qua bút vẽ của mình tạo ra một thế giới mới, mà không phải thành một chiếc đỉnh ốc dưới chân người khác, thay người khác thực hiện giấc mơ.

Khiến một tác giả truyện tranh từng làm chủ bút lui về làm trợ lý cho người khác, giống như là khiến một người gây dựng sự nghiệp thất bại tiếp tục đi làm thuê cho người khác, bọn họ từng nắm giữ giấc mơ trong tâm tay, nhưng lại ngã xuống từ ngọn cây cao, trở mặt nhìn giấc mơ từ từ biến mất khỏi tầm tay.

Từ đó, có người vẫn chưa gượng nổi, nhưng cũng có người thu dọn hành lý xuất phát thêm một lần nữa.

Yến Kỳ Vũ hiểu tình cảnh của A Lâm, A Lâm không cần sự cổ vũ và an ủi, cô ấy là một cô gái luôn lạc quan hướng về trước, Yến Kỳ Vũ tin cô ấy tuyệt đối sẽ không nhận thua.

A Lâm: Thật ra chuyện tớ muốn tám với cậu ngày hôm nay có liên quan đến chuyện này!!!

Tiểu Vũ Mao: Chuyện gì?

A Lâm: Bây giờ tớ đang làm trợ lý cho Tri Bất Đạo Tiên Nhân!!!!

Tiểu Vũ Mao:... Sao cậu vẫn làm trợ lý cho ông ấy? Không phải ông ấy có bốn người lận sao

A Lâm: Trọng điểm đó!! Ông ấy tuyển trợ lý mới là vì mở bộ truyện tranh thứ hai cùng lúc!!

Tiểu Vũ Mao:???

Tiểu Vũ Mao: Tay ông ấy tốt lên rồi sao?

Tiểu Vũ Mao: Ông ấy có thể mở bộ truyện thứ hai cùng lúc?

Tiểu Vũ Mao: Hay là tìm trợ lý xóa nét thô mới?

A Lâm: Sao cậu lại chú ý tới điểm này chứ! Sao cậu không hỏi xem ông ấy mở bộ tác phẩm thứ hai là hợp tác cùng ai hả!

Tiểu Vũ Mao:?

A Lâm gửi một biểu cảm hoạt hình nghiêm túc.

A Lâm: Tiểu Vũ Mao, ông ấy muốn hợp tác với nam thần của cậu!

Tiểu Vũ Mao:... Cùng với ai?

A Lâm: Cùng với nam thần của cậu—— Quân Tử Quy Dã!!

Yến Kỳ Vũ khẽ buông tay cầm bút cảm ứng, bút cảm ứng có giá trị hai ngàn trực tiếp lẫn từ trên bàn rơi xuống đất.

Bút cảm ứng vô cùng yếu, chấn động hơi lớn sẽ có thể ảnh hưởng đến linh kiện tinh vi trong đó. Bình thường cô đều cảm rất nhẹ nhàng, dè dặt cẩn trọng, nhưng bây giờ cây bút cảm ứng rơi trên mặt đất, thì cô lại hoàn toàn bất chấp đau lòng.

...

Tri Bất Đạo Tiên Nhân đối địch với Quân Tử Quy Dã, xung quanh chuyện tuyển người, cũng không có truyền đi quá xa.

Vào một buổi sáng làm việc, Dư Gia lại đón tiếp đại thần Quân Tử Quy Dã ở phòng làm việc lần nữa.

Nhìn người đàn ông bất động như núi thường thức trà Thiết Quan Âm cực phẩm ở phía đối diện, Dư Gia cảm thấy tóc của mình ít thêm một chút.

“Quy Dã... Anh cân nhắc thế nào rồi?” Dư Gia bày ra gương mặt Phật Di Lặc.

“Cái gì thế nào?” Vu Quy Dã nhìn anh ấy từ phía sau tách trà, trên mặt tràn ngập vẻ vô tội.

“Chính là chuyện anh hợp tác với Tiên Nhân...”

Vu Quy Dã nửa thật nửa giả hỏi anh ấy: “Không phải hợp tác thất bại rồi sao? Tôi không hài lòng về ông ấy, ông ấy cũng không vừa lòng về tôi, ông ấy rút khỏi nhóm, sao hợp tác còn tiếp tục được chứ?”

Dư Gia nhìn khuôn mặt tươi cười bình tĩnh của người đàn ông, cảm thấy rằng hàm vừa chua vừa chát: “Cho dù người ta không được xem là đại thần, nhưng cũng là tiểu thần! Vẫn không thể cho người ta chút cái kính à? Tôi vất vả lắm mới tìm được một họa sĩ truyện tranh từ bên truyện tranh Cá Heo, cậu có ý kiến gì không thể từ từ nói sao, mà thái độ phải cứng rắn như vậy? Chuyện hợp tác này, bên Tiên Nhân tôi đã ổn định biên tập viên của ông ấy rồi, chỉ cần cậu...”

“Hợp tác dừng lại ở đây.”

“Cái gì?”

“Tôi nói, hợp tác dừng lại ở đây.” Vu Quy Dã nhàn nhạt phun ra một câu nói, “Về phần "Hợp tác" này cuối cùng là chỉ tôi với ông ấy, hay là tôi với anh, anh có thể cân nhắc một lát.”

“...”

Dư Gia vừa sầu vừa tức, lại bất đắc dĩ.

Lúc này anh ấy còn nói Tri Bất Đạo Tiên Nhân cái kính, kết quả suýt chút nữa anh ấy đã quên, rõ ràng vị đại thần trước mặt này mới là người cái kính nhất!

Làm bạn bè, Vu Quy Dã thật sự ít nói, cẩn thận, hiền lành, tao nhã, đáng về lịch sự đúng chuẩn, ngày lễ ngày tết Vu Quy Dã đều sẽ tỉ mỉ tặng một phần lễ vật, ngay cả sinh nhật của vợ hay con gái của Dư Gia anh cũng đều chưa từng quên. Con gái của Dư Gia đang học trung học, đúng là tuổi của thiếu nữ hoài xuân, mỗi lần nhìn thấy chú đẹp trai này thì hai mắt đều tỏa sáng, ngại ngùng, ngay cả nói chuyện cũng xấu hổ.

Nhưng chỉ cần nói đến sáng tác, Vu Quy Dã liền trở thành tác giả khó tính nhất, cố chấp và cảnh giác, đối với lãnh thổ của mình một bước cũng không nhường. Cho dù công ty điện ảnh và truyền hình nói ra giá tiền bản quyền mấy nghìn vạn, chỉ cần kế hoạch cải biên có bất cứ dính dáng gì đến điểm cơ bản của tác phẩm, anh đều có thể vứt bỏ mà không cần tới.

Đối với thế giới anh sáng tác ra, anh chính là sứ giả tối cao nhất, anh yêu từng thế giới, mỗi một nhân vật, không cho phép người khác có một chút khinh

thường.

Dư Gia bị anh tra tấn nhiều năm như vậy, tóc đều sắp bạc hết.

Nhưng có thể làm gì được nữa chứ, từng tác giả đều có tính tình riêng, chính là sự cáu kỉnh của “Quân Tử Quy Dã”, càng lớn hơn cả lớn, lớn hơn cả iPhone 100.

“... Vậy được rồi, tôi sẽ giải thích với bên Tri Bất Đạo Tiên Nhân. Nhưng họa sĩ truyện tranh có thể thỏa mãn yêu cầu hợp tác của anh thật sự tìm không ra, tôi sẽ bảo bên truyện tranh Cá Heo giới thiệu vài người nữa.”

“Như vậy hiệu suất quá thấp.” Vu Quy Dã lại nhấp một ngụm nước trà, “Nhưng mà tôi có một cách.”

“Cách gì?”

Người đàn ông đặt tách trà lên bàn, hai chân vén lên nhau, ngón tay phải khẽ gõ lên tay vịn sofa, đáng vẻ thả lỏng nhưng không hiện ra sự lơ đãng.

Anh hề mở môi mỏng, nhàn nhạt phun ra bốn chữ —— “Luận võ chọn rể.”

“Chơi cái gì hả?” Dư Gia cả kinh nói bằng giọng điệu của bản xứ.

“Tổ chức một hoạt động tuyển chọn trong nội bộ truyện tranh Cá Heo, tìm họa sĩ truyện tranh có tiềm năng, cho dù là người mới hay là người cũ, chỉ cần trong tay không có truyện tranh dài tập đăng nhiều kỳ đều có thể tham gia. Đầu tiên là xóa bỏ toàn bộ kịch bản gốc thiết kế người và lời thoại thứ nhất của tôi, để bọn họ thử vẽ lời thoại đầu tiên. Tôi sẽ chọn người hợp tác vừa ý nhất từ trong đó, sau đó...”

“Đợi chút, đợi chút, đợi chút.” Dư Gia giờ tay cắt ngang anh, “Vị tiên sinh này, anh có nhớ anh là ai không?”

Vu Quy Dã không hiểu nhìn về phía anh ấy: “Tôi là Quân Tử Quy Dã mà?... Sao hà, chẳng lẽ tiếng tăm và chuyện của tôi vẫn không đủ làm ‘luận võ chọn rể’ như vậy?”

“Khụ khụ, nếu như là ‘Quân Tử Quy Dã’, đương nhiên là làm được. Nhưng mà——” Dư Gia giờ kịch bản gốc truyện tranh đóng thành một cuốn sách thật dày trong tay lên, tác giả ký tên ở bìa truyện không phải là cái tên “Quân Tử Quy Dã” quen thuộc, mà là một ID xa lạ... “Đừng bảo tôi không nhắc nhở anh, lần này cậu dùng một nick ảo. Sao chúng ta có thể vì một người mới, tổ chức một cuộc thi nội bộ lớn như vậy?”

Vu Quy Dã: “...”

Dư Gia nhìn biểu cảm cứng ngắc của vị đại thần trước mặt này thì vui mừng pha cho mình một tách trà.

Ha ha, anh ấy bị áp bức nhiều năm như vậy, cuối cùng đã có thể chèn ép vị đại thần này một lần.

...

Sau khi trải qua một ngày dốc hết tâm huyết đẩy nhanh tiến độ, cuối cùng kỳ thứ hai của StarDuck đã lên sàn trong sự chờ đợi của biết bao bạn đọc.

Kỳ thứ hai và kỳ thứ nhất cách nhau nửa tháng, nên phong cách vẽ cũng cách nhau cả một kỳ, tiếp tục nói về câu chuyện như mộng như ảo này cho mọi người. Bối cảnh càng thêm đẹp và tinh tế, lời thoại càng thêm cảm động, động vật càng thêm sười ấm lòng người... Kỳ thứ hai vừa đăng lên mạng, số người xem StarDuck lại nhảy thêm một bậc nữa, hiện tại đã vươn đến vị trí thứ năm trên bảng xếp hạng tác phẩm mới, dựa theo tình hình giữ vững vị trí này, có khả năng chương cuối sẽ tiến tới vị trí thứ ba.

Đối với thành tích tốt bất ngờ này, có người vui mừng, đương nhiên cũng có người nhìn không vừa mắt.

Kỳ thứ hai vừa mới lên sàn, khu bình luận truyện tranh liền xuất hiện vô số lời bình luận âm dương quái khí.

“Truyện tranh này vẽ quá nát rồi, có gì để coi chứ.”

“Vẽ thành như vậy mà có thể thăng lên mấy bậc sao, sao không thấy Cừu vui vẻ, sao không thấy Hắc Miêu Cảnh Trường?” (*)

(*) Cừu vui vẻ Hắc Miêu Cảnh Trường đều là tên của những bộ phim hoạt hình của Trung Quốc.

“Ha ha, biên tập thiên vị quá rõ ràng rồi, tác phẩm tệ rành rành như vậy lại ở trên bảng xếp hạng.”

“Không khác truyện tranh《xxxxx》lắm, khẳng định có nội tình đen tối!”

Nhóm người anti cứ lặp lại mấy câu nói đó, nhưng bọn họ không có chứng cứ xác thực, chỉ biết hắt nước bẩn mà thôi. Bọn họ phối hợp nhịp nhàng gắng sức như thế, hiển nhiên độc giả phía dưới chia thành hai phe, có người phân rõ phải trái nói thay tác giả, cũng có người đục nước béo cò hùa theo châm biếm. Rất nhiều độc giả mới tới từ vị trí đề cử và bảng xếp hạng click vào định xem truyện tranh, vừa thấy khu bình luận rối loạn như thế, nhất thời liền mất tâm tình đọc truyện.

Nhìn thấy khu bình luận này vô cớ có người anti, tính tình cáu kỉnh của Long Long Long chớp mắt bùng phát.

Trước nay anh chưa từng sợ phiền, hơn nữa dù gì trên weibo anh cũng được xem như là người viết đoản chơi chữ nổi tiếng, anh vừa vung tay kêu gọi trên weibo, nháy mắt độc giả đến khu bình luận của app truyện tranh Cá Heo không ít để “khống chế hiện trường”.

Người của hai phe chiến đấu một trận, Long Long Long xung phong đi đầu, xông vào tranh đấu tiên tuyến, người kén cá chọn canh, lắm mồm, đầu óc lại nhanh nhẹn như anh, lách qua những lời châm biếm của đối phương, trích dẫn biểu cảm và emoji hợp lý, châm chọc nhóm người gây sự này đến huyết áp tăng lên, chỉ có thể khóc về nhà tìm mẹ.

Chờ tình hình đã ổn định, Long Long Long đắc ý “đánh chuông thu binh”, cười ngửa trên chiến trường quay về tuần tra, đợi sau khi tuần tra đủ rồi, anh lại vui vẻ chạy về an ủi Yến Kỳ Vũ.

Long Long Long: Khụ khụ khụ, Tiểu Vũ Mao, đừng đau lòng nha.

Tiểu Vũ Mao:... A? Đau lòng cái gì?

Long Long Long: Đừng giả vờ kiên cường trước mặt tôi, những tên anti kia đều cố tình gây sự, cô đừng để trong lòng.

Tiểu Vũ Mao:... A? Anti gì vậy?

Long Long Long: Khu bình luận đã được ông đây đoạt lại, cô yên tâm.

Tiểu Vũ Mao:... A? Khu bình luận gì?

Long Long Long: Cô ngáo ngơ cái gì vậy hả! Đương nhiên là khu bình luận của truyện tranh, những tên gây sự kia là anti!

Tiểu Vũ Mao:... A? Hôm nay, kỳ thứ hai của truyện tranh đã được đăng lên rồi à?

Long Long Long: 【 sấm sét giữa trời quang 】. jpg

Tiểu Vũ Mao: Thực xin lỗi thực xin lỗi, gần đây tôi luôn đẩy nhanh tiến độ kết thúc chương, nên đã quên hôm nay là ngày đăng kỳ hai.

Yến Kỳ Vũ quên thật.

Gần đây cô hơi ngây người, từ ngày A Lâm nói cho cô biết Quân Tử Quy Dã sắp cùng Tri Bất Đạo Tiên Nhân hợp tác, cả người cô sắp trở thành một cây nấm khô queo.

Cô không ngừng an ủi chính mình, Tri Bất Đạo Tiên Nhân là đại thần trong giới truyện tranh, Quân Tử Quy Dã là đại thần trong giới văn học, đại thần và đại thần hợp tác với nhau, đây là chuyện tốt, cô phải vui mừng vì Quân Tử Quy Dã mới đúng.

Có thể trong lòng cô khó tránh khỏi có chút cảm xúc phức tạp.

Tri Bất Đạo Tiên Nhân là thầy giáo đầu tiên mà cô theo học, cô ở bên cạnh ông ấy suốt hai năm, chứng kiến vẻ huy hoàng của ông ấy, sự hăng hái của ông ấy, cũng chứng kiến nỗi khổ cực và vực thẳm của ông ấy...

Thật ra đến bây giờ Yến Kỳ Vũ cũng không hiểu rõ, tại sao vào một năm trước Tri Bất Đạo Tiên Nhân lại đuổi cô đi.

Nghĩ nhiều cũng vô ích, Yến Kỳ Vũ chỉ có thể nỗ lực gấp bội vui đầu vào vẽ tranh, hi vọng dùng công việc che đi những cảm xúc hỗn loạn kia.

Nếu đại thần Quy Dã muốn bước vào giới truyện tranh, vậy cô chỉ cần vẽ tốt một chút, có phải vào một ngày nào đó cũng sẽ có thể hợp tác với đại thần không?

Đúng là trong lòng đã ôm nỗi khát khao này lâu rồi, trong khoảng thời gian này Yến Kỳ Vũ như nổi điên nhanh chóng đẩy nhanh tiến độ, kỳ thứ hai vừa mới đăng lên, vậy thì cô phải sắp hoàn thành kỳ cuối cùng.

Cô bận rộn như thế, đương nhiên không rảnh chú ý đến cuộc tranh cãi ở khu bình luận.

Tuy rằng cô không chú ý, nhưng Bộ Na Na làm biên tập viên lại chú ý tới.

Bộ Na Na cầm hoạt động những tài khoản gây rối kia, còn tìm hiểu nguồn gốc tra xét IP của bọn họ, kết quả kinh ngạc phát hiện ra (cũng không phải kinh ngạc lắm), nơi phát ra tài khoản tham gia gây rối lại ở phòng làm việc truyện tranh!

Mà phòng làm việc truyện tranh đó vừa đúng tháng này có một bộ tác phẩm mới login, xếp ở vị trí thứ 11 trên bảng tác phẩm mới.

Về phần chịu trách nhiệm biên tập của bộ truyện tranh đó, lại vô cùng trùng hợp (cũng không phải trùng hợp như vậy) là tổ của phó tổng biên Đặng Diệu Hoa.

Khà khà.

...

Trong cuộc họp biên tập hằng tuần tổ chức vào sáng thứ hai, Bộ Na Na trực tiếp lên án Đặng Diệu Hoa, chất vấn anh ta thấp hèn bôi nhọ tác giả của mình.

Đặng Diệu Hoa bình chân như vại, anh ta mặc áo polo không bầu, trần ngập phong cách thương gia trung niên, trong tay lại cầm một bình giữ nhiệt có in hình cô gái xinh đẹp ngực to, chậm rãi nói: “Khi bên quản lý nói với tôi, tôi cũng rất kinh ngạc, tôi nhanh chóng hỏi người phụ trách phòng làm việc đó, mọi người đoán xem thế nào?...”

Không có người hé răng.

Anh ta cũng không xấu hổ, tự mình nói tiếp: “... Chuyện ngoài ý muốn, bọn họ bị người ta trộm tài khoản rồi!”

Bộ Na Na nổi gân xanh, nếu không phải tổng biên tập tổ ba đề tay cô ấy lại, thì cô ấy đã sớm xông lên dùng máy tính bảng đồ họa đánh lên đầu Đặng Diệu Hoa: “Trộm tài khoản? Một phòng làm việc hơn mười tài khoản, đều bị trộm hết sao?”

“Đúng vậy, nếu không thì sao lại nói là ngoài ý muốn chứ, ai có thể ngờ được.” Đặng Diệu Hoa mặt dày, đột nhiên xoay ngược tình thế, híp mắt nhìn Bộ Na Na, “Na Na, chắc chắn, chuyện này cô nói không đúng rồi.”

Bộ Na Na không hiểu: “Sao tôi nói không đúng?”

“Người tên Tiểu Vũ Mao mà cô nhận, theo lý thuyết lại là người bên tôi. Cô ký với người của tôi mà không định xin lỗi sao?”

Bộ Na Na thật sự chưa từng thấy qua người nào mặt dày hơn Đặng Diệu Hoa. Lúc trước anh ta vì không muốn em họ vào trong giới truyền tranh, cố ý gièm pha trình độ về tranh của Yến Kỳ Vũ, nếu không phải Bộ Na Na “đánh bậy đánh bạ” ký với cô, rất có khả năng Yến Kỳ Vũ chưa thể gượng dậy nổi.

Hiện tại anh ta lại trả đũa, thật không biết trong đầu anh ta trừ shit ra, còn có cái gì?

Mắt thấy tổ một và tổ ba định gây gỗ, người đàn ông ngồi đầu trong phòng họp bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nâng mí mắt lên, từ từ nhìn ban biên tập xung quanh một vòng.

Ánh nhìn như thế, chốc lát Đặng Diệu Hoa cảm thấy sợ, cổ rụt xuống cười cười về chỗ, tuy Bộ Na Na sốt ruột, nhưng rốt cuộc vẫn tôn trọng vị lãnh đạo này, thu về tranh hơn thua trên người lại.

“Âm ỉ đủ chưa?” Người đàn ông lớn tiếng hỏi.

“...” Mọi người không dám nói lời nào.

Người đàn ông cao gần hai mét, dáng người trắng kiện, ghé dựa phòng họp nhỏ nhỏ không chứa nổi hai chân thon dài của anh. Trên tay anh đeo vòng gỗ đàn hương. Trên cánh tay cường tráng một trái một phải in hình Thanh Long Bạch Hổ, hiển nhiên anh là đại ca hắc đạo điển hình bước ra từ trong truyền tranh.

Nhưng anh không phải là đại ca hắc đạo.

Anh là tổng biên tập truyền tranh trên mạng Cá Heo – “Cà chua xào trứng ăn ngon nhất”

Tên gọi tắt “Cà Ca”.

Người trong giới đều biết, tập đoàn văn học Cá Heo có hai ông thần tài, trong tay có nhiều mối quan hệ, điện ảnh, game, âm nhạc, kịch, chỗ nào bọn họ cũng được hoan nghênh. Bọn họ là Phật Di Lặc của văn học mạng Cá Heo, một người là Tổng biên “Dưa Gia”, một người là đại ca hắc đạo truyền tranh mạng Cá Heo – Tổng biên “Cà Ca”.

Cà Ca liếc mắt một cái đã trấn áp được một nhóm tiểu quỷ, thấy mọi người nín thở trầm ngâm không dám lên tiếng, lúc này anh mới vừa lòng tiếp tục mở miệng.

“Nhất định mọi người rất hiếu kỳ, tại sao cuộc họp hằng tuần lần này tôi lại tham gia.” Cà Ca nói, “Tôi đi thẳng vào vấn đề, hôm qua Dưa Gia gọi điện thoại cho tôi, nói muốn truyền tranh mạng của chúng ta kết hợp với nhau tổ chức ‘hoạt động thân cận’.”

Trong phòng họp chốc lát vang lên tiếng tranh luận âm ỉ.

“... Thân cận?” “Thân cận cái gì?” “Là để tác giả độc thân quan hệ hữu nghị với nhau sao?” “Vậy không tốt lắm đâu, phần lớn tác giả đều là trạch, đều là “vừa thấy ánh sáng sẽ chết” nếu như thân cận với nhau có phải sẽ sinh ra cảm xúc mâu thuẫn không?”

Cà Ca lạnh lùng cắt ngang bọn họ: “Cho các người nói leo sao?”

“...”

Cà Ca: “Yên tâm, không phải mai mối cho bọn họ đâu. Bây giờ bên văn học mạng không hề thiếu tác giả muốn phát triển ở bên truyện tranh, Dura Gia sưu tầm kịch bản gốc do bọn họ viết, muốn cùng liên kết hợp tác với chúng ta. Chúng tôi quyết định cuối tháng này sẽ mở cuộc họp tác giả một lần, có ý tập hợp họa sĩ truyện tranh và tác giả muốn hợp tác với nhau. Cho dù họa sĩ truyện tranh trên tay các người nổi tiếng hay không nổi tiếng, chỉ cần trong tay không có truyện dài tập đăng liên tiếp thì đều có thể tiến cử.”

Mọi người nhìn nhau, trong mắt đều tràn ngập ý “Câu chuyện này có cần thiết không?” Trung Quốc lớn như vậy, họa sĩ truyện tranh và tác giả đều là làm việc ở nhà, trời nam biển bắc, không phải ngăn cách nhau qua mạng xã hội sao.

Cà Ca khó có dịp nhẫn nại giải thích: “Một hạng mục truyện tranh ít nhất cũng phải mất hai năm khởi đầu, mấy năm nay bởi vì tác giả kịch bản gốc và họa sĩ chủ bút nửa đường âm ỉ, làm cho câu chuyện của truyện tranh trở nên đầu voi đuôi chuột, xem cũng chẳng có gì mới. Lần này xem như là bước thử nghiệm mới, để hai bên ngồi xuống tâm sự, xem người đối phương có hợp với mình hay không, cho nên tôi mới gọi cái này là “thân cận”.”

Xét thấy Cà Ca mạnh mẽ lần áp cả hội trường, phần lớn biên tập đều bị anh thuyết phục. Nhưng mà Bộ Na Na chau mày, giờ cao tay phải giống như học sinh tiểu học.

“Tổng biên, tôi có một câu hỏi.” Cô ấy cao giọng nói.

Cà Ca nhìn cô ấy một cái: “Nói đi.”dienddanIQD9~@S

Hôm nay Bộ Na Na mặc áo sơ mi hở vai phong cách thoải mái, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp tinh tế và choker trên cổ theo phong cách punk, cô ấy trang điểm đậm, môi đỏ mọng khép mở nói chuyện nhưng đậm trùng thẳng trung thâm vấn đề.

“Giống như biên tập nói, rất nhiều họa sĩ truyện tranh bởi vì say mê sáng tác, chẳng để ý hình tượng của mình, thấy ánh sáng sẽ chết. Hơn nữa con người là động vật nhìn bề ngoài, nhìn thấy đối phương lời thôi lách thép sẽ trừ điểm, nhìn thấy đáng vẻ xinh đẹp thì hai mắt tỏa sáng, thật sự rất dễ bỏ qua nội tâm trong sâu thẳm của đối phương, như vậy trong thời gian ngắn mặt đối mặt nói chuyện, tôi sợ sẽ hoàn toàn ngược lại.”

Tổng biên tập tổ ba cũng ủng hộ: “Đúng vậy, thật ra hình thức mà Cà Ca nói rất tốt, tôi có mấy họa sĩ truyện tranh muốn đề cử sang. Nhưng mà, ời, một người trong đó có vết bớt dài trên mặt, nếu không thì anh ta cũng sẽ không chọn solo, chắc chắn anh ấy sẽ không đồng ý tham gia.”

Nghe thấy lý do từ chối của họ, Cà Gia cúi đầu suy xét: “Mọi người nói có lý, hay như vậy đi, tất cả họa sĩ truyện tranh và tác giả tham gia đều mang mặt nạ.”

Mọi người im bất.

“Sao hả? “Che mặt thân cận” như thế rất thú vị.”

...

Không sai, buổi “Che mặt thân cận” này là Dura Gia vắt hết óc suy nghĩ cho đại thần Quy Dã.

Vu Quy Dã muốn tận dụng khả năng quen biết nhiều họa sĩ truyện tranh, càng muốn tự mình tiếp xúc tìm hiểu nhân phẩm đối phương, Dura Gia trần trọc rất lâu, cuối cùng nghĩ ra chủ kiến quái quỷ này.

Nếu muốn che giấu một giọt nước, cách tốt nhất chính là để nó chảy vào dòng sông.

Về tình huống “nếu như họa sĩ truyện tranh mà Vu Quy Dã coi trọng không vừa ý anh thì sao”, căn bản không nằm trong phạm vi lo lắng của Dura Gia, chỉ bằng sức hút của Vu Quy Dã, chẳng lẽ có người đủ khả năng thoát khỏi lòng bàn tay anh sao?

Nếu như để Vu Quy Dã biết Dura Gia đánh giá anh cao như vậy, chắc chắn anh sẽ cười ra tiếng.

Trên đời này đương nhiên người mà không phục tùng anh, thì đó chính là Yên Kỳ Vũ.

Trước khi Vu Quy Dã rời khỏi tiệm cà phê đã đặc biệt để lại số điện thoại của mình trên khăn giấy. Sự nhiệt tình và khát khao sâu sắc của cô gái này đối với truyện tranh đã làm anh rung động, anh thích làm bạn với người có giấc mơ và hoài bão, anh khâm phục về ngay thẳng và sự nỗ lực ở trên người cô.

Nhưng Vu Quy Dã thật sự không ngờ, lời làm quen của mình lại bị đối phương phớt lờ.

Anh không muốn thừa nhận, trong khoảng thời gian này tới nay anh thường xuyên mở di động xem có tin nhắn và cuộc gọi chưa nhận hay không, nhưng mỗi lần đều làm anh thất vọng.

Xem ra... Hành động để lại số điện thoại quá mức đường đột rồi.

Ngẫm lại cũng phải, Yên Kỳ Vũ làm việc ở tiệm cà phê nữ bộc, đáng vẻ xinh đẹp khéo léo, chắc chắn sẽ có rất nhiều khách có ý xấu để lại số điện thoại cho cô.

Anh bắt đầu dĩ nghĩ: Chẳng lẽ anh trông giống kẻ xấu lắm sao?

Anh không nói rõ được nguyên nhân gì mà khiến anh đi tới trước tiệm cà phê nữ bộc lần nữa, anh đứng trước cửa thủy tinh, nhìn hình ảnh phản chiếu của

chính mình, tùy tiện tìm cho mình một lý do hợp lý...

... Ừm, anh chỉ muốn hỏi chuyện truyện tranh đăng nhiều kỳ của tô, nếu như cô chính là họa sĩ của StarDuck, anh còn có thể cùng cô tâm sự trong “hội che mặt thân cận”.

Ôm ý nghĩ như vậy, Vu Quy Dã đẩy cửa đi vào tiệm cà phê nữ bộc.

Nửa tháng không tới, trong quán cà phê cũng không có thay đổi gì. Bà chủ mặc bộ nữ bộc tay nâng khay trà, đi qua đi lại giữa các bàn, những vị khách lười nhác cuộn mình trên ghế sofa, tập trung xem truyện tranh trong tay.

Chỉ là bà chủ thay đổi kiểu tóc, lần trước là tóc đen dài thẳng, hôm nay là tóc ngắn mái ngố.

Vu Quy Dã tìm một vòng ở trong tiệm cà phê nhỏ nhỏ, cũng không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Nhưng bà chủ lại chú ý tới vị khách nhả nhận đẹp trai này, ánh mắt sáng ngời, lập tức nhanh nhẹn đi tới, cúi chào lịch sự với anh, “ごしゅじんさま (= chủ nhân), ngài cần gì ạ?”

“...” Vu Quy Dã bị một tràng tiếng Nhật dọa đến muốn té ngã, miễn cưỡng ổn định, nói, “Tôi muốn tìm Yến Kỳ Vũ.”

Bà chủ tóc ngắn mái ngố khẽ nghiêng đầu: “Yến Kỳ Vũ? Bên trong là sui à?”

Đừng trách cô ấy không biết, hai chị em gái quen Yến Kỳ Vũ nhiều năm, nhưng ở trong thế giới 2D bạn bè tốt vẫn gọi biệt danh trên mạng, có rất ít người gọi tên nghiêm túc.

Vu Quy Dã sững sốt: “... Chính là cô gái làm việc ở nơi này của cô.”

Bà chủ càng không hiểu, cô ấy chỉ chỉ nữ bộc kiêm đứng sau quầy rượu: “Con gái ở nơi này của chúng tôi chỉ có một nei thôi.”

Vu Quy Dã ngẩng đầu nhìn, tiểu nữ bộc đứng sau quầy rượu có vóc dáng lùn lùn, gương mặt tròn xinh xắn, nhưng cô ấy không phải là Yến Kỳ Vũ.

“Nhưng lần trước tôi đến, cô cùng Yến Kỳ Vũ...”

Bà chủ cắt ngang lời anh: “Đại ca, sao anh không chịu hiểu chứ? Nơi này của chúng tôi không có ai tên Yến Kỳ Vũ, tôi cũng chưa từng gặp anh, anh anh tuần như vậy, nếu như tôi đã gặp anh, còn có thể quên anh được sao?”

Vu Quy Dã: “...”

Anh thấy bà chủ đối đãi với mình như người xa lạ thì trong lòng cười khổ.

Xem ra, Yến Kỳ Vũ không chỉ đưa anh vào danh sách đen, còn bảo bà chủ giúp cô ngăn cản anh.

Anh không muốn làm “người xấu có ý đồ khác”, nếu như Yến Kỳ Vũ cảm thấy bọn họ không thể làm bạn, vậy thì bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Edit: Tịnh Hào

Trải qua mấy ngày gian khổ chiến đấu hăng hái, rốt cuộc Yến Kỳ Vũ đã chính thức hoàn thành bộ tác phẩm StarDuck này. Tuy chương kết thúc còn chưa được đăng lên, nhưng hai chương trước đã hấp dẫn rất nhiều người đến xem, bộ truyện tranh này lọt vào top ba trên bảng tác phẩm mới là chuyện không thành vấn đề.

Chuối tiêu điện hạ: @ Tiểu Vũ Mao @ Long Long Long, chỉ cần duy trì tình thế này, nhất định có thể nhận được tiền thưởng

Long Long Long: Tiền thưởng gì?

Chuối tiêu điện hạ: Đã quên nói với hai người, để cổ vũ cho các tác phẩm mới, mỗi tháng top ba trên bảng tác phẩm mới sẽ được chia 1000, 800, 500 đồng tiền thưởng. Đến lúc tiền thưởng được chuyển xuống, thì hai người tự chia nhé.

Long Long Long: Không cần, tiền ít như vậy, cho Tiểu Vũ Mao hết đi.

Long Long Long: Xem đáng về cô ấy đáng thương chưa kìa, tiện thể ăn thêm mấy bữa thịt.

Tiểu Vũ Mao: O? Không cần đâu! Bây giờ tôi ăn nhiều thịt rồi!

Long Long Long gửi biểu cảm dữ tợn nhếch miệng nhe răng

Long long long: Kêu cô lấy thì cô lấy đi!

Long Long Long: Cô gái, đừng tưởng rằng không ham danh lợi thì có thể khơi lên sự chú ý của Long Gia!

Tiểu Vũ Mao:... =_ =

Vị này thật sự là sinh viên tài cao của học viện diễn hí.

Chuyện tốt thành đôi, Yến Kỳ Vũ còn chưa có vui vẻ xong, ngay sau đó lại có một miếng bánh nóng vô cùng lớn đập đến trên đầu cô.

Bộ Na Na nói cho bọn họ, cô ấy giúp StarDuck mở ra một con đường vô cùng tốt, cuối năm tạp chí “Tôi yêu truyện tranh” vừa đúng có một kỳ, có thể giới thiệu bộ tác phẩm này ở trên tạp chí.

Tiểu Vũ Mao: Thật?

Long Long Long: “Tôi yêu truyện tranh”? Là cái quỷ gì vậy...

Long Long Long là người ngoài giới nên không rõ, nhưng Yến Kỳ Vũ hiểu biết rất rõ địa vị của “Tôi yêu truyện tranh” ở trong giới này.

Đây là tạp chí truyện tranh đầu tiên của Trung Quốc, bắt đầu từ hơn hai mươi năm, trong đó đã trải qua ngừng xuất bản, trùng tổ, bán số sách, đổi nhà xuất bản, vân vân, một loạt chuyện lên xuống. Mấy năm gần đây bởi vì truyện tranh trên mạng vùng dậy, tạp san truyện tranh mới ừn ừn xuất hiện, “Tôi yêu truyện tranh” đã không còn huy hoàng như năm đó nữa, nhưng nó vẫn đi vào lòng người Trung Quốc hiện đại, vẫn là một “Bạch Nguyệt Quang” không thể nào vượt qua.

Do “Tôi yêu truyện tranh” rất biết nhìn người nên hằng năm đều đứng ra tổ chức các trận đấu truyện tranh, cho tới nay đã 15 đợt. Vô số họa sĩ truyện tranh đều đi ra từ đó, vươn lên ngai vàng huy hoàng, mà điều kiện quan trọng để tham gia trận đấu truyện tranh, chính là phải từng có bài đăng trên Tôi yêu truyện tranh.

Bộ Na Na vì bọn họ mà thương lượng được một kỳ đáng giá như thế, mục đích đương nhiên không phải vì một chút tiền nhuận bút xuất bản vật vãn, mà là vì...

Chuối tiêu điện hạ: Chúc mừng hai người, đã bắt kịp thời gian đăng ký cuối cùng của cuộc thi truyện tranh Trung Quốc của “tổ truyện tranh ngắn”.

Cho dù đến cuối cùng không thể giành được thứ bậc, nhưng chỉ cần giành được một trong ba tên được đề cử, thì cũng sẽ khiến cho mọi người nhớ đến tên Yến Kỳ Vũ. Đối với một họa sĩ truyện tranh mới mà nói, đây chính là sự hỗ trợ tốt nhất để vươn đến thành công.

...

Hợp tác giữa Yến Kỳ Vũ và Long Long Long kết thúc viên mãn, cũng giúp cô kiếm được một khoản tiền nhiều nhất từ khi tốt nghiệp đến nay.

Lúc trước cô ở Trục Mộng Đường, tiền lương vô cùng thấp, vẽ xong một trang hậu kỳ truyện tranh (chỉ xóa nét thô, lên màu cho nhân vật và bối cảnh) chỉ có thể lấy được 50 đồng, cô liều sống liều chết một tháng nhiều nhất chỉ giành được hai nghìn.

Đừng thấy Yến Kỳ Vũ kiếm không nhiều tiền lắm, nhưng cô vô cùng tiết kiệm, tất cả tiền bạc đều để dành lại. Sau khi Trục Mộng Đường giải tán, rất nhiều trợ lý ngay cả tiền thuê nhà cũng không có, chỉ có thể kéo hành lý ở nhờ nhà bạn bè, nhưng cô không chỉ thuê chỗ ở rất nhanh mà cho đến bây giờ, cô còn có thể gửi số tiền 1000 đồng cho ba mẹ vào hằng tháng, tuyệt đối không gián đoạn.

Một mình phiêu bạc ở bên ngoài, từ trước đến nay Yến Kỳ Vũ luôn chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu.

Ba kỳ truyện tranh cộng lại, Yến Kỳ Vũ có hơn một vạn đồng, cô nhìn những con số trên tờ tiền nóng hổi này, không nhịn được bấm số điện thoại của mẹ.

“Alo, mẹ, là con đây ạ... Dạ, không quấy rầy ba mẹ ngủ chứ?”

“Con rất tốt, sức khỏe của mẹ và ba vẫn tốt chứ?”

“Cha còn ho sao? Thời tiết lạnh, con mua một số đồ dùng bảo vệ sức khỏe cho ba mẹ, chắc ngày mai sẽ chuyển phát đến.”

“Không dùng tiền phung phí đâu ạ... Con có tiền, thật đấy.”

“Tháng này con gái của mẹ kiếm được rất nhiều tiền đấy, mẹ đoán xem thử là bao nhiêu?”

“Hơn một vạn đấy! Có kinh ngạc không ạ!”

“Tất cả đều là từ từng nét vẽ của con mà ra đấy.”

“Mẹ đã quên rồi sao, bây giờ con không theo thầy giáo nữa, tự mình ra ngoài làm riêng.”

“Có phải đi Hai lại nói xấu không? Đừng để ý đến đi ấy. Tuy bây giờ con không kiếm nhiều tiền bằng chị họ, nhưng sau này sẽ tốt thôi ạ.”

“Đợi con kiếm thật nhiều tiền sẽ mua một căn nhà, đón ba mẹ đến ở cùng.”

“Không mua nổi căn nhà lớn thì mua căn nhà nhỏ trước.”

“Ba mẹ yên tâm, con tốt lắm, hơn nữa sau này sẽ càng ngày càng tốt.”

Trên người Yến Kỳ Vũ được bọc bởi một chiếc mền bằng nhung hình phim hoạt hình, ôm túi chườm nóng trong ngực, dựa vào dưới kính cửa sổ ban công, vừa tán gẫu với mẹ vừa nhìn dòng người đông nghịt trong thành phố.

Cách âm giữa các phòng ngăn cách trong phòng khách không tốt, trong hành lang, tiếng đi lại của các hộ gia đình khác, tiếng nói chuyện, tiếng xào rau, tiếng nước rửa mặt ào ào hỗn loạn, và tiếng dận dò tha thiết của mẹ trong ống nghe hòa vào cùng một chỗ.

Yến Kỳ Vũ đưa ngón trỏ ra, vô thức hà hơi trên cửa sổ thủy tinh vẽ một bức tranh.

Cho dù giấc mơ kia có xa hơn nữa, bước từng bước đến, rồi sẽ có một ngày đến được điểm cuối cùng.

...

Truyện tranh StarDuck cải biên giành được thành công viên mãn, bởi vì phong cách vẽ tuyệt đẹp, lại truyền bá rộng, trong khoảng thời gian này không hề thiếu tác giả “tung ra cảnh ô liu” cho truyện tranh Cá Heo, muốn giao tác phẩm của mình cho Tiểu Vũ Mao cải biên.

Trong tay Bộ Na Na có bảy tám tác phẩm, không thích hợp đều trực tiếp khéo léo từ chối, còn lại đều rất phù hợp với phong cách của Tiểu Vũ Mao. Nhưng mà rốt cuộc có nên giao cho cô sáng tác hay không, trong lòng Bộ Na Na đều phải cân nhắc kỹ càng.

Cô ấy tìm ngày cuối tuần hẹn Yến Kỳ Vũ ra ngoài gặp mặt, địa điểm gặp mặt không phải ở công ty, mà là một tiệm Starbucks dưới cửa hàng mua sắm.

Bộ Na Na nói đùa: “Vừa vẽ StarDuck xong thì đến uống ở Starbuck, không phải quá hợp rồi sao?”

Nhưng làm sao Yến Kỳ Vũ có thể cam lòng uống một ly cà phê 32 đồng, trong tay cô nắm chặt một chai nước khoáng, cùng Bộ Na Na tìm một góc yên lặng ngồi xuống.

Bộ Na Na làm việc rất mạnh mẽ vang dội, không thích vòng vo: “Tiểu Vũ Mao, gần đây trong tay chị có mấy bộ truyện ngắn không tệ, bên phía Long Long cũng muốn tiếp tục hợp tác cùng với em, về tiền nhuận bút thì chị có thể nâng thêm cho em 50 đồng.”

Mắt Yến Kỳ Vũ sáng lên, hưng phấn hỏi: “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật —— nhưng bây giờ còn có một cơ hội khác bày ra trước mặt em.”

Yến Kỳ Vũ nghiêng đầu nhìn cô ấy.

“Em có muốn vẽ truyện tranh nhiều kỳ không? Không phải cải biên từ câu chuyện đã có, mà là cùng một tác giả sáng tác ra một câu chuyện mới, về phần câu chuyện của hai người có khả năng tạo ra IP hay không, thì phải xem năng lực của hai người.”

“—— Đương, đương nhiên muốn!” Yến Kỳ Vũ không cần nghĩ ngợi nói.

Hai tay của cô kích động run run, suýt chút nữa ngay cả chai nước cũng không cầm được.

Đây là giấc mơ từ trước đến giờ của cô, sao cô có thể không muốn chứ?

Làm họa sĩ truyện tranh, ưu thế của Yến Kỳ Vũ là năng lực vẽ vững vàng, mà điểm yếu chính là cô không am hiểu biên kịch. Mặc dù có tác giả truyện tranh có thể vừa biên kịch vừa vẽ, nhưng Yến Kỳ Vũ không phải là một trong số đó.

Làm sao có thể tìm được một người hợp tác ăn ý, chuyện này tuyệt đối là vấn đề khó khăn nhất của mỗi họa sĩ truyện tranh.

Tuy Bộ Na Na vẫn chưa nói xong, nhưng Yến Kỳ Vũ đã nghe hiểu: trong tay cô ấy chắc chắn có tác giả kịch bản gốc dài kỳ thích hợp!

Thấy Yến Kỳ Vũ kích động đến hai má ửng hồng, Bộ Na Na lập tức nói thẳng “kế hoạch che mặt thân cận” của công ty ra.

“Cuối tháng này, văn học Cá Heo và truyện tranh Cá Heo muốn kết hợp với nhau tổ chức một cuộc họp mặt tác giả, em có hứng thú tham gia không? Quy trình cụ thể là...”

Đợi nghe cô ấy giải thích xong, về kích động lúc này của Yến Kỳ Vũ đột nhiên tiêu tan không thấy bóng dáng: “Hả... hả? Còn phải đối mặt nói chuyện với nhau sao? Chuyện này, chuyện này không tốt lắm đâu...”

Từ sau khi tốt nghiệp thì cô không còn tiếp xúc với nhiều người ngoài lắm, mỗi khi đối mặt với người khác thì cô liền biến thành cây xấu hổ. Cô không giỏi nói chuyện, ngay cả tự giới thiệu bản thân còn nói lắp ba lắp bắp, chứ đừng nói đến chuyện cố gắng PR bản thân mình trước mặt nhiều người như vậy.

Hơn nữa, cho dù muốn “khoe khoang” thì bản thân cũng phải có vốn tư bản, cô vẽ nhiều năm như vậy, ngoài một bộ truyện tranh bị chặn ngang và truyện ngắn vừa mới kết thúc ra, kinh nghiệm đều là từ công việc làm trợ lý cho người khác, có tác giả nào sẽ để ý đến cô chứ.

Bộ Na Na thấy cô ỳ ạch không còn vẻ trông mong thì mỉm cười, gõ đầu cô: “Em tự tin lên một chút có được không? Kỹ thuật vẽ của em tốt như vậy, nền tảng vững chắc, cảm giác về màu cũng tốt, cho dù em là một người cầm đũa, không nói câu nào chỉ đem truyện tranh cho người khác xem, chắc chắn cũng có thể hấp dẫn đến không ít tác giả. Nếu như gặp đề tài mà em không có hứng thú, vậy thì em cứ trực tiếp từ chối là được rồi.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà gì cả. Xem xét kỹ mà nói, cho dù đại hội tác giả lần này không tìm được người hợp tác thích hợp, thì em cũng có thể trở về tiếp tục vẽ truyện ngắn, chờ cơ hội kế tiếp.” Lời nói của Bộ Na Na, “Em là tác giả truyện tranh rất có tiềm lực, StarDuck chỉ là bậc thềm đầu tiên của em, tương lai còn có con đường rất dài đang đợi em. Em không thể mãi mãi làm một cô bé lọ lem không có tiếng tăm gì, em phải tập mang đôi giày thủy tinh vào, tập bước lên thảm đỏ, tập nhảy múa cùng hoàng tử trong sự hâm mộ của nhiều người.”

Tay của hai người chồng lên cùng một chỗ, móng tay của Bộ Na Na được sơn màu xanh biển đậm, mà đôi tay của Yến Kỳ Vũ sạch sẽ, móng tay được cắt ngắn gọn, bởi vì thường xuyên cầm bút, nên bên cạnh ngón giữa và ngón trỏ của cô còn có một vết chai mờ nhạt.

Trên người Yến Kỳ Vũ có đầy đủ yếu tố của một họa sĩ truyện tranh thành công, chỉ thiếu một thứ duy nhất, chính là phải đủ “tự tin”.

Mà Bộ Na Na thân là biên tập, phải mài khối bảo thạch này, để cô sáng lấp lánh thể hiện năng lực của mình.

Bộ Na Na tin tưởng tiềm lực của cô, càng tin tưởng ánh mắt nhìn người của mình.

... Chìm vào trong ngu muội, lòng Yến Kỳ Vũ như có một ngọn lửa đang bùng bùng cháy.

“Được... Em tham gia!” Yến Kỳ Vũ kiên định gật đầu, “Em nhất định sẽ trở thành họa sĩ truyện tranh nổi tiếng!”

Cô không thể lùi bước, chỉ có đi tới và đi tới, thì ngôi sao sáng trong lòng cô mới càng tiến gần cô hơn một chút.

Bộ Na Na thấy cô thông suốt, lúc này mới vừa lòng nở nụ cười. Cô ấy vỗ tay phát ra tiếng, đứng dậy kéo cô gái ở trước mắt lên: “Đi thôi, cô bé lọ lem, để mẹ tiên đỡ đầu chọn một lễ phục cho con đi gặp hoàng tử.”

“Ồi... Bây giờ em đã rất ổn rồi ạ.”

Yến Kỳ Vũ cúi đầu nhìn bản thân: Quần thể thao, giày vải bố, áo hoodie thoải mái, trên bụng còn có một túi tiền rất to có thể rút tay vào. Túi vải buồn là do cô mới mua ngày hôm qua, phía trên còn viết vài chữ to: “Cảm ơn, không mua, không có tiền”.

Bộ Na Na lười đấu võ mồm với cô, làm một người chị gái có gu thẩm mỹ, sao có thể nhìn thấy em gái lăng phí gương mặt như tiên nữ kia.

Cô ấy kéo cánh tay của Yến Kỳ Vũ, dẫn cô tới cửa hàng tổng hợp.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm.

Bộ Na Na hỏi cô: “Chị trở về sẽ đi hỏi thăm lần này đại hội tác giả có tác giả nào đến tham dự... Em có đặc biệt muốn hợp tác với tác giả nào không?”

“Có có có!” Trong mắt Yến Kỳ Vũ lấp lánh muôn vì sao, “Quân Tử Quy Dã!”

“...” Nếu như trên đời này có Olympic mắt tròn trắng, Bộ Na Na cảm thấy mình nhất định có thể được quán quân.

Cô gái tuổi còn trẻ, sao lại mắc bệnh tâm thần rồi vậy. Đại thần như Quân Tử Quy Dã, làm sao có thể đến giới truyện tranh chứ. Cho dù là có đến tham gia trong giới truyện tranh này, lại làm sao có thể hợp tác với Tiểu Vũ Mao không có danh tiếng chứ.

“Em vẽ cho tốt đi.” Bộ Na Na khích lệ cô, “Chờ ba năm sau... không, hai năm sau, em trở thành người nổi tiếng, nhất định chị sẽ xin tổng biên của chúng ta giới thiệu cho hai người quen biết nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Edit: Tịnh Hào

Biết Yến Kỳ Vũ không nỡ tiêu tiền, cho nên Bộ Na Na cũng không dẫn cô tới quầy hàng hiệu, mà dẫn cô đến cửa hàng quần áo có giá ổn định.

Thực ra Yến Kỳ Vũ cũng có mua qua nhãn hiệu này, chỉ là cô có một loại ma lực kỳ quái, luôn lấy ra một bộ vô cùng bình thường, không hợp với dáng người nhất từ trong đồng quần áo xinh đẹp.

Nhất định là tay có vấn đề.

Bộ Na Na có đôi mắt sáng như đuốc, ra tay như tia chớp, tìm mười phút liền chọn ra ba bộ quần áo cho Yến Kỳ Vũ. Những bộ quần áo này hoặc oversize, hoặc lộ vai lộ lưng, hoặc lười nhác gợi cảm... Một bộ cũng sẽ không xuất hiện trong xe đẩy mua sắm của Yến Kỳ Vũ. Nhưng cố tình những bộ quần áo bình thường cô chưa từng thử, mặc ở trên người cô lại rất đẹp.

Yến Kỳ Vũ vừa cao vừa gầy, bả vai thẳng, có cổ thiên nga mà người người hâm mộ. Nhưng cô lại che giấu ưu thế của mình dưới tầng tầng lớp lớp quần áo dày, quả thực là y vào gương mặt xinh đẹp mà tùy tiện mặc quần áo.

May mắn là Bộ Na Na có gu thẩm mỹ tốt, mới cứu cô thoát khỏi Địa ngục của áo hoodie và áo cao cổ mùa thu.

“Ba bộ này đều rất thích hợp với em, đi, đi tính tiền đi.” Bộ Na Na mặt mày hớn hờ nói.

Yến Kỳ Vũ lật bảng giá tính toán một chút, trong lòng nhanh chóng tính được con số tổng cộng... Tiền thuê nhà một tháng của cô không đến một ngàn, mà giá tiền của bộ quần áo này lại sắp ngang ngửa tiền thuê nhà.

Cô có chút khó xử, lưỡng lự hỏi: “Em có thể chỉ mua một bộ không? Bình thường em không ra ngoài nhiều, có mấy bộ quần áo trong nhà đều rất mới.”

Bộ Na Na nhìn túi vải buồm có viết hàng chữ “Cám ơn, không mua, không có tiền” của cô, có ý tốt buộc miệng nói ra: “Không sao đâu, dù sao cũng là đại hội tác giả, phí trang điểm công ty trả một nửa.”

Quả nhiên Yến Kỳ Vũ mặt mày hớn hờ, khi tính tiền cũng không đau lòng như vậy.

...

Khi Yến Kỳ Vũ mang theo túi mua hàng bước vào cửa nhà, đúng lúc gặp được đôi vợ chồng trẻ ở phòng ngủ chính, một người tên là A Dũng, một người tên là Tiểu Kiều.

Thật ra tuổi của Yến Kỳ Vũ còn lớn hơn so với hai người họ, chỉ là trên người cô mang theo nét học sinh non nớt, luôn để mặt mộc không trang điểm, buộc đóc đuôi ngựa, đáng vẻ lại trẻ hơn so với họ.

Bởi vì phòng khách được ngăn cách dựng lên thành chỗ ở của Yến Kỳ Vũ, cho nên cả gian phòng không có khu vực công cộng, chỉ có một hành lang tốt nịt chặt chọi.

Ba người gặp nhau ở chính giữa hành lang, Yến Kỳ Vũ vội vàng lách người nhường đường, túi giấy mua hàng trong tay theo đó phát ra tiếng ma sát.

A Dũng liếc qua logo in trên túi mua hàng, cười hi hi nói: “Ái chà, chị Yến kiếm được tiền rồi, không tiếc mua quần áo.” Tiểu Kiều ở sau lưng hắn, cúi đầu kéo kéo tay áo hắn.

Yến Kỳ Vũ không thích hấn lăm, bởi vì hắn luôn cãi nhau với Tiểu Kiều, còn thường xuyên hơn nửa đêm mới trở về, đập cửa chống trộm vang cạch cạch, đặc biệt ảnh hưởng đến người khác nghỉ ngơi. Hơn nữa hắn còn hút thuốc trong nhà vệ sinh, có một lần suýt chút nữa đốt luôn cả thùng rác.

Yến Kỳ Vũ không có hứng chào hỏi với hắn, nhẹ nhàng “ừm” một tiếng liền chui vào phòng của mình.

Nhưng cánh cửa mỏng manh kia làm sao ngăn được những lời phàn nàn hỗn độn kia, Yến Kỳ Vũ nghe thấy người đàn ông khinh thường nói với vợ: “Cô xem người ta kia, mỗi ngày ở nhà vẽ tranh hoạt hình có thể kiếm được nhiều tiền như vậy...”

Nếu Yến Kỳ Vũ thật sự có thể kiếm được nhiều như vậy, vậy thì cô đã chuyển ra ngoài căn nhà này rồi.

...

Cuối tháng, truyện tranh mạng Cá Heo và văn học mạng Cá Heo cùng nhau tổ chức đại hội tác giả.

Lần này toàn thể tác giả tham dự “Đại hội tác giả” (aka cuộc họp mặt thân cận che mặt)

đều do hai công ty biên tập khác biệt giới thiệu, nhưng người thích hợp thì không nhiều lắm, có gan thể hiện mình trước mặt mọi người càng ít, cuối cùng

chọn tới chọn lui, có thể tham gia cuộc gặp gỡ lần này chỉ có 40 người, 18 tác giả kịch bản gốc và 22 họa sĩ truyện tranh.

Bộ Na Na báo động nói: “1 so với 1.2! Cái này còn cao hơn so với tỉ lệ nam nữ chưa kết hôn của Trung Quốc!” Sự nhiều thịt ít, nếu như không chuẩn bị tốt, Yến Kỳ Vũ rất có khả năng trở thành họa sĩ truyện tranh bị “thừa lại”. “Tiểu Vũ Mao, đến lúc đó người ta đều vô cùng náo nhiệt mở nhiều truyện dài kỳ, còn em thì chỉ có thể nằm bò trên cửa sổ, quẹt diêm cầu nguyện.”

Yến Kỳ Vũ bị dọa đến run rẩy, nhanh chóng mở quy trình của hội nghị, cẩn thận nghiên cứu.

Xét thấy có rất nhiều tác giả đều kiêm chức sáng tác, cho nên lần này đại hội tác giả tổ chức vào buổi chiều cuối tuần, địa điểm ngay tại tầng một của văn phòng cao ốc tập đoàn văn học Cá Heo, phòng hội nghị của nơi đó có thể chứa được một trăm người, tất cả họa sĩ truyện tranh, tác giả kịch bản gốc, biên tập đều cùng nhau tham dự.

Trừ biên tập cần lộ gương mặt thật và đeo thẻ công tác ra, thì toàn bộ tác giả và họa sĩ truyện tranh đều đeo mặt nạ. Hai giờ chiều ký tên, hai giờ rưỡi cuộc gặp gỡ bắt đầu, mọi người trao đổi đơn giản trước một chút. Kế tiếp, tác giả kịch bản gốc theo thứ tự lên sân khấu giới thiệu tác phẩm của mình, mà tác giả truyện tranh thì cần chuẩn bị mấy bộ tập vẽ, truyền cho mọi người cùng xem.

Sáu giờ là thời gian ăn tối, nhóm tác giả và họa sĩ truyện tranh có thể tự do lựa chọn có đến ăn bữa tối hay không, đương nhiên, khi ăn cơm nhất định phải cởi mặt nạ.

Quy trình cực kì đơn giản, sau khi Yến Kỳ Vũ xem xong nhất thời yên lòng: Quả nhiên chị Na Na nói rất đúng, họa sĩ truyện tranh chỉ cần cầm tác phẩm nói chuyện là đủ rồi, không cần tài ăn nói lưu loát.

Dưới sự chờ đợi tha thiết của Yến Kỳ Vũ, cuối cùng ngày này cũng đã đến.

...

Bộ Na Na đợi ở chỗ ký tên, không ngừng cúi đầu xem đồng hồ. Tờ ký tên trước mặt cô ấy liệt kê tên tất cả họa sĩ truyện tranh, mà kế bên tên “Tiểu Vũ Mao” vẫn trống rỗng.

Nhóm biên tập khác đã cùng tác giả của mình tiến vào trong phòng hội nghị, trước tiên là phải đến ký tên, trừ Bộ Na Na ra thì chỉ còn phó chủ biên Đặng Diệu Hoa.

“Na Na à, người của cô còn chưa tới sao?” Đặng Diệu Hoa tiến đến, một bàn tay thân mật khoác lên vai cô.

Bộ Na Na bước sang né tránh, nhàn nhạt nói: “Bên kia xảy ra sự cố giao thông, kẹt xe.”

“Nói không chừng là lấy cớ.” Đặng Diệu Hoa giống như lo lắng nói, “Tổ chức tâm lý của mấy người trẻ bây giờ quá kém, tôi nhớ cô gái “Tiểu Vũ Mao” kia xuất thân từ trợ lý, tác giả và họa sĩ truyện tranh tham gia đại hội lần này đều nổi tiếng như vậy, chắc không phải là lâm trận bỏ chạy chứ.”

Bộ Na Na vốn lười quan tâm đến anh ta, cô ấy biết rõ Yến Kỳ Vũ coi trọng cơ hội lần này hơn ai hết, tập tác phẩm sửa tới sửa lui mấy bản, mãi cho đến đêm qua rốt cuộc mới sửa xong bản thảo.

Buổi sáng hôm nay Yến Kỳ Vũ cầm đồng hồ sách đi in, bởi vì điều này, nên cô mới có thể đến trễ.

“Chắc chắn chắc, vẫn là tác giả của tôi đỡ lo hơn, tuy là người mới, nhưng trong giới đồng nghiệp đã có không ít fan, tốc độ tay nhanh, độ phối hợp lại cao, Na Na, cô nên khai thác loại người mới này nhiều hơn, mới có thể...” Đặng Diệu Hoa nói chuyện lòng vòng, vừa không biết xấu hổ dựa vào người của Bộ Na Na.

Vì cuộc gặp mặt ngày hôm nay, Bộ Na Na đặc biệt mặc một bộ váy nghiêm chỉnh, hình tượng mỹ nhân tri thức hiếm gặp làm mắt người khác sáng ngời. Tâm nhân của Đặng Diệu Hoa đều bản, trong đầu đều là tư tưởng xấu xa, anh ta tự cảm thấy mình “quyền cao chức trọng”, “trẻ trung khỏe mạnh”, cảm thấy khắp thiên hạ chỉ có mình có thể bẻ đổ hoa hồng có gai này.

Bộ Na Na đã sớm không nhìn anh ta được, thấy anh ta được một tác lại muốn tiến một thước, giày cao gót dưới chân cô ấy hung hăng giẫm lên mặt đất, quyết định bắt lấy thời cơ cho anh ta một giáo huấn suốt đời khó quên.

Nhưng mà chân của cô ấy còn chưa đá tới, thì phía sau liền vang lên một giọng nói kiên cường lạnh như băng.

“Hội nghị sắp bắt đầu, hai người còn ở đây làm gì?”

Đặng Diệu Hoa phản xạ có điều kiện nghiêm chỉnh đứng vững, khoa trương xoay chuyển 180 độ, trên mặt là nụ cười nịnh bợ, “Chào Tổng biên ạ, họa sĩ truyện tranh dưới trướng của Bộ Na Na còn chưa tới, tôi đứng chờ cùng cô ấy.”

“Chờ cùng cô ấy?” Tổng biên Cà Ca của truyện tranh mạng Cá Heo cười lạnh một tiếng, biểu cảm không giận mà uy, “Phó chủ biên tổ một quan tâm đến chuyện của tổ ba khi nào thế?”

“Ách, chính là tôi...”

“Nếu như anh muốn làm bảo vệ cửa, thì anh cứ đứng ở bên ngoài luôn đi.”

Đặng Diệu Hoa bị dọa đến sững sờ, không còn dám nói nhảm gì nữa, mang theo cái đuôi chui vào cửa.

Dáng người Cà Ca cao lớn đứng ở cửa lớn phòng họp, dưới ánh nhìn chăm chăm của anh ấy, mấy con mèo nhỏ vốn đứng ở cửa hóng gió cũng mau chóng chạy vào trong.

Tuy Bộ Na Na đi giày cao gót, nhưng đỉnh đầu còn chưa đến cằm của anh ấy, mỗi lần ngược đầu nhìn anh ấy đều cảm thấy cổ muốn gãy. Cô ấy thu về sắc nhọn trên người lại, cẩn thận tìm từ mở miệng: “Tổng biên, cảm...”

Nhưng Cà Ca ngay cả lời nói của cô ấy cũng không nghe hết, kể tiếp nhìn cô ấy với ánh mắt không có chút độ ẩm, liền xoay người đi trở về trong phòng hội nghị.

Bộ Na Na: “...”

Người có thể lên làm tổng biên, hình như tính tình đều có chút quái dị.

Vào lúc Bộ Na Na nhìn cửa lớn đến sững sờ, trong hành lang bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân vội vàng.

“Chị Na Na! Thực xin lỗi, em đến muộn!”

Bộ Na Na theo giọng nói quay đầu lại, rất xa, chỉ thấy một cô gái ôm tập về vội vàng bước tới.

Hôm nay Yến Kỳ Vũ đặc biệt mặc quần áo mới mua hôm kia, áo len lông xù màu trắng là kiểu dáng oversize thịnh hành nhất bây giờ, váy ngắn ni ôm mỏng màu nâu phác họa nên đường cong đôi chân xinh đẹp. Kim cài áo ở ngực lại càng làm người khác chú ý: Chú thỏ trắng nằm dưới cây nấm màu đỏ, trên cái đuôi còn có một chú bướm đang đậu.

Không chỉ thế, trên mặt cô còn đeo mặt nạ hình thỏ trắng, hai lỗ tai thật dài dựng đứng ở trên đầu, theo động tác của cô mà hơi lung lay.

Cô chưa từng mặc váy bó sát người thế này, khi đi hơi khó khăn, may là chiếc mặt nạ hình thỏ che đi sự ngượng ngùng trên mặt cô. Cô vỗ ngực, hơi thở bất ổn hỏi: “Có phải đại hội tác giả đã bắt đầu rồi ạ?”

“Không có, không có...” Bộ Na Na như mới tỉnh lại ở trong mộng, vội vàng đưa tờ giấy ký tên trên bàn cho cô, “Đây, tên của em ở trong này, nhanh chóng ký tên vào đi.”

Yến Kỳ Vũ vừa vui đầu ký tên, vừa áy náy hỏi thăm: “Có phải em là người cuối cùng không ạ?”

Bộ Na Na: “Không phải, còn có một tác giả mới của văn học Cá Heo chưa tới, tên là...”

Lời cô ấy còn chưa dứt, cửa thang máy cách đó không xa “đình” một tiếng mở ra, một người đàn ông dáng người cao gầy xuất hiện trong tầm mắt của cô ấy.

Khí chất của người đàn ông kia như mới xuất trần, quần thường màu xám phối với áo len cao cổ màu trắng, anh mặc kiểu phối hợp đơn giản này lại toát ra vẻ nổi trội. Dáng người của anh cao, cất bước đi ra thang máy, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh các cô.

“Chào cô, tôi là tác giả đến tham gia đại hội tác giả, tên là “Điền Dã”.”

Yến Kỳ Vũ đang vui đầu ký tên ngẩng đầu nhìn lên, tầm mắt hai người giao nhau, bỗng nhiên trong cùng một lúc chợt ngừng ra.

Trên mặt tác giả tên “Điền Dã” này mang mặt nạ động vật, chính là đáng yêu của sói xám lớn hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Edit: Tịnh Hào

Trong phòng hội nghị, Dư Gia ưỡn cái bụng tròn trĩnh lên, sau khi thông dong bước lên sân khấu diễn thuyết. Bài diễn thuyết trong tay anh ấy ước chừng dày như tiền bằng kim loại, mấy vị biên tập ở dưới sân khấu trao đổi ánh mắt “Mạng tôi xong rồi” với nhau, kiên trì chuẩn bị nghe một bài diễn thuyết làm người ta buồn ngủ.

Ai ngờ Dư Gia nhìn cũng không thèm nhìn bản thảo trong tay, trực tiếp ném chúng qua một bên.

“Các vị đại tác giả, đại họa sĩ, hoan nghênh đến với tập đoàn văn học Cá Heo. Tôi giới thiệu trước một chút, chắc mọi người đều quen biết tôi, nhưng không thể nào liên tưởng được gương mặt của tôi với ID, tôi là “Dưa hấu nhí lang”, nhận được sự ưu ái của các vị, gọi tôi một tiếng là “Dưa Gia”.” Dưa Gia chấp tay về hướng dưới sân khấu, nhận được tiếng vỗ tay nhiệt liệt của các vị tác giả.

“Vốn dĩ, màn mở đầu này không nên để tôi làm. Cần phải do xã hội đen Cà Ca cao lớn, khí thế của văn học Cá Heo chúng ta làm, phần diễn thuyết này.” Anh ấy nâng tay chỉ chỉ, “Cũng là tôi nhờ trợ lý riêng chuẩn bị cho anh ấy. Nhưng anh ấy không chịu đi lên, vậy thì chỉ có thể nhờ tôi và mọi người cùng nhau lên tiếng gọi anh ấy lên.”

Một chùm ánh sáng soi lên người “Cà chua xào trứng ăn ngon nhất” ngồi ở dưới sân khấu, người đàn ông chuyển hướng hai chân, tư thế thô kệch ngồi trên sofa hàng ghế đầu tiên. Ánh sáng chiếu đến hai mắt người đàn ông, anh “chặc” một tiếng, có chút không tình nguyện phát phát tay.

Trên sân khấu, Dưa Gia tiếp tục kể về lịch sử của tập đoàn văn học Cá Heo.

“Văn học mạng Cá Heo và truyện tranh mạng Cá Heo của chúng ta, khởi đầu từ rất nhiều năm trước, là trang web chuyên về truyện tranh nguyên tác và tiểu thuyết nguyên tác đầu tiên trong nước, chúng ta dốc hết sức vì...” Anh ấy ở trên sân khấu nói đồng đặc, khán giả ở dưới sân khấu nghe vào cảm thấy buồn ngủ, ỷ vào có mặt nạ che mặt, thậm chí có người nhắm mắt dưỡng thần.

Vào lúc Dưa Gia đang nói đến thích chí, thì một tiếng đẩy cửa chói tay đột nhiên cắt ngang phần diễn thuyết của anh ấy.

Khán giả nhất thời hứng thú: Là người nào to gan dám đến nơi quan trọng thế như vậy?

Nhưng khi bọn họ tập trung quay lại, thì làm gì có tên to gan nào, chỉ có một “con thỏ nhỏ” vừa trắng lại vừa mềm, lỗ tai thỏ dựng đứng, cẩn thận nhô đầu ra từ khe cửa.

Mắt thỏ hồng hồng, cái miệng nhỏ nhỏ, “Con thỏ nhỏ” rụt cổ lại, rón ra rón rén đi vào trong phòng hội nghị.

Nhưng cô còn chưa bước được bước đầu tiên, thì phía sau bỗng nhiên có một bàn tay to đưa ra, “kẹt”, khe cửa nhỏ hẹp kia lại đẩy ra thành hai cánh cửa lớn.

“Con thỏ nhỏ” bị dọa đến run lẩy bẩy, có chút trách cứ nhìn về phía đồng bọn cùng đi trễ.

Trên mặt người đàn ông đứng phía sau cô mang mặt nạ “Sói xám lớn”, vóc người cao lớn, con thỏ nhỏ run rẩy đứng ở trước mặt anh, giống như có thể bị anh nuốt vào bất cứ lúc nào.

Mà quan trọng hơn là, lối trang điểm và quần áo của hai người lại hài hòa một cách khác thường, đều là áo len trắng phối với trang phục màu nâu, chỉ là kiểu dáng và kích cỡ không giống nhau, đột nhiên nhìn qua giống như là mặc đồ tình nhân.

Một tác giả cầu độc thân nào đó chưa xót nói thầm: “Ăn ái gì đó lại còn đến cả vào thế giới 2D, rốt cuộc có cho trạch nam đường sống không đây?”

May mắn vị tác giả cầu độc thân này cách cửa lớn rất xa, cũng không bị Yến Kỳ Vũ nghe được.

Cô tự cho là động tác ẩn núp đi vào của mình thần không biết quỷ không hay, trong lòng cô ôm cặp da và tập vẽ, ngấm trũng một chỗ trống liền tính đi vào.

Nhưng cô vừa mới đi hai bước, đã bị “Sói xám lớn” ở phía sau kéo góc áo lại.

“Sao vậy?” Yến Kỳ Vũ nhẹ giọng hỏi.

Sói xám lớn bất đắc dĩ nhắc nhở cô: “Tiểu thư Thỏ, cô đi nhầm hướng rồi.”

“... Ồ?”

“Tôi thấy phù hiệu trên tay áo cô màu cam, cô là họa sĩ truyện tranh đúng không? Chỗ của các cô ở đó.” Người đàn ông chỉ phù hiệu màu xanh trên tay áo của mình, lại chỉ về phía tác giả hai bên sân khấu diễn giải.

Lúc này Yến Kỳ Vũ mới chú ý tới thì ra công ty khác sẽ tách chỗ ngồi ra, cô suýt chút nữa chui vào trong tổ của người khác rồi!

Cô vội vàng gật đầu cảm ơn với người đàn ông, khom lưng chạy nhanh về địa bàn của truyện tranh mạng Cá Heo.

Sói xám lớn nhìn bóng lưng vừa nhảy vừa bật của con thỏ nhỏ đi xa, khoe miệng giấu sau mặt nạ liền kéo thành một độ cong nho nhỏ.

...

Yến Kỳ Vũ đến quá muộn, chỗ ngồi hàng trước đều đã đầy người ngồi, cô tìm hồi lâu, cuối cùng tìm được hai vị trí ở hàng cuối cùng. Đợi đến khi Bộ Na Na đến, cô vội vàng vẫy tay bảo cô ấy ngồi bên cạnh mình.

Dưa Gia ở trên sân khấu tiếp tục thao thao bất tuyệt diễn thuyết, Bộ Na Na tiến đến bên tai Yến Kỳ Vũ, nhẹ giọng hỏi cô: “Sao hả, người có ‘phù hiệu màu lam trên tay áo’ lúc này có hợp ý không?”

Tiểu bạch thỏ quơ quơ lỗ tai: “Chị Na Na, tụi em nói chuyện với nhau tổng cộng chỉ có hai câu! Ngay cả tác phẩm mà anh ấy từng viết em cũng không biết.”

“Gặp đúng người, nói hai câu cũng biết được có ăn ý hay không.” Bộ Na Na đưa tờ giấy ký tên trong tay cho cô, chỉ chỉ tên của vài người ở trên, “Này, đây là danh sách tác giả đến tham dự mà chị vừa mới lấy, có mấy vị tác giả một lát em nên chú ý một chút, bản thân họ ở trong giới này có chút danh tiếng, tác phẩm cũng rất hợp với tính em.”

Yến Kỳ Vũ nhận lấy tờ giấy và nhìn thoáng qua, phát hiện người tên Sói Xám Lớn không có mặt ở trên tờ giấy.

Cô chân chờ hỏi: “Người lúc nãy đi trễ hơn em đâu? Em nhớ anh ấy tên là Điền Dã?”

“Người này rất thần bí, cũng không biết là tác giả thuộc quyền quản lý của biên tập nào, chị chỉ tìm được hai tiểu thuyết khoa học viễn tưởng ngắn của anh ấy ở trên mạng.”

“Khoa học viễn tưởng à...” Đây là loại hình mà Yến Kỳ Vũ chưa từng cân nhắc tới.

Trong tay cô cầm tờ danh sách mỏng manh, ngẩng đầu nhìn về phía bên kia dưới sân khấu. Toàn bộ chỗ ngồi của khu này đều là “phủ hiệu màu lam trên tay áo”, và vị sói xám lớn đến trễ kia cũng ngồi ở một góc dưới hàng cuối cùng giống như cô.

Bởi vì diễn thuyết trên sân khấu quá mức nhàm chán, các tác giả khác đều biếng nhác ru rú trong chỗ ngồi, có một số người còn lên cầm điện thoại lướt Weibo. Nhưng anh Sói Xám Lớn lại ngồi nghiêm chỉnh ngay thẳng, lẳng lặng xem diễn thuyết trên sân khấu, nghiêng tai lắng nghe.

E là ánh mắt của Yến Kỳ Vũ quá rõ ràng thôi, anh nhạy cảm bắt được ánh mắt đến từ người bên cạnh, bất ngờ quay đầu nhìn sang.

Cô gái thô không biết tại sao mình lại muốn né tránh, trước khi bị sói xám lớn bắt gặp, cô vội vàng cúi đầu, “say mê nghiên cứu” danh sách trong tay.

Bộ Na Na ở bên cạnh ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Vũ Mao, sao cô em lại đỏ vậy?”

Da cô trắng, mạch máu lại mỏng, chỉ cần hơi căng thẳng, thì con thỏ trắng sẽ biến thành con thỏ đỏ trong chớp mắt.

Yến Kỳ Vũ lắp ba lắp bắp: “Không có gì ạ... Chỉ là trong phòng hơi nóng thôi ạ.” Nói xong, còn giả vờ phẩy phẩy tay.

Thật kỳ quái mà, rõ ràng cô và anh Sói Xám lần đầu tiên gặp mặt, sao có thể cảm thấy trên người anh mang theo cảm giác quen thuộc chứ?

...

Qua khoảng 20 phút, rốt cuộc phần diễn thuyết của Dư Gia đã kết thúc, chớp mắt, tiếng vỗ tay nhiệt liệt quét sạch cả phòng hội nghị. Dư Gia còn tưởng rằng thông qua nghệ thuật diễn thuyết mà mình đã làm xúc động mọi người, mặt anh ấy tươi cười đi xuống sân khấu, dưới ánh mắt của mọi người, bước đến ngồi xuống bên cạnh Cà Ca.

Cà Ca đứng lên từ chỗ ngồi, nhìn mọi người xung quanh một vòng: “Vừa rồi có thể nói thì Dư Gia cũng đã nói rồi. Tôi không nhiều lời, dựa theo trình tự, các nhóm tác giả lên sân khấu giới thiệu tác phẩm của mình một chút.”

Anh làm việc mạnh mẽ vang dội, hoàn toàn tương phản với Dư Gia. Mọi người còn chưa tỉnh táo, lấy lại tinh thần từ trong cơn buồn ngủ kia, về mặt lời đờ bị ép đẩy vào phần kế tiếp.

Sự sáng tạo của mỗi người khác nhau, nhưng nhìn tổng thể thì, tác giả văn học có khả năng đặc biệt hơn, càng thích dùng ngôn ngữ để diễn tả mình. Ngược lại, năng lực tổ chức ngôn ngữ của họa sĩ không tốt như vậy, trong mười người thì đã có bảy người không khéo nói chuyện.

Mấy vị tác giả ngồi ở hàng đầu nhường bộ nhau, cuối cùng quyết định lấy trình tự ký tên lần lượt lên sân khấu giới thiệu.

Yến Kỳ Vũ vội vàng ngồi thẳng người, lấy một cây bút từ trong túi ra, vừa nghe diễn thuyết trên sân khấu, vừa viết chữ vẽ tranh trên giấy, tốc ký lại.

Không chỉ có mình cô, nhóm họa sĩ khác ở hàng trước cũng lấy giấy bút ra bắt đầu ghi lại, thỉnh thoảng thấp giọng thảo luận với biên tập bên cạnh, xem ra mỗi người đều muốn nắm chắc phần thắng trong tay.

Bây giờ là một chàng trai mập mạp đi lên sân khấu, cậu tự giới thiệu là sinh viên năm tư, dừng nhìn tuổi của cậu không lớn, cậu lại là một tác giả đã được ký bậc Vàng của văn học Cá Héo, đã hoàn thành ba bản truyện dài khoảng một triệu chữ, thành tích rất xuất sắc. Trên mặt cậu đeo mặt nạ hình Trư Bát Giới, giọng nói thật thà chất phác.

“Chào các anh, các chị ạ! Lần này em mang đến một câu chuyện có đề tài siêu anh hùng.” Trư Bát Giới nói, “Câu chuyện tên là “Hiệp khách Miêu Miêu”, nói về một cô gái sau khi bị mèo cào, kỳ diệu có được siêu năng lực, trở thành hiệp khách Mèo xinh đẹp trừ gian diệt ác.”

Dưới sân khấu vang lên một trận tiếng cười.

Không biết là ai hỏi một câu: “Đây không phải là phiên bản “Người nhện” đấy chứ?”

“Cái này không giống!” Trư Bát Giới vội nói, “Hiệp khách Miêu Miêu của em mặc váy ngắn!”

Lần này, tiếng cười từ phe màu cam càng lớn hơn nữa.

Bộ Na Na cũng bị cậu đùa đến cười ngả nghiêng, kết quả quay đầu vừa thấy, lại phát hiện con thỏ nhỏ bên cạnh đang nghiêm túc lắng nghe, bất chợt gật gật đầu, cây viết trong tay nhanh chóng ghi chép lại.

Bộ Na Na hỏi: “Em cảm thấy hứng thú với câu chuyện này?”

“Vâng, tuy mở màn có chút cũ, nhưng trong nước còn chưa có loại truyện tranh đánh quái vật dưới góc nhìn của phái nữ.” Yến Kỳ Vũ nghiêm túc phân tích, “Không biết kế tiếp phát triển thành cái gì, nếu giống như “Thiếu nữ siêu trộm” thì cũng không tệ. Đợi một lát đến hoạt động tự do, em định nói chuyện cùng với cậu ấy.”

Trong mắt Bộ Na Na mang theo sự tán thưởng: Cô ấy vốn còn đang lo lắng Yến Kỳ Vũ không thể nào thích hợp với nơi này, không ngờ tới cô lại tìm được mục tiêu hợp ý nhanh như vậy.

“Khoan vội đã.” Bộ Na Na nói, “Nói không chừng một lát còn có câu chuyện thích hợp đang chờ em hơn.”

Biên tập thật sự nói đúng rồi, chưa qua bao lâu, một vị tác giả nữ khăn khăn bước lên sân khấu.

Cô ấy mặc quần áo theo phong cách thành thực, tóc xoắn gọn sóng xòa trên đầu vai, trên người mang theo một mùi hương hoa hồng say lòng người. Trên mặt cô ấy đeo chiếc mặt nạ ech con, bút danh cũng rất khôi hài, tên là “Oa Oa”.

Oa Oa nói: “Tác phẩm này tôi đã suy nghĩ rất lâu rồi, thật ra nguyên nhân là vì một chuyện nhỏ: Khi bộ tác phẩm trước của tôi kết thúc, bởi vì viết về một nữ nhân vật phản diện trẻ tuổi, xinh đẹp, nhưng làm nhiều điều ác, nên đã bị gán cho tội danh “Cừu nữ”, nhưng trên thế giới này con người chỉ có hai giới tính sinh lý. Tôi muốn bỏ đi tội danh này, nhưng lo lắng viết nhân vật nam phản diện có bị người ta nói là “Cừu nam” nữa không...”

Nhóm tác giả dưới sân khấu phát ra tiếng thì thầm, xem ra mọi người đều đã từng gặp đủ loại lời nhảm ác ý tàn phá. Viết văn ở trên mạng, lúc nào cũng sẽ gặp mấy người đọc văn học nhưng lại không hiểu gì, mà những người này thích nhất là chụp mũ cho tác giả.

Oa Oa nói: “Lòng dạ của tôi nhỏ hơn cả cây kim, tính tình còn lớn hơn cả iphone100, cho nên tôi quyết định, tác phẩm mới sẽ viết về nhân vật phản diện nhưng hoàn toàn không giống trước, tên đã được đặt là “Nhân vật phản diện là con chó”! Giáo Chủ Ma Giáo làm nhiều điều ác xuyên không đến hiện đại, không những thế, tất cả thuộc hạ của hắn đều xuyên đến hiện đại, trở thành một bầy chó!”

Mọi người dưới sân khấu đồng thời phát ra tiếng “oa”, tiếng vỗ tay đình tai nhức óc vang lên, thậm chí còn có họa sĩ truyện tranh nóng vội trực tiếp đứng lên từ chỗ ngồi, giơ cao cánh tay hô to, “Oa Oa, tôi sẽ vẽ tác phẩm này!”

Oa Oa dè dặt nhìn về phía màu cam: “Cảm ơn sự ủng hộ của vị tác giả nam này, nhưng tôi phải đặc biệt nói rõ một chút, đây là một bộ tác phẩm đam mỹ.”

Chớp mắt, dưới sân khấu yên lặng như tờ.

Bộ Na Na chú ý tới, Yến Kỳ Vũ đỏ lỗ tai, lén ghi “Nhân vật phản diện là chó” bên cạnh “Hiệp khách Miêu Miêu”, thấy biên tập nhìn lên cô, cô lại vội vàng có tật giật mình dùng tay che khuất mấy chữ kia.

Bộ Na Na:... emmmmm không nghĩ tới em lại như vậy nhé Tiểu Vũ Mao.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Edit: Tịnh Hào

Thời gian chậm rãi trôi qua, tác giả mang phù hiệu màu lam trên tay áo dựa theo thứ tự ký tên, lần lượt lên sân khấu giới thiệu tác phẩm mới của mình với mọi người. Từng vị tác giả đều luyện thuyên không ngừng, tài sáng tạo nhanh nhẹn, sự tích cực của họa sĩ dưới sân khấu hoàn toàn được khơi dậy, dựa theo lời miêu tả của tác giả mà tiến vào thế giới thần kỳ kia.

Sáng tạo rất đáng giá, vì đề phòng bị người có tâm địa xấu “tham khảo”, cho nên nhóm tác giả chỉ nói đơn giản đại khái, từng câu chuyện đều thú vị và rộng lớn, nhưng chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ trước mặt mọi người, thì đã bị nhóm tác giả giấu về trong lòng.

Bọn họ càng che lấp, thì người nghe còn chưa thỏa mãn.

Mỗi tác giả trước khi xuống sân khấu, đều sẽ nói một câu, “Nếu như bạn có hứng thú với câu chuyện này, muốn cùng tôi tiếp tục hoàn thành nó, khi giao lưu tự do rất hoan nghênh đến tìm tôi.”

Trước đó Yến Kỳ Vũ chưa bao giờ tiếp xúc qua nhiều sự sáng tạo như vậy, làm linh cảm cô cứ rộ lên, phấn khích làm việc trôi chảy, bộ phận kia trong lồng ngực không ngừng nhảy bình bịch, bút trong tay mình giống như có linh hồn, đã tự vẽ lên mấy hình ảnh nhân vật thú vị.

Bộ Na Na một tay chống má, nhìn ánh mắt của cô ấy hiền lành giống như một người mẹ. Ai mà không thích đứa nhỏ vừa kiên định vừa cố gắng chứ, thật hận không thể dùng tất cả đồ ăn vặt trên thế giới này nhét đầy vào cái túi của cô, để miệng của cô đều phủ đầy lớp đường trắng.

Bộ Na Na nhỏ giọng nói: “Đừng có gấp, một lát hoạt động trao đổi tự do phải phát huy cho tốt, với kỹ năng vẽ của em, nhất định có thể tìm được tác giả hợp ý.”

Yến Kỳ Vũ ngẩng đầu lên từ trong tập tranh, tầm mắt dừng ở giữa biển màu xanh lam, cô vừa chờ mong vừa bồn chồn, nơi đó thật sự có người đang chờ cô sao?

...

Rất nhanh, tác giả thứ 17 kết thúc phần diễn giải của mình, cúi đầu đi xuống sân khấu.

Đặng Diệu Hoa không đợi thêm được một phút đồng hồ nữa, chốc lát nhảy dựng lên từ chỗ ngồi, trong tay quơ tờ giấy ký tên, ân cần nói với Cà Ca: “Tổng biên, phía bên tác giả đã giới thiệu xong rồi, có phải nên đến lượt chúng tôi không? Anh xem, tôi...”

“Ai nói là giới thiệu xong rồi?” Dư Gia nhíu mày, xoay vòng chuỗi trong tay nửa vòng, “Ồ chỗ này của chúng tôi, còn có một màn chót.”

Giống như phối hợp với lời nói của anh ấy, “Sói xám lớn” liên tục im lặng ngồi hàng cuối cùng bên phía tác giả đột nhiên đứng dậy từ trong đám người.

Anh chỉnh đốn trang phục lại một chút, bước ra, không nhanh không chậm đi đến sân khấu.

Người đàn ông ẩn giấu phía sau mặt nạ sói xám này, trên mặt có một sức quyến rũ khó có thể nói thành lời, dễ dàng trở thành tiêu điểm của mọi ánh mắt. Lúc anh chậm rãi xuyên qua đám người, tầm mắt của mọi người cũng hướng theo bước đi của anh, khi đôi giày da của anh bước lên cầu thang, tầm mắt của mọi người lại hướng tới thảm trải sàn trên sân khấu.

Trong mắt Yến Kỳ Vũ, có vô số đường nét hội tụ quay quanh bên người đàn ông, tạo thành vóc người anh, tư chi của anh và dáng vẻ của anh. Mỗi một động tác đều có thể biến thành một bức vẽ, những bức vẽ này xếp chồng lên nhau, lướt qua rất nhanh trong đầu cô, như là hoạt hình trắng đen rõ nét.

Người đàn ông đứng giữa sân khấu, tay cầm microphone, đôi mắt ẩn sau chiếc mặt nạ chậm rãi nhìn toàn bộ khán giả dưới sân khấu.

Tầm mắt Yến Kỳ Vũ lơ đãng đối diện với anh, không tự chủ được rung mình một cái.

Không phải vì sợ hãi...

... Mà là vì một loại hưng phấn không rõ.

“Chào các vị.” Người đàn ông trên sân khấu mở miệng, giọng điệu trầm thấp, “Tôi là Điền Dĩ, có thể các vị đang ngồi ở đây vẫn chưa nghe qua tên của tôi. Nhưng không sao cả, đa số các vị ngồi bên dưới tôi cũng chưa từng nghe qua.”

Dư Gia dưới sân khấu liên tiếp bóp nát một quả Phật châu.

Vị đại thần này bình thường điên cuồng thì thôi đi! Lần này mang một ID mới, sao còn có thể điên cuồng như vậy! Ngạo mạn như vậy! Không bằng đợi người ta chế nhạo đi!

Đều nói "văn vô đệ nhất võ vô đệ nhị" (*), người học văn đều có chút ngông nghênh. Lời nói của Điền Dĩ giống như nước lạnh xối vào nồi cháo dầu, nháy mắt khơi lên một trận cười lạnh.

(*)文无第一武无第二: Văn vô đệ nhất: trong văn học rất khó để công nhận ai giỏi nhất; võ vô đệ nhị: còn trong võ thuật thì định thắng thua rất đơn giản.

Nhóm tiểu biên tập của văn học Cá Heo nhón nháo rí tai nhau, dò la lẫn nhau: “Tác giả nào vậy?”

“Không biết, ngồi ở hàng cuối cùng, không có biên tập đi theo.”

“Tình tình cũng quá điên cuồng rồi, đến từ đâu thế.”

“Điền Dĩ?... Hình như nghe thấy tên này ở đâu rồi, mau chóng điều tra thêm xem có tác phẩm gì!”

Một câu làm bùng tình người trong mộng, mọi người không hẹn mà cùng lấy điện thoại cầm tay ra, kiểm tra tác phẩm của anh ở trên mạng. Rất nhanh, trên màn hình di động của mọi người đều xuất hiện một trang web giống nhau.

—— Điền Dã

—— Giới tính: nam. Không có ảnh chụp. Tuổi: không biết. Giáo dục và kinh nghiệm: không biết.

—— từng vinh dự giành được hạng nhất của giải thưởng Ngôi Sao truyện ngắn khoa học viễn tưởng Trung Quốc năm 201x.

Khoa, khoa học viễn tưởng sao... Chuyện này có thể chạm đến chỗ mù kiến thức của mọi người rồi.

Giải thưởng Ngôi Sao khoa học viễn tưởng Trung Quốc là một trong những giải thưởng tiểu thuyết khoa học viễn tưởng số một trong nước, có lượng uy tín cực cao, hơn nữa mấy năm gần đây đề tài khoa học viễn tưởng lại rất hot, khiến cho vô số độc giả vui đầu vào chốn ngân hà xa xôi. Nhưng mà rất khó có được một tác phẩm khoa học viễn tưởng hay, mà gu của giám khảo giải thưởng Ngôi Sao rất kén chọn, thà là giải thưởng không có ai lãnh, thì cũng sẽ không tùy tiện trao thưởng. Cho dù không phải là người trong giới khoa học viễn tưởng cũng đều nghe nói qua, “Giải nhất của tổ truyện ngắn đã không có ai nhận trong suốt năm năm rồi.”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, xấu hổ bỏ đi động xuống. Anh và bọn họ hoàn toàn không ở cùng một tần số, muốn gièm pha cũng không có cách nào.

“Thì ra là anh ấy!” Có một người hô ra tiếng.

Đặng Diệu Hoa quay đầu nhìn tác giả mà mình dẫn tới, kinh ngạc hỏi: “Loạn Mã Quân, biết cậu ta à?”

Loạn Mã Quân là tác giả mới mà Đặng Diệu Hoa vừa ký gần đây nhất, tuy nói là “người mới”, nhưng thật ra mấy năm trước đã hoạt động trong giới này. Tác phẩm của Loạn Mã Quân toàn là truyện gọi cảm nổi tiếng, thậm chí còn hot đến cả Nhật Bản, fan trong và ngoài nước rất đông đảo, mỗi bản có lượng in ấn trên một vạn. Bởi vì nhân vật trong tác phẩm có thật rất nhiều, nên mỗi lần sample được công bố ra đều phải tô mờ một mảnh lớn, cho nên mới có ID “Loạn Mã Quân” này, dần dần, ID gốc của cô ấy đã không có ai nhớ nữa.

—— không sai, họa sĩ của những câu chuyện lộ liễu với những nhân vật nóng bỏng, là “cô”.

Loạn Mã Quân tốt nghiệp học viện hoạt hình hạng nhất ở Nhật Bản, năm nay học thành tài trở về. Nếu như chỉ nhìn bề ngoài, thì ai cũng sẽ không liên tưởng được một cô gái ngoan ngoãn như thế với ID của cô ấy.

Loạn Mã Quân không để ý đến ruồi bọ bên tai, cô ấy nhìn chăm chăm Điền Dã trên sân khấu, đôi mắt ẩn sau chiếc mặt nạ vui vẻ là ngọn lửa nhất định phải có được.

...

Trên sân khấu, phần diễn thuyết của “Điền Dã” vẫn còn đang tiếp tục.

Mà câu chuyện anh mang đến quả thật phù hợp với phong cách tác phẩm của anh, anh muốn tìm kiếm một vị họa sĩ truyện tranh, cùng anh sáng tác một tác phẩm có đề tài về cơ giáp, bối cảnh câu chuyện xảy ra ở tương lai xa xôi, nhân vật chính là một cô gái xuất thân bình thường, thiên phú của cô vừa đủ để vào học viện quân sự Liên Bang, hơn nữa còn là khoa giữ gìn và tu sửa những bộ giáp không bắt mắt nhất. Nhưng cô cũng có chỗ hơn người của cô, chính là nghị lực và sự bền lòng không ai bì được, để đạt được mục đích, cô có thể nỗ lực cố gắng thêm mấy trăm lần.

“Mọi người không hề nghe sai, nhân vật chính là cô gái trẻ tuổi. Không chỉ như thế, trong bộ tác phẩm này không có nam chính, tất cả nhân vật quan trọng đều do nữ đảm nhiệm.” Điền Dã dừng hai giây, kèm với tiếng hít không khí ở dưới sân khấu, vừa nói, “Tôi hi vọng đối tượng mà tôi hợp tác, là một họa sĩ truyện tranh nữ có kinh nghiệm phong phú.”

Hoang đường!

Cho dù là họa sĩ truyện tranh, tác giả hay là biên tập, thì tất cả mọi người đều không nhận được nói thầm.

Bọn họ không có nghe sai chứ, một truyện tranh cơ giáp có đội hình toàn là nữ? Hơn nữa không có tuyến tình cảm? Độc giả nữ sẽ không thích đề tài mạnh mẽ này, độc giả nam cũng sẽ không thưởng thức những động tác khoa chân múa tay yếu đuối kia.

Toàn hội trường chỉ có một mình Dư Gia có thể duy trì nụ cười, còn có tâm tư cười nhạo tiểu biên tập thiếu kiên nhẫn khác, dù sao một tháng trước anh ấy đã bị vị đại thần này kích thích qua vài lần.

Ngay cả Cà Ca nghe xong, cũng hiếm thấy nói một câu khen ngợi: “Dùng khí gia tăng.”

Dư Gia vui mừng nói: “Người trẻ tuổi mà, muốn thử nhiều đề tài khác nhau, có bước tiến mới cũng tốt.”

Anh ấy hoàn toàn đã quên mình từng bị làm cho tức đến huyết áp lên cao như thế nào.

Bộ Na Na ngồi ở hàng cuối cùng cũng không xem trọng đề tài này, với ánh mắt biên tập nhiều năm của cô ấy, quả thật câu chuyện này có điểm sáng, nhưng phải mạo hiểm quá lớn, khả năng bị bỏ xó ngoài chợ còn cao hơn khả năng nổi tiếng.

Cô ấy không nỡ để bảo bối Tiểu Vũ Mao của mình lãng phí hai năm nhào vào đề tài này.

“Tiểu Vũ Mao!”

Bộ Na Na nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn cô gái ngốc bên cạnh.

Nhưng Yến Kỳ Vũ giống như phát rồ, hai mắt dừng trên sân khấu cao cao, kích động đến cơ thể khẽ run rẩy.

Lúc đầu giấy trắng trong tay cô là tên của hai tác phẩm “Hiệp khách Miêu Miêu”, “Nhân vật phản diện là con chó”, nhưng lúc này tất cả đã bị bôi đen, và bị đoạt lấy bởi một cái tên có khí phách hơn “Giấc mộng không trung”.

Câu chuyện này thật sự hấp dẫn cô: Một nữ chính không ngừng vuron lên, cùng với vũ trụ rực rỡ lộng lẫy.

Yến Kỳ Vũ ú ớ hỏi: “Chị Na Na, chị có tin vào nhất kiến chung tình không ạ?”

Bộ Na Na giật mình nhìn cô, lại nhìn sói xám lớn trên sân khấu: “... Em đừng có ngốc nghếch, em cũng không phải là Sói đỏ.”

Yến Kỳ Vũ phục hồi tinh thần lại, trên mặt ửng đỏ, may là được chiếc mặt nạ thô trắng che mắt: “Em đâu có nói về người, mà là về câu chuyện này ạ.”

Cô bị sáng kiến mạnh dạn này làm thuyết phục rồi. Trước đó, cô không có kế hoạch rõ ràng, “muốn vẽ cái gì thì vẽ”, như vậy cũng được, như thế cũng tốt, chỉ cần là công việc thì cô sẽ không soi mói.

Nhưng khi cô nghe nội dung chính của câu chuyện từ trong lời kể của Điền Dã, rõ ràng có một âm thanh nhắc nhở cô: Đây là truyện tranh mà cô muốn vẽ, đây là câu chuyện mà cô muốn kể, đây là đời người mà cô muốn sáng tác...

Đây là, người hợp tác mà cô kể vai chiến đấu trong tương lai.

...

Vu Quy Dã đứng ở trên sân khấu cao cao, nhờ vào sự ẩn giấu dưới mặt nạ mà nhìn các động tác khác nhau của khán giả dưới sân khấu.

Anh đã sớm biết câu chuyện này sẽ khiến cho sóng to gió lớn, phản ứng của khán giả nằm trong dự kiến của anh. Thật đáng tiếc là, phần lớn khán giả đều không xem trọng câu chuyện của anh, điều dễ nhìn thấy nhất, chính là nhóm họa sĩ truyện tranh đều không hẹn mà cùng lác đầu, và biên tập thấp giọng nói chuyện với nhau.

Ở trong đám người, hai họa sĩ truyện tranh ngồi ở hàng đầu và hàng cuối cùng đồng thời nhìn anh với ánh mắt cực kỳ nóng bỏng.

Trên mặt của cô gái ngồi ở hàng đầu mang một chiếc mặt nạ vui vẻ quý dị của Nhật Bản, mặt nạ của cô gái tựa như đang cười, trong đôi mắt trống rỗng như có hai ngọn lửa bùng cháy, làm người khác phát lạnh.

Mà cô gái ngồi ở hàng cuối cùng lại là một “tiểu bạch thỏ”, lúc này đến trễ, cô vừa sợ sệt vừa đáng thương, nhỏ bé rút lại thành một nắm tròn. Nhưng lúc này cô lại biến thành “Thỏ bá vương”, nếu không phải bị biên tập ghi chặt xuống, thì chắc cô đã sớm chạy ra khỏi chỗ ngồi.

Vu Quy Dã nhận ra “tiểu bạch thỏ” kia.

Phải nói, khi cô gái dùng chữ viết mềm mại ký tên “Tiểu Vũ Mao” lên quyển sổ điểm danh, thì anh đã nhận ra thân phận của cô.

... Không ngờ tới, Yến Kỳ Vũ thật sự là họa sĩ truyện tranh của truyện tranh mạng Cá Heo.

... Không ngờ tới, cô cũng tới tham gia “hội che mặt thân cận” này.

Vừa nghĩ đến cô từng từ chối số điện thoại của mình, còn bảo cô chủ tiệm cafe giúp đỡ ngăn cản anh, trong lòng Vu Quy Dã cảm thấy phức tạp.

Thế giới này cũng thật nhỏ.

Ôm tâm tình bất đắc dĩ và lúng túng như vậy, Vu Quy Dã cũng không tiết lộ thân phận với Yến Kỳ Vũ. Đợi sau khi Yến Kỳ Vũ ký xong, Vu Quy Dã mới nhận lấy bút, nắn nót ký bút danh ảo: Điền Dã ở dưới tên của cô.

Hai bút danh một ở trên, một ở dưới, thân mật như đang kề cùng một chỗ, như là một mảnh lông chim đang bay bồng bềnh giữa đồng ruộng mênh mông.

Bây giờ hai người cũng là một người ở trên, một người ở dưới, đại sói hoang ở trên sân khấu, tiểu thỏ trắng ở dưới sân khấu.

Vu Quy Dã cười thầm trong lòng, anh cầm microphone trong tay đặt lên bục diễn thuyết, xoay người rời khỏi sân khấu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23

Vu Quy Dã đi xuống sân khấu, đại diện kết thúc cho phần giới thiệu của tác giả bên này.

Dưa Gia háng giọng, tay phải niệm châu Phật, tay trái đỡ bụng, lắc lư đứng lên, tuyên bố “đại hội tác giả” tạm thời nghỉ ngơi mười phút, mọi người có thể tranh thủ thời gian đi vệ sinh, hút thuốc.

Tuy rằng còn chưa tới phần tự do giao lưu, nhưng không ít nhóm họa sĩ truyện tranh đã không chịu nổi kích động, nhón nháo cầm lấy tập tranh vẽ trong tay đến tác giả họp ý, định thừa dịp mười phút này tiếp xúc trước với bọn họ.

Ở nơi cạnh tranh công khai này, tác phẩm có đề tài càng tốt thì càng có nhiều người tranh đoạt, ví dụ như tác giả của “Hiệp khách Miêu Miêu” đã bị hai họa sĩ truyện tranh và biên tập của họ bao quanh, muốn khai thác thêm nội dung của câu chuyện từ miệng cậu ấy.

Xem ra, tình cảnh này thật đúng là giống “thân thiết”.

Loạn Mã Quân ngồi ở hàng đầu sửa sang váy xong thì khẽ bước đi nhẹ nhàng, khăn khăn đến chỗ người đàn ông hàng cuối cùng ở khu vực màu lam.

Với danh tiếng của cô ấy, hoàn toàn không cần chủ động như thế, đợi đến phần họa sĩ truyện tranh tự giới thiệu, thì cô ấy chỉ cần tung bút danh và tác phẩm ra, chắc chắn sẽ có không ít tác giả lao về trước cảm nộ dung đến tìm cô ấy.

Nhưng cô ấy không cần ai cả, chỉ cần “Điền Dã” và “Giác mộng không trung” của anh thôi.

Về phần “Điền Dã” đã nói, anh muốn cùng họp tác với nữ họa sĩ truyện tranh? Thế thì vừa khéo, cô ấy cũng là nữ, lại là họa sĩ truyện tranh.

Đáng tiếc là cô ấy bàn tính cho thật kỹ, chờ đến khi cô ấy đến khu vực tác giả, thì trên chỗ ngồi kia sao không còn bóng dáng của “Điền Dã”?

Tác giả ngồi ở hàng trên nói với cô ấy: “Cô tìm Điền Dã sao? Vừa đến thời gian nghỉ ngơi thì đã bị Dưa Gia lôi đi rồi, không biết đi đâu nữa.”

...

Bên cạnh phòng họp có một phòng nghỉ nhỏ, người đàn ông hóa thân thành sói xám lớn dựa vào cạnh cửa sổ, ngón tay thon dài đang thưởng thức vật trang trí hình cá heo nhỏ.

“Nếu không phải tôi kịp thời kêu anh đi, thì bây giờ chắc anh cũng bị tác giả khác vây quanh rồi.” Dưa Gia rót cho mình một tách trà, uống một hơi, kết quả ăn trúng một mảnh lá trà, anh ấy lại vội vàng phun ra, “Đừng quên bây giờ anh là một người hoàn toàn mới tên là “Điền Dã”, nông cuồng như vậy cũng không phải cách hay đâu.”

Tuy rằng gương mặt sói kia đã che đi biểu cảm của Vu Quy Dã, nhưng theo giọng nói của anh thì dường như tâm tình bây giờ của anh rất tốt: “Không còn cách nào cả, sáng ý của mấy tác giả trước đều rất xuất sắc, tôi chỉ có thể dùng đường vòng lối tắt này để hấp dẫn sự chú ý của họa sĩ truyện tranh thôi.”

“Bỏ đi, nói không lại anh... Còn có, anh khẳng định nhất định phải tìm nữ họa sĩ truyện tranh hợp tác sao? Thật ra tôi cảm thấy phong cách của Tri Bất Đạo Tiên Nhân vẫn rất hợp với... Được được được, tôi ngậm miệng, tôi ngậm miệng.” Dưa Gia giờ tay đầu hàng, “Anh phải nói thật cho tôi biết, có phải anh đã coi trọng họa sĩ truyện tranh nào rồi không?”

Vu Quy Dã tạm dừng hai giây, chậm rãi gật đầu.

“Xem như là thế đi.”

“Cái gì mà “xem như là thế đi?”” Dưa Gia sờ tờ giấy ký tên bên tay kia, cẩn thận tìm kiếm dấu vết để lại. Đáng tiếc anh ấy hoàn toàn không quen nghiệp vụ của bên họa sĩ truyện tranh, chỉ có thể thông qua phong cách bút danh mà đoán phong cách vẽ. Ví dụ như, cái tên đáng yêu trong sáng, tám chín phần là nữ họa sĩ truyện tranh.

Bỗng nhiên, anh ấy phản ứng kịp: “Không đúng, họa sĩ truyện tranh còn chưa có bắt đầu tự giới thiệu, làm sao anh biết họa sĩ nào có phong cách vẽ gì?”

Sói xám lớn bị hỏi khó, yên lặng nửa phút mới nói: “Tôi nhìn thấy một họa sĩ mà tôi quen biết trên tờ giấy ký tên, lúc trước tôi có xem qua truyện tranh của cô ấy.”

Dưa Gia: “... Cho nên bình thường anh xem truyện tranh thiếu nữ à?”

“...”

“Đại thần, anh yên tâm, chuyện này tôi sẽ xem như là bí mật của hai chúng ta, ai cũng không được tố cáo.”

“...”

...

Sau thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, nhóm tác giả lần lượt trở lại trong phòng, cuối cùng Vu Quy Dã cũng thoát khỏi Dư Gia, về đến chỗ ngồi của mình.

Hội che mặt thân thiết lần này tổng cộng có bốn phần, mà bây giờ sẽ là phần họa sĩ truyện tranh tự giới thiệu. Trên tờ giấy quy trình có viết rõ: họa sĩ truyện tranh giới thiệu đơn giản, đồng thời giao tập tác phẩm cho tác giả xem.

Nhưng khi họa sĩ truyện tranh đầu tiên lên sân khấu, sự tình lại thay đổi khôn lường.

——“Tổng biên, anh xem đi, tác giả thể hiện câu chuyện hay như vậy cho chúng ta, mà họa sĩ truyện tranh của chúng tôi không thể chỉ nói hai câu liên xong việc, có vẻ rất không tôn trọng người khác.” Phó tổ trưởng tổ một Đặng Diệu Hoa cười gượng nói, “Anh xem, nếu không thì để thời gian họa sĩ truyện tranh giới thiệu dài một chút, để bọn họ thể hiện mình nhiều hơn.”

Phía sau anh ta, Loạn Mã Quân đang ôm cây đàn violon tinh xảo, trên mặt nạ trắng bệch mang theo vẻ cao ngạo vênh váo hung hăng, vừa nhìn liền biết là có chuẩn bị.

Cà Ca khẽ nâng lông mày, quay đầu nhìn họa sĩ truyện tranh khác ở phía sau: “Không cần thiết. Họa sĩ truyện tranh cảm tác phẩm nói chuyện là đủ rồi. Tuy gọi là “hội thân thiết”, nhưng cũng không phải thật sự thân thiết, thể hiện tài nghệ làm cái gì.”

Đặng Diệu Hoa không có chủ kiến gì, bị một câu của anh làm nghẹn họng, lúng túng đang định sửa lời, thì Loạn Mã Quân lại mở miệng trước anh ta, tỏ thái độ: “Tổng biên, không phải tôi khoe khoang mới mang violon đến. Trước kia tôi từng về qua một bộ tác phẩm về dân nhạc phương Tây, nữ chính là tay đàn violon, vì để hiểu biết sâu về violon, cho nên tôi mới có thể học và diễn tấu nó ra sao. Hôm nay trước mặt các vị tác giả, tôi chỉ muốn thể hiện quyết tâm của mình cho mọi người, cho dù tương lai tôi sẽ hợp tác cùng vị tác giả nào, tôi cũng đều sẽ cố gắng đi sâu nghiên cứu đề tài giống như thế.”

Lời nói của cô ấy vô cùng thành thạo, quả thật giống như đang cầm một thanh AK47 càn quét các tác giả, mỗi phát đều trúng giữa hồng tâm.

—— Ai mà không thích độ phối hợp cao chứ, lại là họa sĩ truyện tranh chịu tốn thời gian nghiên cứu đề tài nữa.

Hơn nữa tư thái của Loạn Mã Quân yếu điệu, dáng người nhỏ nhắn, tuy mang mặt nạ không nhìn thấy được gương mặt, nhưng vẫn gọi lên cảm giác thương hoa tiếc ngọc của mọi người, vô tay ủng hộ cô ấy lên sân khấu thể hiện mình.

Loạn Mã Quân giữa tiếng vỗ tay của mọi người, ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía sân khấu, khi cô ấy nói ra bút danh của mình, lại khiến cho mọi người bàn tán xôn xao.

“Sao lại là Loạn Mã Quân...”

“Không nghĩ tới Loạn Mã Quân là nữ!”

“Truyện tranh Cá Heo có thể ký được người có bản lĩnh này, thật sự là lợi hại.”

Cô ấy không hề để ý đến tiếng bàn luận dưới sân khấu, nghiêng đầu gác lên cây đàn violon, cô ấy chậm rãi thở ra một hơi, bỗng nhiên kéo tiếng đàn đầu tiên! Đàn và dây đàn du dương va vào nhau, ca khúc violon tao nhã nghe vui tai vang quanh quần trong phòng hội nghị, bao lấy tai của mọi người. Tuy cô ấy khiêm tốn chỉ học một khoảng thời gian, nhưng trình độ không hề tầm thường, hơn phân nửa tác giả đều quý gồi dưới tài hoa của cô ấy.

Toàn bộ sân khấu đột nhiên trở thành hội diễn tấu của một mình Loạn Mã Quân, dưới “ánh chói lọi” của cô ấy, những họa sĩ truyện tranh khác đều bị ép tới không ngẩng đầu lên nổi.

Cuộc biểu diễn tài nghệ này là “tự nguyện”, “bất ngờ”, nhưng trước viên ngọc sáng như Loạn Mã Quân, nếu bọn họ không ứng chiến, thì không phải sẽ bị rơi xuống thế yếu sao!

Nhóm họa sĩ truyện tranh nhanh chóng thương lượng với biên tập ở bên cạnh mình, một lát lên sân khấu phải biểu diễn tài năng gì để hấp dẫn sự chú ý của tác giả khác.

Nhìn mọi người rối ren ở hàng trước, Bộ Na Na thầm cười lạnh: Cô gái nhỏ tuổi còn trẻ, nhưng vô cùng thủ đoạn.

Cô ấy đẩy đẩy Yến Kỳ Vũ, hỏi cô: “Em chuẩn bị biểu diễn cái gì?”

“... Biểu diễn gì ạ?” Về mặt của tiểu thỏ trắng mờ mịt nâng đầu lên từ điện thoại di động.

Lúc này Bộ Na Na mới chú ý tới, thì ra Yến Kỳ Vũ vẫn luôn xem tiểu thuyết, căn bản không chú ý đến động tĩnh trên sân khấu! Di động của cô đã có từ rất nhiều năm trước, màn hình đều bị vỡ ra, nhưng cô cũng không để ý, xuyên qua màn hình đầy vết nứt mà say sưa đọc tác phẩm.

“Đã là lúc nào rồi mà em còn có tâm tư xem tiểu thuyết?”

“Đừng lầy lúng lúng mà...” Yên Kỳ Vũ ôm điện thoại bảo bối, “Em đang đọc đến đoạn gay cấn rồi!”

Bộ Na Na cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên tiêu đề trang web trong di động hiện một hàng chữ nhỏ:

Khai Hoang - truyện ngắn đạt giải nhất khoa học viễn tưởng Trung Quốc của Ngôi Sao năm 201x. Tác giả: Điền Dã.

Thì ra Yên Kỳ Vũ đang xem tác phẩm đoạt giải của Điền Dã!

Tựa đề Khai Hoang này phối với bút danh cục mịch Điền Dã, sẽ làm cho người ta sinh ra ảo giác đây là một đề tài văn học kể về nông thôn. Nhưng trên thực tế, tuy chủ đề của truyện ngắn này quả thật có liên quan đến “khai hoang”, nhưng không phải về ruộng đồng, mà là về cả một tỉnh cầu.

Bối cảnh của câu chuyện ở tương lai xa xôi, sau khi loài người đã tiến quân vào vũ trụ một ngàn năm, trải qua hai lần bùng nổ dân số lớn, hiện tình cầu đã không thể nào chịu được việc sinh sản của loài người. Vì thế quân đội càng tiến sâu vào vũ trụ, chiếm giữ từng tỉnh cầu khác, điều động công nhân đóng quân khai hoang.

Mà nhân vật chính là một địa chủ vô cùng bình thường, nhận thầu một phần địa lục ở một tỉnh cầu nhỏ nào đấy, dẫn theo nô lệ bước lên mảnh đất này.

Trước đó, Yên Kỳ Vũ chưa từng xem qua tiểu thuyết khoa học viễn tưởng. Trong khái niệm của cô, tiểu thuyết khoa học viễn tưởng cần phải vô cùng huyền bí, đề cập đến rất nhiều kiến thức thiên văn và vật lý, lấy ví dụ để hiểu một chút, thì phải giống “Star Wars”, “Star Trek” mới đứng vững được trong việc tranh bá vũ trụ... Nhưng trên thực tế, loại hình khoa học viễn tưởng không chỉ có như thế.

Lấy “Khai Hoang” mà nói, tác giả không hề phí một câu chuyện để miêu tả nhân loại, mở rộng lãnh thổ, nhưng kể với góc độ của địa chủ chờ đến ngày được thấy chân trời mới hiện ra trước mắt. Phiền não của ông và việc làm chủ nhà máy hiện tại không có khác biệt gì mấy: giá tiền của máy móc khai hoang rất đắt đỏ, tuy ông gọi tiền ngân hàng cũng đủ nhưng cũng không thể tiêu quá nhiều tiền; nô lệ không cần tiền lương nhưng mỗi ngày đều phải ăn gì đó, hơn nữa luôn có người muốn gây sự; con trai lại coi trọng cô gái ở tỉnh cầu đó, nhưng người làm cha như ông không có nổi sinh lễ; cuộc sống cô đơn làm ông nhớ tới vợ cách ba tỉnh cầu và tỉnh thân; ông không biết khi nào mới có thể mua được một căn nhà nhỏ ở thủ phủ tỉnh cầu...

Hành văn của Điền Dã rất tốt, những từ ngữ vụn vặt lại viết rất sống động xoay quanh hoàn cảnh khốn khó của một người đàn ông trung niên, nhưng lại thể hiện một mặt về tỉnh cầu hoang sơ trần trụi sức sống.

Yên Kỳ Vũ hoàn toàn xem đến mê mẩn, tiểu thuyết với hai vạn chữ ngắn ngủn, cô xem xong một lần không đủ, lại lật đến khúc đầu xem lại một lần nữa. Lúc này đây, cô gần đọc từng tiếng, mỗi tiếng nói mỗi cử động.

Bộ Na Na gõ đầu cô: “Tiểu Vũ Mao, bây giờ không phải là lúc đọc sách! Em xem đi, tất cả mọi người đều lần lượt thể hiện tài năng, mà em còn không định chuẩn bị gì.”

Yên Kỳ Vũ buồn rầu lắc lư lỗ tai dài trên đỉnh đầu: “... Chị Na Na, không phải là em không chuẩn bị, mà là em thật sự không có sở trường gì khác.”

“Ca hát thì sao?”

“Lạc giọng à.”

“Đọc thơ diễn cảm thì sao?”

“Không có té bào gì.”

“Nếu không thì em lên sân khấu vẽ ký họa đi.” Bộ Na Na nhắc nhở cô, “Hay là vẽ Dưa Gia, vừa đúng vuốt mông ngựa luôn!”

Chủ ý này không tệ. Yên Kỳ Vũ am hiểu nhất là vẽ người bán Q, ba phút có thể vẽ ra một Dưa Gia giống như đúc.

Kết quả vị họa sĩ truyện tranh tiếp theo lên biểu diễn, trên lưng lại mang theo bảng vẽ lên sân khấu, mở miệng chính là: “Tôi sẽ biểu diễn tài năng kí họa hình người bán Q.”

Yên Kỳ Vũ: “...” Rốt cuộc có để lại đường sống cho người ta không?

Bộ Na Na chỉ vào bóng người nhỏ nhắn ở hàng đầu tiên nói: “Không phải chị đe dọa đâu, em thấy cô gái ngồi ở hàng đầu tiên chưa? Đó là Loạn Mã Quân, có lượng fan rất lớn trong đám người mới các em, nghe nói ký được hiệp ước “cấp Bạch Kim!”

“Cấp Bạch Kim?” Yên Kỳ Vũ mới là Tiểu Bạch Ngân, thấp hơn người ta đúng hai cấp.

Không cùng cấp bậc thì căn bản tiền lương cũng khác, phân chia khúc cuối cũng không giống. Với năng lực hồ mura gọi gió của Loạn Mã Quân trong giới, thì quả thật xứng với hợp đồng cấp Bạch Kim.

“Đúng vậy, người ta vừa tự giới thiệu xong, tác giả bên kia có mấy người đã ngồi không yên!” Bộ Na Na lo lắng nói, “Em như vậy sẽ không thể hiện được mình, nếu đặt chuyện này trong tự nhiên, em nhất định sẽ là con chim cô độc sống quãng đời còn lại.”

Cuối cùng Yên Kỳ Vũ đã có chút cảm giác gấp gáp, nhưng điều cô sợ nhất chính là tự giới thiệu, để cô đọc bài giảng cô còn đọc vấp, huống chi còn muốn cô phải phát huy sở trường của mình.

Nhưng... nếu như cô không thể hiện mình cho tốt, “Điền Dã” chọn hợp tác với người khác thì làm sao bây giờ? Cô không thể học theo loài chim, ở trên người là bộ lông chim xinh đẹp, hấp dẫn chim khác đến “giao phối” cùng cô.

Yên Kỳ Vũ hoảng hốt, giọng nói liền trở nên run run: “Chị Na Na, nếu không thì chị cố vũ cho em đi.”

“Em biết lo lắng sao?” Mắt Bộ Na Na sáng lên.

“Em sẽ nửa đường bỏ cuộc...”

Bộ Na Na bị cô làm cho nở nụ cười: “Đã lúc nào rồi mà còn làm liều hả!” Cô ấy đen mặt thu giấy bút và di động của cô, để Yên Kỳ Vũ suy nghĩ nghiêm túc.

Nhưng Yên Kỳ Vũ thật sự không có sở trường gì, mười bức vẽ trong nhà thì có đến bảy bức đều là ký họa, bức chân dung Dư Gia đã tích lũy được một xấp ở trong tay rồi.

Cô suy nghĩ, suy nghĩ, chỉ có thể “đem ngựa chết chữa cho ngựa sống”, nhỏ giọng nói: “Nếu không thì em đọc thuộc số pi nhé... Lúc em còn nhỏ đã từng học thuộc số pi, có thể thuộc được 100 con số phía sau dấu phẩy.”

Mẹ cô vì để bồi dưỡng cô nhảy với những con số, từ bé đã dạy cô thuộc số pi, cô vẫn luôn không dám quên.

“Quên đi, mặc dù chuyện này có chút kỳ quái, nhưng tốt xấu cũng là ý mới...”

Kết quả hai người vui vẻ còn chưa được hai giây, thì trên sân khấu đã đổi một họa sĩ mới.

Họa sĩ mới này cúi người chào mọi người, xin lỗi nói: “Các anh chị trước đều thể hiện tốt như vậy, em thật sự không có bản lĩnh gì, nếu không thì như vậy đi, em sẽ đọc thuộc số pi cho mọi người nghe ạ.”

Yên Kỳ Vũ: “...”

Bộ Na Na: “...”

Biên tập đại nhân xoay người muốn đi, Yên Kỳ Vũ giữ chặt cô ấy, vội vàng hỏi cô ấy muốn đi đâu.

Bộ Na Na trầm giọng nói: “Chị đi tìm cho em một cái trống lắc, em đợi chị đưa đến rồi em tới gõ nhé!”

...

Vu Quy Dã quay mặt, che miệng ho khan một tiếng, che giấu nụ cười nòng đậm.

Anh và Yên Kỳ Vũ đều ngồi ở hàng sau, tuy rằng cách một hàng lang, nhưng cũng không tính là cách quá xa nhau. Lúc đầu, tiếng nói chuyện giữa Yên Kỳ Vũ và Bộ Na Na còn nhỏ, nhưng kết quả càng ngày càng gấp, nên giọng nói càng lớn theo, vì thế cuộc thảo luận về tài năng giữa hai người các cô đều bị Vu Quy Dã nghe được.

Sao trên đời này có người thú vị như vậy chứ. Vừa đọc số pi, vừa gõ trống lắc, Vu Quy Dã thấy, nếu không thì cô nên lên sân khấu ngâm nga bài “Tiểu thỏ trắng đã trắng nay càng trắng hơn”, như vậy mới phù hợp với tính cách ngơ ngác của cô.

Nhưng Vu Quy Dã nghĩ lại, không, hay là đừng biểu diễn gì cả, chỉ lên sân khấu nói một câu “Chào mọi người, tôi là Tiểu Vũ Mao” thì xoay người rồi khỏi, càng ít người nhớ đến thì càng tốt.

... Không biết trên danh sách mà Yên Kỳ Vũ muốn hợp tác sẽ có tác phẩm nào đây?

Cô cảnh giác với đàn ông như vậy, chắc chắn sẽ không chọn hợp tác với tác giả nam, trong số tám vị nữ tác giả ở đây, thích hợp với phong cách của cô chỉ có mấy người...

Số lượng giữa tác giả và họa sĩ truyện tranh trong “Hội che mặt thân cận” lần này không bằng nhau, tác giả thiếu, họa sĩ truyện tranh nhiều, cho dù từng người tương ứng với nhau, cũng sẽ có bốn người không có người hợp tác, huống hồ đợi đến khi trao đổi tự do, chắc chắn sẽ xuất hiện tình huống này

người vây quanh một người. Dựa vào dự đoán của hai vị tổng biên, tổ chức “hội thân cận” này, tác phẩm mà hai bên vừa ý nhau không vượt quá một phần ba.

Vu Quy Dã cảm thấy mình trở thành tỷ lệ một phần ba không lớn, anh chỉ có thể mong Tiểu Vũ Mao có thể tìm được tác giả hợp ý.

Thời gian vô tình trôi qua, cuối cùng, đã đến phiên tiểu thư thỏ lên sân khấu.

Yến Kỳ Vũ luống cuống tay chân đứng lên, tóc dài được buộc lên, giẫm lên đôi giày cao gót không thường mang, kèm với tiếng tim đập mạnh xuyên qua đám người.

Ánh mắt Vu Quy Dã không tự chủ được rơi xuống bờ vai gầy của cô, đôi mắt nhìn theo sợi tóc của cô, và từng bước đi lên sân khấu của cô.

Vu Quy Dã biết, từ sân khấu nhìn xuống, sẽ cảm thấy căn phòng hội nghị mênh mông, chỉ có thể nhìn thấy bóng người thấp thoáng. Nhưng đứng cùng cô ở nơi đó, chỉ có cái bóng của cô mà thôi.

Yến Kỳ Vũ đã quen ẩn mình, nhưng lúc này đây không hề có chỗ trốn cho cô, chỉ có thể kiên trì trở thành tiêu điểm trong đám người.

Đèn pha dừng trên người cô, rõ là ánh sáng ấm áp nhưng lại làm cô rung mình một cái, cô nắm chặt microphone, nhỏ giọng chào hỏi: “Chào mọi người, tôi là Tiểu Vũ Mao... Biên tập của tôi là Chuối tiêu điện hạ.”

Giọng nói của cô rất nhỏ, nhưng thông qua tiếng vang, lại trở nên rất lớn: “Tôi xuất thân từ trợ lý, lúc trước làm việc ở Trục Mộng Đường. Sau này có làm trợ lý về bối cảnh cho thầy Độc Điều Hân một khoảng thời gian, trước kia từng đăng truyện tranh nhiều kỳ lên một trang web độc lập khác... Tháng này, tôi cải biên truyện ngắn StarDuck, nằm trong top ba tác phẩm truyện tranh mới của Cá Heo.”

Một tiếng cười nhạo như có như không vang lên dưới sân khấu yên tĩnh, đó là một giọng nữ tinh tế, rất nhẹ rất thấp, lỗ tai Yến Kỳ Vũ giật giật, mờ mịt nhìn lại dưới sân khấu, nhưng lại không tìm thấy rốt cuộc người cười nhạo cô là ai.

Sau khi Yến Kỳ Vũ giới thiệu đơn giản xong thì không nói gì cả, mọi người đều chờ cô biểu diễn tài năng, nhưng cô lắc đầu, thành thật nói mình không có chuẩn bị. Bộ Na Na dưới sân khấu nhanh chóng phát tập tác phẩm đã chuẩn bị xong, để các vị tác giả truyền xem.

Tuy màn giới thiệu của Yến Kỳ Vũ không có gì hay để nói, nhưng cũng may tác phẩm của cô cũng đủ phần khích, có mấy tác giả vốn không có hứng thú với cô nhưng sau khi xem qua tác phẩm của cô, thì liên tiếp gật đầu khen ngợi, nhỏ giọng bàn tán. Bộ Na Na nghe được có tác giả cảm thấy hứng thú với Tiểu Vũ Mao, thì nhanh chóng đi tới gần chào hàng cho cục cung ngoạn ngoạn nhà mình.

Cứ như vậy, cô là họa sĩ thứ 22 trong số tác giả truyện tranh, là người kết thúc “quá trình” này.

Cà Ca nhìn Bộ Na Na bận trước bận sau ở dưới sân khấu, lại nhìn Yến Kỳ Vũ đứng yên như chịu phạt ở trên sân khấu, suy nghĩ một chút, anh cầm một microphone khác, hỏi: “Cô không có gì khác để nói sao? Ví dụ như tác giả cô thích nhất là ai? Muốn vẽ tác phẩm có đề tài gì?”

“Tác giả mà tôi thích nhất...” Yến Kỳ Vũ lắc đầu, “... Anh ấy không có ở đây.”

Thật sự rất thành thật.

Yến Kỳ Vũ lại nói tiếp một câu: “Nhưng mà hôm nay tôi lại tìm được tác giả thứ hai mà tôi thích.”

“Ồ?” Cà Ca rất hứng thú hỏi, “Là ai?”

Yến Kỳ Vũ rù lông mi xuống.

—— lại mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

“Đại Khôi... Không đúng, thầy Điền Dã!” Cô gái dùng hết sự can đảm của một chú thỏ nhỏ, xuyên qua mặt nạ nhìn về phía người đàn ông ngồi ở đây cuối cùng, “Tôi hy vọng trên bìa mặt bìa in lẻ của “Giấc mộng không trung”, có viết tên của tôi và anh!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Yến Kỳ Vũ “thông báo” ngoài dự đoán của mọi người, làm cảm của mọi người muốn rơi ra, toàn bộ phòng hội nghị yên lặng như tờ, các gương mặt như Trư Bát Giới, tiểu ốc xanh, Quan Vũ, chuột Mickey, Peppa Pig đầy vẻ ngây dại.

Chân Cà Ca ngừng run, tay Dưa Gia ngừng niệm Phật châu, nụ cười của Bộ Na Na cứng lại, tay Loạn Mã Quân nắm chặt.

Có người vừa rồi còn đang thất thần, chỉ sau khi nghe được nửa câu cuối, thì cậu ta chọc chọc tác giả bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu thỏ trắng vừa rồi nói gì thế? Cô ấy muốn tên của Điền Dã cùng xuất hiện ở đâu? Là trên hộ khẩu sao?”

Tác giả bị hỏi: “...”

Tuy giọng nói của họ không lớn, nhưng trong phòng hội nghị yên lặng như bây giờ thì ngay cả tiếng hít thở cũng nghe thấy được, nên đương nhiên lời nói này truyền đến tai mọi người.

Chốc lát, cái đuôi thỏ trắng muốn dựng lên. Yến Kỳ Vũ cũng không biết tình thần dừng cảm vừa rồi đến từ đâu, rõ ràng bình thường cô rụt rè, nhưng vừa nghĩ đến Điền Dã có khả năng sẽ phối hợp với họa sĩ truyện tranh khác, cô liền sốt ruột chịu không nổi.

Kết quả lại lỗ mắng liễu lĩnh nói ra lời trắng trợn như vậy trước mặt các tác giả.

Mất mặt sao? Khẳng định là mất mặt.

Hối hận sao? ... Một chút cũng không hối hận.

Cô thích tác phẩm của anh, cô thường thức tài hoa của anh, cô phải làm họa sĩ của anh, chuyện này có gì mà hối hận chứ?

Sau khi Yến Kỳ Vũ xuống sân khấu, Bộ Na Na lập tức bước tới, đẩy một cái vào vai cô.

“Được lắm Tiểu Vũ Mao, thật khiến chị nhìn em với cặp mắt khác xưa!”

Ai ngờ cơ thể Yến Kỳ Vũ mềm nhũn, suýt chút nữa bị cô ấy làm ngã xuống đất.

Bộ Na Na nhanh chóng đỡ lấy cô: “Sao vậy, cơ thể không thoải mái sao?”

Yến Kỳ Vũ lắc đầu, hai tay lúi kéo ống tay áo của Bộ Na Na, trong giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: “Em, chân em mềm...”

Đừng nhìn đáng vẻ chí khí ngút trời của cô trên sân khấu, nhưng đến dưới sân khấu thì lại hiện nguyên hình, biến thành gan con thỏ.

“Chân mềm cái gì!” Bộ Na Na cười ôm chặt cô, “Em xem có bao nhiêu người hối hận kìa, không biểu hiện tốt giống như em! Lúc này em quá mạnh mẽ, chị cam đoan không ai dám đoạt anh ấy với em đâu!”

Thật ra Điền Dã không tính là miếng mồi ngon gì, họa sĩ truyện tranh vốn muốn hợp tác cùng anh không nhiều lắm, cô là một trong những người cạnh tranh còn sót lại, đương nhiên, trừ Loạn Mã Quân ra.

Yến Kỳ Vũ dưới sự điều khiển của Bộ Na, loạng choạng đi đến chỗ ngồi của mình.

Khi cô đi qua bên người “Điền Dã”, cô vội vã cúi đầu, ngay cả khoe mắt cũng không dám lướt qua trên người anh.

Người đàn ông mang mặt nạ sói xám lớn giọng tay lên, vừa mới nói được một chữ “cô”, thì Yến Kỳ Vũ đã sợ tới mức dựng thẳng lỗ tai dài, vội vã trốn phía sau biên tập đại nhân.

Vu Quy Dã: “...”

Không phải nói muốn cùng hợp tác với anh sao, tại sao lại sợ anh như vậy?

Khi cô gái nói tên của mình ở trên sân khấu, Vu Quy Dã chớp mắt bị một cảm xúc phức tạp bao phủ. Loại tình cảm này bao hàm kinh ngạc và cả xúc động, lần đầu tiên nhận tranh từ tay cô, thì ai có thể ngờ đến cô chính là người hợp tác số trời đã định của anh chứ?

...

Khi tất cả họa sĩ truyện tranh kết thúc phần giới thiệu, thì Cà Ca lên sân khấu, tuyên bố thời gian trao đổi tự do giữa tác giả và họa sĩ truyện tranh chính

thức bắt đầu.

Lúc này, Loạn Mã Quân đứng dậy đi về phía “Điền Dã”, nhưng vừa mới đi hai bước, thì đã bị bảy tám vị tác giả và biên tập của họ ủa lên bao vây.

Phải nói cô ấy thật sự xứng với giới “người nổi tiếng”, chắc chắn sau hoạt động ngày hôm nay, nhất định bát quái về việc cô ấy kí với truyện tranh mạng Cá Heo sẽ khiến trong giới chấn động không nhỏ. Nhưng từ khi cô ấy ra mắt đến bây giờ, gặp được lời khen ngợi và gièm pha còn ít sao? Nếu cô ấy để ý đến mấy lời bàn luận vô dụng đó, thì cô ấy đã không về truyện H rồi.

Nhưng nổi tiếng cũng có chút phiền toái, giống như bây giờ, cô ấy đã bị mười người đến vây quanh, không thể động dậy.

“Loạn Mã Quân, tôi là tác giả của “Hiệp khách Miêu Miêu”! Thật ra, thật ra bộ tác phẩm này của tôi chính là nhìn tranh cô sáng tác!”

“Loạn Mã Quân, đây là nội dung và thiết kế người của tôi!”

“Xem của tôi nè, thật ra tôi còn có vài sáng ý, tuyệt đối còn tốt hơn so với lúc nói trên sân khấu!”

Bọn họ cứ hết người này đến người kia nhét đồng tài liệu vào trong tay cô ấy, thậm chí còn có vài người tỏ vẻ có thể lấy phong cách vẽ của cô ấy để tạo ra kịch bản gốc truyện tranh.

Biên tập chịu trách nhiệm của cô ấy – Đặng Diệu Hoa cười không thấy mắt, nhận lấy từng đề tài, lại bắt tay với từng người, thêm weixin, cười tủm tỉm nói: “Cám ơn, đến lúc đó tôi sẽ cùng Loạn Mã Quân nghiên cứu kỹ mấy đề tài này.”

Chưa đầy bao lâu, đàn ý trong tay anh ta còn có thêm vài xấp.

Loạn Mã Quân và Đặng Diệu Hoa tuyệt đối là người thắng lớn trong hội nghị giao lưu tác giả lần này, tổng cộng tác giả đến hỏi thăm là 18 người, bây giờ chừng phân nửa đều đứng trước mặt cô ấy, cướp người và lời kéo làm quen với cô ấy.

Cứ như vậy, họa sĩ khác không chỉ bị cô ấy vượt trội cướp lấy, mà còn càng không thể nào tìm được đối tượng hợp tác thích hợp rồi. Trong lòng mấy tác giả có hoặc nhiều hoặc ít một chút thanh cao, nếu như tác giả nào đó bị Loạn Mã Quân từ chối, lại cảm dằn ý đi tìm họa sĩ khác, thì những họa sĩ này tuyệt đối không muốn chịu thiệt lắm “sự lựa chọn thứ hai”.

Có thể tiến vào buổi hội nghị này đều là những họa sĩ có kỹ thuật vẽ không tệ, ai lại muốn trở thành “kẻ thay thế” trong lòng người khác chứ.

Trong lòng họ không thoải mái, mà Loạn Mã Quân bị mọi người vây quanh cũng rất khó chịu.

Cô ấy bị nhóm tác giả này bao quanh, không hề cảm thấy vui vẻ, mà chỉ cảm thấy phiền chán, bởi vì trong mắt cô ấy những người này đều là “sự lựa chọn thứ hai”. Cô ấy rất muốn đẩy bọn họ ra, nhưng không gian nhỏ hẹp ngay cả chỗ giơ tay cũng không có.

Xuyên qua khe hở giữa đám người, cô ấy nhìn thấy được tình huống ở dãy cuối cùng trong phòng hội nghị, nhưng tình cảnh đó lại làm sự nôn nóng trong lòng cô ấy càng ngày càng nghiêm trọng, “sự lựa chọn đầu tiên” trong lòng cô ấy lại đang chủ động với tiểu họa sĩ xuất thân từ trợ lý kia! Là Tiểu Vũ Mao, cô gái trừ truyện tranh ngăn ra thì không có tác phẩm gì trong tay!

...

“Tiểu Vũ Mao, tôi có thể ngồi ở đây không?”

Vu Quy Dã một tay chống lên lưng ghế dựa của ghế ngồi bên cạnh, giọng điệu hiền lành chào hỏi cô gái. Anh biết mặt nạ sói xám trên mặt mình có chút dọa người, cho nên anh cố gắng tỏ thiện ý trên người, hi vọng có thể trấn an được tiểu họa sĩ có lá gan không lớn này.

Đáng tiếc lúc này ở trên sân khấu, can đảm trong một năm của Yến Kỳ Vũ đã dùng xong trong một phút đồng hồ kia. Khi cô nhìn thấy Vu Quy Dã đứng lên từ trên chỗ ngồi, từng bước đến gần cô, thì đầu óc cô trống rỗng, chỉ còn lại có hai chữ hiện ra không ngừng.

—— Điền Điền Điền Điền Điền Điền Điền Dã Dã Dã Dã Dã Dã Dã!

Bộ Na Na vội vàng mở miệng thay cô: “Thầy Điền Dã, mời ngài ngồi, mời ngài ngồi.”

“Tôi chỉ viết qua mấy câu chuyện ngắn, không thể gọi là thầy được.” Vu Quy Dã bình tĩnh khiêm tốn nói.

Anh kéo ghế ngồi ra, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Yến Kỳ Vũ, xét thấy nam nữ có khác biệt, nên anh giữ khoảng cách một cánh tay với cô, vừa đúng cũng đủ cho hai người nói chuyện.

Anh mở cặp hồ sơ luôn mang theo bên người ra, lật đến chỗ bản chi tiết của câu chuyện và thiết kế người, đẩy đến trước mặt cô.

“Tiểu Vũ Mao, tôi rất vinh hạnh có thể trở thành tác giả mà cô lựa chọn, lúc trước tôi có xem qua tác phẩm của cô, cũng muốn cô tới hoàn thành câu chuyện này. Nhưng biên tập của cô cần phải rõ, hợp tác truyện tranh không phải là “tôi thích”, “anh thích” là đủ, còn phải xem độ ăn ý của chúng ta, cũng phải xem câu chuyện này có đủ thích hợp hay không.” Tay Vu Quy Dã ngăn cặp hồ sơ chặt lại, “Nhưng trước khi xem bản chi tiết, tôi có câu hỏi hi vọng

cô có thể trả lời: Phong cách của “Giấc mộng không trung” cùng với tác phẩm trước kia của cô hoàn toàn khác nhau, khó khăn rất lớn, nội dung thiên về chính kịch, tại sao cô lại chọn nó?”

Con thỏ nhỏ ngơ ngác nhìn anh, không nói chuyện.

Bộ Na Na thâm trầm tròng mắt, mượn cơ thể để che chắn, đưa tay nhéo sau lưng cô.

Thần trí Yến Kỳ Vũ đang bay lơ lửng trên không trung bỗng chốc bị kéo về trong cơ thể, đột nhiên buột miệng nói ra: “—— Điền Điền!”

“...”

Người đàn ông thầm nói với chính mình phải mỉm cười, mỉm cười, mỉm cười.

“Mời trả lời câu hỏi của tôi, tại sao lại chọn câu chuyện Giấc mộng không trung?” Vu Quy Dã tạm dừng vài giây, bổ sung hai chữ, “... Hừm, Mao Mao?”

Khi anh nói chuyện, âm cuối lên cao, đánh thẳng vào trái tim nhỏ yếu ớt nhất của Yến Kỳ Vũ.

Bạn học Yến Kỳ Vũ có chịu được hay không thì khoan nói đến, nhưng bạn Mao Mao thì đã giơ tay xin hàng rồi.

Cô giống như học sinh tiểu học khép chân lại, ngồi thẳng lưng lên, hai tay khoát lên trên đầu gối, đặc biệt nghiêm túc trả lời câu hỏi của thầy Điền Dã.

“... Đề tài câu chuyện của “Giấc mộng không trung” làm tôi vô cùng thích, cho tới bây giờ tôi vẫn luôn cho rằng cơ giáp, khoa học viễn tưởng là thuộc về nam giới, nhưng con gái cũng sẽ có giấc mơ bay lượn trên bầu trời. Tôi nhìn thấy được chất lãng mạn trong nữ chính, cũng thấy được một mặt của cô ấy, cô ấy ở trong nghịch cảnh nhanh chóng trưởng thành, giống như tôi vậy.” Nói tới đây, Yến Kỳ Vũ cảm thấy mặt mình quá dày, “Hơn nữa tôi có vinh dự đọc qua tác phẩm trước kia của thầy, kịch tính và câu chữ của câu chuyện rất thu hút tôi.”

Vu Quy Dã nhắc nhở cô: “Cám ơn cô đã thích tác phẩm của tôi, nhưng cô phải biết rằng, vẽ truyện tranh có đề tài khoa học viễn tưởng vô cùng khó.”

“—— Độ khó về điều khiển cơ giáp rất lớn sao?” Sau chiếc mặt nạ con thỏ, Yến Kỳ Vũ bình tĩnh nhìn anh.

Hỏi lại rất thông minh.

Vu Quy Dã nở nụ cười: “Vậy thì không khó.”

“Câu chuyện này, tôi đã định vẽ rồi.”

Yến Kỳ Vũ vươn ngón tay ra chỉ trúng một góc của cặp hồ sơ, bởi vì thời gian cầm bút lâu, nên ngón trỏ và ngón giữa của cô đều có vết chai mỏng, đây là chứng minh cho mồ hôi và nỗ lực của cô.

Đầu tiên là một ngón tay, sau đó là ngón thứ hai, ngón thứ ba... mãi đến khi năm ngón tay đều chặn lên cặp hồ sơ, cô liền bắt đầu dùng sức, từng chút từng chút, rút bản chỉ tiết Giấc mộng không trung ra khỏi tay của Vu Quy Dã.

Cách bởi mặt nạ sói xám lớn và tiểu thỏ trắng, tầm mắt của Vu Quy Dã và Yến Kỳ Vũ giao nhau, trong ánh mắt của họ có thể đọc được sự yêu thích đối với câu chuyện này, sự tin nhiệm lẫn nhau, còn có một loại... ă ă ý khó nói nên lời.

Hầu kết của người đàn ông khẽ chuyển động, anh bỗng nhiên mở miệng: “Cô có tham gia tiệc tối của tác giả không?”

“Cái gì?” Yến Kỳ Vũ còn đang nỗ lực lôi cặp hồ sơ, không rõ sao anh bỗng nhiên thay đổi đề tài.

“Buổi tiệc lúc tối không thể mang mặt nạ, Mao Mao, tôi muốn nhìn thấy cô ở đó.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Vu Quy Dã mời Yến Kỳ Vũ tham gia tiệc tối với lý do rất đơn giản —— anh muốn tìm một cơ hội thích hợp, nói cho cô biết rốt cuộc mình là ai. Lúc

trước, hành vi lưu số điện thoại quá đường đột, mà lần này đúng lúc hợp tác với nhau, có thể kéo gần mối quan hệ của họ.

Cho tới tận bây giờ, hai người họ cũng chỉ gặp mặt ba lần thôi, nếu không phải Vu Quy Dã biết bút danh của Yến Kỳ Vũ, thì e rằng đã không nhận ra được cô. Mà Yến Kỳ Vũ càng không ngờ tới, người đàn ông giúp mình mấy lần kia, lại lấy một thân phận khác xuất hiện bên cạnh cô.

Đối mặt với lời mời của Vu Quy Dã, Yến Kỳ Vũ cũng không nghĩ nhiều, rất dễ chịu nói “Có thể”.

Lần này cô đến hội nghị tác giả, thật ra cũng bị sự hấp dẫn của buổi tiệc tối xa hoa, trên tờ giấy quá trình có viết rõ: Tiệc tối này đã đặt chọn nhà hàng buffet hải sản nổi tiếng trong thành phố, một người ăn cao đến 280 đồng! Nhà hàng buffet này đã mở rất nhiều năm, hằng năm Yến Kỳ Vũ đều phải đợi đến “ngày sinh nhật đi xa xỉ một lần”, mỗi năm đều không bỏ qua.

Hội nghị tác giả của tập đoàn văn học Cá Heo lại chọn ở nơi đó, từ tối qua cô đã để bụng rồi, sáng hôm nay chỉ ăn bánh mì, chờ đến giây phút dựa tường đi vào, vịn tường đi ra.

Sau khi xác định buổi tối Yến Kỳ Vũ sẽ tham gia tiệc tối, thì tâm tình của Vu Quy Dã vui vẻ không ít.

“Đến đây, tôi nói cho cô nghe sơ về nội dung chi tiết và thiết kế người.” Anh kéo ghế dựa đến gần một tí, hai người vai kề vai, cùng nhau nhìn về tài liệu “Giác mộng không trung”.

Người đàn ông nói chuyện nghiêm túc, còn cô gái chăm chú lắng nghe, hai người vừa thảo luận vừa hoàn thiện câu chuyện này. Bên tay của Yến Kỳ Vũ có đặt giấy và bút, bỗng nhiên có linh cảm đột phát, cô liền trực tiếp vẽ ở bên góc.

Đã là truyện tranh cơ giáp, thì trừ thiết kế nhân vật ra, điều quan trọng hơn là phải thiết kế ra các loại cơ giáp khác nhau. Hơn nữa quốc gia khác nhau, trường học khác cũng phải có dấu hiệu riêng.

Yến Kỳ Vũ rất giàu óc tưởng tượng, không lâu sau đã nghĩ ra chút chỗ mấu chốt.

“Thầy Điền Dã, anh xem ở chỗ này thêm hình chim yến trên cơ giáp, tức có năng lực công kích, hơn nữa cũng ăn khớp với huy hiệu trường của họ.”

“Thầy Điền Dã, đồng phục của trường quân đội có thể thêm đồ trang sức, làm như vậy sẽ phân chia cấp bậc.”

“Thầy Điền Dã, còn có hình tượng của nữ chính, tôi cảm thấy ban đầu là tóc dài, đợi đến khi cô ấy chính thức tiến vào hệ cơ giáp thì mới cắt tóc ngắn, như vậy càng có tính chất xung phong hơn.”

“Thầy Điền Dã...”

Vu Quy Dã nâng tay ý bảo tạm dừng: “Tôi đã nói lúc nãy rồi, đừng gọi tôi là thầy Điền Dã.”

Khi anh là “Quân Tử Quy Dã”, thì nhà xuất bản, công ty điện ảnh và truyền hình, biên tập đều xưng anh là “thầy”, nhưng bây giờ anh là nửa người mới, anh nghĩ xưng hô “thầy” này, hơi không thích hợp.

Yến Kỳ Vũ khó xử nói: “Nhưng thầy chính là thầy mà.” Trong giới truyện tranh này, đối đãi với người hợp tác có năng lực cao hơn mình đều xưng là thầy, giống như thầy chủ biên, thầy hậu kỳ, thầy biên tập, vân vân, ý của cô Điền Dã là một tác giả tiểu thuyết rất có năng lực, tương lai còn là người hợp tác của mình, gọi anh một tiếng thầy là chuyện cần phải như thế.

“Không cần, gọi tôi Điền Dã là được rồi.”

Yến Kỳ Vũ lại cảm thấy như vậy không đủ tôn trọng.

Vu Quy Dã xoay bút trên tay: “Nếu không thích cách xưng hô này, thì tôi cho phép cô tiếp tục gọi tôi là Điền Điền.”

“!!!” Yến Kỳ Vũ lúng túng, vội kêu, “Điền Dã, Điền Dã, Điền Dã, Điền Dã, Điền Dã!”

“Gọi một tiếng là đủ rồi, Mao Mao.”

...

Hai người tiến triển rất nhanh, chốc lát đã xác định được huy hiệu trường của mấy trường quân đội và hình tượng của nữ chính, về phần thiết kế cơ giáp thì còn cần Yến Kỳ Vũ trở về cân nhắc kỹ càng.

Cả phòng hội nghị, chỉ có bọn họ đã quyết định với người hợp tác nhanh như vậy, tác giả khác còn đang dò xét lẫn nhau, thương lượng, nói cách thức hợp tác. Loạn Mã Quân giống như ngôi sao của công chúng, cho dù đi đâu cũng có một đám người đi theo nịnh bợ, nhưng cô ấy chẳng cần ai trong số những người này.

Rất nhanh đã tới buổi tiệc tối.

Dưa Già bụng phệ gõ microphone, thông báo với mọi người: “Các vị đại tác giả, đại họa sĩ xin ngừng một chút, chưa trò chuyện đủ thì một lát nữa vẫn có thời gian để tiếp tục trò chuyện! Bữa tối là ở nhà hàng hải sản kể bên phụ trách, mọi người thu dọn đồ đạc xong sẽ đi. Mặt khác, trong thời gian ăn cơm không thể mang mặt nạ, loại một nửa mặt nạ cũng không được, nếu có ai ngại không muốn lộ ra gương mặt thật, thì không bắt buộc tham gia, có thể trực tiếp giải tán ở chỗ này.”

Không cần phải nói, trong số tác giả thật sự có mấy người tính cách ngại ngùng, không muốn lộ diện trước mặt mọi người. Ví dụ như hôm nay chủ biên tổ ba dẫn theo một họa sĩ truyện tranh, bởi vì trên mặt có vết bớt, nên cực ít đi ra ngoài, anh ta vừa nghe bữa tiệc tối này không ép buộc tham gia, thì lập tức xin về.

Khi Vu Quy Dã thu dọn đồ đạc, mới phát hiện khăn quàng cổ rơi ở trong phòng nghỉ lúc này.

“Các cô đợi tôi một lát, tôi đi lấy đồ, lập tức trở về cùng các cô đến nhà hàng.” Dứt lời, anh vội vàng rời khỏi.

Bóng lưng của người đàn ông dần dần đi xa, Bộ Na Na ở bên cạnh lập tức đứng dậy, ngồi xuống trên bàn trước mặt Yến Kỳ Vũ.

Cô ấy khép cặp hồ sơ lại, hai chân bắt chéo, đáng vẻ chọc người.

“Kỳ quái, kỳ quái, thật là kỳ quái.” Cô ấy nhìn chằm chằm tiểu thỏ trắng nhà mình, biểu cảm tìm tòi nghiên cứu.

“Chị Na Na, kỳ quái cái gì ạ?” Đầu Yến Kỳ Vũ mờ mịt.

“Chị làm biên tập nhiều năm như vậy, lần đầu nhìn thấy người hợp tác ăn ý như hai người vậy.”

Bộ Na Na tuyệt đối không có khoa trương, khi hai người trò chuyện về nội dung, cô ấy là biên tập đương nhiên phải ở một bên lắng nghe, chuẩn bị đưa ra đề nghị vào bất cứ lúc nào, bắt được BUG. Nhưng lần này cô ấy hoàn toàn không có đường đề lên sân, chỗ có vấn đề, hai người liền bàn bạc sửa lại rất tốt, gặp đến đoạn đã trọn vẹn, thì họ cũng có thể bàn bạc để có thêm linh cảm.

Yến Kỳ Vũ nhớ đến cuộc nói chuyện lúc này, phát hiện quả thật bọn họ rất ăn ý... Nhưng cũng không đến nỗi phô trương như Bộ Na Na nói.

“Tiểu Vũ Mao, tuổi em còn trẻ nhưng sao trí nhớ lại kém như vậy, chuyện này mới bao lâu chứ, em đã quên Long Long Long tra tấn em thế nào rồi sao?” Bộ Na Na nói, “Long Long Long cũng được xem là tác giả khiến người ta an tâm, nhưng em nhìn xem, lúc đó anh ấy bắt em sửa lại thiết kế vệt nhiều lần như vậy. StarDuck viết rất dễ hiểu, nhưng khi mới bắt đầu vẽ, em không tìm được anh ấy muốn biểu đạt cái gì, anh ấy muốn gì. Bởi vì có rất nhiều tác giả trong khi sáng tác không hề có suy nghĩ về hình tượng, anh ấy không thể nào dùng lời nói hình dung cảnh tượng và nhân vật mà anh ấy muốn. Họa sĩ chỉ có thể tự mày mò từ từ, không biết khi nào có thể tiến đến hình ảnh ở trong lòng tác giả, nhưng mà khi em và Điền Dã ở cùng nhau, thì hoàn toàn không cần phải trải qua giai đoạn giằng co đối phương đó.”

Một mặt là do khả năng diễn đạt của Vu Quy Dã rất mạnh, lời văn của anh còn tốt hơn Long Long Long, có thể miêu tả chính xác cảm giác trong lòng. Về phương diện khác, chắc là do Yến Kỳ Vũ biết anh, hiểu ý đồ của anh, mỗi một nét bút cô hạ xuống đều vẽ theo ý muốn của anh.

Yến Kỳ Vũ hỏi: “Chẳng phải ăn ý là chuyện tốt sao?”

“Đương nhiên là chuyện tốt.” Bộ Na Na khẳng định gật gù đầu, trong lòng lại nghĩ: cô ấy đã từng gặp chủ bút và trợ lý vô cùng ăn ý, sau đó đã tiến đến cung điện hôn nhân, chẳng lẽ tương lai Tiểu Vũ Mao và Điền Dã sẽ...

Bỗng nhiên, di động trong túi Yến Kỳ Vũ vang lên, cô lấy ra nhìn, hai chữ “Tiểu Kiều” lấp lóe trên màn hình.

Tiểu Kiều chính là cô vợ nhỏ đang ở phòng ngủ chính, mặc dù trong nhóm khách thuê phòng có số điện thoại của nhau, nhưng vì tình cảm lạnh nhạt, mà cực ít người liên lạc với nhau... Chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện gì sao?

Cô vội vàng nhận điện thoại, còn chưa kịp nói một tiếng “Alo”, thì bên kia điện thoại đã vang lên giọng nói sột rượt của Tiểu Kiều.

“Chị Yến, chị mau trở về đi!” Tiếng the the của Tiểu Kiều vang lên, “Nếu không trở về thì nhà ở của chúng ta sẽ bị người ta phá dỡ đấy!”

“Cái gì, sao lại thế này? ... Alo, alo, alo?”

Yến Kỳ Vũ còn chưa có hỏi rõ ràng sao lại thế này, thì điện thoại đã bị cúp.

Rốt cuộc căn nhà xảy ra chuyện gì rồi?

Tai họa ngầm ở căn nhà cho nhiều khách thuê vô cùng lớn, khi Yến Kỳ Vũ đến thuê phòng thì đã biết, nhưng ai bảo tiền thuê nhà rẻ, mấy tháng trước Yến Kỳ Vũ còn không nuôi nổi bản thân mình, chỉ có thể ở căn nhà nhỏ đó, bình thường dùng điện, dùng nước, dùng lửa, đều phải vô cùng cẩn thận, mỗi lần trước khi ra khỏi cửa đều phải cúp hết tất cả ổ điện, sợ xảy ra vấn đề gì.

Tiểu Kiều nói rất vội vàng, trong đầu Yến Kỳ Vũ liên tưởng đến vô số chuyện không hay.

Là cháy? ... Là bị ngập nước? ... Hay là...

Cô không kịp nghĩ nhiều, cầm lấy túi xách và áo khoác vội vàng rời đi.

Bộ Na Na liền phát hoảng, vội vàng bắt lấy cô: “Sao thế hả?”

“Chị Na Na, nhà em đã xảy ra chuyện!” Yến Kỳ Vũ lòng như lửa đốt nói, “Phiền chị nói lời xin lỗi với thầy Điền Dã giúp em, sau này có cơ hội nhất định em sẽ mời thầy ấy ăn cơm!”

...

Yến Kỳ Vũ vội vàng chạy về nhà, bởi vậy đã bỏ lỡ cơ hội nhìn thấy gương mặt thật của Vu Quy Dã.

Nào ngờ đến khi cô chạy về nhà, trong nhà không bị ngập nước, cũng không bị cháy, không có trộm vào nhà, càng không có giết người...

Chỉ có Tiểu Kiều và mấy cô bạn cùng phòng chống nạnh đứng trước cửa, đang cãi lộn với cô gái ở nhà đối diện.

Mà chị gái đang bị mấy cô ấy bao vây, không phải là nữ chính vệt cô chạm mặt trong thang máy sao?

“Tiểu Kiều? ... Đây là sao vậy?”

Yến Kỳ Vũ không hiểu ra sao, nhanh chóng tiến lên can ngăn.

Thấy Yến Kỳ Vũ đến, khí thế của bên nhóm khách thuê nhà càng tăng lên: “Chị Yến, chị mau tới đây, chị mau nói cho cô ấy biết, đồng rác này không liên quan đến chúng ta!”

Lúc này Yến Kỳ Vũ mới phát hiện, thì ra trên đất ném bốn năm bao rác, nước trong rác chảy đầy đất, hành lang lát gạch sứ đều bị nước rác chảy xuống làm cho đặc lại.

Vu Kinh Hồng từng gặp Yến Kỳ Vũ một lần, chị ấy nâng cằm lên, buồn bực nói: “Không phải là các cô thì còn có thể là ai? Nhà của tôi có mấy người chứ, làm sao có thể có nhiều rác như vậy? Hơn nữa còn không biết xấu hổ đẩy đến nhà của chúng tôi? Cái này tôi gọi là ‘Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân’!”

(*) Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân: lấy đạo của (người) đó, trả lại người đó

Thì ra hôm nay khi Vu Kinh Hồng về nhà, phát hiện bên tường cạnh cửa có bốn năm cái túi, tất cả bên trong đều là rác.

Bình thường khi mọi người đổ rác, cũng sẽ đặt rác ở cửa, đợi đến khi xuống lầu sẽ mang theo. Nhưng chưa bao giờ xuất hiện tình huống đặt rác ở cửa nhà người khác.

Vu Kinh Hồng thích sạch sẽ, hôm nay đến nhà của em trai lấy đồ, nhìn thấy tình cảnh này liền muốn phát bực, trực tiếp đá túi rác đến cửa nhà của khách thuê phòng, kết quả đúng lúc Tiểu Kiều tan tầm về nhà nhìn thấy, hai người lập tức ầm ĩ.

Vu Kinh Hồng tài trí nhanh nhẹn, mồm mép cực kỳ lưu loát, sao Tiểu Kiều là đối thủ của chị ấy được, nhóm khách thuê phòng đi qua lên tiếng phụ họa, nhưng vừa bị Vu Kinh Hồng phủ nhận, vừa bị châm chọc đến nghe không hiểu.

Lúc này Yến Kỳ Vũ mới phát giác, sao chị gái xinh đẹp này là nữ chính vệt dịu dàng, thân thiện, khéo hiểu lòng người chứ, rõ ràng là một ngỗng trắng lớn tràn đầy sức chiến đấu!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Hành lang nhỏ hẹp đã bị mấy người phụ nữ chen lấn kẹt cứng.

Căn nhà mà Yến Kỳ Vũ thuê là ba phòng một sảnh, hơn nữa còn làm vách ngăn trong phòng khách, tổng cộng tách nhỏ ra thành bốn căn phòng. Trừ phòng ngủ chính của hai vợ chồng ra, thì hai gian khác ở hai nơi khác biệt là của hai nữ sinh viên. Bây giờ vì đề “nghênh chiến” với Vu Kinh Hồng, mà tất cả mọi người trong nhà đều đổ ra nơi này, muốn giải quyết đồng rác rồi này với Vu Kinh Hồng.

Tuy Vu Kinh Hồng có sức chiến đấu cao, nhưng dù sao chị ấy cũng chỉ có một người, mà nhóm người thuê nhà cứ ầm ĩ liên tục vài câu, chắn luôn cả giọng nói của chị ấy.

Yến Kỳ Vũ bị kẹp ở giữa, tai trái và tai phải đều là những tiếng ồn xốn xáo, ầm ĩ làm đầu cô choáng váng não úng. Hai bên đều nói rác không phải là do các cô ấy vứt, Yến Kỳ Vũ chỉ có thể khuyên bên này, rồi lại khuyên bên kia, dù sao cũng là hàng xóm ở đối diện nhau, không thể vì chút việc nhỏ này mà kết thù chứ?

Tiểu Kiều không chịu nhún nhường chút nào: “Chúng tôi là người vứt rác xuống đầu tiên, làm sao có thể đặt ở cửa nhà cô chứ?” Mấy người khác khác cũng phụ họa theo.

Vu Kinh Hồng bị ầm ĩ đến đau đầu. Thông báo của ủy hội dân cư ở tiểu khu, rõ ràng cấm nhà cho thuê nhiều người, nếu không phải trong nhóm khách ở này, chị ấy có ân tượng không tệ với Yến Kỳ Vũ, thì chị ấy đã sớm báo cáo nhà đối diện, để chủ nhà chính đồn và sửa đổi rồi. Chị ấy thấy Yến Kỳ Vũ có vẻ mặt khó xử, thì chỉ có thể ép con tức trong lòng xuống.

Chị ấy nói: “Mấy cô gái trẻ tuổi các cô, tôi cũng không muốn ầm ĩ với các cô, dù sao cứ ầm ĩ tiếp thì cũng sẽ không có kết quả. Cô nói rác này không phải do các cô vứt, tôi tin, nhưng các cô có cúi đầu nhìn xem trong túi rác này có gì không?”

Thực ra Yến Kỳ Vũ vừa mới chú ý tới, trong túi rác có 20 xâu thịt dê, ở trên còn sót lại vài miếng thịt vụn, trừ mấy thứ này ra, còn có hộp com, giấy ăn, và mấy lon bia.

“Các cô xem đồng rác này đi, vừa là xâu thịt, vừa là com rang và bia, chắc chắn mấy cô gái không ăn hết nhiều như vậy... Các cô có thời gian cãi nhau với tôi, không bằng hỏi chủ khách nam thuê nhà của các cô xem, đồng rác này có phải do bọn họ vứt không.”

Vu Kinh Hồng không biết tình hình của nhà cho thuê, nhưng những người khác còn có thể không biết sao?

Chị ấy vừa nói xong thì biểu cảm của mọi người lập tức xấu hổ. Cả căn nhà chỉ có cặp vợ chồng là ở trong phòng ngủ chính, căn phòng khác đều là nữ, nếu như đồng rác này thật là do đàn ông làm, vậy cũng chỉ có thể là...

Yến Kỳ Vũ dùng tay lấy que tăm, cẩn thận khảy khảy trong túi rác, chỉ chốc lát, thật sự cô ấy lừa ra được một tờ hóa đơn mua đồ ăn ngoài.

Trên hóa đơn rõ ràng viết số nhà của bọn họ và họ tên, số điện thoại của A Dũng, xem xong, sắc mặt của Tiểu Kiều trở nên vô cùng khó coi. Hôm nay cô ấy làm ca ngày, A Dũng ở nhà không ra cửa, cô ấy có để lại com trưa cho hắn, không nghĩ đến hắn còn có thể kêu thêm đồ ăn ngoài!

Tiểu Kiều vốn không dám nhìn sắc mặt của mọi người, đỏ mặt xông lên trước, mang theo mấy túi rác hốt ha hốt hoảng đi xuống lầu. Mấy cô gái ở phòng khác nhìn nhau, nói tiếng xin lỗi nhẹ như tiếng muỗi, cũng nhanh chóng chui về trong nhà.

Chốc lát, hành lang còn ầm ĩ vang trời lúc nãy chỉ còn lại hai người Yến Kỳ Vũ và Vu Kinh Hồng.

Tuy rằng lỗi của chuyện này không phải do Yến Kỳ Vũ, nhưng cô vẫn cứ chủ động xin lỗi: “Chị, em thay Tiểu Kiều nói một tiếng xin lỗi, tính tình cô ấy hơi nóng vội, nhất thời xúc động mới có thể gây gỗ cùng chị. Bình thường tuyệt đối tụi em sẽ không như vậy, mỗi ngày đều đi đổ rác, lần này có thể là do chồng cô ấy uống nhiều rồi...”

“Được rồi được rồi, cũng không phải lỗi của em, em thay cô ấy nói xin lỗi làm gì?” Vu Kinh Hồng thở dài, nhìn cô gái tốt bụng này từ trên xuống dưới, “Ôi, sao hôm nay ăn mặc xinh đẹp như vậy?... Sẽ không phải đi hẹn hò chứ. Em vội vàng gấp gấp trở về như vậy, bạn trai không tức giận à?” Lần trước các cô gặp trong thang máy, Yến Kỳ Vũ mặc bộ đồ ở nhà lại tùy ý, nhưng hôm nay rõ ràng cô đã trang điểm rất tỉ mỉ.

Yến Kỳ Vũ vội vàng phủ nhận: “Đâu có bạn trai gì đâu ạ! Hôm nay công ty của em có hoạt động, nên mới thay bộ quần áo mới.”

“Hoạt động gì mà phải tổ chức vào cuối tuần?” Vu Kinh Hồng cố ý kéo dài giọng điệu, “Ồ, hoạt động thân cận cho nam nữ nhân viên độc thân à?”

Yến Kỳ Vũ bị chị ấy chọc làm mặt đỏ tới mang tai, đang định mở miệng giải thích, thì cái bụng đã kêu lên trước.

Cô vì bữa tiệc tối hôm nay mà từ tối hôm qua đã không ăn com đảng hoàng, ổ bánh mì vào buổi sáng này cũng đã sớm tiêu hóa sạch rồi. Nếu như có tiểu tinh linh chui vào dạ dày trống rỗng này hô to một tiếng, chắc cũng có thể nghe được từng tiếng vang.

“Còn chưa ăn com sao?” Vu Kinh Hồng ân cần hỏi.

Yến Kỳ Vũ ngượng ngùng gật đầu.

“Buổi tối định ăn cái gì?”

Yến Kỳ Vũ nói: “Vốn định ăn hải sản...”

“Vậy hiện tại thì sao?”

Cô thở dài: “Hiện tại, hiện tại chỉ có thể ăn mì ăn liền vị hải sản.”

Vu Kinh Hồng nhìn dáng vẻ tiết kiệm của cô, vừa cảm thấy buồn cười vừa cảm thấy xót xa. Chị ấy đưa tay búng lên trán Yến Kỳ Vũ, âm thanh lanh lảnh vang lên làm đèn cảm ứng bằng âm thanh ở hành lang đối diện cũng phát sáng.

“Đau quá!” Yến Kỳ Vũ bị tập kích bất ngờ xoa xoa cái trán, vẻ mặt vô tội nhìn chị ấy.

“Sao con gái lại cứ ăn mì ăn liền suốt thế?” Vu Kinh Hồng kéo tay cô, lôi cô đi ra ngoài, “Đi, chị mời em ăn tiệc lớn!”

...

Vu Kinh Hồng cũng không nói rõ được tại sao mình lại như thế, dù sao chị ấy vừa thấy Yến Kỳ Vũ thì bản năng làm mẹ lại trỗi dậy, cảm thấy cực kỳ thân thiết. Bình thường chị ấy là nữ cường “ý chí sắt đá”, con trai làm nũng nói lời ngon ngọt thì chị ấy cũng tuyệt đối không mắc lừa, nhưng lại luôn mềm lòng với Yến Kỳ Vũ.

... Chẳng lẽ kiếp trước hai cô là mẹ con sao?

Nhà hàng mà Vu Kinh Hồng chọn ở trong một cửa hàng mua sắm tổng hợp cách tiểu khu không xa, vừa mới khai trương vào tháng này, là một nhà hàng chuyên về món ăn Quảng Đông hải sản vô cùng nổi tiếng, mùi vị thanh đậm vừa miệng, dư vị dài lâu, đương nhiên giá tiền cũng xứng với hương vị.

Yến Kỳ Vũ vừa vào cửa, nhìn thấy hải sản thì liền sợ ngây người, phòng mắt nhìn, trong hòm thủy tinh không phải nuôi bảo ngư mà là tôm hùm, nhà ăn trang hoàng cũng vô cùng rực rỡ.

Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên, hai người ngồi ở chỗ cạnh cửa sổ trong căn phòng trang nhã. Ghế sofa mềm mại, hoàn cảnh riêng tư, phục vụ thân thiết, nhưng Yến Kỳ Vũ lại như ngồi trên đồng lửa, khi Vu Kinh Hồng đang xem thực đơn, thì cô vội vàng lấy điện thoại ra xem lời bình luận của mọi người.

Kết quả phát hiện mọi người đều chỉ khoảng 281 đồng cho nhà hàng này.

... So với hải sản tự mình làm còn nhiều hơn 1 đồng tiền đấy!

Sao Yến Kỳ Vũ có thể ăn ở nhà hàng đắt như vậy, cô nhỏ giọng nói: “Chị, chúng ta đi thôi, nhà hàng này rất đắt.”

“Yên tâm, chị đã nói là mời em ăn cơm, không cần em bỏ tiền ra.” Vu Kinh Hồng ưu nhã lật thực đơn, hỏi cô, “Món chính có muốn ăn cơm rang hải sản không?”

Yến Kỳ Vũ nhanh chóng cúi cổ ra xem, cơm rang hải sản 128 đồng, là đồ ăn rẻ nhất trong tờ thực đơn này.

Yến Kỳ Vũ: “...”

“Hay là em muốn ăn cơm bảo ngư?”

“Chị...” Yến Kỳ Vũ vô cùng ngượng ngùng, cô cảm thấy mình như một cô bé lẹm lẹ bước vào trong cung điện, từ sợi tóc đến mũi chân đều không hề có một chỗ xứng với nơi trang lệ thế này, “Chị thật sự không cần phải tốn tiền vì em đâu ạ. Em thường đến cửa hàng mua sắm này, em biết có mấy tiệm ăn vừa rẻ vừa ngon.”

Vu Kinh Hồng nghe vậy liền khép thực đơn lại, chống má nhìn cô: “Chỉ là một bữa ăn mà thôi, em không cần mang gánh nặng tâm lý như vậy. Nếu như em thật sự bận rộn, thì em coi như đây là kẻ có tiền kỳ quái, thích mời người khác ăn cơm đi.”

Từ nhỏ, Vu Kinh Hồng đã com gạo ấm no, đầu óc lại thông minh, là một nữ thần chân chính, tự cô có thể kiếm tiền, chồng có thể kiếm tiền, em trai càng có thể kiếm tiền, trong tính cách khó tránh khỏi có chút kiêu căng và ngạo mạn. Cũng may loại kiêu căng và ngạo mạn này cũng không mang ác ý chủ quan, chỉ cần quen chị ấy, thì đều có thể thấy được sự nhiệt tình giấu trong lòng chị ấy.

Đánh bậy đánh bạ, lời giải thích này của chị ấy làm giảm bớt vẻ ngượng ngùng trong lòng Yến Kỳ Vũ.

Dù sao... Dù sao đã đến rồi thì cứ an tâm, Yến Kỳ Vũ tự an ủi chính mình: đợi đến khi “Giấc mộng không trung” chính thức bắt đầu đăng nhiều kỳ, thì cô sẽ có thu nhập ổn định, đến lúc đó sẽ đến phiên cô mời khách rồi!

...

Đồ ăn đắt đương nhiên có cái lý của nó, lần đầu Yến Kỳ Vũ thưởng thức một bữa tiệc hải sản tuyệt như thế, ngay cả món cơm rang bình thường cũng làm cho cô thêm ăn không bỏ thừa xuống được. Vu Kinh Hồng thấy cô thích ăn, thì chủ động giúp cô gấp thức ăn, chọn những hải sản bổ dưỡng kia vào trong chén cô.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, rất nhanh đã thân thiết với nhau.

Khi Vu Kinh Hồng nói mình đã 36 tuổi, thì Yến Kỳ Vũ vô cùng kinh ngạc.

“Không thể nào... Nhìn chị rất trẻ đấy?”

Vu Kinh Hồng sờ sờ mặt mình, buồn bã nói: “Tiền cho mỹ phẩm bảo dưỡng cũng không rẻ. Tuổi càng lớn, collagen bị xói mòn càng nhiều, không giống như mấy cô gái trẻ tui em, chỉ cần dùng một chút “Đại Bảo” (*) là đã thấm rồi. Đúng rồi, em bao nhiêu tuổi thế? 22 tuổi à?”

(*) Đại Bảo: là sản phẩm dưỡng ra rất hữu nghiệm, bao gồm: bảo vệ mắt, chống nắng, làm đẹp, cung cấp độ ẩm và dưỡng da, vân vân, bảo vệ da và cung cấp làn da căng mịn tự nhiên.

“Không có, em đã 25 rồi ạ.” Yến Kỳ Vũ suy ngẫm, “Có thể bởi vì môi trường công việc rất đơn giản, mỗi ngày tiếp xúc quá ít người, nên em cảm thấy sau khi tốt nghiệp đại học thì tính tình cũng không trưởng thành hơn lắm. Trước kia em từng tham gia gặp mặt bạn bè, những bạn học vừa tốt nghiệp liền đi làm kia đều trở nên chín chắn, còn em vẫn dậm chân tại chỗ...”

Nếu như cô trưởng thành hơn một chút, khôn khéo hơn một chút, thông minh một chút, thì chắc sẽ không bị Trục Mộng Đường bóc lột nhiều năm như vậy rồi.

Vu Kinh Hồng hỏi cô đang làm công việc gì, đây chính là câu hỏi mà Yến Kỳ Vũ sẵn lòng trả lời nhất.

“Em là một họa sĩ truyện tranh!” Đây là công việc mà cô thật sự yêu thích từ đáy lòng, nên giọng điệu mang chút đắc ý. “Hôm nay thật ra công ty tui em tổ chức hội nghị tác giả, em gặp được một người hợp tác rất ấn ý.”

... Họa sĩ truyện tranh?

Trong lòng Vu Kinh Hồng vui vẻ, em trai của chị ấy – Vu Quy Dã là tác giả tiểu thuyết, mà Yến Kỳ Vũ là họa sĩ truyện tranh, hai người đều độc thân, thật xứng đôi.

Chị ấy đang định mở miệng giới thiệu đưa em trai “quý hóa” của mình, thì đột nhiên nhớ tới Vu Quy Dã phiền nhất là người khác làm mai mối. Trước kia, người trong nhà đã từng giới thiệu cho anh sinh viên tài cao và bạch phú mỹ nữ nhiều như vậy, anh cũng không chút để ý, thậm chí vì đề kháng cự người trong nhà ghép đôi bấy bọ, mà anh đã chuyển ra ở riêng, nếu như giới thiệu người cứng nhắc như anh thế này cho Tiểu Yến, e rằng chỉ làm anh thêm ác cảm.

Nghĩ đến đây, Vu Kinh Hồng chỉ có thể kìm nén ý nghĩ làm mai.

Dù sao hai người họ ở nhà đối diện nhau, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, nếu duyên phận đến, thì cuối cùng sẽ có một ngày gặp nhau.

Yến Kỳ Vũ đâu biết rằng, vào lúc mình đang nói chuyện về truyện tranh, thì lòng dạ chị Hồng ngồi đối diện cô đã sớm bay đi mất. Tưởng tượng một lát, Vu Kinh Hồng đã suy nghĩ đến chuyện con của Yến Kỳ Vũ và Vu Quy Dã tên gì.

“Chị Hồng... chị Hồng?” Yến Kỳ Vũ vẫy vẫy tay trước mặt Vu Kinh Hồng.

Vu Kinh Hồng đột nhiên bừng tỉnh từ trong ảo tưởng có baby, “A, sao vậy?”

“Em đi toilet đây ạ.”

“Ừm, em cứ đi đi.”

Đợi sau khi Yến Kỳ Vũ rời khỏi, Vu Kinh Hồng gọi người phục vụ tới chuẩn bị tính tiền, kết quả chị ấy lục lọi khắp túi Birkin của mình, lại không tìm thấy bóng dáng bóp tiền.

Chị ấy hỏi người phục vụ: “Có thể trả bằng điện thoại không?”

Người phục vụ khó xử nói cho chị ấy biết, bởi vì quán mới khai trương, nên trả tiền qua điện thoại còn chưa được đưa vào sử dụng, chỉ trả bằng tiền mặt và quẹt thẻ.

... Vậy phải làm sao bây giờ?

Vu Kinh Hồng đỡ trán, đã nói rồi, chị ấy mời khách, nên không thể để Yến Kỳ Vũ tiêu tiền.

Chị ấy đang định gọi điện thoại cho chồng để anh ấy đến trả tiền giúp, không ngờ đến vừa lấy điện thoại ra, thì có một tin nhắn weixin bật ra.

Quy Dã: Chị, hôm nay chị đến chỗ em à?

Phiên Như Kinh Hồng: Ừm, lần trước khăn quàng cổ rơi ở chỗ của em, nên đi qua lấy khăn quàng cổ.

Quy Dã: Chị Vu, khi nào thì tạt xầu vút đồ lung tung này của chị có thể sửa được đây.

Quy Dã: Chị đến lấy khăn quàng cổ, nhưng bóp tiền rơi ở chỗ của em.

Phiên Như Kinh Hồng: Anh Vu! Cứu người như cứu hỏa, chị ở “Cung hải sản XX” ăn cơm, em nhanh chóng đưa ví tiền đến cho chị đi!

Quy Dã: ... Được, đợi em thay quần áo rồi sang đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vu Quy Dã vốn định nói rõ thân phận trong bữa tiệc tối tác giả với Yến Kỳ Vũ, nhưng không ngờ đến lúc anh cảm đồ trở về từ trong phòng nghỉ, thì đã không thấy bóng dáng của Yến Kỳ Vũ rồi.

Mặt nạ tiểu bạch thỏ để trợ trợ ở trên bàn, lẻ loi một mình, rất đáng thương.

Vu Quy Dã thăm thò dài, anh nâng tay gỡ mặt nạ sói xám lớn trên đầu mình xuống, đặt bên cạnh mặt nạ tiểu bạch thỏ.

Trước kia, anh chưa bao giờ lấy thân phận “Quân Tử Quy Dã” tham gia bất cứ hoạt động nào, nên anh không sợ bị người khác nhận ra trong trường hợp như vậy.

Sau khi lấy mặt nạ xuống, thì gương mặt anh tuấn, khí chất trầm ổn của anh nhanh chóng dẫn tới không ít sự chú ý. Rất nhiều tác giả làm việc mê mẩn, bề quan sát tác, lơ là tập thể dục, nên không phải là bụng phê thì là ốm yếu nhả nhặn, dưới sự làm nền của những người “tốt gỗ hơn tốt nước sơn”, Vu Quy Dã càng thêm xuất sắc.

Bộ Na Na chú ý tới không ít ánh mắt của nữ tác giả hướng về bên này, cô ấy cảm thấy có chút may mắn khi Yến Kỳ Vũ rời khỏi đây trước, nếu không chắc chắn sẽ thành kẻ thù chung của mấy người ở đây.

Vu Quy Dã hỏi cô ấy: “Tiểu Vũ Mao đi đâu vậy?”

Bộ Na Na nhún nhún vai, cảm lấy mặt nạ tiểu thỏ trắng nhét vào trong tay anh: “Tiếng chuông ma thuật vang lên lúc giữa đêm, công chúa nhất định phải về nhà, nếu không xe ngựa bí đỏ sẽ trở lại nguyên hình, đây là mặt nạ thủy tinh, cô ấy nói dựa vào cái này có thể đổi được một bữa tiệc riêng một lần.”

Vu Quy Dã bị “vị tiền đồ đầu” này chọc cười, ánh mắt anh khẽ cong lên, nhìn qua tâm tình cũng không tệ: “Xem ra tôi phải mang mặt nạ thủy tinh này, thử lần lượt xem ai là cô bé lọ lem của tôi rồi.”

Yến Kỳ Vũ không có ở đây, Vu Quy Dã cũng không có tâm trạng tham gia tiệc tối, trực tiếp ra xe về nhà.

Loạn Mã Quân ăn mặc lộng lẫy chờ ở nhà hàng rất lâu, muốn tranh thủ cơ hội hợp tác, nhưng lại chụp huyệt, vị tiểu thư này hơi nổi nóng. Nhưng mà Vu Quy Dã hoàn toàn không biết chuyện này, cho dù có biết, thì anh cũng không có hứng thú hợp tác với người khác.

...

Sau khi Vu Quy Dã về nhà, liền treo hai mặt nạ động vật ở trong ngực lên tường, hai con động vật, một con uy phong凛冽, một con non nớt mềm mại dễ thương, rõ ràng đây sự tương phản, nhưng lại hết sức hài hòa. Anh tự ý thưởng thức một lát, không biết tại sao, càng nhìn càng thoải mái.

Trên tường vốn treo một bức tranh học giả nổi tiếng, lại bị anh lấy xuống trực tiếp nhét vào gian phòng để đồ lật vật. Gian phòng để đồ đó đã lâu rồi không có người tiến vào, anh chỉ ở trong đó vài phút, mà đã bị biến thành toàn thân đầy bụi.

Thu dọn xong tất cả, anh đang định ngồi xuống nghỉ ngơi, kết quả vừa khéo nhìn thấy bóp tiền của chị gái ở giữa bàn trà.

Vu Kinh Hồng năn nỉ anh nhanh chóng đưa bóp tiền đến nhà hàng, anh không còn cách nào khác, chỉ có thể vội vàng thay quần áo đến cửa hàng.

...

Xe dừng lại ở gara, Vu Quy Dã cầm bóp tiền chuẩn bị đi xuống xe, cặp chân dài đã bước ra khỏi ngoài xe, thì bỗng nhiên lại thu trở về.

Anh cầm điện thoại gửi weixin cho chị gái.

Phiên Như Kinh Hồng: Em trai, em đến đâu rồi hả? Chị và người ta trò chuyện 20 phút rồi, đang chờ em đến đó!

Quy Dã: Chị, xin chị nói thành thật cho em biết, đối tượng chị mời ăn cơm là nam hay nữ?

Phiên Như Kinh Hồng: Nữ sinh ý.

Quy Dã: Cô ấy vừa đến tuổi, độc thân, tướng mạo xuất chúng?

Phiên Như Kinh Hồng:...

Quy Dã: Chị Vu, chiều này của chị đã dùng mấy lần rồi?

Đừng trách Vu Quy Dã bức dọc, trong nhà bởi vì vấn đề tình cảm của anh mà đau đầu, có một lần Vu Kinh Hồng hẹn anh chủ nhật ăn cơm xem phim, đến nhà hàng anh mới phát hiện ở đó còn có một cô gái trẻ tuổi.

Cho nên anh suy đoán, nghĩ rằng chuyện ngoài ý muốn ngày hôm nay của Vu Kinh Hồng là hoạt động “thân cận” đã mưu đồ từ lâu.

Phiên Như Kinh Hồng:... Em trai, em thật sự là nghĩ nhiều rồi.

Quy Dã: 【 mỉm cười 】

Phiên Như Kinh Hồng: Thực sự không phải gạt em tới làm quen.

Quy Dã: 【 mỉm cười 】【 mỉm cười 】

Quy Dã: 【 mỉm cười 】 Chị dám dùng thành tích cuộc thi của Daniel để thề rằng chị không nghĩ tới chuyện giới thiệu cô ấy làm bạn gái cho em không?

Phiên Như Kinh Hồng: Ách.....

Quy Dã: 【 mỉm cười 】 Tìm có để cô ấy rời khỏi, em sẽ lại đưa bóp tiền.

Vu Quy Dã lẳng lặng đợi mười phút ở trong xe, cuối cùng chờ đến lúc tin nhắn của chị ấy gửi tới.

Phiên Như Kinh Hồng: 【 thờ dài 】 Em đi lên đi, chị bảo cô ấy về nhà trước rồi.

...

“Chị Hồng, em về trước nhé.” Yến Kỳ Vũ khéo léo vẫy tay tạm biệt với Vu Kinh Hồng.

Trên mặt Vu Kinh Hồng là nụ cười ấm áp ôn nhu, chị ấy vẫy tay bảo người phục vụ thêm một ấm trà, dáng vẻ bình tĩnh tự nhiên, vốn không nhìn ra chị ấy là kẻ nghèo với cái túi trống trơn.

“Em về nhà trước đi.” Chị ấy tao nhã nhấp một ngụm trà, “Đúng lúc chị có một người bạn ở gần đây, chị đợi cậu ấy tới tìm chị.” Chị ấy thật sự nói không nên lời cảnh giới lúng túng của mình, chỉ có thể tùy tiện tìm một lý do quang minh chính đại.

Sao Yến Kỳ Vũ có thể nhìn thấu được lời nói dối của chị ấy, sau khi chào tạm biệt với chị ấy, thì cầm lấy túi xách rời khỏi nhà hàng.

Tòa trung tâm thương mại này tổng cộng có sáu tầng, tầng cao nhất là nhà hàng và rạp chiếu phim, tầng một hai ba là thiên đường mua sắm, tầng bốn là các cửa hàng dành cho phụ nữ mang thai và trẻ em, còn tầng năm chính là các tổ chức giáo dục trẻ em.

Cuối tuần, người trong cửa hàng tổng hợp chật kín, khắp nơi đều là các cặp đôi. Yến Kỳ Vũ đứng trên bậc thang cuốn tự động để đi xuống, trái phải trước sau đều là cặp tình nhân chàng chàng thiếp thiếp.

Yến Kỳ Vũ cô đơn lẻ loi, tâm trí đã bay đi đâu mất.

Trước kia vì để theo kịp bản thảo StarDuck, mà cô đã hơn một tháng còn chưa ra khỏi cửa đi dạo phố. Lần trước tới đây, là vì đòi tiền lương còn thiếu lúc làm giáo viên mỹ thuật, người phụ trách thấy cô dễ ức hiếp, đã định khát nợ, nếu không phải có anh ấy đến giúp đỡ, e rằng cái khổ này còn không biết kêu ca với ai.

Nghĩ đến người đàn ông mới gặp được vài lần, trong lòng Yến Kỳ Vũ khó tránh khỏi việc tiếc nuối về nhan sắc.

Lần đó đi thay ca ở tiệm cafe nữ bộc, vậy mà cô lại được gặp Vu Quy Dã một lần nữa, trước khi người đàn ông đi, còn để lại số điện thoại của anh, đáng tiếc cuối cùng số điện thoại của anh bị vệt nước làm mờ đi.

Vẫn luôn không liên lạc với anh, trong lòng anh Vu, chắc là cô rất thất lễ nhỉ?

Nhưng mà biển người mênh mông, giữa cô và anh không hề có sợi dây liên hệ nào, sau này cơ hội gặp lại vô cùng xa vời.

Nếu như có thể gặp lại... Nếu như có thể gặp lại...

Đột nhiên, Yến Kỳ Vũ đang đứng giữa thang máy, hai tay nắm tay vịn màu đen thật chặt, rướn cổ lên nhìn xuống dưới.

Người đàn ông đang đi vào thang máy tham quan, không phải là Vu Quy Dã mà cô vừa mới nghĩ đến sao?

...

Khi Vu Quy Dã đi vào thang máy tham quan, dường như nghe thấy có người gọi tên của anh. Anh theo bản năng quay đầu tìm kiếm, nhưng nhìn quanh cũng không thấy được bóng dáng quen thuộc.

Phía sau có người không kiên nhẫn đẩy anh: “Mau vào bên trong đi, phía sau còn có người nữa.” Vu Quy Dã chỉ có thể theo dòng người, bị những người khách khác liên tục đẩy vào tuốt bên trong.

Cuối tuần nên người rất nhiều, mỗi tầng đều có khách đi vào đi ra. Có cặp tình nhân ngọt ngào dính nhau, có ba ba đẩy xe em bé, có cụ già bước đi thong thả... Mục đích của Vu Quy Dã là nhà hàng ở tầng trên cùng, nhưng mà sau khi cửa mở đến mỗi tầng đều dừng lại rất lâu.

Đứng ở bên cạnh anh là một người mẹ trẻ tuổi ôm đứa bé, đứa bé khoảng bốn năm tuổi, buộc một chùm nhỏ trên đỉnh đầu, trên lưng mang cặp da nhỏ hình con ếch, mục tiêu của hai người chắc là tổ chức dạy học cho trẻ em ở trên tầng năm.

Vu Quy Dã nhìn thấy cô bé, thì đã nghĩ đến tiểu ma vương quậy phá nhà mình. Nếu như có Daniel ở đây, chắc sẽ ôm cánh tay bấu mỗi, làm bà làm bầm oán giận không muốn đến lớp bỏ tức.

“Mẹ, mẹ xem nơi đó kia!” Tay nhỏ bé của cô bé vuốt tấm thủy tinh của thang máy tham quan.

Người mẹ trẻ nhanh chóng chặn tay của cô bé, nhỏ giọng nhắc nhở cô bé: “Bé con ngoan, đừng vỗ lên thủy tinh.”

Nhưng cô bé lại cố chấp vuron ngón tay ra chỉ lên thủy tinh: “Mẹ, mẹ nhìn đi đó đi, đi đó đang đuổi theo chúng ta kia!”

Người mẹ trẻ vốn tưởng rằng cô bé đang nói bậy, các cô đang ở trong thang máy tham quan chạy thẳng lên trên, làm sao có người đuổi theo được chứ? Nhưng khi cô ấy nhìn theo hướng ngón tay của cô bé, lại thật sự nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi, đang liêu mạng chạy thật nhanh trên thang cuốn, hơn nữa vừa chạy vừa quay đầu nhìn thang máy tham quan như đang tìm vị trí của các cô.

Người mẹ trẻ vội vàng nhân cơ hội này mà giáo dục cô bé: “Bé con không nên học theo chị ấy đấy, chạy trên thang cuốn thật sự rất nguy hiểm...”

Vu Quy Dã bị đoạn đối thoại của hai mẹ con hấp dẫn, anh dựa lưng vào vách tường thủy tinh của thang máy tham quan, nghiêng đầu nhìn ra ngoài, muốn nhìn xem rốt cuộc là ai to gan như vậy.

Hiện tại, trung tâm thương mại mới phát triển, vì dễ dẫn đường cho dòng người, mà trừ loại thang cuốn hai tầng thông thường ra, thì còn có thang máy lên một tầng, có loại lên ba tầng, có loại lên bốn tầng, và thang cuốn sáu tầng của cửa hàng này, có thể trực tiếp đưa khách từ tầng một đến tầng sáu bán thức ăn ngon rồi tầng chiếu phim.

Mà hiện tại, trên thang cuốn dài dọ người kia, có một bóng dáng cao gầy nhỏ nhắn đang cố gắng trèo lên trước. Hình ảnh cô vội vã, vừa đi vừa sốt ruột quay đầu nhìn, trên trán là một tầng mồ hôi mỏng, hai gò má bối vì vận động kịch liệt cũng trở nên đỏ bừng.

Trong miệng cô luôn nói “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, làm phiền nhường đường một chút ạ”, cố gắng bắt kịp vượt qua một nhóm khách, trong lòng cô chỉ ôm một suy nghĩ: hôm nay cô tuyệt đối không thể bỏ qua Vu Quy Dã!

Nhưng thang cuốn thật sự rất dài, cô cố gắng trèo như vậy, thể lực dần dần chống đỡ hết nổi, tốc độ càng ngày càng chậm, bên tai chỉ còn lại tiếng thở và tiếng tim đập của mình.

Cuối cùng cô vẫn chậm một bước, khi thang máy tham quan đến lầu trên cùng, cô cũng còn lại mười mấy bậc thang...

Nếu như cô không liêu mạng một phen, thì đợi đến lúc Vu Quy Dã hòa vào dòng người, vậy thì sẽ lại bỏ qua anh một lần nữa!

Cũng không biết sức lực đến từ đâu, Yến Kỳ Vũ như một chú thỏ trắng phát lực, ba chân bốn cẳng, cọ cọ đôi chân liền bật nhảy lên, cuối cùng đuổi kịp trước khi cửa thang máy khép lại.

Một ý nghĩ xông lên đầu cô, Yến Kỳ Vũ nhấn ấn phím cửa mở, mặt dày yêu cầu lớn tiếng với khách bên trong thang máy, “Anh Vu, xin anh đưa số điện thoại cho tôi với!”

Cô quá mức khẩn trương, khi hô lên ngay cả mắt cũng không mở ra.

Cô liền duy trì dáng vẻ ngốc nghếch đó ở cửa thang máy như làm thần giữ cửa, nhưng không nghe thấy tiếng trả lời theo mong đợi.

Cô cô đơn mở mắt ra, cho rằng mình quá mức đa mặt dày, để Vu Quy Dã khó xử. Nhưng khi cô nhìn kỹ lại, trong thang máy làm gì có Vu Quy Dã, trừ một đôi tình nhân ra, thì người trong thang máy đều là con gái!

Yến Kỳ Vũ: “...”

Người con trai duy nhất kia nhìn qua cũng chỉ 18, 19 tuổi, đầu cua, mặt nổi mụn, mang kính đen. Cậu ta si mê nhìn chăm chăm mặt Yến Kỳ Vũ, lắp ba lắp bắp trả lời: “Tuy rằng tôi không họ Vu, nhưng tôi có thể đưa số điện thoại của tôi cho... A!”

Bạn gái bên cạnh cậu ta nhéo vào đùi cậu ta, chỉ sợ tới nay cậu ta sẽ trở về làm cầu độc thân.

Yến Kỳ Vũ giật mình nhìn khách trong thang máy, không rõ chỉ trong chớp mắt mà Vu Quy Dã đã biến mất.

Vào lúc cô đang ngỡ ngàng không biết làm sao, thì phía sau cô truyền đến một trận cười khẽ, giọng của người đàn ông nghe rất êm tai.

Yến Kỳ Vũ vội vàng xoay người —— quả nhiên, người đàn ông đang mỉm cười đứng trước mặt cô không phải là Vu Quy Dã sao?

Người đàn ông thấy đầu cô đầy mồ hôi, sợi tóc đều bởi vì do mồ hôi mà dính lên hai bên má cô. Anh sờ sờ trên người phát hiện không mang khăn giấy, dứt khoát đề nghị: “Tôi thấy cô vừa mệt lại vừa nóng, không bằng tìm một chỗ ăn hay uống đồ lạnh nhé?”

...

Tầng trên cùng của cửa hàng tổng hợp có một tiệm bánh ngọt rất nổi tiếng, Vu Quy Dã gọi cho cô một phần mango pomelo sago lạnh, gọi cho mình nước dừa bình thường.

Trong tay Yến Kỳ Vũ nắm chặt một tờ khăn giấy, cúi đầu yên lặng lau cái trán đầy mồ hôi, từ đầu tới cuối ánh mắt cũng không dám nhìn người đàn ông.

Ánh mắt cô nhìn về phía bên trái, Vu Quy Dã liền nhìn theo bên phải cô. Ánh mắt cô nhìn về phía bên phải, Vu Quy Dã liền nhìn theo bên trái cô.

Yến Kỳ Vũ không né tránh được, xấu hổ đến tai đỏ lên, chỉ có thể cúi đầu nhìn cái thìa trước mặt.

Vu Quy Dã thấy cô ngượng ngùng như thế, ngược lại càng muốn trêu đùa: “Lúc này lớn tiếng muốn số điện thoại của tôi như vậy, sao bây giờ lại cảm thấy ngại rồi?”

Yến Kỳ Vũ nhỏ giọng nói: “Vừa rồi có chút sốt ruột...”

“Tôi cũng sốt ruột.” Vu Quy Dã thở dài, cố ý chọc lòng áy náy của cô gái, “Ngày đó tôi để lại số điện thoại, nhưng cô không có liên lạc với tôi. Sau này tôi đến tiệm cà phê của cô, thì bà chủ còn nói trong tiệm không có ai tên là Yến Kỳ Vũ... Tôi còn nghĩ đó là cô gái mà tôi nằm mơ thấy.”

“Anh đến tiệm cà phê tìm tôi à?” Quả nhiên Yến Kỳ Vũ mắc câu, vội vàng giải thích nguyên nhân đã để lỡ mất.

Khi Vu Quy Dã nghe thấy số điện thoại bị nước làm ướt, bà chủ ở tiệm cà phê là một cặp sinh đôi, thì anh cảm thấy thật sự rất trùng hợp.

Đương nhiên, còn có một chuyện trùng hợp hơn, anh và cô lại là một cặp hợp tác truyện tranh.

Chẳng qua, Yến Kỳ Vũ cũng không phát hiện “Thầy Điền Dã” chính là Vu Quy Dã ở trước mặt, ai bảo khi anh ra cửa đã thay một bộ quần áo mới chứ?

“Đúng rồi, tôi có một chuyện rất vui muốn chia sẻ với anh” Cánh tay Yến Kỳ Vũ dựa ở trên bàn, nghiêng người ra phía trước, trong ánh mắt tràn đầy đắc ý và vui vẻ, “Từ hôm nay trở đi, tôi chính thức trở thành họa sĩ truyện tranh!”

“Ồ? Không phải trước kia cô đã là họa sĩ truyện tranh rồi sao?”

“Không giống nhau~” Yến Kỳ Vũ nghiêm túc nói, “Lúc trước là tôi làm việc cho người khác, làm trợ lý, hoặc là cải biên truyện ngắn đã có sẵn thành truyện tranh. Nhưng lần này là tôi hợp tác với người khác, cùng nhau sáng tác nên một tác phẩm hoàn toàn mới, đó là một bầu trời hoàn toàn tự do, tôi có thể thỏa sức sáng tạo.”

Yến Kỳ Vũ cẩn thận như muốn moi hết tất cả tâm tư trong lòng ra để miêu tả cảm giác này: “Không biết nói như vậy anh có thể hiểu hay không, chỉ cần cho tôi một cây bút, tôi sẽ có thể tạo nên một thế giới hoàn toàn mới.”

Vu Quy Dã cười rộ lên: “Tôi hiểu.”

Anh rất hiểu loại cảm giác này, đây chính là nguyên nhân mà anh kiên trì chọn con đường sáng tác này. Không phải vì đang tiếng hay lợi ích, mà là vì anh tha thiết muốn dùng bút để viết nên những kỳ tích trong lòng.

Anh theo đuổi từng giấc mơ, cũng sáng tạo ra từng giấc mơ, để nhân vật được thức tỉnh dưới ngòi bút của anh, sống động đứng trước mặt anh, mỗi cái nhăn mày hay từng nụ cười, mỗi tiếng nói hay từng cử động, đều chân thật như vậy. Họ là bạn của anh, cũng là đứa con của anh.

Anh xuyên qua từng thế giới, anh mang những câu chuyện khác nhau đến cho mọi người, đồng thời cũng đang thử thách chính mình.

Nhà nghệ thuật đều nhạy cảm. Cho dù là viết tiểu thuyết, hay là vẽ truyện tranh, thì không hề có “công việc”, mà chỉ có sự tìm tòi, ôm ấp lòng hiếu kỳ đối với thế giới này, mới có thể xem cây bút như thanh kiếm, vạch một đường thẳng xuống sống lưng.

May mắn là, trên con đường nào cũng đã định sẵn những gian khổ và bụi gai, Vu Quy Dã gặp được Yến Kỳ Vũ, hay là nói, “Điền Dã” gặp được “Tiểu Vũ Mao”.

Yến Kỳ Vũ không nghĩ tới anh Vu thật sự có thể hiểu được ý nghĩ của cô, cô giống như đứa trẻ, trong lòng nghĩ cái gì, thì trên mặt lập tức biểu hiện ra ngoài.

Cô phấn khởi kể cho Vu Quy Dã nghe chuyện “xứng đôi” kỳ diệu vào hôm nay, khi cô nhắc tới “Thầy Điền Dã” và dàn ý kịch bản của anh, trong mắt cô gái tràn đầy ánh sáng.

“Đó tuyệt đối sẽ là một câu chuyện rất hay! Chắc chắn sẽ có rất nhiều độc giả yêu thích!” Cô chắc chắn nói.

Cô là một họa sĩ truyện tranh có đạo đức, tuy rằng cô và Điền Dã, truyện tranh Cá Heo cũng không ký tên thỏa thuận bên thứ ba giữ bí mật, nhưng trước khi truyện tranh được login, cô sẽ vô cùng kín miệng, tuyệt đối không làm lộ nội dung cụ thể của kịch bản gốc. Cứ như vậy, cô chỉ có thể liên tục nhấn mạnh câu chuyện này rất đáng xem, cô không ngừng dùng những tính từ, sợ không thể biểu đạt được sự tin tưởng của cô đối với câu chuyện này.

Vu Quy Dã ngồi đối diện cô, mỉm cười nghe cô khoa trương khen ngợi. Thấy cô nói liên tục đến khát, nên ngoắc tay thêm một phần sữa pha nước gừng.

Anh vốn định coi bỏ nick ảo trước mặt Yến Kỳ Vũ, nhưng bây giờ đổi ý, muốn dùng lớp cừu che đậy một chút.

—— dùng thân phận cừu nghe tiểu thỏ trắng khen ngợi sói xám lớn, cảm giác này thật sự không tệ đấy. ^_^

... Hơn nữa, có phải anh đã quên chuyện gì quan trọng rồi không?

...

Trong quán hải sản Quảng Đông 281 đồng một người kia, Vu Kinh Hồng gọi người phục vụ tới, lại thêm một ấm trà.

Chị ấy chiếm vị trí hai người tốt nhất trong một phòng trang nhã ở nhà hàng, biểu cảm cao ngạo mà lạnh nhạt, chị ấy giống như mai vàng trong tuyết, khí thế nghiêm nghị cao quý.

Nhưng mà chỉ có mình chị ấy biết, di động của chị ấy đã sắp hết pin.

Phiên Như Kinh Hồng: 【 phần nộ 】 【 phần nộ 】 【 phần nộ 】

Phiên Như Kinh Hồng: Vu Quy Dã!!!!

Phiên Như Kinh Hồng: Rốt cuộc em chết ở đâu rồi hả!!!!!!!!!!

(*) Mango pomelo sago

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Đây là ngày mà Yến Kỳ Vũ vui nhất từ trước tới nay.

Trong một ngày ngắn ngủi này, cô gặp được người hợp tác tuyệt nhất trên thế giới này, cùng chị gái hàng xóm ăn bữa tiệc hải sản, còn gặp lại Vu Quy Dã ôn nhu chín chắn.

Cô mang theo tâm tình vui vẻ này trở về nhà, tuy hành lang ở nhà cho thuê vừa chật chội vừa âm u, nhưng mà không sao cả, bản thân cô có thể tỏa sáng.

Buổi tối, Yến Kỳ Vũ tắm rửa xong mặc áo ngủ lông xù, ngã xuống chiếc giường đơn, trên tóc còn trùm khăn tắm quấn ở trên đầu.

Trên màn hình điện thoại phát sáng, hiện ra hai tin nhắn, một cái là weixin, một cái là QQ, mà nội dung của hai tin nhắn này đều giống nhau đến kinh người.

Weixin:

Quy Dã: Về nhà chưa?

QQ:

Chuối tiêu điện hạ: Về nhà chưa?

Yến Kỳ Vũ vui vẻ, đầu ngón tay mở weixin ra, ngón tay linh hoạt bấm trên bàn phím.

Quy Dã: Về nhà chưa?

Tiểu Vũ Mao: Về rồi ~ vừa tắm rửa xong ~

Quy Dã: Ừm, vậy tôi an tâm rồi.

Tiểu Vũ Mao: Anh thì sao? Có đón chị anh chưa?

Sau khi ăn bánh ngọt xong, Vu Quy Dã mới nhớ tới mình đến cửa hàng là vì đón chị, vốn anh còn muốn phát huy tính lịch sự đưa Yến Kỳ Vũ về nhà, nhưng cuối cùng chỉ có thể để cô đi xe buýt một mình.

Quy Dã: Tôi đến muộn, chị ấy vô cùng tức giận 【 cười khỏ 】

Tiểu Vũ Mao: A, thực xin lỗi, đều do tôi kéo anh ở lại nói liên tục...

Quy Dã: 【 sờ đầu 】 Chuyện này không trách cô được, phải trách chị ấy.

Tiểu Vũ Mao: ... Hà?

Quy Dã: Trách chị ấy quên trước quên sau, ra cửa dạo phố mà không mang theo bóp tiền, còn phải để tôi đi đón chị ấy.

Yến Kỳ Vũ gửi biểu cảm cười to liên tiếp.

Quy Dã: Daniel không giống chị ấy, nhưng tính cách rất giống chị ấy.

Tiểu Vũ Mao: Chắc chị của anh là một cô gái rất đẹp nhỉ?

Quy Dã: Cứ luôn có người nói chị ấy giống mình tinh, nhưng mà tôi nhìn nhiều năm như vậy, thậm chí bị mai một đi, nhìn không ra rốt cuộc chị ấy đẹp chỗ nào.

Tiểu Vũ Mao: Vậy ở trong mắt anh, cô gái như thế nào mới được xem là đẹp?

Quy Dã: Nếu như phải nói thật thì...

Quy Dã: Ở trong mắt tôi, cô rất xinh đẹp.

Yến Kỳ Vũ không có trả lời.

Bởi vì CPU của cô đã hoạt động quá tải, không biết nên trả lời cái gì mới được.

Tin nhắn mà Vu Quy Dã gửi qua vừa đúng giảm lên ranh giới mơ hồ nào đấy, nói là tán gẫu lại mang theo một chút ám chỉ không rõ thế này, nói là ám chỉ nhưng lại có vẻ làm cô nghĩ quá nhiều.

Khi Yến Kỳ Vũ học đại học thì một lòng vui đầu học tập, sau khi tốt nghiệp lại áp ú ước mơ truyện tranh, kinh nghiệm kết bạn nam nữ của cô gần như bằng 0, thật sự không biết nên duy trì khoảng cách “bạn nam giới” như thế nào.

Cô thèm với trời, cô tuyệt đối không có một chút í nghĩ không an phận nào với anh Vu, chỉ đơn thuần muốn kết bạn với anh, muốn cảm ơn anh mấy lần ra tay giúp đỡ.

Dù sao bọn họ chênh lệch rất lớn, anh Vu trưởng thành, cách nói năng, kiến thức không hề tầm thường, mà cô thì sao, trước ngày hôm nay là một tiểu họa sĩ không nuôi nổi bản thân mình. Vu Quy Dã là một người đàn ông hoàn mỹ như vậy, làm bạn bè thì không có vấn đề gì, nhưng nếu như làm bạn trai... vẫn là bỏ đi.

Trăng treo ở trên trời mới là trăng đẹp nhất, người phạm giống như cô, ngay cả ý nghĩ mò trăng dưới nước cũng không dám có.

Nhưng mà càng tiếp xúc, sự dịu dàng trên người anh càng làm cô say mê, hôm nay lúc ăn đồ ngọt, Vu Quy Dã liên tục nhẫn nại lắng nghe cô ngồi nói làm nhảm, không hề có một chút biểu hiện không kiên nhẫn nào. Yến Kỳ Vũ chưa từng nói giấc mơ của mình cho người khác nghe, bởi vì họ không hiểu cô theo đuổi cái gì, nhưng ở trước mặt Vu Quy Dã, cô lại có thể mở lòng, nói những thứ trên trời dưới đất kia.

Cô buồn bực lật người ở trên giường, cắn môi dưới, qua thật lâu mới trả lời anh.

Tiểu Vũ Mao: Ha... Ha... Ha...

Tiểu Vũ Mao: Anh là ma quỷ trong “Công chúa bạch tuyết” sao, thổi phồng người khác như vậy.

—— a a a a, nhất định là đầu cô đã lên cung trăng rồi, hiện tại đang tán gẫu cái gì thế này?

Không đợi Yến Kỳ Vũ rút câu mở đầu không ăn nhập với từ ngữ lộn xộn này, trên màn hình lập tức nhảy ra câu trả lời của Vu Quy Dã.

Quy Dã: Vậy để tôi đổi cách nói.

Quy Dã: Công chúa điện hạ, cô là người đẹp nhất trên thế gian này.

A.

Yến Kỳ Vũ rất phiền não, sao “anh chàng mặt trắng” lại tiếp tục đề tài này chứ.

...

Cứ như vậy anh một lời tôi một câu, hai người nói chuyện liên tục một lát. Thật nghĩ không ra rốt cuộc bọn họ đang nói chuyện gì, nhưng có rất nhiều lời để trò chuyện.

Mười giờ tối, Yến Kỳ Vũ cứng rắn hạ quyết tâm, ép mình phải nói lời tạm biệt với anh chàng mặt trắng.

Tiểu Vũ Mao: Ngủ ngon ~ đã mười giờ rồi, tôi muốn ngủ ~

Đối phương rất nhanh đã trả lời hai chữ “ngủ ngon”, Yến Kỳ Vũ lẳng lặng nhìn chăm chăm vài giây, cuối cùng rời khỏi trang weixin.

Trên hình app QQ kề bên weixin, con số 1 đỏ tươi nhắc nhở cô còn có một tin nhắn chưa đọc, lúc này cô mới nhớ đến biên tập đại nhân đã để lại tin nhắn này cho cô vào mấy giờ trước.

Cô nhanh chóng ngồi dậy từ trên giường, luống cuống tay chân mở app ra.

Tiểu Vũ Mao: Em về nhà rồi!

Chuối tiêu điện hạ: ...

Chuối tiêu điện hạ: 【 bái bái 】【 bái bái 】【 bái bái 】

Chuối tiêu điện hạ: Năm giờ chiều em vội vàng nói phải về nhà, đến bây giờ đã năm tiếng rồi, rốt cuộc mới chịu báo bình an?

Chuối tiêu điện hạ: Nếu không trả lời nữa thì chị sẽ báo cảnh sát!

Tiểu Vũ Mao: Sợ em trở thành người mất tích?

Chuối tiêu điện hạ: Sợ em bị quái thú bắt đi làm cô vợ nhỏ!

Tiểu Vũ Mao: ...

Chuối tiêu điện hạ: Rốt cuộc nhà em xảy ra chuyện gì, xử lý thế nào rồi?

Yến Kỳ Vũ vội vàng dùng lời nói ngắn gọn nhất thuật lại chuyện tranh chấp túi tác hồi chiều hôm nay, Bộ Na Na nghe xong, im lặng để lại một chuỗi dấu chấm.

Chuối tiêu điện hạ: Vì chuyện nhỏ này, mà ngay cả tiệc tối tác giả em cũng không tham gia.

Chuối tiêu điện hạ: Nhưng mà Điền Dã cũng không tham gia.

Tiểu Vũ Mao: Ồ?

Chuối tiêu điện hạ: Đúng rồi, em còn chưa có QQ của anh ấy, chị kéo vào một nhóm, sau này việc liên quan đến truyện tranh đều bàn ở trong nhóm, bên công ty có chỉ thị gì mới thì chị cũng sẽ thảo luận trực tiếp trong nhóm, bớt làm việc một mình đi.

Nửa phút sau, trên QQ của Yến Kỳ Vũ nhảy ra một nhóm mới.

【Nhóm làm việc “Giấc mộng không trung”. 】

Trưởng nhóm: Chuối tiêu điện hạ

Thành viên: Tiểu Vũ Mao, Điền Dã

Chuỗi tiêu điện hạ: @ Tiểu Vũ Mao @ Điền Dã, sau này đây sẽ là nhóm làm việc của “Giấc mộng không trung”.

Chuỗi tiêu điện hạ: Tôi là biên tập chịu trách nhiệm của Tiểu Vũ Mao, sau này cũng sẽ là biên tập chịu trách nhiệm của bộ tác phẩm này, tôi hi vọng hai người có thể cố gắng thảo luận công việc trong nhóm, tôi sẽ follow tiến độ làm việc bất cứ lúc nào.

Chuỗi tiêu điện hạ: Thứ hai tuần sau chúng ta sẽ họp tuần, tất cả biên tập sẽ báo cáo tác phẩm truyện tranh đã họp tác xong.

Chuỗi tiêu điện hạ: Nhưng lần này chỉ là xét duyệt lần đầu, nửa tháng sau, chúng ta sẽ họp một lần để chọn đề tài, dựa vào dân ý chi tiết, thiết kế người, thử duyệt nội dung, đến cuối cùng sẽ xác định có đăng nhiều kỳ được hay không, và khả năng được đề cử khi đăng nhiều kỳ.

Chuỗi tiêu điện hạ: @ Tiểu Vũ Mao @ Điền Dã, hi vọng hai người cố lên, chờ mong bộ tác phẩm này có thể ra mắt.

Yến Kỳ Vũ vội gửi một biểu cảm.

Tiểu Vũ Mao: 【tôi thật sự rất không tệ】. gif

Tiểu Vũ Mao: Cảm ơn chị Na Na~ chúng ta sẽ cố lên!

Điền Dã: Làm phiên biên tập Bộ, tôi có lòng tin với câu chuyện này.

Rất nhanh, Yến Kỳ Vũ nhận được lời mời kết bạn của thầy Điền Dã gửi tới, cô nhanh chóng đồng ý, chốc lát, khung nói chuyện của hai người trở thành khung tán gẫu của bạn bè.

Câu nói đầu tiên của “thầy Điền Dã” gửi đến hàm chứa sự quan tâm.

Điền Dã: ... Tiểu Vũ Mao, cô còn chưa ngủ sao?

Tiểu Vũ Mao: 【tôi rất muốn đi ngủ nhưng nghịch điện thoại rất vui】. jpg

Tiểu Vũ Mao: Mới mười giờ mà, còn chưa đến thời gian đi ngủ! OwO

Người đàn ông yên lặng cầm lấy điện thoại bên cạnh, trên màn hình trò chuyện còn lưu lại tin “ngủ ngon” của một cô gái gửi tới.

Anh cười rộ lên, vui vẻ thì thầm nói: “Thật là tiểu lừa đảo mà.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Edit: Tịnh Hào

Văn phòng biên tập truyện tranh mạng Cá Heo.

Bộ Na Na một tay ôm máy tính cứng nhắc, một tay bung tách cà phê, vội vàng đi đến thang máy. Cô ấy chỉ mới đi làm trễ có một chút, mà biên tập khác ở tổ ba đã đến phòng họp trước.

Cuộc họp tuần hôm nay vô cùng quan trọng, đây là lần đầu đại biên tập hai tổ của tập đoàn văn học Cá Heo “va chạm” với nhau, mà chủ đề của cuộc họp chính là việc hợp tác của tác giả và họa sĩ truyện tranh.

“Hội che mặt thân cận” hồi tuần trước tổ chức rất thuận lợi, đã có mấy tổ tác giả bắt đầu có ý muốn hợp tác, mà cuộc họp tuần hôm nay, chính là muốn biên tập phụ trách hai bên trao đổi với nhau, làm báo cáo ngắn gọn.

Cuộc họp lần này, cả Cà Ca và Dưa Gia đều tham gia, hai vị tổng biên vô cùng xem trọng lần họp tác này, không chấp nhận có một chút sơ suất nào, đương nhiên, cũng không chấp nhận đến trễ.

Bộ Na Na giẫm lên đôi giày cao gót, bước nhanh vào trong thang máy. Cửa thang máy chậm rãi đóng cửa, bỗng nhiên có một bàn tay chặn ngang tiến

vào, cửa thang máy lập tức dừng lại, cùng đợi vị khách khoan thai đến trễ này.

“Na Na, kêu cô này giờ, sao không thấy cô quay đầu lại vậy.” Giọng điệu láu cá của người đàn ông trung niên và nụ cười chán ghét xuất hiện sau cửa thang máy, Đặng Diệu Hoa lắc lắc ba sợi tóc trên đầu, tự cho mình là người phóng khoáng khôi ngô, hào hoa phong nhã.

Anh ta chen vào trong khe cửa, rõ ràng không gian trong thang máy lớn như vậy, nhưng anh ta lại đứng sát bên người Bộ Na Na, giống như vô ý dùng tay sạm sờ eo Bộ Na Na.

Bộ Na Na bước sang bên cạnh, giày cao gót hung hăng giẫm lên đất, gót nhọn giống như mũi khoan đang dùi xuống đất.

Đặng Diệu Hoa thoáng nhìn đôi giày cao gót tựa như hung khí kia, sợ tới mức nuốt nước miếng thật mạnh, không dám động tay động chân nữa.

Thang máy chậm rãi đi lên, nơi bọn họ chọn để họp lần này là tầng trên cùng ở văn phòng cao ốc tập đoàn văn học Cá Heo, phong cảnh ở nơi đó rất đẹp, khi họp có thể ngắm ngọn núi nơi xa xa.

Đặng Diệu Hoa háng giọng, đôi mắt cong lên: “Na Na à, tác giả dưới quyền cô tên là Tiểu Vũ Mao gì đấy, thật đúng là nghe con mới đẻ không sợ hổ.”

Bộ Na Na: “Ồ? Sao lại nói thế?”

“Chắc chắn, cô nói xem, cô ấy chỉ là một người vẽ tay không có chút danh tiếng, lại chọn một người viết tay khác cũng không có danh tiếng gì, còn vẽ truyện tranh mang đề tài cơ giáp cho nữ tính? Cái này quá ngốc rồi. Hội nghị tác giả lần này là để mọi người liên kết với nhau, tăng thêm sức mạnh, hai người họ lại làm liều vậy, cho dù hôm nay chọn đề tài đó để báo lên, thì cuộc họp nửa tháng sau tuyệt đối sẽ không qua được!”

Bộ Na Na không lên tiếng, trào phúng nhìn anh ta một cái.

Đặng Diệu Hoa cứ luôn cảm thấy mình tốt bụng, còn đang nói bốt nói phét: “Loại tổ hợp này vốn không thể bốc được lửa! Na Na à, tuy tôi là biên tập có thâm niên nhất trong ba tổ, nhưng dù sao cũng không muốn ngăn cản bọn họ, vừa nhìn là biết cô gái nhỏ đó không có kinh nghiệm xã hội gì, đến lúc đó sẽ đầu rơi máu chảy trên thị trường, không có độc giả nào xem, cũng không thể tìm cô đến khóc hu hu.”

Theo miêu tả của anh ta, Bộ Na Na tưởng tượng đến dáng vẻ uất ức kể khổ của Yến Kỳ Vũ... Ừm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, mắt to hồng hồng, ngược lại thật giống con thỏ nhỏ, khiến cô ấy vừa nhìn đã muốn dứt cù cà rốt cho cô. dienDAnnnLEQUYDonnn!3’

Bộ Na Na bị ảo tưởng trong đầu chọc cho nở nụ cười, nhưng cô ấy vừa vui lên, thì Đặng Diệu Hoa càng háng hái.

“Na Na à, anh Đặng đây chỉ muốn tốt cho cô thôi, tuy cô là tổ ba, tôi là tổ một, nhưng cho tới bây giờ tôi vẫn không xem cô như người ngoài! Cô tới công ty chúng ta cũng đã bốn năm rồi, còn một chút nữa là cô có thể thăng chức lên làm phó chủ biên tổ ba rồi! Nhưng nếu hạng mục này không thành công, thì ấn tượng của Cà Ca về cô chắc sẽ bị trừ hết! Tiền lương thăng chức vào đầu năm sau chắc sẽ rơi lên đầu người khác rồi!”

Khi Đặng Diệu Hoa nói chuyện thì toàn bộ ngũ quan đều nhăn lại, tình sâu nghĩa nặng, dốc hết tâm huyết, người không biết chuyện nhìn qua, nói không chừng thật sự cho rằng anh ta đang lo nghĩ cho Bộ Na Na.

Nhưng Bộ Na Na làm việc ở truyện tranh Cá Heo nhiều năm như vậy, sớm đã biết anh ta là dạng người gì. Đặng Diệu Hoa chính là đồ vô dụng không có chút nội hàm, bởi vì anh ta là nhân viên lâu năm ở công ty, người dưới quyền của anh ta có mấy tác giả cấp Bạch Kim, cấp Hoàng Kim, nên người ở trên không dám đụng vào anh ta. Cái gọi là “Không thăng chức, không giáng chức, cũng không đuổi”, người sáng suốt đều biết anh ta bị đẩy đi đường người già, nhưng anh ta lại ao ước muốn thăng chức thật nhanh.

Khóe miệng Bộ Na Na khẽ cong, lộ ra một nụ cười thâm sâu: “Vây phó chủ biên Đặng, chuyện mà anh nói nên làm sao đây?”

Xem ra Đặng Diệu Hoa đã sớm chuẩn bị, mồm mép linh hoạt, lập tức nói nguyên một tràng: “Còn có thể làm sao nữa, đương nhiên là “giải tán” đi! Thật ra bản lĩnh của người vẽ tay Tiểu Vũ Mao này không tệ, có thể rèn luyện một chút, tôi thấy truyện “Hiệp sĩ Miêu Miêu” cũng không tệ, trong tay tôi vừa khéo có dàn ý chi tiết và thiết kế người của tác giả đưa tới, tôi xem qua rồi, vô cùng thích hợp với Tiểu Vũ Mao! Nếu cô đồng ý, tôi lập tức sửa sang tài liệu cho cô, dẫn cô đến làm quen biên tập chịu trách nhiệm ở văn học mạng bên kia.”

“À... Cần phải đối đối tượng hợp tác sao, tôi không thể giải thích rõ cho bên phía thầy Điền Dã được.” Bộ Na Na nói tiếp.

“Ồi, nếu không như vậy đi.” Đặng Diệu Hoa sờ cái đầu trọc của mình, “Thật ra Loạn Mã Quân của chúng tôi rất hứng thú với câu chuyện cơ giáp này, cô ấy không chê Điền Dã là tác giả mới, còn định hi sinh danh tiếng của mình dẫn dắt người viết tay chẳng có gì!”

Bộ Na Na cười rộ lên, nhưng trong lòng cô ấy còn tò mò: “Tại sao Loạn Mã Quân là tác giả cấp Bạch Kim, lại coi trong loại “hàng hóa đồ ra đường” như “Giấc mộng không trung” này.”

“Sao tôi biết vị đại thần này nghĩ gì chứ!” Những lời này của Đặng Diệu Hoa không hề nói dối.

Anh ta đã từng hỏi Loạn Mã Quân rất nhiều lần, rốt cuộc sao lại muốn hợp tác với người viết tay khoa học viễn tưởng tên Điền Dã không có danh tiếng gì, nhưng Loạn Mã Quân chỉ cho anh ta một ánh mắt xem thường sâu xa, bảo anh ta nhanh chóng đi nói chuyện hợp tác, đừng hỏi những chuyện thừa thãi.

Người ngoài không biết, vị đại thần đồng nghiệp này chẳng phải do Đặng Diệu Hoa “mời” về, mà là một họa sĩ cấp Kim Cương nào đấy giới thiệu tới “cá nhân có liên quan”. Bởi vì phong cách vẽ tranh của cô ấy phù hợp với trực nam bệnh hoạn ở tổ một, nên mới khiến Đặng Diệu Hao cướp vào trong tay. Dùng hai chữ dễ hình dung thái độ của Đặng Diệu Hoa đối với Loạn Mã Quân chỉ có thể là “quý liêm”, Loạn Mã Quân bảo anh ta cảm miệng, anh ta liền giống như con cún phe phẩy cái đuôi thực hiện nhiệm vụ.

Anh ta vốn định trực tiếp liên hệ với bên văn học mạng Cá Heo, tìm biên tập chịu trách nhiệm của Điền Dã, kết quả tìm hoài không thấy, sau này mới nghe nói, thì ra Điền Dã là tác giả dưới trướng của tổng biên Dưa Gia!

Chuyện này thật đúng là “đại bát quái” không thể hiểu nổi, phải biết rằng cấp bậc ở chỗ vị tổng biên này, trừ được bảo vệ tốt và có liên quan đến tác giả cấp Kim Cương ra, thì không đích thân dẫn dắt tác giả nào nữa. Điền Dã thân bí như thế, Đặng Diệu Hoa liền suy đoán anh là “cá nhân có liên quan” đến vị tác giả nổi tiếng nào đấy.

Anh ta muốn phá hỏng quan hệ hợp tác của Tiểu Vũ Mao và Điền Dã, bên nhà trai không thể đụng vào, chỉ có thể đụng vào nhà gái.

Anh ta nghĩ ra lý do từ chối trong bụng, trừng mắt nhìn đôi mắt đang híp lại của Bộ Na Na, hy vọng cô ấy có thể thay đổi ý kiến trước khi cuộc hội chọn đề tài.

Đúng vào lúc này, thang máy “Đỉnh ——” một tiếng đến tầng cao nhất, cửa thang máy nhanh chóng mở ra.

Lúc này Bộ Na Na còn mang vẻ mặt ôn hòa với anh ta đột nhiên thay đổi biểu cảm, cô ấy cười lạnh, cũng không quay đầu lại rời khỏi.

“Ôi! Na Na, Na Na, cô còn chưa trả lời tôi đấy? Anh ta vội vàng đuổi theo.

Bộ Na Na dừng bước chân lại, xoay người nhìn anh ta, biểu cảm trên mặt lạnh như băng: “Anh còn muốn tôi trả lời cái gì? Tiểu Vũ Mao và Điền Dã là cặp hợp tác ăn ý nhất, tác phẩm của bọn họ sẽ làm người ta nhón nháo.”

Nói xong, cô ấy lại cất bước về phía trước, giày cao gót va chạm với mặt đá cẩm thạch tạo ra một khúc nhạc sôi nổi.

—— “Còn có, bọn họ không phải là “người vẽ tay” và “người viết tay”, bọn họ là “họa sĩ truyện tranh” và “tác giả”.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30

Trong phòng hội nghị tầng cao nhất của tập đoàn văn học Cá Heo, mọi người vẫn chưa nhìn thấy khói thuốc súng của chiến tranh đang lặng lẽ phát hỏa.

Có đôi khi, Bộ Na Na cảm thấy giới văn học bây giờ giống như giới giải trí, nói dễ nghe là “ganh đua để nổi trội”, nói trắng ra thì chính là “đám đá nhau”, không có một ngày dừng lại.

Không giống nhà xuất bản và trang web văn học vì để nâng tầm một cách thấp hèn, làm giả lượng tiêu thụ, tự mình quét bảng báo cáo, mua chuộc người bình luận...đủ loại thủ đoạn, anh đề bẹp tôi, thì tôi cũng đề bẹp anh, nhất định phải tranh được thắng bại.

Bên trong ban biên tập cũng không tốt lành gì, biên tập giống như người đại diện, vừa châm biếm tác giả của mình để họ cố gắng sáng tác, vừa ở bên ngoài tranh giành tài nguyên tốt cho tác giả tỏa sáng.

Ai mà không muốn làm ra một tác phẩm tốt, ai mà không muốn tác giả của mình nổi tiếng? Nói toan tính cũng được, nói có chí mạnh mẽ cũng được, dưới sự lôi kéo của thị trường tư bản, bây giờ nhóm biên tập báo cáo tuyển chọn đề tài cũng không còn đơn giản, phải xem tác phẩm của mình có chất lượng ra sao, khắp nơi đều có thể nghênh đón hàng loạt vấn đề “thực tế” đổ ập xuống.

“Tác phẩm này có thể đăng nhiều kỳ lâu dài mang đến tiền lợi nhuận dài hạn không?” “Hoạt hình hóa có quá khó không?” “Khả năng được lên phim có nhiều không?” “Bản thân tác giả có nguồn tài nguyên sử dụng được hay không?”

Bộ Na Na cũng không biết là “Tư bản hóa” có cái gì không tốt, dù sao tư bản tiến vào càng nhiều, thì tác giả có thể đạt được tiền lợi nhuận kỳ sau càng lớn. Tác giả chỉ có ăn com no trước, mới có thể có tài chính vật chất đầy đủ và tinh thần dồi dào để tiến hành sáng tác tác phẩm kế tiếp.

Nhưng trong lòng cô ấy, còn có một ý nghĩ, cô hy vọng có thể cho những tiểu tác giả kia một bầu trời trong xanh, cho dù họ kiếm không nhiều tiền, cô ấy cũng có thể vì ước mơ của họ mà bảo vệ và hộ tống, dùng bút vẽ phác họa nên đủ loại hình dạng khác của thế giới này.

Chính vì ôm ý nghĩ như vậy, nên Bộ Na Na bước vào ngành nghề này. Mặc dù ở trong công ty khó tránh khỏi việc gặp tên đàn độn, trong số tác giả cũng có mấy người bướng bỉnh đến đầu đầu, nhưng nói chung thì cô ấy vẫn rất nhiệt tình với công việc này.

Hội nghị vào sáng sớm này là cuộc hội ý giữa hai bộ phận đại biên tập truyện tranh mạng Cá Heo và văn học Cá Heo, do Dưa Gia chủ trì, Cà Ca vẫn mang gương mặt lạnh lùng ngồi bên cạnh dự thính như cũ.

Biên tập lần lượt báo cáo kết quả ghép đôi trong “tiệc che mặt thân cận” lần này, thật đáng tiếc là, chỉ có sáu tổ ghép đôi thành công.

Nhưng số lượng này không chênh lệch lắm so với dự đoán của Dưa Gia và Cà Ca, về phần tiếp theo là mở cuộc họp chọn đề tài xem còn thừa lại bao nhiêu.

Yến Kỳ Vũ rất xem trọng “Hiệp khách Miêu miêu” và “Nhân vật phản dạ đều là chó”, nhưng đều không ghép đôi thành công, tác giả trước chỉ đích danh muốn hợp tác với Loạn Mã Quân, mà tác giả sau quyết định lấy kịch bản gốc của mình về biên soạn thành tiểu thuyết.

Có thành tích vinh quang là một trong sáu tổ được ghép đôi thành công, Bộ Na Na ngẩng đầu ưỡn ngực ngồi ở trong ghế dựa, đắm chìm trong ánh mắt ghen ghét và hâm mộ của biên tập khác.

Giữa hội nghị có 10 phút nghỉ ngơi, nhóm biên tập tụm năm tụm ba tản ra, người thì uống nước, người thì hút thuốc.

Bộ Na Na lấy ipad ra giải quyết công việc, còn chưa được 2 phút yên tĩnh, thì Đặng Diệu Hoa ưỡn ngực tiến tới gần.

Loại người này còn chưa tới, thì rầm đã tới trước, Bộ Na Na nhìn thấy vẻ mặt ghê tởm của anh ta, thì lạnh mặt đứng dậy rời khỏi.

“Na Na đi đâu thế?” Anh ta lưu luyến không dứt hỏi.

“Toilet, anh cũng muốn đi cùng sao?”

...

Bộ Na Na đến toilet đứng đợi một lát, đợi đến khi hội nghị sắp bắt đầu mới đi ra từ toilet. Cô ấy ho khan, suy nghĩ một chút, định quẹo sang phòng trà lấy một ly nước để uống.

Kết quả mới vừa đến gần, thì phát hiện mấy biên tập nhỏ đang khua môi múa mép nói thầm ở phòng trà, trong đó có hai người là tổ hai, một người khác thì không nhận ra, chắc là bên văn học mạng Cá Heo.

Liền nghe thấy bọn họ nói:

“Cô gái bên tổ ba kia... Tên là banana gì đấy, không phải dẫn dắt về truyện tranh cơ giáp thôi sao, nhìn biểu cảm cô ấy đi, cái mũi cũng sắp phồng lên trời rồi.”

“Bây giờ cô ấy có thể khoe khoang thì khoe khoang, làm truyện tranh cơ giáp ở Trung Quốc? Tôi thấy chắc chắn không qua được cuộc họp chọn đề tài nửa tháng sau.”

“Không thể nào chuyển thể điện ảnh và truyền hình, chuyển thành hoạt hình thì khó khăn quá lớn, căn bản không có tiền lợi nhuận kế tiếp... đến lúc đó bị quăng ra đường hay bị cắt ngang, có lẽ cô ấy sẽ khóc đấy...”

Bộ Na Na cũng không phải là người tốt tính, người khác bắt nạt đến trên đầu cô ấy, cô ấy tuyệt đối sẽ không nhin. Cô ấy đang định đá văng cửa lớn phòng trà và vào đấu 300 hiệp với mấy người tiểu biên tập nhỏ này, để bọn họ biết tại sao Chuối Tiêu lại cứng như thế, thì đột nhiên một giọng nam ồm lạnh truyền ra từ ngoài cửa lớn, cắt ngang hành động của cô ấy.

“Nói nhảm quá nhiều.”

Bốn chữ này giống như là dao găm ướn sừng nước đá, hung hăng đâm vào mấy tiểu biên tập đang tám chuyện.

Đám chim sẻ này bị đâm trúng, sợ tới mức bay loạn khắp phòng. Nâng mắt nhìn, bóng dáng cao lớn đứng sừng sững bên cạnh cửa, không phải là tổng biên Cà Ca của truyện tranh mạng Cá Heo sao?

Mọi người bị phát hoảng, nom nớp lo sợ nhanh chóng lên tiếng chào hỏi, ai cũng đều biết vị “đại lão hắc lao” này người thì độc, nói thì không nhiều, rất

chán ghét cảnh tranh đấu trong văn phòng.

Bọn họ bỗng nhiên trở nên “hiền lành”, từng người ngoan ngoãn, rút cổ chuồn đi trước mặt Cà Ca, ngay cả phát hiện nữ chính của cuộc bàn tán đứng sau lưng bọn họ, bọn họ cũng không dám dừng lại nhìn tiếp.

Khi vị biên tập cuối cùng rời khỏi phòng trà, rốt cuộc ánh mắt “hung ác” của Cà Ca cũng dời đến trên người Bộ Na Na.

Bộ Na Na kém tổng biên tập ba bậc, không tiếp xúc nhiều lắm, một tháng cũng không nói chuyện được một lần. Thấy anh nhìn về phía mình, cả người Bộ Na Na rung mình, theo bản năng đứng thẳng.

“Tổng biên, cảm...”

“Cuộc họp chọn đề tài nửa tháng sau, nếu như “Giấc mộng không trung” không đạt được yêu cầu thử duyệt, thì tôi cũng sẽ không đề cho nó pass.”

“... Ờ?”

Cà Ca nói xong một câu không hề có chút độ ấm, liền xoay người rời khỏi phòng trà.

Bộ Na Na đứng ở bên cạnh, nhìn bóng lưng vạm vỡ của anh dần dần biến mất trong tầm mắt, qua một lát, cô ấy chợt bừng tỉnh lại, nhanh chóng lấy điện thoại ra đăng nhập vào QQ.

Chuối tiêu điện hạ: Tiểu!

Chuối tiêu điện hạ: Vũ!

Chuối tiêu điện hạ: Mao!

Tiểu Vũ Mao: Chị Na Na, em đây~

Chuối tiêu điện hạ: Cuộc họp chọn đề tài nửa tháng sau em nhất định phải chuẩn bị thật nghiêm túc, trước năm ngày chị muốn xem thiết kế người nhóm nhân vật chính và bố trí cơ giáp, tuần sau nhất định phải hoàn thành bản nháp phân cảnh một, hai, ba.

Tiểu Vũ Mao: Tuân lệnh!

Chuối tiêu điện hạ: Lượng công việc rất lớn, chị online 24 tiếng, nếu như muốn đề xuất ý kiến gì, thì có thể call chị bất cứ lúc nào.

Tiểu Vũ Mao: 【mua mua mua】

Tiểu Vũ Mao: Chị yên tâm, em đã thu thập tài liệu rồi.

Điền Dã: Tiểu Vũ Mao vất vả rồi.【 sờ đầu 】

Chuối tiêu điện hạ: @Điền Dã, tuần này cho tôi lời thoại của kịch bản gốc truyện tranh trước nhé, anh đã từng viết kịch bản gốc truyện tranh chưa?

Điền Dã: Không có, nhưng tôi đã từng viết kịch bản phim rồi.

Tiểu Vũ Mao: 【 kinh ngạc 】 thật là lợi hại!

Điền Dã: 【 sờ đầu 】 có cơ hội mời cô đi xem phim.

Tiểu Vũ Mao: 【 thẹn thùng 】 【 thẹn thùng 】 【 thẹn thùng 】

Chuối tiêu điện hạ: Từng viết kịch bản phim cũng được, nhưng mà kịch bản gốc của phim và truyện tranh vẫn có sự khác nhau. Lời thoại của hai phân đoạn khác nhau, truyện tranh không có phân đoạn như thế, hơn nữa hình thức thể hiện của truyện tranh sẽ càng thêm nhấn mạnh.

Chuối tiêu điện hạ: Anh cứ dựa vào thói quen của mình viết kịch bản gốc lời thoại trước, tôi sẽ sửa một lượt từ đầu đến cuối cho anh.

Chuối tiêu điện hạ: Lịch trình công việc sau này là như thế, anh viết kịch bản gốc xong thì đưa tôi xem qua một lần, sau đó sẽ giao cho Tiểu Vũ Mao vẽ phân cảnh.

Vu Quy Dã nhìn tin nhắn trên màn hình Bộ Na Na, trong lúc nhất thời vẫn chưa trả lời.

Làm một đại thần tác giả rất có chủ kiến, hơn nữa còn có danh tiếng, Vu Quy Dã vô cùng không quen để người khác cải biên tác phẩm của mình, cho dù đối phương là biên tập của anh. Anh có cách hành văn của anh, thói quen chuyển đoạn, cách miêu tả nhân vật, những thói quen sáng tác ăn sâu bén rễ này thấm đượm vào mỗi nét bút của anh, không chấp nhận được việc người khác khoa tay múa chân.

Anh ở dưới quyền Dưa Gia nhiều năm như vậy, trừ hai năm mới ra mắt Dưa Gia giúp anh sửa dàn ý truyện ra, thì thời điểm khác gần như Dưa Gia chỉ đưa ra đề xuất với anh, rất yên tâm để anh “tự do phát triển”.

Nhưng Bộ Na Na đã nói trắng như thế, sau khi Vu Quy Dã viết kịch bản gốc xong, cô ấy không chỉ “sửa” kịch bản gốc, mà còn có thể là “đại sửa”!

Chuyện này đã chạm đến điều tối kỵ của Vu Quy Dã.

Nếu anh là “Quân Tử Quy Dã”, đương nhiên có thể không để ý đến yêu cầu của biên tập, nhưng bây giờ anh là một người hoàn toàn mới với cái tên “Điền Dã”.

Quyết kiên trì giữ theo ý mình, hay là phải biểu hiện tốt với biên tập mới, để cô ấy “chỉ đạo” anh?...

Tay Vu Quy Dã đặt lên bàn phím, một dòng chữ sắp gõ ra, bỗng nhiên, trên màn hình cửa sổ QQ run lên, một cửa sổ trò chuyện riêng có ảnh đại diện là một lông chim bỗng nhiên hiện ra trước mặt anh.

Tiểu Vũ Mao: Điền Dã, anh còn online không?

Vu Quy Dã lập tức bỏ qua cuộc trò chuyện nhóm, chuyển trò chuyện riêng ra giữa.

Điền Dã: Còn.

Tiểu Vũ Mao: Tôi thấy anh không trả lời chị Na Na, nên nghĩ anh không thấy được.

Điền Dã: Thấy được.

Điền Dã: Chỉ là không biết trả lời thế nào.

Tiểu Vũ Mao: Chuyện đó...

Tiểu Vũ Mao: Có phải anh hơi khần trương không?

Vu Quy Dã sùng sốt, không biết tại sao cô gái này lại rút ra kết luận như vậy. Không đợi anh trả lời, thì Yên Kỳ Vũ ở bên kia màn hình đã gõ bàn phím.

Tiểu Vũ Mao: Lần đầu tiên viết kịch bản gốc chắc chắn sẽ rất khần trương, thoải mái lên đi!

Tiểu Vũ Mao: Tuy chị Na Na rất hung dữ, nhưng chị ấy thật sự rất chuyên nghiệp, cho dù anh viết không tốt thì cũng không cần sợ bị mắng, tất cả mọi người đều bị mắc kẹt ở trạm kiểm soát mà!

Tiểu Vũ Mao: 【ôm ôm】

Loại cảm giác “khần trương” này, đã lâu rồi không xuất hiện trong cuộc sống của Vu Quy Dã, anh đã thành thạo điều luyện với tất cả thách thức, và đắm chìm trong đó. Giống như sáng tác kịch bản gốc truyện tranh lần này, trong lòng anh chỉ tràn đầy chờ mong, chờ mong nghênh đón thách thức trong tương lai.

Nhưng mà tay anh như có ý thức của chính mình, roi xuống bàn phím, nhanh chóng đánh ra một câu.

Điền Dã: Đúng vậy, vô cùng khần trương.

Điền Dã: Cô an ủi chỉ có 【ôm ôm】 sao?

Vu Quy Dã cúi đầu nhìn chăm chăm tay của mình, roi vào trầm tư, tay của anh thật là tùy tiện, không có chút liên quan gì đến con người anh cả.

Tiểu Vũ Mao: 【ôm ôm】【ôm ôm】【ôm ôm】【ôm ôm】

Tiểu Vũ Mao: Nhiều cái 【ôm ôm】 vậy có đủ không?

Tay Vu Quy Dã lại tự tiện hành động, anh kiểm biểu cảm trong gói icon cả buổi trong máy tính, rốt cuộc cũng tìm được một biểu cảm lắc đầu, nói cho cô biết an ủi nhẹ nhàng như vậy căn bản không đủ.

Sau khi Vu Quy Dã gửi câu nói này đi, khung chat phía đối diện thật lâu cũng không có trả lời. Anh cho rằng mình quá mức được một tác lại muốn tiến một thước, khiến Yên Kỳ Vũ khó xử.

Tay trái của Vu Quy Dã dè tay phải lại, ngăn nó tự gửi một hình ảnh “Khoe vui vẻ phải ôm ôm”.

Vào lúc anh cân nhắc tìm bậc thềm để mình đi xuống, bỏ qua đoạn đối thoại lúng túng này, thì QQ lại run lên, một đóa hoa cúc nho nhỏ nhảy tới trên màn hình.

Đóa hoa cúc chuyển động tới, chuyển động lui, chợt, một hình ảnh hoàn chỉnh chậm rãi bật ra, hiện ra trước mặt Vu Quy Dã.

Đây là một bức truyện tranh vẽ tay thật đáng yêu, bối cảnh chủ đạo là bãi cỏ xanh um, gió thổi qua những đám cỏ thấp bé tí, hiện ra hai con động vật cùng dựa vào nhau giữa bụi cỏ.

Sói xám lớn có thân hình cao lớn nằm trên mặt đất, cuộn tròn người giống như một tấm thảm màu tro lông lá xù xì, rõ ràng là một dã thú hung ác, nhưng trên người nó chỉ có thể nhìn thấy hơi ấm và dịu dàng.

Hai chân trước của sói xám lớn ưu nhã gác chéo vào nhau, đầu của con sói lớn đặt dựa trên tay, hai mắt nửa khép nửa mở, nhìn qua lười nhác tùy ý.

Trước sói xám lớn, là một con thỏ trắng tròn vo nhỏ nhỏ ngồi ở trước người nó, con thỏ như quả cầu tuyết có lỗ tai dài, đang nghiêng đầu nhìn sói xám lớn trước mặt.

Con thỏ nhỏ không hề sợ con thú lớn trước mặt, nó đưa một cái móng vuốt vừa ngắn vừa ú, gác lên mũi đen bóng của sói xám lớn.

Dáng của hai con động vật khác xa nhau, hơn nữa còn nằm trong chuỗi thức ăn hai đầu, nhưng trong tấm hình này, đập vào mắt người xem đều là dịu dàng và sáng rõ.

Tiểu thỏ trắng an ủi sói xám lớn, sói xám lớn bảo vệ tiểu thỏ trắng.

Bên cạnh bức truyện tranh đáng yêu trẻ con này, còn có một hàng chữ màu hồng, bút pháp mượt mà, giống như cá tính của chính cô gái ấy, tràn ngập sức sống, “Thầy Điền Dã, cố lên!”

Tiểu Vũ Mao: Tôi vừa mới vẽ, hơi cầu thả một xíu, hy vọng thầy Điền Dã không ghét bỏ. OWO

Điền Dã: Tôi rất thích.

Điền Dã: 【ôm ôm】

Đây là bức tranh đầu tiên mà Mao Mao tặng cho “Điền Dã”, sao anh có thể ghét bỏ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Yến Kỳ Vũ dùng bút vẽ của mình tặng những cái ôm yêu thương cho “thầy Điền Dã” ở màn hình bên kia, nhưng trên thực tế, cô mới là người thật sự cần được ôm.

—— vì thiết kế cơ giáp, mà tất cả tế bào não của cô đều muốn từ trận hết!

“Giấc mộng không trung” là một bộ tác phẩm cơ giáp sáng tác cho phái nữ, trừ tính cách, vẻ ngoài, nội tâm khác nhau của mấy nhân vật nữ ra thì thiết kế cơ giáp hoàn toàn rất quan trọng.

Dàn ý chi tiết kịch bản truyện tranh chủ yếu chia làm hai phần, phần thứ nhất là tình hình cụ thể nửa phần trước của câu chuyện, phần thứ hai là tiểu sử của các nhân vật, trong tiểu sử miêu tả kỹ càng thiết kế người của những nhân vật quan trọng. Nhưng mà “Giấc mộng không trung” nhiều hơn những chuyện khác một phần, đó chính là thiết kế cơ giáp.

Đây là một thế giới có trình độ phát triển kỹ thuật rất cao, tuổi thọ của con người đã hơn ba trăm năm, số tính cầu bị chiếm lĩnh lên tới hàng nghìn, số người đột phá tới tám chục tỉ người. Nhưng chỉ có một phần vạn người có khả năng thông qua đủ loại thử thách để lái cơ giáp, bước lên hành trình ra ngoài biển sao rộng lớn.

Lái cơ giáp không chỉ đòi hỏi cơ thể cường tráng, mà còn yêu cầu sự gan dạ, sáng suốt hơn người và đầu óc thông minh nhạy bén. Từ lúc cơ giáp xuất hiện đến nay, chiến sĩ cơ giáp chỉ có nam giới mới đảm đương trách nhiệm này, bởi vì khi khởi động cơ giáp thì trọng lực sẽ gia tăng làm bóp nghẹt cơ thể, với thân hình mỏng manh của phụ nữ thì không thể nào chống cự được, máu của các cô gái vậy đầy chiến trường. Từ đó về sau, cho dù khoa học kỹ thuật đã cập nhật qua rất nhiều thế hệ, nhưng cấp trên quân đội cũng rõ ràng cấm đoán để phụ nữ lái cơ giáp, quân nhân nữ trên chiến trường dần dần lui tàn thành những nhân vật phụ.

Năm mươi năm trước, một chiến sĩ cơ giáp kiệt xuất tung hoành ngang dọc, “anh” gầy yếu, “anh” thấp bé, nhưng “anh” nỗ lực hơn những chiến sĩ cơ giáp khác, “anh” đã giẫm đạp lên biết bao thù hạp bại tướng, chỉ dùng 15 năm đã trở thành chiến tướng chủ lực tiếng tăm lừng lẫy, lãnh đạo thuộc hạ đánh lui

những kẻ địch mạnh ở vũ trụ. Nhưng khi đến nghi thức trao huân chương thiếu tướng, “anh” đứng trước truyền hình trực tiếp toàn bộ vũ trụ, tiết lộ thân phận thật sự của mình, thì ra vị chiến thần này là một cô gái!

Toàn vũ trụ ồ lên! Nữ chiến thần dùng kinh nghiệm của mình để ủng hộ vô số cô gái có giấc mộng giống như cô, khuyến khích các cô dũng cảm thực hiện, tìm tòi và theo đuổi giấc mơ cơ giáp.

Nhưng vào ba mươi năm trước, trong một cuộc chiến chống quân xâm lăng ngoài tinh cầu, cô gái thần võ này khởi động thiết bị tự nổ, quyết chiến sống còn cùng với những chiến hạm của đối phương, từ đó liền biến mất trong vũ trụ. Có người nói cô “huong tan ngọt ngào”, có người nói trước khi cô khởi động thiết bị tự nổ thì đã dịch chuyển tức thời, nhưng chân tướng cuối cùng thì mọi người không ai biết.

Câu chuyện của cô khích lệ những nữ sinh từ thế hệ này sang thế hệ khác, thúc đẩy các cô bước vào trường quân đội. Nữ chính tên là “An Khiết Lị Na”, chính là một cô gái trẻ ôm giấc mộng về cơ giáp, cô có xuất thân bình thường, cha mẹ hy vọng cô có thể trở thành cô giáo chăm sóc trẻ sơ sinh, nhưng trong cuộc thi chọn ngành, cô đã lên đăng ký vào ngành cơ giáp của trường quân sự, cuối cùng bởi vì thể chất không thích hợp mà bị điều đi học viện hậu cần.

Đã là trường quân đội thì đương nhiên bên trong trường sẽ thường thấy các loại cơ giáp. Cơ giáp chiến đấu chia làm một thể thống nhất là kiểu loại sản xuất và số lượng đã đặt sẵn, phần phụ trợ cơ giáp còn phong phú chủng loại hơn, Điền Dã liệt kê rất tỉ mỉ các loại cơ giáp, những cơ giáp của các nhân vật quan trọng đều viết mấy trăm chữ giới thiệu.

Yến Kỳ Vũ đối với mấy ngàn chữ văn kiện tài liệu này, đầu óc vô cùng trống rỗng.

Máy tính bất thành linh dần dần tối đi, trên màn hình tối đen đó phản chiếu đáng vẻ suy sụp của Yến Kỳ Vũ

... Không biết có phải do ảo giác của cô hay không, mà cô cảm thấy tóc của cô hình như rụng đi không ít trong một tuần này QAQ!

Cô gái trẻ biến thành người hỏi đầu, kết cục này là do thiếu nhân tính hay là không có luận lý?

Cô cúi đầu nhìn trên mặt đất thì giật nảy mình, bởi vì chạy theo bản thảo, mà mấy ngày nay cô chưa quét nhà, trên đất toàn là từng nắm tóc rơi của cô, nếu như gộp lại làm thành lông cừu, chắc chắn có thể nhặt được một “vật kỷ niệm Tiểu Vũ Mao đầu trọc” phiên bản mini. . .

Cô thờ dài, tìm di động chụp một tấm hình mái tóc của mình, gửi lên weibo mà đã lâu rồi cô chưa đăng nhập vào.

@ Tiểu Vũ Mao OwO nhẹ nhàng: Mùa đông đến rồi, động vật nhỏ cũng bắt đầu thay lông..

Nhờ vào StarDuck mà trong khoảng thời gian gần đây, cô tăng không ít fan, bỗng chốc đột phá thành hai nghìn người quan tâm, bây giờ cô và Long Long Long cộng lại, thì có hần 15200 fan đấy.

Cô vừa gửi tin weibo này lên, chưa được bao lâu thì nhận được tin trả lời của độc giả nhiệt tình.

@ Long Long Long Long Long hàng dài Long: 666, lần đầu nhìn thấy rụng tóc mà nói chuyện vẫn vẻ vui tươi như thế.

... Thì ra không phải là độc giả nhiệt tình, mà là đồng bọn cùng hợp tác đáng đánh đòn.

Cô đang định trả lời Long Long Long, thì màn hình máy tính đột nhiên phát sáng, khung đối thoại với Long Mộc Mộc bật ra.

Long Long Long: Tiểu Vũ Mao, đã lâu rồi không liên lạc, chui vào đâu ngủ đông đấy?

Yến Kỳ Vũ lăn con chuột nhìn trên mạng, phát hiện cô thật sự đã không nói chuyện với Long Long Long hai tuần rồi.

Tiểu Vũ Mao: Sao có thời gian ngủ đông chứ, thời gian ngủ còn không đủ. _(“ 3” ∠)_

Long: Thì ra là thiếu ngủ, hèn chi trọc đầu.

Tiểu Vũ Mao: 【 thờ dài 】

Long: Bạn gì thế?

Tiểu Vũ Mao: Bạn đăng nhiều kỳ ~

Long:...

Long:.....

Long:.....

Tiểu Vũ Mao: Sao thế? OAO

Long: Ông đây còn định giới thiệu một công việc cho cô!

Tiểu Vũ Mao: Ôi, truyện ngắn sửa thành truyện tranh sao?

Long: Không phải, tôi có một người bạn viết tiểu thuyết, muốn tìm người mua tranh.

Tiểu Vũ Mao: Tranh minh họa? Tranh bìa? Tranh toàn thân?

Long: Đều không phải, là mua tranh của đồng nghiệp.

Tiểu Vũ Mao:...???

Long: Là như vậy, bây giờ cô ấy đang viết một tiểu thuyết nguyên sang nhiều kỳ ở trên mạng, nhưng không đủ độ hot, định tìm vài họa sĩ giúp cô ấy tuyên truyền, vẽ mấy tấm trong tiểu thuyết, dùng weibo của mình đăng lên, đừng nói là trả tiền mua với người ngoài, coi như là độc giả nhiệt tình tặng cho cô ấy đi.

Tiểu Vũ Mao:...

Tiểu Vũ Mao:... Chuyện này, không tốt lắm đâu...

Long: Tiểu Vũ Mao, chuyện này rất bình thường trong giới này. Chỉ cần chịu chi tiền, làm việc tốt, thì một bộ tiểu thuyết có độ hot trung bình cũng có thể một bước lên trời.

Long: Hình ảnh trực quan hơn chữ viết, tranh vẽ càng đẹp, độc giả có lòng hiếu kỳ thì sẽ xem tiểu thuyết, sau đó sẽ không ngừng hấp dẫn độc giả mới, chờ tác phẩm có danh tiếng, thì sẽ có những họa sĩ khác tiếp tục vẽ. Con đường nổi tiếng này tuyệt đối không phải ít khi thấy đâu.

Yến Kỳ Vũ nhìn lời nói trên màn hình Long Long Long gửi tới, có chút chần chừ. dianDannnLEeQuyyyDon~@

Bàn bạc bàn thảo, thì cô nhận. Nhưng tên tuổi của cô cũng nhỏ, trước đó cũng nhận linh ta linh tinh vẽ tranh minh họa cho tiểu thuyết của tác giả, hay vẽ tranh bìa, nhưng bây giờ nhà xuất bản rất hay lừa bịp, tiền dự toán rất thấp, một tấm chỉ cho có mấy trăm đồng, hợp đồng trả tiền thì vô cùng chậm, còn liên tiếp thay đổi kế hoạch, thời gian trễ nãi làm cô đủ vẽ mấy tấm chân dung ở sạp tranh, cho nên cô chỉ hợp tác hai lần rồi không nhận tiếp công việc này nữa.

Giống Long Long Long đã từng nói loại “đồng nghiệp” này, lúc trước cô có nghe thấy, nhưng phần lớn đều là nhờ người trong ngành điện ảnh và truyền hình, ví dụ như sau khi mỗi bộ điện ảnh, phim truyền hình được công chiếu, thì công ty PR sẽ thuê một số họa sĩ nổi tiếng trên mạng vẽ mấy tấm hình đẹp, với danh nghĩa là “đồng nghiệp” gửi lên weibo của mình hay là trong blog, hấp dẫn fan của bọn họ xem những tác phẩm này. Từ bên đó ra, rất nhiều công ty trò chơi, công ty PR cho mình mình cũng sẽ làm những việc tương tự thế.

Đối với công ty mà nói, chi dùng rất ít tiền dự toán liền có thể làm phim, trò chơi và nghệ sĩ của mình lên độ hot, vốn không cần phải lo lắng việc mở rộng phát triển nữa; còn đối với họa sĩ mà nói, công việc vẽ nhẹ nhàng, tranh được giới thiệu rộng rãi, tiền vào nhanh, còn có thể hot theo, cũng không bị người ta nhìn ra là đang làm quảng cáo, có sao mà không làm chứ?

Yến Kỳ Vũ phải thừa nhận, trước kia cô đã từng bị hấp dẫn với loại công việc này, nhưng cô không quen biết nhiều, căn bản không tiến vào được trong giới này. Công ty tìm họa sĩ chỉ tìm người có thể giữ kín miệng, cho nên tìm tới tìm lui chỉ có thể nhận một nhóm họa sĩ nhỏ nhận công việc này, Yến Kỳ Vũ chỉ có thể đứng ngoài vòng này, nhìn người ta vẽ một tấm bản Q liền có thể kiếm được trên mấy vạn.

Nếu như bây giờ có một cơ hội quảng bá điện ảnh và truyền hình, trò chơi hay nghệ sĩ đến trước mắt cô, chắc chắn cô sẽ không chút do dự nhận lấy. Nhưng đề quảng bá truyện tranh, quả thật cô không thể nào vượt qua vương thất trong lòng, thoải mái nói một tiếng “Được”.

Trong lòng cô luôn cảm thấy, viết tiểu thuyết hẳn là giống với vẽ tranh, từng bước chân trên con đường làm việc miệt mài này, đều là nổi tiếng trước, kiếm tiền sau. Nhưng thị trường lại nói với cô biết hết lần này đến lần khác: Bây giờ đã sớm không phải là thời kỳ “trụm thom không sợ hém sâu” nữa, nếu như bạn muốn bộc lộ hết tài năng trong thế giới văn học mạng hay truyện tranh mạng, thì nhất định phải chú trọng hoạt động của thị trường, dù sao lượng người đọc cũng là mấu chốt.

Yến Kỳ Vũ gõ gõ đánh chữ trên bàn phím, sửa câu nói lại nhiều lần, cuối cùng mới biến thành một lời từ chối nhẹ nhàng.

Tiểu Vũ Mao: Thực xin lỗi QAQ gần đây công việc bận quá, thật sự không nhận nổi nữa...

Long:...

Long: Được rồi, vậy cô cố gắng làm việc, cố lên.

Yến Kỳ Vũ biết, Long Long Long thông minh như vậy, nhất định nhìn ra được ý của cô.

Cô thờ dài, tắt QQ đi, cầm lấy bút vẽ định tiếp tục thiết kế cơ giáp, thì đột nhiên Long Long Long lại nhắn qua QQ của cô.

Long: Chuyện đó, Tiểu Vũ Mao à...

Long: Bởi vì quan hệ bạn bè giữa tôi và cô không tệ, cho nên tôi muốn nói mấy câu với cô.

Tiểu Vũ Mao: Nếu như anh dám nói bậy về nam thần của tôi, tôi sẽ dùng cây đao có tẩm độc này chọc vào cái miệng thối của anh!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Edit: Tịnh Hào

Yến Kỳ Vũ quyết định kéo Long Long Long vào trong sổ đen, để anh tự bình tĩnh lại.

Long:... Đừng mà! Sao tôi biết Quân Tử Quy Dã là nam thần của cô chứ! Lần sau tôi tuyệt đối không nói bậy về anh ấy trước mặt cô nữa!

Tiểu Vũ Mao: Sau lưng cũng không được 【 đao 】【 đao 】

Tiểu Vũ Mao: Được rồi Tiểu Long Tử, anh lui ra đi, ai gia muốn làm việc.

Tiểu Vũ Mao: Có việc gì thì liên lạc qua QQ.

Long:... Dạ.

Yến Kỳ Vũ tiễn người bạn phú nhị đại đáng ghét này đi, lại bắt đầu lo âu chuyện phiền não của người nghèo.

Vẽ còn chưa xong mà tóc đã rụng rồi, cô thật sự là quá sầu khổ mà.

Họa sĩ truyện tranh cũng không phải vẽ một bức tranh là có thể kiếm được tiền, trước khi vẽ ra tác phẩm “có thể kiếm tiền”, thế nào bọn họ cũng phải vẽ ra vô số tác phẩm “không có tiền lời”. Chính rất nhiều tác giả đã sa ngã vào trên con đường này, lựa chọn chuyên nghề trước khi chết đói.

Giống như bộ tác phẩm mà lúc trước Yến Kỳ Vũ cùng hợp tác với Đặng Tuyết, cực khổ thiết kế người, vẽ ra 30 tấm, lên màu 100 tấm bản vẽ phác thảo, nhưng ngay câu nói đầu tiên của Đặng Diệu Hoa đã biến nỗ lực của cô không đáng một đồng, cuối cùng một xu cũng không nhận được.

Nhưng mà cô không thể bởi vì giai đoạn chưa kiếm được tiền này, mà lơ là giai đoạn chuẩn bị của tác phẩm.

Để vẽ ra những cơ giáp khí phách mà “Điền Dã” miêu tả trong tài liệu thiết kế, mấy ngày nay cô vẫn luôn ngày đêm không ngừng nghỉ học hỏi những tác phẩm anime điện ảnh có liên quan đến cơ giáp, cô đã xem qua “Gundam”, “EVA”, ngay cả “Vành đai Thái Bình Dương”, “Transformers” cũng không bỏ qua. Chỉ tiếc nhân vật chính của những tác phẩm này đều là nam giới, phần lớn cơ giáp đều có vẻ đẹp mạnh mẽ của nam giới, mà thiếu đi vẻ mềm mại và nhu hòa của phái nữ.

Hơn nữa, lấy tài liệu khác về để làm tài liệu, không thể nào trực tiếp thiết kế theo kiểu rập khuôn được, nếu không chẳng phải là sao chép sao. Yến Kỳ Vũ quyết không cho phép mình bỏ qua điểm mấu chốt này, tất cả thiết kế cơ giáp đều dựa vào mình cực khổ suy nghĩ ra.

Thiết kế cơ giáp trong kịch bản gốc tương đối thô ráp, độ khó vẽ ra vừa phải. Nhưng cơ giáp của các nhân vật chính, nhất định phải thể hiện nét đặc sắc khác nhau của mỗi nhân vật, Yến Kỳ Vũ làm ra mấy bản thiết kế, càng làm càng không tin tưởng.

Nhìn những cơ giáp có hình thù kỳ quái trên màn hình, Yến Kỳ Vũ thật sự không tin Bộ Na Na sẽ hài lòng.

Suy nghĩ một lát, cô quyết định trưng cầu ý kiến “Điền Dã”, dù sao anh là tác giả của kịch bản gốc, chắc chắn trong lòng đã có ý tưởng đại khái.

Tiểu Vũ Mao: Thầy Điền Dã, có đang onl không?

Điền Dã: Có, Mao Mao có chuyện gì sao?

Tiểu Vũ Mao: >A< chuyện đó, thiết kế người và cơ giáp đã làm gần xong rồi, muốn cho anh xem thử một chút, hỏi ý kiến của anh.

Điền Dã: 【OK】

Yến Kỳ Vũ lưu tất cả tám hình vào trong một tệp, kéo vào trong khung chat, sau đó vẽ mặt căng thẳng nhìn tiến độ chuyển qua, không được bao lâu thì đã chuyển qua thành công.

Đợi đến khi trên màn hình báo Điền Dã đã nhận thành công, Yến Kỳ Vũ ngay cả thở cũng không dám, mắt không chớp nhìn chăm chăm ảnh đại diện của Điền Dã, không biết đang chờ đợi mình là khen ngợi hay là phê bình.

Ôi, tại sao hôm nay tốc độ đường truyền của internet nhanh như vậy chứ, người trong tiểu khu sử dụng rất nhiều, trời vừa tối thì tốc độ internet cũng chậm giống như con bò già kéo cối xay, vậy mà không biết hôm nay trùng tà gì, file nén gần một trăm megabyte liền được chuyển qua nhanh chóng.

Cô đâu biết rằng, cô và “thầy Điền Dã” chỉ cách nhau có một bức tường, gửi qua internet còn chưa phải là cách nhanh nhất, mà nhanh nhất chính là trực tiếp gõ cửa gọi anh qua đây xem.

...

Ở nhà kế bên, Vu Quy Dã đặt ly nước trong tay xuống, ngồi thẳng người trước máy tính. Anh khẽ click chuột, giải nén tệp vừa mới nhận được.

Tuy anh có vô số tác phẩm nổi tiếng chuyển thể, giúp anh nhận được vô số lời khen ngợi, nhưng “Giấc mộng không trung” là tác phẩm truyện tranh đầu tiên của anh, khi sáng tác câu chuyện này, anh cảm nhận được sự mong chờ và hưng phấn mà đã lâu rồi chưa có.

Trước khi đặt bút, dáng vẻ của mỗi nhân vật, mỗi cơ giáp đều có một hình bóng lơ mơ trong đầu anh, mà những hình bóng này có thể đi ra khỏi sương mù, đứng dưới ánh đèn chiếu được hay không, sẽ phải xem năng lực của họa sĩ. dienDanmLEeeQuyDonn~!#@#

Lúc anh lựa chọn hợp tác với Tiểu Vũ Mao, là vì ở trên người cô, anh nhìn thấy được khả năng tác phẩm này trở thành hiện thực.

Trên màn hình, hơn mười bức tranh nằm trong file, một hàng chữ hiện ra, anh click vào tấm hình có viết “An Khiết Ly Na”, nháy mắt, một đôi mắt màu lam giống như trời trong biển xanh chiếm giữ toàn bộ tầm mắt của anh.

Tóc đuôi ngựa năng động, khuôn mặt kiên định sáng sủa, đồng phục huấn luyện thô kệch cũng không thể che đi dáng người quyến rũ, lung linh của cô gái. Trên ngực của cô có gài huy hiệu trường đại diện cho học sinh trong trường quân đội, trên chiếc mũ nổi có thêu tên của cô – “An Khiết Ly Na”, không sai, đây chính là nữ chính trong cảm nhận của Vu Quy Dã.

Cô bước ra từ trong tường tượng của anh, duyên dáng yêu kiều đứng trước mặt anh, sau này sẽ còn đứng trước mặt tất cả mọi người.

Cô tươi tắn như thế, lại xinh đẹp như vậy, trên người “An Khiết Ly Na” tồn tại tất cả phẩm chất lương thiện và tốt đẹp, đồng thời lại có chút mỏng manh và sự nhạy cảm rất nhỏ.

Kế bên thiết kế dáng đứng của nhân vật, có một bức hình phóng đại đặc tả bộ phận tay, đôi tay kia vững vàng nắm chặt một khẩu súng, trực tiếp hướng về phía trước.

Trừ cái đó ra, còn có một bức đặt tả gương mặt của nữ chính: Lúc thì vui tươi, lúc thì nét mặt đầy vẻ chết chóc nhưng lại hung hãn không sợ chết...

Những thứ này đều là bộ phận mà Vu Quy Dã không đề cập đến ở trong thiết kế người, nhưng Yên Kỳ Vũ dựa theo tiểu sử của nhân vật và dàn ý chi tiết, tự mình phát triển thêm, lấp đầy những chi tiết nhỏ còn khoảng trống.

Sự cẩn thận và trí thông minh của cô làm Vu Quy Dã vô cùng kinh ngạc, có thể cùng hợp tác với một họa sĩ xuất sắc như thế, là anh có lỗi rồi.

Giống như Vu Quy Dã đã dự đoán, mấy bức tranh kế tiếp đều không làm anh thất vọng. Từng nhân vật đều có đủ những tính chất riêng biệt của mỗi người, thậm chí còn phát huy thêm, bổ sung cho những phần mà Vu Quy Dã không miêu tả tới.

Giữa họa sĩ truyện tranh và tác giả luôn có một chút “khác nhau”, năng lực tưởng tượng của họa sĩ truyện tranh đối với chữ viết và năng lực tưởng tượng của tác giả đối với tranh vẽ, hoàn toàn không ngang bằng nhau.

Làm thử một suy luận, tác giả viết trong tiểu thuyết: “Tóc của cô ấy dài qua eo, diện mạo thanh tú, khóe mắt có một nốt ruồi, lúc nào nụ cười cũng chất chứa vẻ man mác buồn. Trên tay của cô ấy có đeo một chiếc nhẫn, là vị hôn phu đã tử trận tặng cho cô ấy, mỗi khi cô ấy nhớ đến anh, cô đều sẽ khẽ vuốt chiếc nhẫn.”

Đoạn văn này nhìn sơ qua thì không có vấn đề gì, nhưng trên thực tế khi họa sĩ truyện tranh bắt tay vào làm, sẽ gặp rất nhiều phiền toái.

Ví dụ như, nhẫn ở bên nào? Nhẫn kim cương hay là nhẫn trơn? Đeo bên ngón tay nào? Động tác vuốt nhẫn ra sao?

Vì để tránh việc vẽ vô ích, trước khi họa sĩ truyện tranh đặt bút sẽ trung cầu ý kiến của tác giả rất nhiều lần. Mà có đôi lúc, tác giả cũng không cân nhắc vấn đề tỉ mỉ như thế, vừa mới bắt đầu thì còn có thể nhẫn nại trả lời, càng về sau thì bị hỏi đến phiền rồi.

Vốn dĩ Vu Quy Dã còn rất lo lắng Yên Kỳ Vũ sẽ có chỗ không nắm bắt chuẩn xác về thiết kế người được, không nghĩ tới lại có thể vẽ ra từng nhân vật đều hợp ý anh như thế.

Tiểu Vũ Mao: Anh xem xong rồi chưa QAQ thế nào?

Điền Dã: Vừa mới xem xong thiết kế người, vẫn chưa bắt đầu xem cơ giáp.

Điền Dã: Cô thiết kế rất hay, còn hoàn mỹ hơn trong tường tượng của tôi.

Điền Dã: Tin tưởng tôi, độc giả sẽ yêu thích tranh của cô.

Điền Dã: Ít nhất là tôi đã yêu thích tranh của cô rồi.

Tiểu Vũ Mao: 【che miệng cười】

Nhìn thấy lời khen ngợi mà thầy Điền Dã gửi tới, cuối cùng Yến Kỳ Vũ cũng thở phào nhẹ nhõm. Vốn dĩ cô còn lo lắng giai đoạn thiết kế người sẽ phải bị làm lại, không nghĩ tới thuận lợi như vậy!

Điền Dã: Cô vẽ người rất giống thật.

Tiểu Vũ Mao: 【tay chỉ vào nhau】Thật ra trước kia tôi đã từng ký họa người ở ven đường.

Tiểu Vũ Mao: Kiểm không nhiều lắm, nhưng để rèn luyện kiến thức.

Tiểu Vũ Mao: Có rất nhiều chị gái xinh đẹp đến tìm tôi vẽ tranh đấy!

Vu Quy Dã nở nụ cười, anh nhớ tới bức chân dung Yến Kỳ Vũ vẽ cho Daniel, cô hoàn toàn chưa từng gặp Rachel nhưng lại vẽ y như thật, quả thật năng lực rất xuất sắc.

Tiểu Vũ Mao: Tôi đã từng gặp chị gái xinh đẹp kể bên nhà tôi rồi~

Tiểu Vũ Mao: Giống minh tinh điện ảnh vậy, người đẹp mà tâm cũng thiện, còn mời tôi ăn cơm đó!

Điền Dã: Một bữa cơm đã mua chuộc được cô rồi sao?

Tiểu Vũ Mao: Tôi nói thật đấy, tôi còn lấy nguyên mẫu của chị ấy về thành truyện tranh.

Điền Dã: Ồ? Không phải là truyện ngắn StarDuck mà trước kia cô vẽ chứ?

Tiểu Vũ Mao: Chính là truyện đó đấy. OAO

Điền Dã...

Nếu như Vu Quy Dã nhớ không lầm, nữ chính trong truyện không phải là một con vịt chứ... Anh bắt đầu cảm thấy lo lắng cho khiếu thẩm mỹ của Yến Kỳ Vũ.

Yến Kỳ Vũ thúc giục anh tiếp tục xem thiết kế cơ giáp, Vu Quy Dã chỉ có thể xua đi hình ảnh con vịt kêu cạp cạp ỉn ỏi kia, tập trung xem hình ảnh kẻ tiếp.

...

Trong khu dân cư ở thành phố khác, A Lâm đang vui đầu trước máy tính, nhìn như rất là chăm chú làm hậu kỳ truyện tranh, thật ra thần trí của cô đã sớm không biết bay đi nơi nào.

Ánh mắt cô rơi vào khoảng không, bút cảm ứng trong tay đang vẽ loạn trên máy tính bảng đồ họa, thiếu nữ xinh đẹp trên màn hình có một bộ ngực lớn nhất mà đời này cô từng chứng kiến, mà công việc của cô chính là lên màu cho bộ ngực vượt quá mức bình thường này.

Căn hộ hai phòng một sảnh bình thường này chính là phòng làm việc mà Tri Bất Đạo Tiên Nhân thành lập năm trước. Nơi dễ thấy nhất ở trên tường đóng mấy tấm ván ngăn vách, cả bức tường đều là cúp và bằng khen gặt hái được từ “Bạo Liệt Thần Quyền” mấy năm qua, những vinh quang rực rỡ này giống như những đôi mắt, từ trên cao nhìn xuống những trợ lý nhỏ bình thường ở giữa phòng khách.

Trong phòng khách không có một vật dụng trong nhà nào, mà giống như trong công ty bày một bàn làm việc. Mỗi bàn làm việc có một máy tính, một ly nước, một máy tính bảng đồ họa, tạo thành một môi trường làm việc chật chội.

Ba mặt của bàn làm việc đều có vật chắn, cho dù A Lâm muốn tán gẫu cùng với trợ lý xung quanh cũng không thể được. Trong máy tính thậm chí không có trang bị phần mềm trò chuyện, nếu như cô muốn liên lạc với bên ngoài trong lúc đi làm, thì chỉ có thể dựa vào QQ và weixin trên điện thoại di động, nhưng quy tắc làm việc dán trên tường viết rất rõ ràng, dùng điện thoại di động vượt quá 5 phút sẽ bị phạt 100 đồng.

Cô có thể kiếm được số tiền này trong vòng một ngày sao?

Nếu như cô muốn nghịch điện thoại thì chỉ có thể thừa dịp lên đem đi động đến toilet.

Làm trong phòng làm việc anime, địa bàn của Tri Bất Đạo Tiên Nhân thậm chí còn áp lực hơn Trục Mộng Đường trước kia.

Năm đó, A Lâm từng làm trợ lý ở Trục Mộng Đường một thời gian cùng với một vị chủ bút khác. Sau khi Trục Mộng Đường giải tán, cô trở về quê nhà, vừa sáng tác truyện ngắn vừa nộp bản thảo khắp nơi. Đáng tiếc nền tảng kỹ thuật bản phân cảnh của cô không tốt lắm, một năm vội vã trôi qua, truyện tranh mà cô được xuất bản không đủ ba bài. Người trong nhà cô vô cùng truyền thống, cảm thấy rất bề mặt vì cô đã quá tuổi lập gia đình mà còn mê hoạt hình, ép cô kết hôn, rồi tìm một công việc nghiêm chỉnh, cô thật sự chịu không nổi, dứt khoát gói ghém hành lý, bỏ chạy về thành phố lớn.

Quanh đi quanh lại, cô nghe được Tri Bất Đạo Tiên Nhân muốn tuyển trợ lý mới, vì thế tự đề cử mình tới đây, định bắt đầu lại từ đầu.

Trước khi vào cửa, Tri Bất Đạo Tiên Nhân rất đặc ý khoe khoang, nói ông ta sắp mở đồng thời hai bộ truyện tranh, bộ truyện tranh này sẽ hợp tác cùng với Quân Tử Quy Dã! A Lâm vô cùng kích động với cơ hội này, mới có thể lựa chọn tới nơi này làm việc.

Nhưng cô ở trong đây lâu như vậy, ngay cả bóng dáng của thiết kế người còn chưa thấy, đừng bàn đến dàn ý chi tiết của câu chuyện!

Trợ lý không có tiền lương giữ gốc, vẽ xong một trang hậu kỳ mới có thể lấy được một phần tiền. Dù sao vẫn là ngồi không chẳng làm gì như thế, còn không cho phép làm việc riêng, cô thật sự sắp xài hết tiền tiết kiệm rồi.

Cô nói bóng nói gió hỏi qua vài lần, rốt cuộc khi nào mới có thể bắt đầu đăng nhiều kỳ, nhưng chỉ nhận được lời nói cho có lệ của Tri Bất Đạo Tiên Nhân.

Cô không thể nhịn được nữa, nói thẳng là không có việc làm thì sẽ chết đói, lúc này ông ta mới “có lương tâm” ném mấy bản thảo còn chưa lên màu, toàn bộ đều là quảng cáo, văn bản, bài PR!

Có một câu mà ngày qua ngày cô đều muốn nói, chính là cô tới để vẽ truyện tranh, không phải để vẽ quảng cáo!

A Lâm càng nghĩ càng giận, hận không thể dùng bút cảm ứng đâm vào bộ ngực dọa người trên màn hình này, để bộ ngực giả bom phòng này nổ tung như khinh khí cầu.

Cô đang lén chà chà lên bộ ngực “gia công trau chuốt” sinh động, bỗng nhiên trong văn phòng sau lưng cô truyền đến một trận tranh cãi.

Không sai, căn hộ hai phòng một sảnh nhỏ nhỏ này có “văn phòng”. Tri Bất Đạo Tiên Nhân ở trong phòng ngủ chính có ban công, mà ở ngoài lại là phòng làm việc của ông ta, bình thường ông ta vẽ tranh một mình ở trong phòng làm việc, có khách thì sẽ dẫn qua bên đó trao đổi.

Nửa tiếng trước, có một cô gái trẻ tuổi chưa bao giờ gặp đến đây thăm hỏi. Dáng người cô ấy nhỏ nhắn, cực kì xinh đẹp, trong ánh mắt mang theo vẻ kiêu ngạo “cả vú lấp miệng em”, Tri Bất Đạo Tiên Nhân tự mình đưa cô ấy vào văn phòng.

Nếu là trước kia, A Lâm đã sớm nhiều chuyện rồi, nhưng hôm nay cô ngẩng đầu nhìn một vòng, trong mắt từng người trợ lý đều chỉ còn lại vẻ chết lặng và âm trầm, giống như một máy móc cũ kỹ, vốn dĩ không chú ý tới thay đổi bên ngoài thế giới.

Tiếng tranh cãi trong văn phòng lại càng lớn hơn, A Lâm thật sự khó nhịn nổi. Trợ lý ở xung quanh đều đeo tai nghe, người bên trái bật âm lượng tai nghe rất lớn, ngay cả tiếng hát của Nakashima Mika mà A Lâm cũng nghe thấy.

Suy nghĩ một chút, cô cầm ly nước lên, giả bộ như đi rót nước, từ từ đến gần văn phòng.

Chất lượng của phòng ngủ ở dân cư rất kém, đóng không chặt được, cuộc đối thoại của Tri Bất Đạo Tiên Nhân và cô gái cao ngạo kia lộ ra ngoài.

“Chú nhỏ à, cháu khuyên chú sớm bỏ việc hợp tác với Quân Tử Quy Dã đi! Anh ấy đã tuyển họa sĩ truyện tranh mới rồi!” Giọng của cô gái sắc bén đến bức người.

“Vậy thì phải xem là họa sĩ truyện tranh gì? Chỉ là một cô nhóc còn non nớt mà thôi!”

“Lần này anh ấy quyết tâm hợp tác với người mới, chú không đoạt được anh ấy đâu, cháu cũng không được! Bỏ đi, cháu trở về là vì muốn thông báo cho chú tin tức này. Bây giờ cháu phải đi, biên tập kêu cháu qua ký hợp đồng.”

Tri Bất Đạo Tiên Nhân hỏi: “Hợp đồng gì? Cháu muốn mở truyện đăng nhiều kỳ?”

“Vốn dĩ không muốn nhanh như vậy. Nhưng cháu đã vẽ đủ tranh H rồi, là lúc chuyển hình.” Cô gái cười nhạo.

Tri Bất Đạo Tiên Nhân không nói tiếp nữa, có một trận âm thanh vụn vặt vang lên, có tiếng bước chân, cũng có tiếng cảm đồ.

A Lâm sợ bị bọn họ bắt được, nhanh chóng cầm ly nước chuẩn về chỗ ngồi. Mà trước khi cô rời đi, trong lỗ tai bay đến một đoạn đối thoại cuối cùng:

“Chú à, bây giờ chú là họa sĩ truyện tranh đỉnh cao trong giới này, không có kịch bản gốc của Quân Tử Quy Dã, chẳng lẽ chú sẽ không vẽ được truyện tranh sao?”

“Bỏ đi, cháu không hiểu.”

Hai người đi ra khỏi văn phòng, Tri Bất Đạo Tiên Nhân quay về đóng cửa, ánh mắt cảnh giác lướt qua một vòng ở phòng khách.

Tất cả trợ lý đều đang chuyển tâm về tranh, tất cả đều đeo tai nghe, trợ lý A Lâm mà ông ta vừa mới tuyển vào đang vừa vẽ lên ngực lớn của thiếu nữ xinh đẹp, vừa rung đùi đặc ý theo âm nhạc trong tai nghe.

Tri Bất Đạo Tiên Nhân vừa lòng gật đầu, nói với nữ sinh cao ngạo bên cạnh: “Đi thôi, chú đưa cháu đến nhà ga.”

Nữ sinh cao ngạo khẽ gật đầu, ôm lấy áo khoác có giá tiền xa xỉ, một tay cầm túi xách, một tay vòng qua bên khuỷu tay của chú nhỏ.

Khi đi qua bên cạnh bàn máy tính của A Lâm, bước chân của cô gái bỗng nhiên dừng lại.

“Sao vậy?” Tri Bất Đạo Tiên Nhân hỏi.

“Đợi một lát.” Cô gái nhủ mày, đi đến trước mặt A Lâm, đầu ngón tay mướt mà gõ lên bàn.

A Lâm đang nghiêm túc vẽ tranh lập tức cứng người, từ ngón tay duyên dáng thon dài nhìn lên trên, đối diện với đôi mắt xinh đẹp màu xám nhạt yêu dị.

Cô vuốt một ngụm nước bọt, lấy tai nghe xuống, cố gắng bỏ qua cảm giác lạnh lẽo ra sau đầu, để biểu cảm của mình lộ ra vẻ vô tội và bất ngờ.

“Có chuyện gì sao?” A Lâm run giọng hỏi.

Cô gái tao nhã nở nụ cười: “Hôm nay tâm tình của bốn tiểu thư tốt, mỗi ngày làm một việc thiện —— “

Ngón tay cô ấy lướt qua mặt bàn, đặt đến trên mu bàn tay của A Lâm, đầu ngón tay lạnh lẽo nắm chặt phần đuôi của bút cảm ứng, từ từ rút nó ra khỏi tay của A Lâm.

“—— Highlight của bộ ngực, phải vẽ như thế này.”

Cô gái cầm cán bút, chọn ra một màu trên thanh công cụ màu sắc, linh hoạt tô lên từ ngực thiếu nữ xinh đẹp rồi lưu loát trượt xuống dưới, nháy mắt, cho dù A Lâm có vẽ bộ ngực lớn tẹt một chút thì cũng lập tức trở nên gọi cảm, vẽ giống như thật.

A Lâm: = □ = Còn có loại thao tác này sao?

“Không cần cảm ơn.” Cô gái ném bút cảm ứng xuống, dí dỏm nói, “Để một người không có ngực đi về ngực, đúng là quá ép buộc làm khó người khác.”

A Lâm: Đừng tưởng rằng cô là thân thích của ông chủ thì tôi không dám lật bàn!

('□) へ ㄣ

...

Chờ Tri Bất Đạo Tiên Nhân dẫn cô gái ra khỏi phòng làm việc, A Lâm lập tức lấy điện thoại ra tám chuyện cùng với đồng bọn của mình.

A Lâm: Tiểu Vũ Mao, Tiểu Vũ Mao! Mau ra đây!!!

A Lâm: Có đại bát quái muốn chia sẻ cùng với cậu!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Khung trò chuyện của A Lâm bật ra, Yến Kỳ Vũ đang ôm hai chân cuộn mình ở trong ghế dựa, trong lòng ôm một con thỏ to, hồi hộp nhìn chăm chăm màn hình máy tính, chờ “thầy Điện Dã” phát biểu ý kiến về thiết kế cơ giáp của cô.

A Lâm: Tiểu Vũ Mao, Tiểu Vũ Mao! Mau ra đây!!!

A Lâm: Có đại bát quái muốn chia sẻ với cậu!!!!

Yến Kỳ Vũ không hào hứng lắm gõ chữ trên bàn phím.

Tiểu Vũ Mao: A Lâm, bây giờ tớ không có tâm tình nghe bát quái...

A Lâm: 【 mỉm cười 】

A Lâm: Bát quái có liên quan đến nam thân của cậu.

A Lâm: 【 mỉm cười 】【 mỉm cười 】【 mỉm cười 】

A Lâm: Xin hỏi bây giờ cậu có tâm tình chưa?

Tiểu Vũ Mao: Có! Đặc biệt có tâm tình!!!

Yến Kỳ Vũ lập tức ngồi dậy, hai chân khép lại, ngồi ngay ngắn trước máy tính. Rõ ràng ngay cả tên Quân Tử Quy Dã còn chưa xuất hiện trên màn hình, nhưng biểu hiện của cô lại giống như thật sự nhìn thấy nam thần, theo bản năng lấy trạng thái hoạt bát nhất để đón tiếp “Đại Mễ Mễ kinh thiên”.

Cũng may A Lâm không thích thừa nước đục thả câu, tốc độ tay nhanh chóng thuật lại toàn bộ câu chuyện, quả thật Yến Kỳ Vũ có thể nhìn thấy tàn ảnh đánh chữ như bay trên điện thoại di động của đối phương.

A Lâm: Cậu có nhớ từ từng nói với cậu không, Tri Bất Đạo Tiên Nhân muốn hợp tác một bộ truyện tranh với Quân Tử Quy Dã?

A Lâm: Nhưng từ đến lâu như vậy, đến bây giờ còn chưa thấy bắt đầu hạ mực.

A Lâm: Trước kia tớ cảm thấy chuyện này có thể sẽ thất bại.

A Lâm: Bây giờ tớ khẳng định!

A Lâm: Quả thật chuyện hợp tác này thất bại!

A Lâm gửi liên tiếp ảnh gif éch nhảy múa, không biết là đang bày tỏ sự vui mừng “ha ha ha ông ta cũng có ngày hôm nay”, hay là đang biểu đạt cảm giác đau buồn “hu hu hu công việc bị nhờ rồi”.

Yến Kỳ Vũ nhìn cuộc đối thoại chỉ chít trên màn hình, lòng hiếu kỳ hoàn toàn dâng lên.

Tính tình của Tri Bất Đạo Tiên Nhân không tốt, đặc tội không ít người trong giới này, cảm tình của Yến Kỳ Vũ đối với ông ta rất phức tạp. Một mặt, ông ta là “thầy giáo” đầu tiên mà cô theo học, quả thật đã dạy cho cô rất nhiều điều, ông ta chứng kiến sự tiến bộ của cô, năng lực mài luyện của cô. Nhưng mà về mặt khác, thái độ cao cao tại thượng của Tri Bất Đạo Tiên Nhân và tính cách “nói gió thì phải có mưa” đã tra tấn Yến Kỳ Vũ suốt hai năm.

Cho nên sau khi biết kế hoạch hợp tác của ông ta và Quân Tử Quy Dã tan biến, Yến Kỳ Vũ không nói ra được rốt cuộc cảm xúc trong lòng là gì.

Tiểu Vũ Mao: Tin tức này chính xác không?

Tiểu Vũ Mao: Cậu nghe từ ai thế, có phải là truyền sai không?

A Lâm: Tuyệt đối không có khả năng!

A Lâm: Vừa mới nãy đây, có một cô nhóc vô cùng xinh đẹp đến văn phòng, người cao 1m5, nhưng rất khí thế.

A Lâm: Tớ nghe thấy hai người nói chuyện mới biết được cô gái đó là cháu gái của ông ta.

A Lâm: Đáng vẻ xoi mói mọi thứ hoàn toàn giống như một khuôn đúc ra, thật sự là người một nhà vui vẻ khinh thường người khác.

A Lâm: Hai người cãi nhau, bị tớ nghe được 【doge】

A Lâm: Cháu gái của ông ta cũng là một họa sĩ trong giới này, có vẻ như rất nổi tiếng. Cô ấy nói lần này nam thần của cậu không định hợp tác với họa sĩ nổi tiếng, muốn tìm người vô cùng mới.

A Lâm: Tri Bất Đạo sĩ diện lớn như vậy, nên lúc đó liền bùng nổ.

Tiểu Vũ Mao: Ôi?????!!

Yến Kỳ Vũ nhìn thấy tin này, cô sẩy tay làm gối ôm tiểu thỏ trắng ở trong lòng ngã nhào dưới đất.

Tác phẩm mới của Quân Tử Quy Dã lại chọn một họa sĩ mới?... Làm sao có thể...

Nếu như đại thần cùng đại thần hợp tác, Yến Kỳ Vũ nhiều nhất chỉ biết "Hâm mộ", sau đó coi đây là động lực để mình tiếp tục vươn lên, dốc lòng học tập, hy vọng có một ngày có thể đứng bên cạnh đại thần... Không, đứng phía sau đại thần là được rồi! Nói không chừng đến một ngày nào đó, cô có thể vẽ tranh mình họa bìa sách cho đại thần.

Nhưng đại thần Quân Tử Quy Dã lại tự hạ mình, hợp tác với một họa sĩ hoàn toàn mới không có danh tiếng... Tin tức này lập tức đánh tan lòng tự tin của Yến Kỳ Vũ, làm “họa sĩ mới” như cô đây vừa khó chịu vừa ghen tị.

Nhưng từ lúc học cấp ba đến giờ, cô liền yêu thích vị tác giả này. Tiểu thuyết của nam thần xuất bản, cô đều muốn thu thập mỗi phiên bản là ba bộ, một bộ để mình xem, một bộ để cất kỹ, một bộ cầm đi bán để đẩy mạnh tiêu thụ. Phim điện ảnh của nam thần sáng tác, cô cũng mua cho đã ghiền, không nỡ vứt về xem phim gốc, đặc biệt quý trọng giấu trong cuốn tập. Sách nổi tiếng của nam thần cô cũng đã nghe đến sắp nát, những câu chuyện trầm bổng pháp phồng đó đã cùng cô vượt qua những đêm dài dằng dặc chạy bản thảo, giúp cô xua tan đi sự cô đơn. dienDDannnLEeEQuyDonn~@#

Ôi.

Đều là người mới, nhưng đối phương lại có thể lọt vào mắt xanh của nam thần, vậy chắc chắn người đó vô cùng có thiên phú và kỹ năng vẽ cao siêu, mới có thể làm rung động được nam thần QAQ.

Yến Kỳ Vũ lại lật lật bản thảo trong máy tính của mình, vốn dĩ là tác phẩm để cô kiêu ngạo, bỗng nhiên trở nên chỗ nào cũng không vừa mắt: cảm giác màu tẻ, cơ thể người biến dạng, nét vẽ không lưu loát, xử lý bối cảnh chưa đủ bắt mắt... Nói chung, chỗ nào cũng đều tẻ.

Cô đã tốn thời gian một tuần để làm thiết kế người trong truyện tranh “Giấc mộng không trung”, còn mặt dày nhờ thầy Điền Dã kiểm định. Nhưng vị người mới thần bí kia đã có thể quang minh chính đại sóng vai đứng chung với đại thần Quy Dã, chênh lệch này quả thật rất lớn.

... Cô quyết định từ hôm nay trở đi đổi tên thành “Yến không vui”, tự là “Đau thương vì tình”, biệt hiệu là “Tiên nữ ưu sầu”.

A Lâm ở bên kia không biết tin tức này lại làm cho đồng bọn của mình đã kích lớn như vậy, còn đang lăm nhăm chia sẻ bát quái với cô.

A Lâm: Cháu gái của Tri Bất Đạo Tiên Nhân cũng rất đáng ghét, vừa chảnh vừa điệu.

A Lâm: Tớ vẽ được một nửa, cô ấy lại túm lấy bút thay đổi dự định dùm tớ.

A Lâm: Nhưng mà cô ấy sửa rất tốt.

Rốt cuộc Yến Kỳ Vũ mới lấy lại được một chút tinh thần.

Tiểu Vũ Mao: Ô? ID của cô ấy là gì?

A Lâm: Không biết ٭ (͡° ͜ʖ ͡°) ٭

A Lâm: Tớ đưa ảnh mà cô ấy đã sửa qua cho cậu xem thử, nói không chừng cậu có thể nhận ra phong cách vẽ của cô ấy.

Tiểu Vũ Mao: 【 gật đầu 】

Mười giây sau, khung trò chuyện của hai người chợt bị một cặp ngực lớn miêu tả sinh động chiếm hết.

Tiểu Vũ Mao:.....

Tiểu Vũ Mao: (ノへ￣,) che mặt

Tiểu Vũ Mao: Làm ơn, tớ làm sao có thể dựa vào ngực mà nhận ra người chứ!

Yến Kỳ Vũ cảm thấy hai mắt của mình sắp bị mù rồi, chỗ nào là ngực chứ, rõ ràng là một cặp bóng rỏ thì có.

A Lâm: _(:3" ∠)_ Nhưng cô ấy chỉ vẽ ngực mà!

A Lâm: Miệng của cô ấy cũng thối lắm, còn châm chọc tớ ngực phẳng.

A Lâm: Tiểu Vũ Mao, làm bạn bè với nhau, cậu nói thật với tớ đi.

A Lâm: 【 mặt đứng đắn】Ngực của tớ, thật sự rất nhỏ sao?

Yến Kỳ Vũ cẩn thận nhớ lại dáng người của cô bạn này... Ách, cô chỉ nhớ đối phương rất gầy, về phần dáng người thế nào thì cô hoàn toàn không nhớ được.

Tiểu Vũ Mao: Thực xin lỗi, tớ không nhớ được...

A Lâm: Không nhớ được?

A Lâm: Làm ơn đi, hai chúng ta cũng đã ngủ chung với nhau 2 năm, cùng nhau tắm chung mấy trăm lần rồi mà!

A Lâm: Tớ còn ngó trên ngực trái của cậu có một vết bớt hình lông chim, ngay eo có nốt ruồi, trên đùi có một vết sẹo!

A Lâm: exm, nhưng ngay cả tớ có ngực hay không mà cậu cũng không nhớ sao?

Yến Kỳ Vũ bị đối phương công kích như đang đốt pháo làm cô xấu hổ vô cùng.

Cô là người phương nam, mà A Lâm là người phương bắc, trước khi đến Trục Mộng Đường, căn bản chưa từng trải qua việc tắm chung với người khác. Cô là cô gái phương nam hướng nội ngại ngùng, lần đầu tiên tiến vào phòng tắm đã bị tình thế “hồ tắm toàn thị” dọa sợ, phóng mắt nhìn thì tất cả đều là dáng vẻ gầy béo già trẻ khác nhau, trong tay cô cầm một chiếc khăn lông ngắn, che hết phía trên và phía dưới, không dám tiến vào trong nhà tắm một bước, hận mình không thể trở nên vô hình. Mà A Lâm lại tùy tiện trần truồng cơ thể, lấy tốc độ nhanh nhất chiếm giữ một vòi sen, còn nhiệt tình ôm lấy bả vai cô mời cô cùng xả chung với mình.

Cô lắc đầu, nhanh xua đuổi những cảnh tượng “hoạt sắc sinh hương” kia, vô cùng chân thành xin lỗi cô bạn của mình.

Tiểu Vũ Mao: Thực xin lỗi, lần sau khi tắm cùng với cậu, tớ nhất định sẽ nghiêm túc nhìn ngực của cậu.

Điền Dã...

Điền Dã:

Điền Dã:?

Yến Kỳ Vũ hóa đá ở trước máy tính, khiếp sợ nhìn khung trò chuyện xuất hiện một cái tên không nên xuất hiện!

Thì ra trong lúc Yến Kỳ Vũ và A Lâm đắm chìm vào bát quái, thì Vu Quy Dã đã xem xong ảnh thiết kế cơ giáp mà Yến Kỳ Vũ gửi qua. Hình dạng của các cơ giáp khác nhau, mỗi một thiết kế đều rất nổi bật.

Nhưng có mấy hình dạng cơ giáp khác nhiều so với trong kịch bản mà Vu Quy Dã viết, anh tin Yến Kỳ Vũ không tùy tiện vẽ loạn, chắc chắn có lý do của cô, cho nên anh định hỏi tại sao Yến Kỳ Vũ muốn thiết kế như vậy.

——những việc phát sinh sau đó thì mọi người đều biết rồi.

Yến Kỳ Vũ trả lời nhằm cửa sổ trò chuyện, rõ ràng là lời nói thâm kín cho cô bạn cùng phòng, nhưng bây giờ đã thành quấy nhiễu tình dục rồi.

Cô quyết định đổi tên thành "Yến hồ thẹn", ai cũng đừng khuyên cô.

Yến Kỳ Vũ nhanh chóng chọn copy câu nói vô liêm sỉ kia, định rút về... Kết quả trong lúc vội vã lại phạm phải sai lầm, “rút về” chuyển thành “cắt bỏ”.

Tiểu Vũ Mao...

Tiểu Vũ Mao: Làm ơn làm ơn, thầy Điền Dã, xin nói với tôi là câu nói kia đã rút về thành công đi.

Tiểu Vũ Mao: QAQ

Điền Dã: 【 mỉm cười 】【 mỉm cười 】

Điền Dã: Nếu như Mao Mao cần model nam, thì không cần đến lúc tắm mới có thể nhìn thấy cơ ngực của tôi đâu. ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Thình thoảng Vu Quy Dã sẽ sinh ra một loại ảo giác kỳ diệu, dường như anh chỉ cần xoay ghế, quay đầu đi, là có thể nhìn thấy căn phòng kia ở bên cạnh từ trong khe cửa, trước bàn làm việc, Yến Kỳ Vũ vui mặt vào trong lòng bàn tay, không thể đổi mặt với chuyện “xem ngực” mà cô làm ra.

Dù sao ảo giác cũng chỉ là ảo giác.

Vu Quy Dã tự giễu lắc đầu, làm sao "tiểu họa sĩ" có thể ở kế bên nhà anh chứ.

Điền Dã: Được rồi, không đùa cô nữa.

Điền Dã: Tôi muốn hỏi tại sao “cơ giáp hậu cần” không vẽ dựa theo trong thiết kế, mà vẽ thành hình cầu?

Khi nữ chính “An Khiết Ly Na” vừa mới vào trường quân đội là tham gia hệ hậu cần. Tên cũng như nghĩa, sự tồn tại của hệ này rất có giá trị, chính là bảo đảm hậu cần cho những học sinh số một hệ cơ giáp chiến đấu, ví dụ như bảo dưỡng cho cơ giáp, thay đổi các loại linh kiện. Bởi vì hình dạng cơ giáp chiến đấu khổng lồ, trọng lượng khoảng chừng hơn mười tấn, nên khi học sinh hệ hậu cần sửa chữa cần phải mặc đồ trang bị đặc biệt, đến bảo dưỡng sửa chữa cho đồng cơ giáp.

“Cơ giáp hậu cần” là công việc cơ giáp đầu tiên mà nữ chính tiếp xúc, trong thiết kế của Vu Quy Dã, nó có khoác phòng hộ trong suốt và gân cốt kiên cố, nhìn qua có phần giống “xương vỏ ngoài” trong những tác phẩm khoa học viễn tưởng thông thường.

Nhưng mà Yến Kỳ Vũ không dựa theo trong thiết kế của anh mà vẽ, lại vẽ thành một vòng tròn tròn nhẵn, giống như một cơ giáp hình cầu cỡ quả bowling! Cơ giáp hình cầu này có ba chân trắng kiện vững chắc, bước đi chậm chạp, nhìn vô cùng ngốc. Trên người tròn tròn có hơn mười cái tay cơ giới ẩn núp phía dưới, từng tay cơ giới đại diện cho vặn, bóp, chém, và hàng loạt các công năng khác. Khi gặp nguy hiểm, nó có thể rút tất cả tay cơ giới

và chân máy móc vào trong cơ thể, hoàn toàn trở về hình cầu, nhanh chóng lăn đi thoát khỏi nguy hiểm.

Tuy cơ giáp hình cầu này thay đổi hoàn toàn so với thiết kế của Vu Quy Dã, nhưng Vu Quy Dã không hề cảm thấy bị mạo phạm, mà ngược lại còn bị nó đánh thức vô số linh cảm.

Tiểu Vũ Mao: Ôi ôi ôi?

Tiểu Vũ Mao: Sao tôi lại gửi bản thảo bỏ dở cho anh chứ QAQ!

Tiểu Vũ Mao: Đây là sau khi tôi xem dân ý chi tiết vận động não về ra. (3" ∠) _

Tiểu Vũ Mao: Cơ giáp xương vô ngoài của bản thiết kế gốc rất “cứng rắn” đối với nữ chính. Cô ấy là một người trong nhu có cương, trong thiết kế của anh có viết cô ấy thích động vật nhỏ, thích màu sắc rực rỡ, như vậy cho thấy nội tâm cô ấy vẫn rất giống một cô gái nhỏ.

Tiểu Vũ Mao: Cơ giáp hậu cần về thành hình cầu, trừ giảm mức độ vẽ khó ra, cũng là vì tương phản với cái mạnh mẽ.

Tiểu Vũ Mao: Cơ giáp tròn vo cũng giống như mũ tàu Thụy Sĩ, có các loại tay cơ giới, rất đáng yêu đấy. $O(\cap \cap)O$

Theo lời tường thuật của cô, dường như Vu Quy Dã thật sự nhìn thấy cơ giáp hình cầu chuyển động, phù phù lăn ra ngoài màn hình, đánh lên hai chân của người đàn ông. Anh theo bản năng đưa tay đón lấy, nhưng cơ giáp hình cầu lại xuyên qua lòng bàn tay, rơi vào mưa bom bão đạn cơ giáp trên chiến trường. DiennDaANLeeQuyuyDonn~@#

Trên bầu trời gió lửa như đang nung, vô số cơ giáp bị phá hủy dấy lên nguồn năng lượng, bao vây quân địch cũng đến từ vũ trụ. Chiến sự giằng co, có một cơ giáp bị vài tên quân địch vây đánh, kẻ địch từ phía, bị một vết thương đâm thẳng vào khoang thuyền năng lượng! Nó như ngôi sao băng giữa ban ngày, rơi mạnh xuống đất, kéo theo một mảng lớn cát bụi.

Trải qua tai nạn chìm ngập như thế, may mắn có một chiến sĩ cơ giáp còn sống, mặt anh đầy máu, gian nan bò ra từ khoang điều khiển cơ giáp đang báo hỏng, nhưng hai chân lại bị ép chặt dưới những tấm kim loại.

Trong lúc nguy cấp này đây, có một cơ giáp hình cầu bước vững vàng trên ba cái chân, di chuyển đến bên cạnh anh, trên thân nó bỗng nhiên nhô ra mấy cánh tay cơ giới công năng, khiêng những cơ giáp gần như bị hỏng hết ra...

Vu Quy Dã thoát khỏi trong ảo tưởng, trong mắt tràn đầy linh cảm lạ về vui mừng.

Tiểu Vũ Mao: Thầy Điền Dã, nếu như anh cảm thấy thiết kế hình cầu không tốt, thì ở đây tôi còn có một bản gốc...

Tiểu Vũ Mao: 【 chỉ tay vào nhau 】

Điền Dã: Không, tốt lắm, vô cùng tốt.

Điền Dã: Mao Mao, cô thật đúng là tiểu phúc tinh của tôi.

Tiểu Vũ Mao: ... Ôi?

Điền Dã: Thật ra tôi đã sửa lại ba bản phần mở đầu, vẫn chưa nghĩ ra làm sao nhập vào tình tiết trong truyện.

Điền Dã: Thật sự muốn gửi cho cô một “chiếc lông chim vàng”, có cô thì tôi mới có linh cảm.

...

Tám giờ sáng thứ năm, Vu Quy Dã vẫn tinh thần sáng láng ngồi suốt cả đêm trước máy tính.

Trước mặt là tách cà phê đã thêm ba lần, mà tiêu đề của bản word cũng từ “Bản sửa kịch bản Giác mộng không trung 1~3” thành “Bản kịch bản cuối cùng V3.0 Giác mộng không trung 1~3”. Cũng may một đêm vất vả này không hề uống phí, anh thuận lợi hoàn thành kịch bản đối thoại trước mấy ngày cắt bản thảo.

Phiên bản kịch bản bây giờ sửa đổi khá nhiều so với bản ban đầu của anh, cách tiến vào tình tiết truyện hoàn toàn khác nhau.

Trong phiên bản đầu, hoàn cảnh lần đầu nữ chính xuất hiện là ở ngoài trường quân đội, cùng với giọng nói nhẹ nhàng của cô đang giới thiệu tên, dẫn tất cả mọi người vào trong thế giới của cô. Mà bản hiện giờ là từ linh cảm phù xuống vào ngày hôm ấy: Chiến hỏa bay tán loạn trên chiến trường, cơ giáp hình cầu khổng lồ tránh thoát bom đạn của quân địch, giải thoát cho một chiến sĩ đang kề cận cái chết trên chiến trường, nhưng khi lồng phòng hộ của cơ giáp hình cầu mở ra, thì “An Khiết Lý Na” hiện ngang oai hùng xuất hiện, đứng giữa khoang điều khiển.

Hai mở đầu này hoàn toàn khác nhau, cũng mang đến cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Vu Quy Dã có lòng tin, bản mở đầu mới nhất này tuyệt đối khơi lên sự hứng thú của độc giả, hấp dẫn họ tiếp tục đọc.

Sau khi hoàn thành phần đối thoại, anh nhanh chóng gửi kịch bản vào trong nhóm.

Điền Dã: 【 chia sẻ văn kiện 】

Điền Dã: @ Chuối tiêu điện hạ, Biên tập Bộ, đây là kịch bản đã sửa chữa, phiền cô xem qua thử một chút.

Tiểu Vũ Mao: Chào buổi sáng thầy Điền Dã! Sớm như vậy đã làm việc rồi à?

Tiểu Vũ Mao: 【 người đẹp thì đã thức còn người xấu thì vẫn đang ngủ 】. jpg

Điền Dã: 【 có người nhìn qua rất tuần tú nhưng thật ra tối qua vốn không có ngủ 】. jpg

Tiểu Vũ Mao: ...

Điền Dã: ^ _ ^

Yến Kỳ Vũ mơ mơ màng màng ở trong ổ chăn nhìn thấy câu nói này, con sâu ngủ trong người cũng chạy mất hết.

Mỗi một tác giả đều trải qua những chuỗi ngày thức khuya chạy bản thảo, Yến Kỳ Vũ thức khuya nhất là 4 giờ sáng, ngày hôm sau suýt chút nữa không rời giường nổi. Không ngờ thầy Điền Dã còn lợi hại hơn cả cô, cho dù làm việc suốt đêm nhưng tinh thần vẫn rất tốt.

Tiểu Vũ Mao: Anh mau đi ngủ đi! Sức khỏe quan trọng hơn!

Điền Dã: Ừm, xong cái này rồi tôi sẽ off.

Tiểu Vũ Mao: Thầy Điền Dã, ngủ ngon ~

Điền Dã: Mao Mao, chào buổi sáng.

...

Vu Quy Dã khép máy tính lại, chui vào giường, anh vốn cho rằng nhất định mình sẽ không ngủ được lần qua lần lại ở trên giường, nhưng nào ngờ vừa chạm vào gối, thì chốc lát đã bị giấc mộng chiếm lấy ý thức, ngủ đến trời đất mù mịt.

Khi tỉnh lại lần nữa thì đã là hai ba giờ chiều, vốn dĩ anh có thể ngủ một giấc đến tối, nhưng tiếng chuông cửa cứ vang lên ngắt ngang thời gian nghỉ ngơi của anh.

... Là chuyển phát nhanh sao?

Anh đỡ đầu còn đang choáng váng đi đến cửa, mở cửa chống trộm ra. Nhưng đứng ngoài cửa không phải là chàng trai chuyển phát nhanh, mà là một di quét dọn mặc đồng phục chỉnh tề, lưng đeo một túi lớn, cầm cây lau nhà trong tay.

Di quét dọn nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, trên gương mặt mập mạp là nụ cười đầy vẻ nhiệt tình.

"Xin hỏi có phải là nhà của cô Vu không ạ?" Di ấy giơ thẻ công tác lên, "Tôi là nhân viên quét dọn tại nhà của công ty XX, đến đây để quét dọn nhà cho ngài!"

Vu Quy Dã sống một mình trong căn nhà hơn một trăm mét vuông, khó tránh khỏi có những nơi không thích hợp để quét dọn. Thói quen sinh hoạt của anh tốt, sẽ không giống những người đàn ông bình thường quăng quần áo bẩn, tất bẩn đầy khắp nơi, nhưng "sạch sẽ" trong mắt đàn ông và phụ nữ có sự chênh lệch rất lớn.

Vu Kinh Hồng lại nhà em trai mấy lần, lúc nào cũng có thể tìm ra một hai ba bốn chỗ không vừa ý, nên chị ấy dứt khoát mời một nhân viên quét dọn cho em trai, để di ấy tới tận nhà làm tổng vệ sinh, không nghĩ đến sẽ quấy rầy giấc ngủ bù của em trai.

Vu Quy Dã chỉ có thể bất đắc dĩ nhận ý tốt của chị gái, đồng ý cho di quét dọn vào trong nhà.

Di ấy thay giày ở cửa, mang theo đồ lau vào trong nhà.

Di ấy là người rất dễ làm quen, giọng vang dội, đặc biệt nhiệt tình ríu rít: "Đây là lần đầu tiên tôi đến tiểu khu, một tầng lại có nhiều hộ như thế này, tôi đi tới đi lui đến choáng váng! Lúc này còn gõ cửa ở nhà đối diện, người mở cửa là một cô gái nhỏ vô cùng xinh xắn, tôi nói tôi là người làm quét dọn, cô ấy sợ tới mức khoát tay, nói mình không có tiền, không mời nổi người đến quét dọn... Ôi chao, phòng bếp của anh cũng sạch sẽ quá, bình thường không nấu nướng ở trong nhà sao?"

Vu Quy Dã bị di ấy âm ỉ đến đau đầu, anh nói ít nhưng ý nhiều bảo di ấy chỉ cần quan tâm đến khu vực cần quét dọn, sau đó nhanh chóng quay đầu trốn vào trong phòng sách.

Thoát khỏi cơn buồn ngủ, Vu Quy Dã mở máy tính ra, muốn xem biên tập có phản hồi về kịch bản gốc đã gửi đi vào buổi sáng hay chưa.

Quả nhiên, vừa mở QQ ra, khung trò chuyện riêng với Bộ Na Na nhảy ra.

Chuối tiêu điện hạ: Điền Dã, có ở đó không?

Chuối tiêu điện hạ: Sau khi thức thì nhắn với tôi nhé.

Chuối tiêu điện hạ: Kịch bản gốc có vấn đề, cần chỉnh sửa một lần.

Chuối tiêu điện hạ: Anh viết như vậy, Tiểu Vũ Mao sẽ không vẽ ra đâu.

Chốc lát, Vu Quy Dã ngồi thẳng người trên máy tính, hô hấp không kiềm chế được tăng thêm, biên tập nói kịch bản của anh có vấn đề, sao có thể có vấn đề chứ? Anh đã sửa màn mở đầu này rất nhiều lần, cho dù cải biên thành tiểu thuyết hay là phim ảnh, cũng đủ để nổi tiếng.

Điền Dã: Tôi đây.

Điền Dã: Kịch bản có vấn đề ở chỗ nào, tình tiết sao?

Điền Dã: Vẽ không ra chính là độ khó quá lớn sao?

Xem ra Bộ Na Na luôn chờ ở máy tính, rất nhanh đã trả lời.

Chuối tiêu điện hạ: Không phải, anh hiểu lầm rồi, tình tiết không có vấn đề.

Chuối tiêu điện hạ: Nhưng kịch bản này của anh viết quá lậm về kịch bản phim ảnh.

Chuối tiêu điện hạ: Vốn dĩ kịch bản truyện tranh không phải viết như vậy. Anh thiếu miêu tả bối cảnh, miêu tả động tác và các cảnh tự thuật khác, cách ăn mặc và tâm lý của nhân vật cũng cần viết ra, nếu không họa sĩ truyện tranh nhìn thấy kịch bản trợ trụ sẽ rất vất vả.

Điền Dã: ?

Điền Dã: Cái này không phải là họa sĩ truyện tranh tự phát triển sao?

Điền Dã: Tôi sợ viết nhiều điều quá, sẽ có vẽ khoa tay múa chân, ảnh hưởng đến tính phát huy của cô ấy.

Chuối tiêu điện hạ: Đây chính là lối suy nghĩ của một vị biên kịch điển hình. Sau khi tác phẩm của biên kịch giao cho đạo diễn, quay một kịch bản thực tế và chữ viết có sự khác nhau rất lớn. Giữa đạo diễn và biên kịch còn phải có thêm một số hướng dẫn về hoạt động, góp ý về trang phục, nhiếp ảnh gia, diễn viên, vân vân, cho nên khi biên kịch viết kịch bản phim, sẽ phải dùng cách diễn đạt chặt chẽ nhất để truyền đạt tình tiết tác phẩm, cô đọng lại chỉ còn lời thoại thôi, những điều ngoài lời đối thoại đều có chuyên gia suy nghĩ giúp.

Kinh nghiệm của Bộ Na Na phong phú, một lời trúng đích.

Chuối tiêu điện hạ: Nhưng giữa tác giả kịch bản gốc và họa sĩ truyện tranh không phải như thế.

Chuối tiêu điện hạ: Anh phải nhớ, hai người là đồng nghiệp hợp tác thân thiết nhất, giữa hai người chỉ có đối phương mà thôi.

Chuối tiêu điện hạ: Hai người không hề ngăn cách, suy nghĩ của anh sẽ được phát họa dưới ngòi bút của cô ấy.

Chuối tiêu điện hạ: Anh viết càng kỹ càng, miêu tả càng nhiều, thì hình ảnh trong đầu cô ấy càng rõ ràng.

Chuối tiêu điện hạ: Bối cảnh quan trọng và động tác mang tính quyết định, quần áo hay kiểu tóc đặc sắc đều cần anh viết rõ ràng trong kịch bản.

Chuối tiêu điện hạ: Viễn cảnh, cận cảnh, đặc tả, tốt nhất đều có đánh dấu.

Chuối tiêu điện hạ: Tất cả những điều anh viết ra, đều sẽ hóa thành hiện thực dưới bút vẽ của cô ấy.

Vu Quy Dã nhìn chằm chằm câu nói cuối cùng, một loại cảm giác hưng phấn chưa từng có cuộn sạch não anh. Làm một tác giả, tác phẩm của anh đã được cải biên vô số lần, được chuyển thể lên màn ảnh, nhưng dù sao vẫn sẽ có “thiếu sót”.

... “Cảnh này thực hiện không ổn”, “Giá món này quá cao”, “Động tác này diễn viên không làm được”...

Nhưng mà bây giờ, lại có một cơ hội đặt ngay trước mặt, có thể biến ảo tưởng trong đầu anh thành hiện thật.

Truyện tranh là nơi mà rất nhiều người gửi gắm ước mơ, may mắn là Vu Quy Dã có thể trở thành một trong những người tạo ra giấc mơ đó.

Chuối tiêu điện hạ: Đúng rồi, còn có một vấn đề cuối cùng, động tác của nhân vật trong kịch bản gốc không cần quá “3D”.

Điền Dã: Động tác “3D” là gì?

Chuỗi tiêu điện hạ: Ví dụ như để biểu đạt vui vẻ, diễn viên phải diễn vui vẻ theo kịch bản phim, nhưng kịch bản truyện thì làm nhân vật múa ballet xoay một chân chân tại chỗ.

Chuỗi tiêu điện hạ: Nếu như là bị thương thì trong kịch bản phim diễn viên sẽ phải khóc, nhưng nhân vật trong truyện tranh thì biến thành một bản Q, vừa chạy đi vừa roi nước mắt còn lớn hơn con người.

Điền Dã: Tôi đã hiểu.

Điền Dã: Giống như bây giờ, một con mắt nheo lại, dùng khóe mắt nhìn về phía cô nói “Đã hiểu!”

Chuỗi tiêu điện hạ: Đúng, tôi sẽ biến thành bản Q, nhảy lên bàn làm việc tạo thành dáng siêu nhân sống động, phía sau viết “Biên tập mạnh nhất địa cầu!”

Điền Dã: ...

Điền Dã: 【OK】

Chuỗi tiêu điện hạ: Cố lên, Tiểu Vũ Mao đang đợi anh đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Edit: Tịnh Hào

Ba giờ chiều là thời gian hoạt động ngoại khóa của nhà trẻ song ngữ Mộng Điền. Những bạn nhỏ ở lớp mầm, lớp chồi, lớp lá nắm tay nhau, theo giáo viên chủ nhiệm đến sân thể dục, xếp thành một hàng ngay ngắn như trong quân đội. Mấy đứa nhỏ lắc lắc cái móng giò tay lên, học theo cô giáo làm động tác thể dục, động tác không được đúng chuẩn cho lắm, nhưng biểu cảm của các bạn nhỏ vô cùng dễ thương.

Tiểu đội trưởng đứng ở hàng đầu là một cô bé, đầu tròn, thân người cũng tròn tròn, cánh tay trắng nõn như ngó sen. Trên gương mặt có má lúm đồng tiền xinh xắn, không biết đã có bao nhiêu cậu bé trai lần lượt sa ngã vào má lúm đồng tiền của cô bé.

Sau tiết thể dục là thời gian nghỉ ngơi tự do, mọi người lập tức tản ra, có mấy cậu học sinh nam lăm la lăm lét xô xô đẩy đẩy vào tiểu công chúa trước mặt này.

Nam sinh Giáp phía sau đưa một cành hoa nhỏ màu vàng ra: “Cindy, đây là hoa tớ đặc biệt hái cho cậu đấy.”

Nam sinh Ất đỏ mặt đưa một chiếc khăn tay ra: “Cindy, cậu đổ mồ hôi rồi, mau lau mồ hôi đi.”

Nam sinh Bính nhìn trái nhìn phải, phát hiện những món có thể tặng đều bị các anh em tốt tặng hết rồi, chỉ có thể lắp bắp hỏi: “Cindy, cậu muốn nghe hát không, tớ hát cho cậu nghe bài Quả táo nhỏ nhé.”

Cindy lại lui ra sau một bước, né tránh những nam sinh ra về nịnh bợ này.

Cô bé lắc đầu với Giáp: “Cảm ơn cậu, nhưng cô giáo nói không thể tùy tiện hái hoa nhỏ, bởi vì hoa nhỏ cũng có sinh mệnh, chúng nó sẽ đau đấy.”

Cô bé khoát tay với Ất: “Tớ có khăn tay của mình rồi, không thể dùng chung khăn tay được, sẽ lây truyền vi khuẩn đấy.”

Sau đó cô bé lại quay đầu nhìn Bính, còn chưa chờ cô bé mở miệng, thì Bính đã ừ ừ nói: “Được rồi, cậu không cần nói đâu, tớ biết cậu cũng không muốn nghe tớ hát Quả táo nhỏ.”

“Đương nhiên rồi! Cindy học piano mà, nếu cậu ấy muốn nghe thì cũng sẽ nghe nhạc giao hưởng, làm gì thích nghe Quả táo nhỏ.”

Cậu bé trai xuất hiện ở phía sau Cindy đột nhiên chen miệng vào, cậu bé vừa cao vừa gầy, hai đôi chân nhỏ được bao bởi lớp quần jeans rộng, dưới chân là một đôi giày Jordan phát sáng. Tóc của cậu bé là kiểu “Mohicans” đang thịnh hành nhất, mái tóc được vuốt từ đầu tới ngọn, da đầu bên tai được thợ cắt tóc tạo thành một đường hình tia chớp trông rất cool, không biết có bao nhiêu nam sinh lăm nùng với cha mẹ, đòi bắt chước theo cách ăn mặc của cậu bé.

“Ian, sao tuần trước cậu không đi học vậy?” Cindy dời tầm mắt sang vị “tiểu khố ca” này.

Ian khẽ vén mái tóc: “Tuần trước cha mẹ dẫn tớ ra nước ngoài chơi, này, đây là chocolate cho các cậu đây!” Cậu bé bốc hai nắm chocolate từ trong túi ra, giấy gói kẹo màu sắc sặc sỡ bao lấy viên chocolate tròn trĩnh, làm cho mấy bạn nhỏ bên cạnh thèm nuốt nước miếng.

“Viên này cho cậu, viên này cho cậu, viên này cho cậu...” Rõ ràng cậu bé mang theo rất nhiều, nhưng chỉ cho mỗi người một viên. Đợi đến cuối cùng, trong tay cậu bé còn lại hơn mười viên, “... Cindy, còn lại đều cho cậu hết này!”

Có đứa trẻ nào mà không thích ăn đồ ngọt chứ? Cindy vui mừng cầm một viên hồng nhạt trong lòng bàn tay cậu bé, cẩn thận mở vỏ gói ra, hai ngón tay cầm viên chocolate đen bóng, nhẹ nhàng để vào trong miệng. Chocolate vừa vào miệng liền tan, rất nhanh đã hóa thành một sự ngọt ngào làm say lòng người.

“Cám ơn cậu, ăn ngon thật!” Ánh mắt cô bé khi cười khẽ cong lên, Ian hận không thể lập tức kết hôn cùng cô bé!

Cô bé hỏi: “Ian, cậu đi nước nào thế?”

Ian hást cảm lên, hai tay vòng trước ngực: “Singapore, các cậu đã từng nghe qua chưa? Phải ngồi máy bay đấy!”

Trong những đứa nhỏ này, lớn tuổi nhất mới có bốn tuổi rưỡi, nên chưa từng nghe qua mấy địa danh Trung Quốc, chứ đừng nói đến nước ngoài, cái đầu nhỏ của mọi người đông đưa như chiếc trống lắc, trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

“Có phải người nước ngoài rất khác chúng ta hay không? Da trắng, tóc vàng à?”

“Giáo viên nước ngoài của tớ là người da đen, thầy ấy nói trên thế giới này có rất nhiều người cũng da đen giống thầy ấy!”

“Singapore ở địa cầu nào thế, nó với nước Mỹ thì nước nào xa hơn?”

“Bên bọn họ là mùa hè hay là mùa đông thế?”

Mọi người vây quanh bên người cậu bé luôn miệng hỏi, ngay cả Cindy cũng nghiêng đầu, một đôi mắt nhỏ đen láy long lánh như quả nho nhìn cậu bé. Có lẽ được tiểu công chúa trong lớp nhìn như thế nên Ian càng ngày càng đắc ý.

Cậu bé duỗi cánh tay ra, dốc hết sức diễn tả ra một khoảng cách rất xa, “Singapore cách chúng ta xa như vậy nè! Còn xa hơn cả nước Mỹ! Người ở đó cũng không giống chúng ta... Hơn nữa, khi ở chỗ chúng ta là ban ngày, thì ở bọn họ sẽ là buổi tối, sau khi trở về thì tớ còn phải vận lại giờ đây!”

Cậu bé bịa chuyện ở quốc gia nào đó gắn ghép lên Singapore, dù sao cũng chưa có ai từng đi Singapore, cậu bé có mặt dày thế nào nhưng chỉ cần Cindy có thể dùng đôi mắt xinh đẹp kia nhìn cậu bé, thì cậu bé nói ba ngày ba đêm cũng có thể...

Đáng tiếc còn chưa được mấy giây thì cậu bé đã bị phá đám.

Phía sau bọn họ vang lên tiếng cười nhạo: “Đồ ba hoa Ian này! Singapore ở ngay châu Á, Trung Quốc cũng ở châu Á, sao từ Singapore trở về lại bị ngược giờ chứ!”

Mọi người quay lại nhìn về phía phát ra giọng nói, chỉ thấy một cậu bé úc ịch không biết ngồi trên bập bênh ở phía sau bọn họ từ lúc nào, phía bập bênh bên kia đang chênh lên là một bé trai gầy yếu đang hoảng sợ đuổi chân giữa không trung.

Cậu bé gầy yếu kêu khàn cả giọng: “Daniel! Cậu nâng mông lên đi! Tớ không xuống được rồi!”

Cậu bé úc tức giận nhìn cậu: “Nhỏ tiếng một chút đi! Là cậu kêu tớ chơi cùng mà!” Cậu quay đầu nhìn về phía nhóm Ian: “Ian, cậu chính là đồ nói dối! Thời gian của Singapore giống với Trung Quốc!”

Mặt của Ian thoáng chốc đỏ bừng: “Tớ... Tớ không nói dối! Khi tớ lên máy bay là ban ngày, lúc đến Singapore là buổi tối!”

Mọi người bị cậu bé thuyết phục, liềm mọng gật đầu.

Daniel: “Đó là bởi vì máy bay phải bay rất lâu! Buổi chiều cậu cất cánh, đến bên kia không phải là buổi tối sao?”

Cậu nói cũng rất có lý, mọi người lại bị Daniel thuyết phục, chạy tới bên cạnh Daniel.

Hai cậu bé Ian và Daniel tranh chấp một trận, ai cũng không chịu phục ai, nhất định phải phân cao thấp mới chịu.

Mà bọn trẻ ở bên cạnh chạy tới chạy lui giữa hai người, một lát thì ủng hộ bên này, một lát thì ủng hộ bên kia. Thật ra đầu của bọn nhỏ đều bị hai người âm ỹ làm rối loạn, giọng của ai cũng lớn, bọn họ cảm thấy ai cũng nói rất đúng.

Nhưng Cindy rất biết suy nghĩ, cô bé cẩn thận ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng nghĩ rằng Daniel nói thật. Cô bé nhấc góc váy, dè dặt cẩn trọng bước một bước đến bên cạnh Daniel, kết quả hành động này lại không thể tránh khỏi ánh mắt của Ian.

Ian vừa thấy người trong lòng của mình chạy tới bên người Daniel, thì lòng tự trọng vốn đang căng lên như quả bong bóng, đột nhiên nổ “bùm” một tiếng!

“Cindy! Cậu không được thích cậu ấy!” Ian không quan tâm đến hình tượng “tiểu khốc ca mặt lạnh”, phần nộ xen lẫn tủi thân, “Cậu ấy đã có người trong lòng rồi!”

Sắc mặt Daniel trắng nhợt, cậu vừa mới chiếm được ưu thế thì chớp mắt bỗng trở nên lép vế.

Không đợi cậu bảo Ian ngậm miệng, những đứa trẻ khác đều bắt đầu vỗ tay ồn ào, muốn Ian nói ra rốt cuộc người trong lòng của Daniel là ai. Ngay cả cậu nhóc gầy gò ngồi ở bập bênh phía bên kia cũng đã quên tình huống rắc rối của mình, thích thú truy hỏi sự thật đến cùng.

Sắc mặt của Cindy vô cùng khó coi, lông mày nhíu chặt lại, hai tay cầm lấy làn váy, yên lặng nhìn về phía Daniel, đôi mắt cô bé nhanh chóng tụ thành hai giọt nước mắt lớn rung rung, sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào.

Cậu bé ú ớ bị chọc trúng nhược điểm xấu hổ nhất trong lòng, mặt tròn trĩnh đỏ bừng lên: “Cậu ngậm miệng!”

“Hoi hoi hoi hoi hoi hoi ~~~” Ian thấy cậu trúng chiêu, càng đắc ý hơn: “Tớ không im miệng đó! Tớ không chỉ biết người trong lòng của cậu là ai, mà còn biết sau khi cậu tỏ tình xong thì bị mời phụ huynh! Hôm đó cô Rachel đích thân dẫn cậu đến văn phòng của hiệu trưởng, tớ đã thấy hết rồi!”

Daniel đột nhiên quát to một tiếng, cục thịt lớn giống như một viên đạn, chớp mắt từ cầu bập bênh bắn ra ngoài!

Bập bênh mất đi sức nặng một bên liền rơi xuống, cậu bé gầy phía bên kia té “bịch” xuống, cái mông tròn ngẩng rất đau. Nhưng lúc này không có ai chú ý tới cậu bé.

“Cô Rachel ơi, cô Rachel! Daniel đánh Ian khóc rồi kìa!”

...

Buổi tối hôm nay, Vu Quy Dã đang ở trong nhà bế quan sửa bản thảo nhận được điện thoại của chị gái.

Vu Quy Dã bắt đầu dĩ nhiên nói: “Đã nói với chị rồi, lúc em đang chạy bản thảo thì đừng quấy rầy em...”

“Không thấy Daniel đâu nữa, thằng nhóc có đến chỗ em không?” Vu Kinh Hồng vội vàng cắt ngang anh.

Vu Quy Dã sững sờ, đứng dậy từ bên máy tính đi về phía cửa sổ: “Sao lại thế này? Sao Daniel lại đột nhiên bỏ nhà đi? Chị đã tìm xung quanh chưa?”

“Chị và anh rể em đã tìm suốt một tiếng rồi! Công viên, nhà trẻ cũng đã tìm qua!” Lúc Vu Kinh Hồng nói chuyện mang theo theo tiếng nước nỏ. Cho dù là một nữ cường nói một không nói hai ở công ty, nhưng gặp phải chuyện con trai mất tích, thì chị ấy vẫn trở nên hoang mang lo sợ.

Chồng của chị nhận lấy điện thoại từ trong tay chị, cố gắng bình tĩnh giải thích với Vu Quy Dã: “Chiều hôm nay chủ nhiệm lớp có gọi điện thoại cho anh, nói thằng bé đánh bạn ở nhà trẻ. Lúc anh đến đón thằng bé thì hỏi sao lại thế này, nhưng thằng bé không chịu nói. Em cũng biết đấy, chị của em nóng tính, lúc ăn cơm tối có cảm râm thằng bé vài câu, không ngờ tới thằng bé thừa dịp bọn anh không để ý, lén chạy đi mất.”

Vu Quy Dã rất thương đứa cháu này, bây giờ đã là cuối thu, buổi tối chỉ có mười mấy độ. Trời lạnh như vậy, cậu nhóc yếu ớt cô độc đi một mình ở bên ngoài, lỡ gặp nguy hiểm thì sao...

Vu Quy Dã hỏi: “Có chắc là bỏ nhà đi không? Hay là đi tìm bạn học? Có hỏi qua phụ huynh của học sinh khác không?”

“Có hỏi qua phụ huynh trong nhóm rồi, đều không có ở đó. Cũng không thấy ông tiên xu của Daniel trong phòng nữa, còn mang đi hai lon coca, một miếng chocolate, ba dây lạp xường, đồ ngủ cũng không thấy, gói thành một túi lớn bỏ đi rồi.” Anh rể thờ dãi, đủ loại dấu hiệu cho thấy đây là một kẻ kế hoạch đã được chuẩn bị kỹ lưỡng.

“Có báo cảnh sát chưa?”

“Đã báo rồi, cảnh sát và giáo viên sẽ hỗ trợ đi tìm cùng, có người nói nhìn thấy thằng bé cùng một đứa nhỏ trạc tuổi ngồi trên xe bus rời khỏi, nhưng không nhớ rõ thằng bé ngồi xe trạm thứ mấy.”

Vu Quy Dã chuyển điện thoại sang chế độ loa ngoài, vừa mặc quần áo vừa bàn bạc phải làm gì với anh rể.

Cuối cùng bọn họ quyết định chia thành hai đường, chị gái và anh rể cùng đến cục cảnh sát, theo tuyến xe bus mà tiếp tục tìm kiếm. Còn anh tiếp tục ở bên đây, tìm kiếm xung quanh tiểu khu cùng với cô Rachel.

Đêm dài dằng dặc, mong cậu bé ú búng bình đừng có gặp chuyện không may.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tịnh Hảo

Mọi người đều nghĩ Daniel bỏ nhà đi, nhưng người thông minh như Daniel sẽ không làm những việc ngu ngốc này đâu! Ngay từ nhỏ mẹ đã bảo cậu bé, kết quả của việc bỏ nhà đi chính là bị bọn buôn người lừa vào trong núi bán cho người khác, ở ngọn núi đó không có sữa, chocolate, khoai tây chiên, hamburger, cậu không chịu đâu!

Cho nên đích đến của “chiến lược mang tính bỏ nhà đi” của Daniel chính là nhà của cậu mình.

Tuy Vu Kinh Hồng và Vu Quy Dã ở tiểu khu khác nhau, nhưng khoảng cách không xa, đừng thấy Daniel tuổi còn nhỏ, cậu bé đã phân biệt được đường đi rồi.

Trên bầu trời tối đen như mực, từng đợt gió lạnh ủa vào, Daniel út ít sợ hãi run lấy bầy, bóng cây đại thụ có thể biến thành quái thú ăn thịt người bất cứ lúc nào, kéo con heo béo kia vào trong huyết động.

Hai bàn tay nhỏ của cậu bé mò vào trong túi nắm chặt chocolate, tự nói với bản thân mình “Không được sợ”, “không được sợ”, cậu bé cứ làm như vậy cho đến lúc tỉnh táo lại.

Không biết qua bao lâu, khi chocolate trong tay cậu bé bị chảy thành một đồng mềm nhũn thì cậu bé đã đến cửa nhà Vu Quy Dã.

Đáng tiếc là, Vu Quy Dã đã rời khỏi nhà vào nửa tiếng trước để đi tìm tiểu tổ tông này.

Daniel đeo cặp da nhỏ căng phồng, tay nhỏ bị bắn mở nắm cửa cả buổi,

... Chẳng lẽ cậu nhớ nhầm nhà rồi à?

Cậu bé xoay người nhìn cửa nhà ở sau lưng. Tiểu khu này xây nhà rất tiết kiệm kinh tế, mỗi tầng lầu, mỗi cánh cửa đều giống nhau như đúc, Daniel càng nhìn càng cảm thấy cửa nhà đằng sau lưng giống nhà của cậu mình hơn, vì thế cậu bé liếm sạch bàn tay, rồi chạm vào cánh cửa kia, khẽ gõ cửa chính.

Ầm ầm

Ầm ầm ầm

Ầm ầm ầm ầm

Cậu bé gõ cửa, rốt cuộc cánh cửa này cũng mở ra trong ánh nhìn chờ mong của cậu bé ú, nhưng người đàn ông xuất hiện sau cửa không phải là người cậu đẹp trai của cậu bé!

A Dững cao lớn đứng sau cửa chống trộm, trên người là chiếc quần jeans rộng thùng thình và áo mặc vào mùa thu đã bạc màu. Hắn hoàn toàn không đếm xỉa đến “Quy định của nhà cho thuê” dán trên tường, miệng ngậm điều thuốc, cau mày cúi đầu đánh giá Daniel trước cửa.

“Thằng nhóc đến từ đâu thế?” A Dững gắp điều thuốc trong tay, tàn thuốc rơi dưới chân Daniel, cậu bé bị dọa sợ nhanh chóng nhảy ra sau.

Cậu nhóc đâu ngờ được sẽ gặp một người lớn hung hăng đáng sợ thế này chứ, cậu bé ngẩng đầu lên, nuốt nước miếng, lắp ba lắp bắp nói: “Con... con tìm cậu.”

“Cút cút cút!” A Dững không khách khí nói, “Chỗ này không có cậu của mày, chỉ có ông nội của mày!”

Không đợi Daniel nói thêm một chữ nữa, cửa chống trộm đập mạnh trước mặt cậu bé, suýt chút nữa chạm vào mũi của cậu.

Ở trong nhà, A Dũng đi đứng loạng choạng, lếch người vào trong phòng ngủ chính.

Khi đi qua căn phòng được ngăn vách trong phòng khách, sau khi ổn định người lại thì gõ lên cửa gỗ, phía bên trong mở ra một khe hở nhỏ.

Một cô gái mặc đồ ở nhà thờ đầu ra sau khe cửa, trong ngực ôm một cốc nước ấm, một tay kia còn cầm bút vẽ chưa kịp để xuống.

Sau khi vào thu thì hơi ẩm không còn nữa, tay chân của Yến Kỳ Vũ lạnh như băng, suốt ngày ôm túi ấm co người trước máy tính, tay lạnh lẽo đến mức cầm không nổi bút cảm ứng. Đúng lúc cửa hàng online có chạy hoạt động, cô mua một bộ đồ nhung san hô lông xù, trên nón ở sau áo còn có một đôi tai thật dài, khiến cô nhìn giống một chú thỏ trắng lớn.

Tuy cô và vợ chồng A Dũng thuê cùng một gian phòng, nhưng cô không có chào hỏi với A Dũng. Nếu không phải lúc này cô mơ hồ nghe thấy giọng nói của một cậu bé, thì cô sẽ không đáp lời với hắn.

“Sao thế?” Cô hỏi.

A Dũng hít thuốc lá một hơi: “Không có chuyện gì, lúc này chuông cửa vang lên tôi còn tưởng là giao đồ ăn đến. Kết quả lại là một thằng nhóc la hét muốn tìm cậu, bị tôi đuổi đi rồi.”

Yến Kỳ Vũ vừa nghe thấy, hơi sốt ruột: “Sao anh lại đuổi cậu bé đi hả? Lỡ cậu bé là đứa nhỏ đi lạc của nhà nào thì sao?”

“Ôi trời chị Yến, chị rảnh rồi hay sao mà quan tâm đến chuyện này làm gì.” A Dũng ném tàn thuốc xuống, dùng dép lê đập thuốc, trên đất lót gạch men sứt bị mẩu thuốc lá để lại một vết tích đen sì. Hắn nheo mắt, cười cười với Yến Kỳ Vũ, chợt đưa tay về phía đỉnh đầu của cô.

Yến Kỳ Vũ theo bản năng nghiêng đầu tránh thoát, nhưng cậu thanh niên có cử chỉ lỗ mãng lại chụp vào lỗ tai của con thỏ trên đầu cô.

Lỗ tai dài nhỏ bị hắn nắm chặt trong tay, trong lòng của Yến Kỳ Vũ như có tiếng trống đánh vang lên, tính cảnh giác của động vật nhỏ đột nhiên bộc phát.

Nhưng không đợi Yến Kỳ Vũ quát hấn buông tay ra, thì A Dũng đã từ từ chủ động buông lỗ tai dài kia ra.

Hắn cười lưu manh nói: “Chị Yến, nếu chị thích trẻ con như vậy, không bằng tự mình sinh một đứa đi.”

Đương nhiên Yến Kỳ Vũ sẽ không để ý đến kiểu chọc ghẹo này, cô đóng sầm cửa lại, ngăn gương mặt đầy sự nguy hiểm sau ván cửa mỏng manh.

...

Yến Kỳ Vũ bỏ bút xuống, trong lòng cứ cảm thấy có chút không yên. Phân cảnh của truyện tranh trên máy tính đã hoàn thành một tập, hai tập còn lại thì phải chờ tài liệu của thầy Điền Dã.

Điền Dã đã đồng ý với cô, sáu giờ chiều hôm nay sẽ gửi kịch bản tập thứ hai sau khi sửa qua, nhưng đến bây giờ vẫn chưa có tin nhắn.

Cô click mở QQ, cuộc đối thoại của hai người còn lưu lại lời nhắn của cô vào một tiếng trước.

Tiểu Vũ Mao: Thầy Điền Dã, tôi đã hoàn thành phân cảnh tập đầu rồi, đã được chị Na Na thông qua, nếu như anh không chê tôi vẽ sơ sài thì cứ xem thử nhé.

Tiểu Vũ Mao: 【 chia sẻ văn kiện 】

Tiểu Vũ Mao: Kịch bản tập thứ hai của anh sao rồi?

Ảnh đại diện của người đàn ông là một chú chim cánh cụt mang khăn quàng cổ, bây giờ đang tối đen, chứng tỏ người đó không có online.

Yến Kỳ Vũ không phải là người thích rảnh rỗi, cô suy nghĩ một lát, quyết định nhân lúc thời gian rảnh này xóa nét thô và chỉnh sửa. Tuy Bộ Na Na nói một tuần sau khi họp bàn đề tài chỉ cần nộp phân cảnh ba tập, nhưng Yến Kỳ Vũ định tiến thêm một bước, tốt nhất có thể làm ra thành phẩm một tập, như vậy phần thắng mới lớn hơn nữa.

Nhưng không ngờ đến cô vừa mới động bút xóa mấy ô vuông, thì phòng ngủ chính phía bên kia truyền đến tiếng tranh cãi không ngừng của cặp trai gái, A Dũng và Tiểu Kiều lại cãi nhau nữa.

Về chuyện bọn họ cãi nhau cái gì, Yến Kỳ Vũ nghe cũng đã gần một năm, đều có thể thuộc lòng thuật lại: A Dũng chỉ trích mỗi ngày Tiểu Kiều đều trang điểm đậm đi làm, còn Tiểu Kiều thì trách A Dũng suốt ngày làm chuyện bậy bạ ở trong game.

Cứ cãi nhau như thế, tên Yến

Kỳ Vũ đột nhiên xuất hiện trong miên của căn vợ chồng.

... và một nhện xuất hiện trong miệng của cậu bé không
trẻ.

“Cô xem chị Yến nhà người ta đi, mỗi ngày ở nhà vẽ vài
nét truyện hoạt hình đã có thể kiếm ra tiền! Nếu như cô
không an tâm về tôi, có bản lĩnh thì làm giống chị ấy đi, ở
nhà làm việc trông chừng tôi!”

“Nếu như anh cảm thấy chị Yến tốt, có bản lĩnh thì anh
ly hôn với tôi đi rồi cưới chị Yến!”

Yến Kỳ Vũ bị ép nghe trận cãi vã bên cạnh, đầu đầy
hắc tuyến, ván cửa thô ráp ngăn cách phòng cũng bị tiếng
tranh cãi của bọn họ làm rung lạch cạch. Bút cảm ứng
trong tay cô vẽ thành một đường xiên vẹo trên máy tính
bảng đồ họa, trên màn hình, biểu cảm của nữ chính An
Khiết Ly Na trở nên buồn rầu.

“...”

Yến Kỳ Vũ khẽ đứng dậy, cất giữ tài liệu, khép máy
tính lại, cởi bộ đồ thô trên người ra, thay thành một bộ
bông vải công kênh.

Cô ôm lấy laptop rất nặng và máy tính bảng đồ họa nhét
vào trong ba lô, cả người chợt biến thành một chú rùa
mang theo chiếc mai.

Đã nhắc đến cô rồi chẳng lẽ cô còn chưa chịu chạy trốn
sao? Ở nhà không vẽ tiếp được nữa, phải tìm một nơi
thanh tịnh một chút để chạy bản thảo.

...

Chỗ nào có máy điều hòa ấm áp, chi phí thấp, còn có wifi, nhưng lại mở cửa 24 giờ?

Đáp án đương nhiên chỉ có một —— tiệm thức ăn nhanh McDonald's!

Tiệm thức ăn nhanh McDonald's ngoài tiểu khu là nơi cô thường xuyên đến, chỉ cần tốn chút tiền gọi tách café, là cô đã có thể “múa hát thành văn” ở trong góc tận mấy tiếng. Cuối thu trời hơi se lạnh, có thể nói tiệm thức ăn nhanh McDonald's là ngôi nhà thứ hai của cô rồi.

Bởi vì cô rất thường đến nên ngay cả nhân viên phục vụ cũng quen cô, mỗi lần vào cửa đều mỉm cười thật tươi với cô.

Nhưng mà hôm nay khi cô đẩy cửa thủy tinh ra, lại phát hiện nhân viên phục vụ trực đêm kia lại không đứng sau quầy hàng, mà đứng ở cổng “khu vui chơi thiếu nhi”, ngồi xổm xuống nói chuyện với một cậu bé đang chơi đùa một mình.

Tiệm thức ăn nhanh McDonald's này có một khu vực riêng, bên trong thiết kế một khu chơi trò chơi đơn giản, đặc biệt dành cho các bạn nhỏ chơi đùa. Phụ huynh có thể ngồi ở khu ngoài quan sát đứa nhỏ.

Bây giờ đã chín giờ, các bạn nhỏ đã dần dần ra về, hiện tại ở nơi đó chỉ còn có một bóng dáng của một cậu bé lụ lẫm.

□

Nhân viên phục vụ cảm thấy vô cùng kỳ quái: Bạn nhỏ này đến tiệm ăn vào bảy giờ sáng, chơi đùa suốt ở trong

khu vui chơi thiếu nhi bởi vì ở đây còn có các bạn nhỏ khác và phụ huynh, nên nhân viên phục vụ nghĩ rằng bọn họ đi cùng nhau.

Sắc trời càng ngày càng tối, những đứa trẻ khác đều đã đi rồi, nhưng cậu bé bị mắc vẫn ở lại.

Cậu không căng thẳng cũng không nóng nảy, còn ôm ống heo đến quầy hàng mua một phần happy meals, tự lấy đồ chơi bay nhảy một mình.

Nhân viên phục vụ sinh lòng nghi ngờ, liền đến hỏi cậu bé có phải là không tìm thấy phụ huynh không.

Cậu bé trả lời như đinh đóng cột: “Không có ạ! Em có phụ huynh mà, họ sẽ lập tức đến đón em thôi!”

Đương nhiên nhân viên phục vụ không tin, đang định báo cảnh sát, không ngờ đến hai mắt cậu nhóc chợt sáng rõ, còn chưa mang giày đã giương cánh tay gào khóc kêu gào về phía khách hàng vừa mới vào cửa.

□

“Tiểu Kê Mao! Chị Tiểu Kê Mao!”

Sức nặng khoảng chừng mấy chục cân ào tới đùi Yến Kỳ Vũ, Yến Kỳ Vũ đang đeo một “mai rùa” rất nặng nên trọng tâm không ổn định, suýt chút nữa bị cậu bé đẩy ngã trên đất.

Cô vội vàng đỡ lấy bàn, cúi đầu nhìn thì thấy một gương mặt nhỏ nhắn béo ụt ụt tràn đầy sự vui vẻ nhìn cô, lộ ra tám cái răng, trong đó thiếu đi hai cái, mầm răng mới lộ ra một tí, chỉ cần nói chuyện thì sẽ lộ ra.

“Daniel?” Cô không ngờ mình sẽ nhìn thấy cậu nhóc tinh quái này ở đây.

Daniel thân mật ôm đùi cô, nói tổng cộng được hai câu.

Câu đầu tiên là: “Chị Tiểu Kê Mao, em rất nhớ chị.”

Câu thứ hai là: “Chị Tiểu Kê Mao, em muốn ăn cánh gà.”

Yến Kỳ Vũ: “...”

Cô là Tiểu Vũ Mao, không phải là Tiểu Kê Mao, cảm ơn.

Yến Kỳ Vũ bắt đầu đi nắm tay cậu bé, dẫn cậu đến quầy gọi món. Nhân viên phục vụ nghi ngờ nhìn “chị em trai” này, nhỏ giọng hỏi: “Đứa nhỏ này là họ hàng của cô à?”

“Không phải... Ồ?” Lúc này Yến Kỳ Vũ mới phát hiện ra có điều không đúng, “Người nhà của cậu bé đâu?”

Nhân viên phục vụ nói: “Chỉ có một mình cậu bé, chơi cậu trượt ở đó rất lâu. Nếu không phải nhìn thấy cậu bé ăn mặc đẹp như vậy, tôi còn nghĩ cậu bé bị người nhà vứt bỏ đây.”

Trong lòng Yến Kỳ Vũ căng thẳng, vội vàng dẫn cậu đến chỗ trống bên cạnh, bàn tay to nắm bàn tay nhỏ, cẩn thận nhìn cậu nhóc hơi lộ vẻ căng thẳng.

Yến Kỳ Vũ giơ một tay cầm cánh gà lên, một tay xoa

vộp vộp trên má cậu bé, nghiêm túc nói: Daniel, nơi cho chị biết rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em trốn cha mẹ em à?”

Daniel lắc đầu, nước miếng như sắp rơi tí tách nhìn chăm chăm cánh gà ở trên cao.

“... Chẳng lẽ là bỏ nhà ra đi?” Nghĩ tới khả năng này, Yến Kỳ Vũ càng sốt ruột.

“Không phải đâu ạ!” Daniel vội vàng phủ nhận, “Em đang chờ cậu ở tiệm ăn, cậu sẽ lập tức đến đón em về nhà!”

Nhưng cô gái lại không hề tin lý do đơn giản này của cậu bé, tuy cô rất ít khi gặp mặt Vu Quy Dĩ, cũng rất ít liên lạc trên weixin, nhưng trong ấn tượng của cô, người đàn ông trưởng thành, chắc chắn, suy xét chu toàn, lại yêu thương cháu mình như thế, sao có thể để đứa nhỏ ở lại một mình trong tiệm fastfood chứ?

Cô để cánh gà xuống, vừa vặn chỉ cần Daniel nhón chân một chút nữa là có thể với tới được, tiếp tục “tra hỏi” tên tiểu quỷ này: “Em liên lạc với cậu mình như thế nào? Em có mang di động không? Hay là có đồng hồ định vị không?”

□

Daniel vẫn chưa lấy được cánh gà, sốt ruột rưng rưng nước mắt, ngậm ngón tay iuy khuất nói: “Em thật sự đã nói với cậu rồi! Em nói với cậu qua tâm linh tương thông đấy!”

“...”

Mén Kỳ Vũ khẽ huơ tay, cánh gà vừa văng ra rơi vào

trong tay cậu nhóc bụ bẫm. Daniel hoàn toàn không biết mình đã gây ra họa lớn, càng không biết chờ sau khi cậu trở về, nghênh đón cậu bé có thể là một trận đánh đôi có một không hai của một nam một nữ.

Cậu bé đắc ý ngồi xếp bằng ở trên ghế, hít cánh gà vừa thơm vừa giòn kia, mà Yến Kỳ Vũ lại nhanh tay lấy điện thoại ra, định gọi điện thoại cho Vu Quy Dĩ.

May là ngày đó họ có để lại cách liên lạc, nếu không... nếu không...

Nhưng mà không đợi Yến Kỳ Vũ bấm số, trên di động đã hiện ra thông báo của mấy app.

QQ: [Tiếp Súc Tình Yêu] Tô Dân, nữ danh là Dân Dân, bốn tuổi rưỡi, rời khỏi nhà vào 6 giờ chiều hôm nay.

Weixin: [Tìm người] Tô Dân, bốn tuổi rưỡi, cao 105cm, nặng 30kg, lúc rời khỏi nhà mặc áo khoác màu sáng, quần thể thao màu đen, đeo cặp da màu vàng.

Gọi xe Di Động [Trẻ nhỏ lạc đường] Tô Dân, nam, bốn tuổi lẻ bảy tháng, dáng người mũm mĩm, thiếu hai răng cửa.

Alipay: ...

Bản đồ Cao Đức: ...

Yến Kỳ Vũ nhìn thông báo chiếm cả một màn hình, yên lặng: "..."

Yến Kỳ Vũ "... Dân Dân?"

Daniel đang cắn cánh gà: "Dạ, sao thế ạ?"

"Ôi Dân?"

"Gọi em làm gì ạ?"

Yến Kỳ Vũ thở dài một hơi, bấm số điện thoại của Vu Quy Dã.

Trước khi điện thoại được thông máy, cô nhìn cậu nhóc nói đầy ẩn ý: "Daniel, chị Tiểu Kê Mao của em đã xem chòm sao hôm nay rồi, bấm tay tính toán thì, đoán chừng đêm nay mình em sẽ nở hoa đấy."

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3438930#p3438930>

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vu Quy Dã đã chạy suốt hai tiếng trong đêm tối. Phía sau anh, cô giáo Rachel cũng nhắm mắt đuổi theo anh, trong ngực cô ấy ôm một xấp tờ rơi, mỗi khi gặp người đi đường có nét mặt hòa nhã, cô ấy lập tức đưa tờ rơi vào tay người ta, nói năng khẩn thiết xin mọi người chú ý nhiều hơn.

Trên tờ rơi là ảnh chụp của Daniel, tên nhóc kia không tìm không phải cười tươi, trong tay còn ôm món đồ chơi Transformers. Phía dưới có viết tên, tuổi, và đủ loại thông tin của cậu bé, nhưng cho dù viết kỹ càng thế này, bọn họ trừ nhận được câu trả lời "không thấy" thì chính là "không nhớ".

Trời tối như thế, nếu như cậu nhóc trốn vào trong bóng cây, thì ai có thể chú ý tới chứ?

Cô giáo Rachel là chủ nhiệm lớp có trách nhiệm, cô ấy luôn tự trách buổi chiều khi phê bình Daniel có thái độ không dịu dàng lắm, cứ nói tới nói tới, hốt mất cô ấy ừng ờ. Gió lạnh thổi vào làm gò má cô ấy đỏ rực, cùng với vẻ mặt rung rung nước mắt, khiến cho không ít người ngấm ngấm để ý tới.

Vu Quy Dã vừa phải tìm cháu ngoại, vừa phải phân tâm quan tâm cô ấy, cả người đã mệt mỏi không chịu nổi.

Hai vợ chồng Vu Kinh Hồng cùng hai đồng chí cảnh sát đã đến trạm quản lý xe bus thành Nam, mấy người chia nhau xem mấy thấu hình, nhưng mấy tiếng trôi qua, vẫn chưa có kết quả.

Đúng vào lúc này, di động của Vu Quy Dã vang lên.

Dưới ánh đèn đường màu vàng ảm đạm xuống, ba chữ "Yến Kỳ Vũ" lấp lóe trên màn hình di động giống như những vì sao, Vu Quy Dã không chút suy

nghĩ, nhận nghe điện thoại trước.

Chính anh cũng không rõ, lúc anh nhìn thấy tên của Yến Kỳ Vũ, sự căng thẳng vắn vít toàn thân chốc lát biến mất, khóe miệng mím chặt bỗng thả lỏng, gương mặt giãn ra. Sợi lông vũ nhỏ này như có mang theo ma lực, khẽ chạm vào trái tim đang lo lắng của anh.

Mà những thay đổi của anh, một chút cũng không thoát khỏi ánh mắt của cô Rachel.

Điện thoại được kết nối, giọng nói của cô gái xuyên qua sóng điện từ truyền vào trong tai anh.

Không có những lời nói khách sáo, không có câu nói chào hỏi nào, Yến Kỳ Vũ nói thẳng: “Anh Vu, tôi tìm được Daniel rồi!”

“Cái gì? Hai người ở đâu, tôi lập tức đi qua!” Vu Quy Dã vừa mừng vừa sợ, ai có thể nghĩ đến Yến Kỳ Vũ gọi cú điện thoại này sẽ mang đến tin tốt quan trọng như vậy chứ?

“Chúng tôi ở ngay tiệm fastfood McDonald’s trước trạm xe, không sao cả, tôi sẽ ở đây cùng với cậu bé, anh đi đường cẩn thận, đừng có gấp gáp.”

“Được, được, được” Đúng lúc Vu Quy Dã và Rachel không có đi xa, vẫn luôn tìm xung quanh tiểu khu, cách tiệm fastfood chỉ có 10 phút.

Anh không gác điện thoại, vừa chạy đến phía bên kia, vừa hỏi Yến Kỳ Vũ làm sao tìm được tên nhóc này.

Sau khi Yến Kỳ Vũ nói cho anh biết tối nay Daniel ở khu vui chơi “thoải mái” cỡ nào, anh đã muốn hung hăng đánh vào mũi tên nhóc này.

Cô giáo Rachel đi theo phía sau anh suốt một đường, đợi đến khi đến cửa tiệm ăn, cô ấy đỡ cửa thủy tinh không ngừng thở.

Từ góc nhìn của cô ấy, trong tiệm fastfood đèn đuốc sáng trưng, có một cô gái trẻ tuổi xấp xỉ mà xinh đẹp ngồi ở bên cạnh bàn, đang chống má nhìn Daniel, Daniel vừa ôm chai coca, vừa giờ cánh gà chiên lên, miệng dính đầy dầu mỡ, còn chu miệng ý bảo cô lau giúp cậu bé. Cô gái bắt đầu đi thờ dài, lấy khăn giấy ướt cô hay mang theo ra, cẩn thận chùi sạch sẽ giúp cậu bé.

Rachel vừa định cất bước đi vào thì người đàn ông ở phía trước bỗng nhiên ngăn cô ấy lại.

“Sao thế?” Cô ấy không hiểu.

Vu Quy Dã khề lắc đầu: “Cô Rachel, thứ cho tôi nói thẳng, nguyên nhân lần này Daniel bỏ nhà đi có một chút liên quan đến cô... Tôi sợ cô đi vào như thế này, sẽ làm cho Daniel kháng cự.”

“Vậy... vậy tôi...”

Nụ cười của người đàn ông thỏa đáng đến không thể chê vào đâu được: “Nếu không thì cô giáo cứ chờ ở đây đã, một mình tôi vào trong là được rồi.”

Không đợi Rachel trả lời, Vu Quy Dã đã bước chân đi vào, đẩy cửa lớn thủy tinh ra.

Cô giáo trẻ bị bỏ lại chỉ có thể nhìn bóng lưng anh, nhìn anh từng bước tiến đến chỗ cậu bé đang ăn không nhấc nổi đầu.

Cũng ở chỗ đó, có nụ cười âm áp của cô gái kia.

...

“Anh Vu!” Yến Kỳ Vũ kinh ngạc đứng dậy, vội vàng chào đón.

Daniel đang cố gắng tiêu diệt cánh gà cay thứ ba đột nhiên toàn thân run lên, nhanh chóng cúi đầu, gia tăng tốc độ ăn hết núi cánh gà trước mặt.

Rõ ràng cậu bé và cậu mình có mối quan hệ thân thiết nhất, nhưng lúc này ngay cả một cái liếc mắt cậu bé cũng không dám, cả người giống như con chuột đồng đang tích trữ đồ ăn, liều mạng nhét một đồng đồ vào miệng.

Vu Quy Dã thấy đáng về “không để ý đến chuyện bên ngoài” của cậu bé, con tức bồng bùng phát. Mấy người lớn lo lắng hốt hoảng cho tên nhóc này, nhưng thẳng bé thì sao, lại thoải mái để chịu chơi lâu như thế!

Người đàn ông tới gần cậu nhóc béo, chân dài tựa vào cạnh bàn. Ngọn đèn trên đỉnh đầu chiếu lên người anh, tạo thành một cái bóng cao lớn trước mặt cậu bé.

“Daniel.” Anh trầm giọng cảnh cáo.

Daniel là một con khi rất to gan nhưng bây giờ lại biến thành một con rùa đen rút đầu, ngay cả động tác nhai đồ ăn trong miệng cũng chậm lại.

“Daniel.” Anh lại kêu một lần nữa.

Sau đó là lần thứ ba.

Lúc này đây, cuối cùng cậu bé cũng có phản ứng, toàn thân út ít của cậu bé run lên, động tác chậm chạp giống như trên phim điện ảnh, từ từ, cứ từ từ, chậm chạp ngẩng đầu lên, quai hàm căng chặt, thịt gà nhét trong miệng cũng không khép lại được.

Nước mắt đầy mặt cậu bé, hai mắt đỏ bừng giống như hai chiếc đèn lồng nhỏ.

Nếu vào lúc bình thường, Daniel chỉ cần bĩu môi, chắc chắn Vu Quy Dã sẽ dễ dàng, nhưng hôm nay anh thật sự bị hành động mạo hiểm của cậu làm giận.

Người đàn ông giận quá hóa cười, trực tiếp gọi tên cậu bé: “Tô Đan, cậu rất tức giận.”

Chỉ có một câu nói vô cùng đơn giản, không có chất vấn, không có tức giận mắng, nhưng dòng nước ngầm chảy xiết này không hề yên ả.
DiennDanLEeeQuyDonn~!#

Daniel là một tên nhóc đầy chiêu trò, cậu giơ hai tay nhỏ dính mỡ định nhào lên làm nũng, lại không dám di chuyển nhiều, cậu bé tắc ngồi trên ghế, ngay cả nước mắt cũng ngưng chảy.

Người lớn tức giận, vẫn là làm đứa nhỏ sợ hãi.

Yến Kỳ Vũ lần đầu thấy Vu Quy Dã tức giận, rõ ràng trong lòng cô cũng có chút khiếp đảm, nhưng cơ thể không kiềm chế được bước lại gần, cô nhẹ giọng trấn an: “Daniel không hiểu chuyện, cần phụ huynh giáo dục nhiều hơn nữa.”

Cô nâng tay lên chạm vào sau lưng người đàn ông, từ từ xoa lưng anh, nhỏ giọng nói: “Đừng tức giận mà, đừng có tức giận.”

Lòng bàn tay của cô gói mang theo vẻ lo lắng, cho dù cách một lớp quần áo, vẫn chạm đến con tim của Vu Quy Dã.

Vu Quy Dã hơi bất ngờ quay đầu nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, Yến Kỳ Vũ sững sốt, đột nhiên ý thức được bản thân mình đang làm gì, vội vàng thu tay lại. Cô lấy tay trái nắm tay phải lại, dùng sức néo chính mình, cảnh cáo nó không được làm ra loại hành động thân mật này nữa.

Người đàn ông vốn đang sắp bùng bùng nổi giận thoáng tỉnh táo lại, tiếp tục “tra hỏi” tên nhóc bụ bẫm.

“Tại sao con lại bỏ nhà đi? Tại sao lại đánh nhau với bạn? Tại sao không tìm thấy cậu lại chơi một mình ở đây hả?”

Daniel bị dọa sợ, vừa nghẹn ngào, vừa khó khăn trả lời. Có một số câu hỏi anh cũng không nhận được đáp án, tên nhóc cứ muốn làm bộ, trí nhớ lại kém, rất nhiều hành động không thể nào dùng logic của người lớn suy đoán được.

Vu Quy Dã hỏi không được lý do, không còn cách nào đành ra tay đánh, anh chỉ có thể xách tên nhóc lên, kẹp dưới cánh tay, đánh vào mông cậu bé giống như đang gõ trống tùng tùng.

Anh đánh một cái, Daniel liền gào khóc một tiếng. Anh đánh một cái nữa, cậu bé lại gào khóc tiếp.

Âm thanh thê lương thảm thiết kia, Yến Kỳ Vũ ở bên cạnh nghe thấy cảm giác khó chịu.

Cô kéo ống tay áo của người đàn ông, cầu xin thương tình: “Nhẹ một chút đi...”

“Không có dùng lực đâu.” Vu Quy Dã vui vẻ nhìn cậu nhóc, “Thằng nhóc già bộ đấy.”

Nói xong anh lại đánh hai cái, hôm nay cậu bé mặc quần dày, Daniel lại mập, đánh lên mông mềm mại không giống như đang đánh người, mà giống như đang vỗ vào trái bóng da.

Vu Quy Dã vỗ vài cái, cảm giác hơi ghiền đánh, đánh để tiêu tan tức giận.

Anh nhìn Yến Kỳ Vũ đứng ngồi không yên ở bên cạnh, bỗng nhiên mở miệng: “Nếu cô không ngại thì cứ vỗ thử xem?”

“Hả? Không cần đâu, không cần đâu.” Yến Kỳ Vũ nhanh chóng từ chối. Sau khi nói xong, cô mới chú ý khóe miệng của người đàn ông khẽ cong lên, thì ra là đang đùa.

Vu Quy Dã để cậu nhóc ú khóc hu hu thành con mèo hoa xuống, sau đó vác cậu bé ở trên vai.

Daniel khóc thút thít, Yến Kỳ Vũ vênh tai lên, nghe thấy cậu đang lẩm bẩm nói mông đau.

Vu Quy Dã không để ý tới cậu bé ở trên vai, anh quay lại nhìn Yến Kỳ Vũ, giọng nói mang theo sự cảm kích: “Yến tiểu thư, cảm ơn cô đã giúp chúng tôi tìm Daniel. Chị của tôi và anh rể đang trên đường tới đây, tôi phải đưa tên nhóc này về trước...”

“Ừm ừm ừm, đã trễ thế này, cậu bé mặc cũng không nhiều, nhanh chóng đưa về nhà đi.” Nói xong, cô đưa tay tháo khăn quàng cổ trên cổ xuống, quần đầu Daniel thành bánh chưng đầy thịt, trừ cái mũi ra thì chỉ để lộ một đôi mắt tinh quái ở bên ngoài.

Vu Quy Dã lẳng lặng nhìn động tác của cô, khăn quàng cổ mềm mại trắng tinh bao lấy đầu và cổ của cậu bé, còn tạo thành một cái nơ con bướm ở trên đầu.

Daniel ngơ ngác nghiêng đầu, nơ con bướm ở trên đầu cũng giật giật theo.

Yến Kỳ Vũ bị dáng vẻ ngốc nghếch của cậu bé chọc cười, đưa tay búng vào chóp mũi của cậu, thấp giọng nói: “Đồng ý với chị, đây chính là khăn quàng cổ mà chị thích nhất, em tuyệt đối không được để nước mũi dính lên trên đó!”

“Tuyệt, tuyệt đối sẽ không!” Daniel vội vàng giơ tay thề, “Nếu em làm dơ khăn quàng cổ của chị, em sẽ... sẽ để chị nhổ lông gà xuống làm thành chổi lông gà, đánh cậu của em!”

“... =_|||| “

Vu Quy Dã khẽ cúi đầu, nghiêng tai nghe cuộc đối thoại khôi hài mang tính giải trí của hai người, sự đèn nén cả đêm bỗng nhiên tan thành mây khói. Đối mặt với người đáng yêu như thế, ai còn có tâm tình tức giận chứ.

Về chuyện rốt cuộc ai mới là người đáng yêu...

... A, dù sao cũng không phải là tên nhóc ở trên vai anh.

Người đàn ông nói bằng giọng ấm áp: “Yến tiểu thư, không biết ngày mai cô có rảnh không? Tôi thay mặt cha mẹ của Daniel muốn mời cô dùng bữa cơm, cảm ơn sự giúp đỡ của cô.”

“Ồ...? Không cần đâu!” Yến Kỳ Vũ vội vàng lắc đầu, “Vốn dĩ tôi đâu có giúp gì, là Daniel chơi ở trong này, đúng lúc bị tôi bắt gặp thôi.”

“Nếu như không có cô “đúng lúc” như vậy, thì đêm nay chúng tôi sẽ phải lo lắng hốt hoảng rồi.”

Yến Kỳ Vũ nghĩ rằng mình không có công gì nên cũng không thể hưởng lộc: “Thật sự đừng khách khí, tôi và Daniel có duyên như vậy, giúp cậu bé gọi một cuộc điện thoại thông báo cho anh không phải là chuyện lớn lao gì... Thật ra cho dù không có tôi, thì nhân viên phục vụ cũng sẽ gọi điện báo cảnh sát, anh đừng cảm thấy đây là công lao của tôi. Hơn nữa ngày mai tôi có việc, thật sự không có thời gian rảnh, có anh nói một tiếng “cảm ơn” ở trước mặt là được rồi.”

Vu Quy Dã không chịu bỏ qua: “Nếu như ngày mai không tiện, vậy thì ngày hôm sau cũng được, tuần sau cũng được, khi nào cô rảnh, cứ gọi điện thoại cho tôi là được rồi.”

Ngón tay Yến Kỳ Vũ chỉ vào laptop trong balo ở bên cạnh: “Anh Vu, không gạt gì anh, hôm nay tôi đến tiệm fastfood McDonald’s này là vì để chạy deadline. Bây giờ tôi đang hợp tác cùng với một tác giả rất giỏi, nhận một bộ truyện tranh đăng nhiều kỳ rất lợi hại, mỗi một phút mỗi một giây đều không thể lãng phí, tất cả tinh lực đều dùng vào bản thảo, thật sự không giành được chút thời gian ra ngoài ăn cơm.”

“Tác giả rất lợi hại rất giỏi” trong miệng cô: “...”

Người đàn ông dùng mọi cách mời, còn cô gái dùng mọi cách để từ chối.

Cho tới bây giờ, Yến Kỳ Vũ chưa từng cảm thấy khăn quàng đỏ của mình xinh đẹp như vậy, phía sau cô giống như hiện một lá cờ thi đua, trên đó có 8 chữ lớn “Say mê công việc, từ chối bữa ăn”. Hình ảnh tiền đồ xán lạn như thế, có thể chụp một bức ảnh làm thành gói sticker trong điện thoại.

Vu Quy Dã dờ khóc dờ cười, ai có thể nghĩ đến cô sẽ vì “thầy Điền Dã” mà từ chối lời mời của anh.

“Vậy được rồi.” Người đàn ông kiềm chế cảm xúc muốn đưa tay sờ đầu cô, nhẹ giọng nói, “Tôi chúc truyện tranh của cô đăng nhiều kỳ thuận lợi, đợi đến ngày login, tôi sẽ vào đó cô vũ.”

...

Yến Kỳ Vũ ru rú trong ghế nhựa lạnh như băng ở tiệm Fastfood, lén ngẩng đầu lên từ sau màn hình máy tính, lộ một đôi mắt tò mò nhìn ra ngoài cửa lớn.

Bóng lưng người đàn ông cao lớn vững chắc, cùng một cậu bé mũm mĩm nặng 60 cân bầu vịu trên bả vai anh, hai cái tay mập nắm chặt góc áo của cậu mình, còn đang không biết sợ chết cười ngây ngô với Yến Kỳ Vũ.

Khi Vu Quy Dã đẩy cửa tiệm ăn ra, khí lạnh bị ngăn ở bên ngoài ủa vào, Yến Kỳ Vũ không kiềm được rung mình một cái, đợi đến khi cô ngẩng đầu lên, thì bên cạnh anh Vu đã có thêm một cô gái xa lạ ở bên cạnh.

Cô gái đứng rất gần rất gần anh Vu, biểu cảm nhẹ nhõm, thái độ thân thiết, thậm chí cô ấy còn nâng tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Daniel, nhìn qua rất quen thuộc với cậu bé.

... Cô ấy là ai?

... Cô ấy là bạn gái của anh Vu sao?

Bỗng nhiên một loại cảm giác chua xót chiếm lấy đầu lưỡi Yến Kỳ Vũ, cô không biết loại cảm giác này đến từ đâu, có thể là do tách cà phê cô vừa gọi quên bỏ thêm đường thôi.

Vào lúc cô ngờ ngác nhìn chằm chằm đôi “trai tài gái sắc” kia, nhân viên phục vụ tiệm Fastfood chọt bụng hai đĩa đồ ăn vặt đưa đến trên bàn cô.

Khoa tay chiên mới ra lò, bánh đậu đỏ, hamburger, trà sữa nóng, bỏng ngô, khoai tây nghiền, ... trải đầy ra bàn, tiếp theo là mùi hương thơm ngon xông vào mũi cô.

“Ơ?” Yến Kỳ Vũ theo bản năng che bóp tiền, “Tôi không có gọi mà!”

Người phục vụ quen với cô nói: “Đây là vị tiên sinh kia gọi cho cô đấy.”

“Anh ấy gọi khi nào thế...”

“Vị tiên sinh còn để lại một tờ note.” Người phục vụ run lấy bầy đưa giấy ghi chú gọi món, dùng giọng điệu như đang truyền thánh chỉ, “Anh ấy nói: Chú ý sức khỏe, đừng có gây nữa.”

Yến Kỳ Vũ theo bản năng cúi đầu nhìn cổ tay của mình... Trong khoảng thời gian này thức đêm chạy deadline, ăn cơm cũng không theo quy luật, hình như quả thật gầy hơn mấy hôm trước.

Không nghĩ tới anh Vu có thể chú ý đến điểm này.

Cô nâng ly trà sữa trước mặt lên, mặt nước khẽ gợn, sóng nước cùng hương thơm cùng tỏa ra, rất nhanh đã bao quanh không gian nhỏ hẹp này.

Quả nhiên, trà sữa ngọt hơn café.

(1) Bánh đậu đỏ

(2) Khoai tây nghiền

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tịnh Hào

Sau khi Vu Quy Dĩ tiễn cô giáo Rachel về, anh khiêng Daniel trở về nhà.

Chỉ thấy hai vợ chồng Vu Kinh Hồng và Tô Hòa tay trong tay đứng ở dưới lầu, khi trông thấy đứa nhỏ tròn tròn trên vai cậu, thì lửa giận của hai người liền bộc phát.

Từ trước đến nay hai vợ chồng luôn tự khoe “bằng cấp cao”, “thu nhập cao”, “IQ cao”, từ khi sinh ra cậu nhóc này, bọn họ đã đọc qua không 100 thì

cũng 80 quyền sở giáo dục trẻ em, đứa trẻ cũng đã được bốn tuổi rưỡi nhưng chưa từng bị đánh, ngay cả lần trước Daniel lấy trộm nhẫn kim cương của mẹ, Vu Kinh Hồng cũng chỉ phạt cậu bé không được ăn đồ ăn vặt trong vòng nửa tháng.

Nhưng hôm nay, chuyện Daniel lên bờ trốn, cho dù xuất phát từ lý do gì, đều khiến hai vợ chồng vừa nóng vừa giận. Tô Hòa chính là một thư sinh văn chương, sức khỏe không tốt, tối nay huyết áp đột ngột tăng cao, suýt chút nữa phải uống thuốc trợ tim gấp. Vu Kinh Hồng càng tự trách mình không ngừng, nước mắt cứ rơi không dứt.

Vì để Daniel khắc sâu “giáo dục” không thể quên này, hai vợ chồng quyết định lần này tuyệt đối không buông tha cho cậu bé!

Đồ dùng đánh người đều là bọn họ tìm tạm bợ, Vu Kinh Hồng cầm chổi trong nhà, lúc đầu Tô Hòa nhặt một cành liễu khô cần, dưới ánh nhìn chăm chăm của bà xã, anh đổi thành một nhánh cây thối.

Daniel không ngóc, nhìn thấy sắc mặt hung dữ của cha mẹ ở phía sau, lập tức gân cổ khóc lên.

Vu Kinh Hồng cả giận nói: “Đản Đản, con còn biết khóc sao? Con có biết tối nay có bao nhiêu người lo lắng cho con không? Cha mẹ chạy tới đồn cảnh sát cùng xem băng theo dõi, cậu và cô giáo Rachel tìm con khắp nơi, tất cả mọi người đều đang lo lắng cho con, mà con ngay cả một câu xin lỗi cũng không có?”

Daniel mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Xin... Thực xin lỗi, mẹ, lần sau con sẽ không lên trốn ra ngoài nữa...”

“Bây giờ nói xin lỗi đã muộn rồi!”

Daniel: “...” Mẹ nói mà không giữ lời mà!

Sau khi Vu Kinh Hồng xách cổ áo của Daniel, nước mắt cậu bé cứ chảy không ngừng, nước mũi nước miếng ào ào chảy một mạch xuống trong khăn quàng cổ.

Trong lúc nhất thời, tiếng khóc của đứa trẻ và tiếng trách cứ của mẹ hòa vào nhau, Tô Hòa khuyên cái này khuyên cái kia, thật sự không còn cách nào nữa.

Anh ấy cầu xin giúp đỡ từ người cậu nhỏ: “Quy Dã, em nói vài câu đi.”

Vu Quy Dã nhìn kịch hay từ nãy giờ, khẽ ho một tiếng, chậm rãi nói: “Chị, khoan hãy đánh đã.”

Lông mày Vu Kinh Hồng dựng thẳng: “Em cũng muốn cầu xin giúp đỡ cho thẳng nhóc này?”

“Không phải.” Vu Quy Dã vươn tay, động tác nhẹ nhàng chậm chạp lấy khăn quàng cổ trên người Daniel xuống.

Tô Hòa & Vu Kinh Hồng: “...???”

Vu Quy Dã xếp khăn quàng cổ lại, cẩn thận cầm chặt trong tay: “Khăn quàng cổ này là của người khác, để lại nước mắt sẽ bị dơ.”

Daniel: “...???”

...

Khi Vu Quy Dã về nhà đã qua mười hai giờ, đêm nay chạy ngược chạy xuôi, thần kinh căng thẳng liên tục, mãi đến khi rửa mặt xong nằm trên giường, anh mới có sức lực lướt weixin.

Suy nghĩ một chút, anh gửi tin nhắn cho Yến Kỳ Vũ.

Quy Dã: Yến tiểu thư, cảm ơn sự giúp đỡ của cô vào ngày hôm nay, tôi đã đưa Daniel về nhà rồi.

Quy Dã: 【 chia sẻ hình ảnh - Daniel khóc 】

Yến Kỳ Vũ lập tức trả lời weixin.

Tiểu Vũ Mao: Thật tốt quá, mọi người về nhà rồi à?

Quy Dã: Về rồi. Còn cô thì sao?

Quy Dã: Còn ở McDonald's sao?

Tiểu Vũ Mao: Không có, tôi đã về nhà rồi. 0w0

Tiểu Vũ Mao: Nhà tôi thuê có canh cửa, mười hai giờ phải trở về.

Cửa chống trộm của nhà cho nhóm người thuê mỗi khi đến mười hai giờ khuya, đều sẽ khóa trái ở bên trong, quy định này và “cầm hút thuốc ở trong

nhà”, “tắm rửa xong phải dọn sạch tóc ở cống thoát nước”, “dùng phòng bếp xong phải lập tức rửa chén” cùng in ra hết, dán vào trên tường ở cửa vào.

Bất đắc dĩ là, quy định này quản được người khác, nhưng không quản được A Dũng. A Dũng thường xuyên rạng sáng mới về nhà, đập mạnh cửa chống trộm tạo ra tiếng động lớn, Yến Kỳ Vũ ngủ ở phòng khách được ngăn vách từng bị đánh thức mấy lần.

Trước đó không lâu, cô đã đóng tiền thuê nhà một quý, cô hạ quyết tâm, chờ sau khi xong ba tháng này, cô nhất định sẽ nhanh chóng tìm căn nhà mới chuyển ra ngoài!

Quy Dã: Đúng rồi, khăn quàng cổ của cô ở chỗ tôi.

Quy Dã: Khi nào cô rảnh, tôi mời cô ăn cơm, thuận tiện trả khăn quàng cổ cho cô.

Quy Dã: Đương nhiên là chờ sau khi cô chạy bán tháo xong.

Quy Dã: ^_^ Lần này đừng có từ chối đấy.

Vu Quy Dã là con sói đuôi dài, mang khăn quàng cổ về nhà chính là tìm cái cớ để hẹn Yến Kỳ Vũ ra ngoài ăn cơm.

Với tính cách của Yến Kỳ Vũ, chắc chắn sẽ không đồng ý để Vu Quy Dã bỏ tiền ra, đến lúc đó khiêm nhường một phen, người đàn ông có thể mượn nước đẩy thuyền nói lời thoại kinh điển kia, “Như vậy đi, tôi mời cô ăn cơm, vậy cô mời tôi xem phim có được không?”.

Đáng tiếc là anh bàn tính rất kỹ, nhưng Tiểu Vũ Mao lại là người say mê công việc không thể dứt khỏi được.

Tiểu Vũ Mao: Không cần đâu, không cần đâu, khăn quàng cổ đó không đáng giá đâu.

Tiểu Vũ Mao: Tôi mua ở ngoài vỉa hè, có 30 thôi.

Tiểu Vũ Mao: Tôi mua cái khác là được rồi.

Tính toán kỹ càng của Vu Quy Dã bỗng chốc rơi lộp bộp xuống đất.

Tiểu Vũ Mao: Không thể trò chuyện được nữa, tôi phải chạy bán tháo rồi.

Quy Dã: Gấp như vậy à?

Tiểu Vũ Mao: Ừm, vốn dĩ hôm nay tác giả hợp tác với tôi sẽ gửi kịch bản tập hai qua cho tôi, nhưng anh ấy không có online.

Tiểu Vũ Mao: Cho nên tôi định xóa nét thô tập một trước.

Tiểu Vũ Mao: Xóa nét thô phải yêu cầu độ chuyên tâm, cho nên không thể tán gẫu ấy. ~~~

Quy Dã:...

Quy Dã: 【 sờ đầu 】

Quy Dã: Chú ý sức khỏe, ngủ sớm một chút.

Tiểu Vũ Mao: 【 nắm tay 】 OK. Qua nửa tiếng nữa tôi sẽ đi ngủ.

Vu Quy Dã cúi đầu nhìn chiếc giường mềm mại dưới người,

lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đột nhiên sự áy náy dâng trào.

Quy Dã: Đúng lúc tôi cũng có chút công việc chưa xử lý xong, tôi và cô cùng nhau tặng ca nhé. □ trái tim □

Nói xong câu đó, Vu Quy Dã lập tức khoác thêm áo ngủ xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ, đến phòng sách ở bên cạnh.

Chuyện đêm nay xảy ra quá nhiều, anh đã quên Tiểu Vũ Mao còn đang chờ kịch bản của anh.

Người hợp tác cố gắng như thế, sao anh có thể nghỉ ngơi chứ?

...

Khi anh mở máy tính, màn hình còn lưu lại một đoạn cuối của kịch bản gốc, tất suất truyện tranh nhiều kỳ không giống tiểu thuyết, tiểu thuyết có thể mỗi ngày đổi mới, dưới tình huống truyện tranh không có thuê trợ lý, một tuần đổi mới một lần đã là cực hạn. Cho nên yêu cầu cuối mỗi tập truyện tranh đều phải để lại “dấu móc”, để độc giả tuần sau tiếp tục theo dõi.

□

Sau khi Vu Quy Đa đã chỉnh sửa lại toàn bộ, nhưng còn kẻ cà chưa sửa một đoạn cuối cùng của tập hai, anh muốn để lại sự hồi hộp lên nhân vật “An Khiết Ly Na”, nhưng lại sợ khúc dạo đầu để lại nhiều ẩn số quá, sẽ làm cho độc giả phản cảm, nếu như để độc giả cảm thấy “sao câu chuyện này phức tạp phiền phức như thế” thì mất nhiều còn hơn được.

Anh cẩn thận cân nhắc, cuối cùng quyết định tạo một đoạn khôi hài ở cuối truyện, dùng bầu không khí thoải mái để hóa giải vấn đề.

Tối nay anh chậm trễ tới mấy tiếng, nhưng khi bị gió lạnh thổi qua thì đầu óc tỉnh táo không ít, viết xuất quỷ nhập thần, thoáng chốc đã sửa hoàn thành tập hai, viết được một nửa tập ba.

Anh dùng hai tay đánh chết lại, bấm lưu tài liệu, quyết định công việc còn lại để mai tiếp tục làm. □

Khi Vu Quy Đã làm việc vì để không bị người khác quấy rầy, trước nay anh đều đóng hết tất cả phần mềm trò chuyện. Mãi đến lúc này anh mới có thời gian lên QQ, gửi tài liệu tập thứ hai vào trong nhóm.

Vừa mở QQ ra, một mảnh “lông chim” liền bay xuống trên màn hình.

Tiểu Vũ Mao: Thầy Diên Đã, tôi đã hoàn thành phân cảnh tập một rồi, đã gửi cho chị Na Na, nếu như anh không chê tôi vẽ xấu thì xem thử nhé.

Tiểu Vũ Mao: □ chia sẻ văn kiện □

Tiểu Vũ Mao: Kịch bản tập hai thế nào rồi?

Nhìn thời gian, đoạn hội thoại này gửi vào mấy tiếng trước.

Diên Đã: Thực xin lỗi, đã để cô đợi lâu.

Diên Đã: Tối nay đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vừa mới về nhà.

Diên Đã: □ chia sẻ văn kiện □

Diên Đã: Đây là kịch bản gốc tập hai.

Anh vốn tưởng rằng lúc này Yến Kỳ Vũ đã ngủ, không ngờ đến cô trả lời rất nhanh.

Tiểu Vũ Mao: Ồ!

Tiểu Vũ Mao: Anh giải quyết chuyện ngoài ý muốn sao rồi?

Tiểu Vũ Mao: Tôi đang tô nét lại cho tập một, anh yên tâm đi, sẽ không trễ tiến độ đâu.

Tiểu Vũ Mao: Yên tâm giải quyết chuyện của mình là được rồi.

Thật sự quá quan tâm mà.

Mỗi lần nói chuyện cùng cô gái này, cho dù là dùng thân phận nào, Vu Quy Dã cũng cảm thấy thể xác và tinh thần thoải mái.

Diên Dã: Yên tâm đi, chuyện phiền toái đã được giải quyết thuận lợi.

Diên Dã: Tôi xem bản thảo phân cảnh trước, một lát nói chuyện tiếp nhé.

Vu Quy Dã down file bản thảo phân cảnh của Yến Kỳ Vũ xuống, kéo vào trong chỗ đọc hình ảnh, click đúp chuột mở ra.

Chốc lát, anh giống như bị một cơn gió lốc bao quanh, tiến vào trong thế giới khoa học viễn tưởng kỳ lạ.

Là tác giả kịch bản gốc, mỗi lần Vu Quy Dã hạ bút xuống, anh đều sẽ cố gắng tưởng tượng cảnh này sẽ hiện ra

hình ảnh như thế nào trên bức họa, mà độc giả khi nhìn thấy sẽ có loại phản ứng gì.

Anh đã từng viết kịch bản phim, đối thoại của các nhân vật kịch bản phim trong nước sẽ quyết định tính thắng lợi, đối thoại của nhân vật chiếm hơn 90% số trang kịch bản. Nhân vật phim thời nay khi mở miệng, phải tránh dùng quá nhiều thành ngữ, “càng rõ càng tốt”, đơn giản rõ ràng, tránh những từ cân âm khó đọc, bởi vì trên thực tế sẽ mang đến rất nhiều phiền toái cho diễn viên khi quay phim, cũng sẽ ảnh hưởng đến độ hiểu của khán giả.

Với kinh nghiệm quý báu này, trong lúc Vu Quy Đã sáng tác sẽ cố ý tránh những điểm này. Ví dụ như câu chuyện “Giấc mộng không trung”, bối cảnh xảy ra trong thời gian tương lai ảo tưởng, có rất nhiều sản phẩm khoa học công nghệ mới lạ và lợi hại, làm sao để mượn nhân vật chính giới thiệu bối cảnh câu chuyện, còn phải làm cho rõ ràng dễ hiểu, điểm ấy là chỗ mà Vu Quy Đã chú ý tới nhiều nhất.

Trước khi quay phim, đạo diễn cần phải làm rất nhiều công việc chuẩn bị, trong đó có khâu tạo ra “kịch bản câu chuyện”, cũng được gọi là “kịch bản phân cảnh”. Tên cũng như nghĩa, đạo diễn sẽ vẽ một bản thảo trước mỗi phân đoạn, là đặc tả hay là chỉ là cảnh xa, là nhìn xuống hay là ngửa mặt lên, máy móc quay ở vị trí nào, chỗ đứng theo thứ tự của các nhân vật ra sao, nếu như di chuyển ống kính còn cần phải đánh dấu trên thuyết minh máy đẩy.

□□

Phân cảnh đạo diễn tự tay viết chính là “khúc dẫn đầu” của câu chuyện trong đầu đạo diễn, vào lúc quay phim sẽ đơn giản rõ ràng hơn, cũng tiện cho các khâu liên quan

khác hợp tác.

Nhưng mà có rất nhiều đạo diễn không có học tập theo hệ thống, chưa từng học vẽ qua, phân cảnh kịch bản gốc bọn họ sáng tác đều là “Matchstick Men” (*), chỉ cần mình có thể hiểu là được.

(*) Matchstick Men: những kẻ lừa đảo

Ngành nghề bây giờ dần dần có sự phân hóa nhỏ, có một số đạo diễn sẽ giao công việc vẽ phân cảnh cho họa sĩ chuyên về vẽ phân cảnh, bộ phận nhiếp ảnh có kinh nghiệm phỏng phôi cũng biết tự vẽ phân cảnh và thảo luận cùng đạo diễn.

Vu Quy Dã đã thấy qua rất nhiều “phân cảnh”, vô cùng đẹp cũng có, vẽ qua loa xem không hiểu cũng có. Trước khi anh click mở file phân cảnh Yến Kỳ Vũ gửi qua, thật ra anh có hơi lơ đãng, phim quay ra thành phẩm mới hay, đương nhiên truyện tranh phải vẽ xong mới gọi là đẹp.

Nhưng trong lúc hít thở ngắn ngủi ấy, anh lập tức bị dẫn vào một thế giới lộng lẫy tuyệt đẹp.

□

Mỗi một cảnh, từng ngọn cây cỏ Yến Kỳ Vũ vẽ, cho dù là vẽ thành hình dạng hơi thô, nhưng sự lay động mà cô mang đến vẫn có thể dùng câu “chấn động lòng người” để hình dung.

Mãi đến lúc này, “đại thần Quy Dã” kêu ngạo mới ý thức được, phân cảnh truyện tranh và phân cảnh phim hoàn toàn khác nhau. Phân cảnh phim là tập hợp các cảnh lại, là một loại phụ trợ, mà phân cảnh truyện tranh là cơ sở của kỹ thuật vẽ tranh truyền thống. Mỗi cảnh là một bộ phận của kỹ thuật vẽ tranh truyền thống.

sơ của kỳ thuật về, trái ngược cho với cảnh, nó trở cho nhân vật, là đối thoại xen kẽ nhau, hơn nữa còn kéo dài câu chuyện.

Phân cảnh truyện tranh kích thích thị giác hơn. Ví dụ như cùng là động tác đi xuống lầu, nhưng trong kịch bản phân cảnh phim, đạo diễn sẽ đặt một cái máy ở bên cạnh cầu thang, quay một bên nhân vật đi xuống lầu, mà trong phân cảnh truyện tranh, phải vẽ hàng loạt động tác bước đi, để độc giả có thể ý thức được người đó không phải “đang đứng” ở trên bậc thang, mà là đi xuống.

Nền tảng phân cảnh của Yến Kỳ Vũ rất sâu, cô có thiên phú, chịu khó, giai đoạn trước thành chỉ ngắn ngủi có mấy năm nhưng còn hơn một số lão luyện truyện tranh. Cô không chỉ vẽ mấy “ô vuông” trong truyện tranh, mà còn lôi đi những “ô vuông” đó, làm nhân vật càng thêm tự do, để hình ảnh càng dài dầy.

Mở đầu trang thứ nhất của “Giấc mộng không trung” là bầu trời mưa bom bão đạn. Một chiến hạm phá thùng tầng mây, chỉ lộ ra một góc, có vô số chiến sĩ cơ giáp như thiêu thân lao vào lửa, liền mình hy sinh đánh về phía dị tộc trên bầu trời. Mà dưới bầu trời chiến hỏa bay lá tả, có một người máy hình cầu ngậy ngô đầu khờ khạo đứng dưới trời xanh, đang nhìn xung quanh làm gì đó.

Một màn đối lập rõ ràng này, cảnh bị trái ngược với đáng yêu ngốc nghếch, thoắt chốc đã bắt được ánh mắt của độc giả, khiến người khác rất muốn biết thân phận của người máy này, cùng với chuyện tại sao có chiến tranh.

□

Vu Quy Đã khẩn trương lật qua trang sau.

Tiếp theo là cảnh người máy hình tròn chạy về trước, người máy tròn vỏ có ba cái chân to khỏe, có thể chống đỡ nó vững vàng, ứng phó được với địa hình xấu. Nó bước đi khập khiễng trong chiến địa, bỗng nhiên có một cơ giáp bị mất một chân đang hấp hối nằm giữa vũng bùn, mà người điều khiển nó đang khó khăn lò ra từ khoang điều khiển.

Giữa “mắt” của người máy hình cầu có tia đỏ xẹt qua, nó nhanh chóng nhận được dấu hiệu có sự sống, gia tăng tốc độ vọt tới phía trước người bị thương, thân mình tròn xoe vươn mấy tay cơ giới ra, nhanh chóng tách khoang điều khiển, cứu người điều khiển toàn thân đầy máu ra, đặt vào trong khoang điều khiển của mình.

Cảnh tiếp chuyển sang trong khoang điều khiển. Khoang điều khiển của cơ giáp hình cầu lớn hơn cơ giáp bình thường rất nhiều, nhưng chỉ có vòng vèn ba chỗ ngồi mà thôi, mà lúc này tại vị trí lái là một cô gái đang điều khiển, thì những chỗ ngồi khác đều bị hủy đi. Nửa phần sau của khoang bị sáu người điều khiển cơ giáp mặt mũi bầm dập chia ra ngồi, mà người được cứu lần này là người thứ bảy.

Người điều khiển cơ giáp đều là đàn ông cao lớn, bọn họ giống như con chim cút kê sát vào nhau, ngay cả nâng tay cũng không thể. □

□

Lúc này, cô gái điều khiển cơ giáp hình cầu quay lại nhìn thoáng qua bọn họ, trên đầu cô đội mũ cơ giáp, người nhìn có thể thấy được hình dáng chiếc cằm nhỏ gầy của cô.

Cô mở miệng nói lời thoại đầu tiên.

“Một người, hai người, ba người... bảy người, tốt lắm, nhiệm vụ đã hoàn thành vượt cả số lượng.”

Ngay sau đó, cô điều khiển cơ giáp hình cầu khiêng cơ giáp hình người mất một chân trên đất lên, tăng mã lực, chạy như bay về phía bên cạnh chiến trường.

Trong chiến hào mênh mông vô hạn, còn có rất nhiều cơ giáp hình cầu giống như cô, đang bận rộn vất vả lẫn lộn. Nhìn thấy cô chạy đến, những cơ giáp hình cầu khác đều ngoan ngoãn nhường đường, dùng tia dò xét trong mắt hành lễ với cô, nhìn cô một mình chạy về phía bên chiến trường.

Chỉ thấy ở chỗ bên cạnh, có một cửa lớn quý dị đang đứng sừng sững ở đó. Khung cửa xuất hiện đột ngột, cánh cửa có màu xám tối tăm.

Cơ giáp hình cầu không hề do dự, đầu tiên vào cánh cửa...

Mà thế giới phía sau cửa, lại là một phòng học mang đầy cảm giác khoa học kỹ thuật!

Cơ giáp hình cầu của cô gái bước tới, màn hình phía trên lớp học hiện lên thông tin của nữ chính.

Họ tên: An Khiển Ly Na · Dương

Tuổi: 18 tuổi

Thời gian sử dụng: 3 tiếng 13 phút

Độ hoàn thành kiểm tra: 145%

Thành tích tổng hợp lại: 109.8 điểm

Xếp hạng: Hạng 1/280 người

Chỉ cần một cảnh đặc tả này, không cần câu nói dư thừa nào, cảnh của câu chuyện lập tức nói lên rõ ràng: Đây không phải là chiến tranh thực tế, mà là một cuộc thi húc cầu, nữ chính với thành tích rất tốt ngạo mạn xưng bá, hoàn toàn xứng đáng đứng nhất!

Ở trên trang cuối cùng, nữ chính mở khoang cơ giáp hình cầu, bàn tay đưa trên cơ giáp, cô tháo nón an toàn xuống, tóc dài màu nâu sẫm như gợn sóng xỏa lên đầu vai, tư thế oai hùng hiên ngang.

Bởi vì do là bản nháp, nên biểu cảm trên mặt cô còn mơ hồ, nhưng dường như Vu Quy Dĩ xuyên qua thời gian cùng không gian, anh nhìn thấy được biểu cảm kiên định và tự tin của nữ chính, giấc mơ của cô chính là tinh hà rộng lớn, tung hoành ngang dọc dưới bầu trời.

Vu Quy Dĩ xem một hơi hết 32 trang kịch bản truyện tranh, cảm thấy hô hấp đều bị người khác cản trở.

Nếu để Vu Quy Dĩ dùng một câu hình dung cảm giác bây giờ, thì đó chính là “kinh hi”. Số chữ kịch bản truyện tranh không nhiều, thiếu rất nhiều hình dung so với tiểu thuyết, hoàn toàn mộc mạc, mà Yến Kỳ Vũ có thể biến mấy chữ nghĩa khô khan thành mười mấy trang hình ảnh vô cùng tuyệt, nữ chính bình bình sức sống trên trang giấy, đủ để nắm được con tim của mỗi người.

Yên Kỳ Vũ từng là một khôi dã quý vương bụi trần, mà một kịch bản tốt có thể xóa đi những vết bụi trên người cô.

Vu Quy Dã vô cùng may mắn, anh viết ra kịch bản gặp được họa sĩ phù hợp như thế. Bọn họ bổ sung cho nhau, giúp đỡ lẫn nhau, thiếu một người cũng không được.

Người xưa có câu “cầm sắc hòa minh” (*), mà bây giờ có anh cùng với cô.

(*) Ý nói hai người gần bó, hòa hợp với nhau.

Bọn họ làm quen trong đại hội tác giả, hay là nói xa hơn, bọn họ gặp nhau ở công viên, có thể nói “vận mệnh đã sắp đặt”.

Diên Dã: Tiểu Vũ Mao, may mà tôi không bỏ lỡ cô.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3439539#p3439539>

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Họa Sĩ Cùng Đại Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.